AL CINCILEA VAL

RICK YANCEY

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinţii săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University şi pentru o vreme a fost profesor de limba engleză şi funcţionar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane şi o carte de memorii. Cărţile sale s-au tradus în peste 20 de limbi şi au obţinut numeroase premii.

Al Cincilea Val, prima parte dintr-o trilogie despre supravieţuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărţi de ficţiune pentru copii şi tineret din 2013.

Rick Yancey

AL CINCILEA VAL

Traducere din limba engleză
de Laura Sandu

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
YANCEY, RICK
Al cincilea val / Rick Yancey; trad. de Laura Sandu.
Bucureşti: Youngart, 2014

ISBN 978-606-93631-9-5
I. Sandu, Laura (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Dedicaţie:

Pentru Sandy, ale cărei vise ne inspiră
şi a cărei dragoste dăinuie.

Dacă ne-ar vizita vreodată extratereştrii, cred că ar fi ca atunci când Cristofor Columb a debarcat pentru prima dată în America. N-a ieşit prea bine pentru amerindieni.

STEPHEN HAWKING

Primul Val: *Stingerea*

Al Doilea Val: *Atacul*

Al Treilea Val: *Molima*

Al Patrulea Val: *Amuţitorii*

Intruziune: 1995

Nimeni nu se va trezi.

Femeia care doarme nu va simţi nimic dimineaţă, va avea doar o senzaţie vagă de nelinişte şi sentimentul puternic că cineva o priveşte. Teama i se va estompa în mai puţin de o zi şi curând va uita de ea.

Amintirea visului va persista ceva mai mult.

În visul femeii, o bufniţă mare stă cocoţată pe pervaz, holbându-se la ea prin fereastră cu ochi imenşi, conturaţi cu alb.

Nu se va trezi. Nici ea şi nici bărbatul care doarme alături. Umbra care pluteşte deasupra lor nu le va tulbura somnul. Iar cel pe care îl caută umbra – copilul din pântecele femeii adormite – nu va simţi nimic. Intruziunea nu lasă urme, nu agresează nici măcar o celulă din corpul ei sau al copilului.

Totul se sfârşeşte în mai puţin de un minut. Umbra se retrage.

Mai rămân doar bărbatul, femeia, copilul din pântecele ei şi intrusul dinăuntrul copilului, dormind cu toţii.

Femeia şi bărbatul se vor trezi dimineaţă, copilul câteva luni mai târziu, când se va naşte.

Intrusul dinăuntrul lui va continua să doarmă şi nu se va trezi câţiva ani buni, când neliniştea mamei şi amintirea acelui vis se vor fi şters demult.

Cinci ani mai târziu, în timpul unei vizite la grădina zoologică împreună cu copilul, femeia va vedea o bufniţă asemenea celei din vis. Imaginea o va tulbura fără să înţeleagă de ce.

Nu e prima persoană care visează bufniţe în întuneric.

Nu va fi nici ultima.

I
Ultimul istoric

1

Extratereștrii sunt proşti.

Nu vorbesc despre extratereştrii adevăraţi. Ceilalţi nu sunt proşti. Ceilalţi sunt atât de avansaţi faţă de noi, încât e ca şi cum ai compara cel mai prost om cu cel mai deştept câine. Nu există termen de comparaţie.

Nu, vorbesc despre extratereştrii din capul nostru.

Cei pe care i-am inventat noi, cei pe care-i tot inventăm de când ne-am dat seama că luminiţele alea strălucitoare de pe cer sunt nişte sori la fel ca al nostru, care probabil au planete la fel ca a noastră, care se învârtesc în jurul lor. Extratereştrii pe care ni-i imaginăm, aceia care am vrea să ne atace, extratereştrii umani. I-aţi văzut de un milion de ori. Se năpustesc din cer în farfuriile lor zburătoare ca să distrugă New Yorkul şi Tokio şi Londra sau defilează pe câmpuri în maşinării imense care arată ca nişte păianjeni mecanici, trăgând cu arme cu laser şi mereu, dar mereu, oamenii dau uitării toate neînţelegerile şi îşi unesc forţele ca să înfrângă hoarda extraterestră. David îl omoară pe Goliat şi toţi (mai puţin Goliat) se întorc fericiţi pe la casele lor.

Ce tâmpenie!

E ca şi cum un gândac şi-ar construi o strategie ca să învingă pantoful care e pe cale să-l strivească.

Nu bag mâna-n foc, dar sunt aproape sigură că Ceilalţi ştiau cum ne-am imaginat noi că arată extratereştrii.

Şi pun pariu că li s-a părut al naibii de amuzant. Cred că se ţineau cu mâinile de burtă de râs. Asta dacă au simţul umorului… sau burţi. Cred că au râs aşa cum râdem noi când un câine face ceva foarte drăguţ şi tembel. „Ah, ce drăguţi şi tembeli sunt oamenii! Ei cred că noi gândim ca ei! Nu-i aşa că e adorabil?”

Uitaţi de farfuriile zburătoare şi omuleţi verzi şi păianjeni

mecanici uriaşi care scuipă raze ucigătoare. Uitaţi de bătăliile legendare cu tancuri şi avioane de luptă şi de victoria noastră finală – bătăioşii, nesupuşii, cutezătorii oameni împotriva furnicarului cu ochi de gândaci. Toate astea sunt la fel de departe de adevăr precum era planeta lor muribundă de planeta noastră plină de viaţă.

Adevărul este că, odată ce ne-au găsit, am fost terminaţi.

2

Uneori mă gândesc că e posibil să fiu ultimul om de pe pământ.

Asta înseamnă că sunt ultima fiinţă umană din Univers.

Ştiu că e o prostie. Nu se poate să-i fi omorât pe toţi… îmi dau seama însă, că s-ar putea întâmpla, în cele din urmă. Şi apoi mă gândesc că asta e exact ce vor Ceilalţi să gândesc.

Mai ţineţi minte dinozaurii? Ei bine…

Deci probabil că nu sunt ultimul om de pe pământ, dar sunt printre ultimii. Complet singură – şi foarte probabil aşa voi rămâne – până când cel de-Al Patrulea Val va trece şi mă va lua cu el.

Ăsta e unul dintre gândurile mele nocturne. Un gând în genul vai-de-mine-sunt-mâncată de la ora trei dimineaţa. Când mă fac covrig, atât de speriată că nici nu pot închide ochii, când mă înec atât de adânc în frică încât trebuie să-mi reamintesc să respir, să-mi rog inima să continue să bată. Când creierul mi-o ia razna şi sare ca un CD zgâriat. „Singură, singură, singură, Cassie eşti singură.”

Aşa mă cheamă. Cassie.

Cassie nu vine de la Cassandra. Nici de la Cassidy. Ci de la Cassiopeia, constelaţia de pe cerul nordic, cu regina cea frumoasă, dar orgolioasă, legată de tronul ceresc de către Poseidon, zeul apelor, drept pedeapsă pentru mândria ei.

În greacă numele meu înseamnă „Cea ale cărei cuvinte se fac cunoscute.”

Părinţii mei nu ştiau nimic despre acest mit. Şi-au spus doar că e un nume frumos.

Chiar şi atunci când mai existau încă oameni care să mă strige pe nume, nimeni nu mă striga Cassiopeia. În afară de tata. Care-mi zicea aşa doar atunci când mă tachina. Şi mereu cu un accent italian foarte prost: *„Cas-iii-oo-PEE-a*“.

Mă scotea din minţi. Nu mi se părea nici amuzant, nici simpatic şi mă făcea să-mi urăsc propriul nume.

— Mă cheamă Cassie! urlam la el. Scurt, Cassie!

Acum aş da orice să-l aud pronunţându-l măcar o dată. Când am împlinit doisprezece ani – cu patru ani înainte de Sosire – tata mi-a adus un telescop de ziua mea. Într-o seară de toamnă, când văzduhul era rece şi limpede, l-a montat în curtea din spate şi mi-a arătat constelaţia.

— Vezi? Arată ca un M, a zis el.

— De ce au botezat-o Cassiopeia dacă e în formă de M? am întrebat. De la ce vine M-ul?

— Păi… nu ştiu dacă vine de la ceva, a răspuns tata zâmbind.

Mama îi spunea mereu că zâmbetul e punctul lui forte, aşa că îl folosea des, mai ales după ce a început să chelească. Ca să atragă privirea oamenilor spre partea inferioară a feţei.

— Aşa că poate să fie de la ce vrei tu! Ce părere ai despre minunată? Sau măreaţă? Sau maestră?

Şi-a lăsat mâna pe umărul meu, în timp ce priveam prin lentile cele cinci stele arzând la peste cincizeci de ani lumină distanţă de locul în care ne aflam. Simţeam respiraţia tatei pe obraz, caldă şi umedă în aerul rece şi uscat de toamnă. Respiraţia lui era atât de aproape, stelele din Cassiopeia atât de departe.

Acum stelele par mult mai aproape. La o distanţă mai mică decât cele patru sute de milioane de kilometri cât sunt până la ele. Suficient de mică încât să poţi întinde mâna până la ele, suficient cât să le ating, cât să mă atingă şi ele la rândul lor. Sunt la fel de aproape de mine ca respiraţia lui de atunci.

Vorbesc ca un om nebun. Oare sunt nebună? Mi-am pierdut minţile? Poţi să spui despre cineva că e nebun doar dacă mai e şi altcineva prin preajmă care să fie normal. La fel e şi cu binele şi răul. Dacă totul ar fi bun, atunci nimic n-ar fi bun.

Uau. Asta chiar că sună… a nebunie.

Nebunia: noua normalitate.

Cred că aş putea spune că sunt nebună din moment ce mai există o persoană cu care mă pot compara: eu însămi. Nu eu, cea de acum, cea care tremură într-un cort în mijlocul pădurii, prea speriată să-şi scoată măcar capul din sacul de dormit. Nu despre această Cassie e vorba. Nu, mă refeream la Cassie cea de dinainte de Sosire, de dinainte ca Ceilalţi să-şi mişte fundurile lor de extratereştri până aici. Eu, cea de doisprezece ani, cea care avea ca singure probleme pistruii mărunţi de pe nas, părul ondulat care nu stătea în niciun fel şi băiatul drăguţ care o vedea în fiecare zi, fără să aibă habar că ea există. Cassie cea care abia se obişnuia cu gândul că este un om normal. Că arată normal. Că e normal la şcoală. La fel şi la karate şi la fotbal. Practic, singurele lucruri deosebite la ea erau numele ciudat – Cassie de la Cassiopeia, de care oricum nu ştia nimeni – şi abilitatea de a-şi atinge nasul cu vârful limbii, un talent care deja nu mai era aşa de impresionant de când ajunsese în şcoala generală.

După standardele acelei Cassie, probabil că sunt nebună.

După mine, ea e cea clar nebună. Uneori ţip la ea, la Cassie cea de doişpe ani, mă iau de părul ei sau de nume, sau de faptul că e pur şi simplu normală.

— Ce faci? strig. Tu nu ştii ce o să se-ntâmple?

Dar nu-i corect. Adevărul e că nu ştia, n-avea de unde, şi ăsta era norocul ei şi de-asta mi-e atât de dor de ea, mai mult decât de oricine, ca să fiu sinceră. Atunci când plâng – când îmi dau voie să plâng – pentru ea plâng. Nu plâng pentru mine. Plâng pentru Cassie cea care nu mai este.

Şi mă întreb ce ar crede acea Cassie despre mine.

Despre Cassie cea care ucide.

3

Nu cred că era mult mai mare ca mine. Optsprezece. Poate nouăsprezece ani. Dar, la naiba, din câte ştiu eu ar fi putut să aibă şi şapte sute nouăşpe. De cinci luni a început şi încă nu ştiu sigur dacă Al Patrulea Val e uman sau vreun fel de hibrid sau chiar Ceilalţi înşişi, deşi nu-mi place să îmi imaginez că Ceilalţi arată şi vorbesc exact ca noi şi sângerează exact ca noi. Îmi place să mă gândesc la Ceilalţi ca fiind... mă rog, altfel.

Plecasem în incursiunea săptămânală în căutarea apei. Există un izvor nu departe de locul în care mi-am aşezat tabăra, dar mi-e teamă că ar putea fi contaminat, fie cu chimicale sau deversări, fie de la vreun cadavru din amonte. Sau otrăvit. Să ne lipsească de apă potabilă ar fi o metodă excelentă ca să ne termine rapid.

Aşa că, o dată pe săptămână, îmi arunc pe umăr credinciosul M16 şi ies din pădure spre graniţa dintre state. La vreo trei kilometri spre sud, imediat după Ieşirea 175, sunt câteva benzinării cu magazine. Iau câte sticle de apă pot căra, nu prea multe pentru că apa e grea, şi mă întorc pe autostradă către adăpostul aproximativ pe care mi-l oferă copacii, cât de repede pot, înainte să se înnopteze complet. Cel mai bine se călătoreşte la asfinţit. N-am văzut niciodată o dronă la asfinţit. Trei sau patru ziua şi mult mai multe noaptea, dar niciuna la asfinţit.

Din momentul în care m-am strecurat prin uşa spartă a benzinăriei, am simţit că ceva se schimbase. Nu am văzut nimic diferit – magazinul arăta exact cum îl lăsasem cu o săptămână în urmă, aceiaşi pereţi mâzgăliţi cu graffiti, rafturi răsturnate, podeaua presărată cu cutii goale şi cu fecale de şobolan, casele de marcat sparte şi frigiderele de bere vandalizate. De ce au luat oamenii berea şi sucurile, banii din casele de marcat şi din seif, rolele de bilete la loto,

dar au lăsat doi paleţi de apă potabilă, nu pot să-nţeleg. Ce s-or fi gândit? „Vine apocalipsa extraterestră! Repede, să luăm toată berea!”

Acelaşi talmeş-balmeş de gunoaie, aceeaşi duhoare de şobolani şi mâncare intrată în putrefacţie, acelaşi vârtej sporadic de praf, intrând prin ferestrele soioase, în semiobscuritate, fiecare lucru nelalocul lui se afla acolo unde îl ştiam, neatins.

Şi totuşi.

Ceva se schimbase.

Stăteam pe micul morman de sticlă spartă de la intrare. Nu-l vedeam. Nu-l auzeam. Nu-l miroseam, nici nu-l simţeam. Dar ştiam.

Ceva se schimbase.

A trecut multă vreme de când oamenii erau animale de pradă. Vreo sută de mii de ani sau pe-acolo. Dar, îngropată adânc în genele noastre, amintirea a rămas: vigilenţa gazelei, instinctul antilopei. Vântul şopteşte prin iarbă.

O umbră ţâşneşte printre copaci. Şi atunci se aude vocea gravă care spune:

„Şşşş, e aproape acum. Aproape.”

Nu-mi amintesc când am luat M16-le de pe umăr. Acum îl aveam pe spate, în secunda următoare îl ţineam în mână, cu gura ţevii-n jos, şi cu piedica trasă.

Aproape.

N-am tras niciodată în ceva mai mare decât un iepure, şi ăla a fost un experiment ca să văd dacă pot să folosesc chestia aia fără să-mi explodeze o parte a corpului. Odată am tras peste capetele unor câini sălbatici care deveniseră cam prea interesaţi de tabăra mea. Altădată aproape vertical, ochind minuscula pată strălucitoare de lumină verzuie care era nava-mamă alunecând încet pe fundalul Căii Lactee. Bine, recunosc că a fost o tâmpenie, mai bine ridicam o pancartă cu o săgeată îndreptată spre capul meu şi cu textul: HEI, AICI SUNT!

După experimentul cu iepurele – l-a făcut bucăţi, transformându-l pe urechilă într-o masă de oase şi

măruntaie de nerecunoscut – am renunțat la ideea de a folosi arma la vânătoare. Nici măcar n-am exersat la ţintă. În tăcerea care ne-a izbit după venirea celui de-Al Patrulea Val, ecoul focurilor de armă se auzea mai tare decât o bombă atomică.

Cu toate astea, pentru mine M16 era cel mai tare. Mereu aproape, chiar şi noaptea, ascuns în sacul de dormit lângă mine, credincios şi sincer. În cel de-al Patrulea Val, nu poţi şti dacă oamenii sunt încă oameni. Dar ştii că arma ta e arma ta.

„Şşşş, Cassie. E aproape.

Aproape."

Ar fi trebuit să fug. Vocea aceea gravă îmi ţinea spatele. Vocea aceea e mai bătrână decât mine. E mai bătrână decât cea mai bătrână persoană care-a trăit vreodată.

Ar fi trebuit să ascult vocea.

În schimb, am ascultat liniştea din magazinul părăsit, am ascultat atent. Ceva era aproape. Am făcut un pas mic înăuntru, iar geamul spart a scrâşnit uşor sub picior.

Apoi Ceva-ul a scos un sunet, ceva între un tuşit şi un mormăit. Se auzea din camera cealaltă, din spatele frigiderelor, acolo unde era apa.

Ăsta e momentul în care n-am avut nevoie de nicio voce gravă care să-mi spună ce să fac. Era clar ca lumina zilei.

Fugi.

Dar n-am fugit.

Prima regulă ca să supravieţuieşti în cel de-Al Patrulea Val este să n-ai încredere în nimeni. Oricum ar arăta. Ceilalţi se pricep la asta – bine, ei se pricep la tot. Nu trebuie să ai încredere în nimeni, chiar dacă arată cum trebuie şi spune ce trebuie şi se poartă exact aşa cum te-ai aştepta. N-a demonstrat moartea tatei chestia asta? Chiar şi când străinul este o bătrânică mai blajină decât mătuşa Tilly, ţinând în braţe o pisicuţă neajutorată, n-ai cum să ştii sigur – nu ştii niciodată – că nu este una de-a lor şi că nu ascunde un M45 încărcat în spatele pisicii ăleia ciufulite.

Nu e imposibil. Şi cu cât te gândeşti mai mult, cu atât

devine mai posibil. Bătrânica trebuie să dispară.

Asta e partea grea, partea la care, dacă m-aş fi gândit prea mult, m-ar fi făcut să mă târăsc în sacul de dormit, să trag fermoarul până la capăt şi să mor lent de inaniţie. Dacă nimeni nu e de încredere, atunci nu poţi avea încredere în nimeni. Mai bine să pariezi că mătuşa Tilly e una de-a lor decât să mizezi pe faptul că ai dat peste un supravieţuitor ca şi tine.

Asta-i de-a dreptul diabolic.

Ne dezbină. Ne face cu atât mai uşor de vânat şi de eradicat. Al Patrulea Val ne împinge spre singurătate, acolo unde nu există forţa mulţimii, unde înnebunim încet-încet din cauza izolării şi a fricii şi a teribilei anticipări a inevitabilului.

Aşadar nu am fugit. N-am putut. Indiferent dacă era unul de-al lor sau mătuşa Tilly, trebuia să-mi apăr teritoriul. Singura soluţia pentru a rămâne în viaţă este să rămâi singur. Asta e regula numărul doi.

M-am luat după tuşea hohotită sau hohotelile tuşite sau cum vreţi să le ziceţi până când am ajuns la uşa camerei din spate. Abia respirând, pe vârfuri.

Uşa era crăpată, spaţiul abia dacă îmi ajungea să mă strecor mergând în lateral. Am văzut un raft de metal pe perete, fix în faţă, iar în dreapta, holul lung şi îngust care se continua pe lângă frigidere. Aici în spate nu erau ferestre. Singura lumină era portocaliul bolnăvicios al zilei care se stingea în spatele meu, încă suficient de puternic cât să-mi arunce umbra pe podeaua lipicioasă. M-am ghemuit la pământ, şi umbra s-a ghemuit odată cu mine.

Nu puteam vedea holul din cauza colţului frigiderului. Dar puteam să-l aud pe acel cineva – sau ceva – de la celălalt capăt, tuşind, gemând şi scâncind gâlgâit.

„Ori e foarte rănit, ori se preface că e foarte rănit”, m-am gândit. „Ori are nevoie de ajutor, ori e o capcană.”

În asta s-a transformat viaţa pe pământ după Sosire. E o lume ori/ori.

„Ori e unul de-al lor şi ştie că eşti aici, ori nu e unul de-al

lor şi are nevoie de tine.”

Oricum ar fi fost, trebuia să mă ridic şi să pornesc pe holul ăla.

Aşa că m-am ridicat.

Şi am pornit.

4

Zăcea la cinci metri distanţă, lipit de peretele din capăt, cu picioarele întinse, ţinându-se cu o mână de stomac. Purta pantaloni de armată şi cizme negre, era plin cu funingine şi lucea de sânge. Era sânge peste tot. Pe peretele din spate. Băltind pe cimentul rece de sub el. Acoperindu-i uniforma. Uscat prin părul lui. Sângele strălucea întunecat, negru catran în semiîntuneric.

În cealaltă mână avea un pistol, iar pistolul era îndreptat spre capul meu.

Am făcut acelaşi lucru. Pistolul lui contra puştii mele. Degetele se arcuiau pe trăgace: ale lui, ale mele.

Nu însemna nimic pistolul lui îndreptat spre mine. Poate chiar era un soldat rănit şi a crezut că sunt de-a lor.

Sau poate că nu.

— Lasă arma, au fost cuvintele pe care le-a scuipat spre mine.

„Ei, pe dracu'."

— Lasă arma! a ţipat.

Sau a încercat să ţipe. Cuvintele îi ieşeau sparte şi sfărâmiţate, învinse de sângele care-i urca din piept. Sângele i se scurgea peste buza de jos, tremurând pe bărbia ţepoasă. Dinţii i s-au dezvelit plini de sânge.

Am clătinat din cap. Eram cu spatele la lumină şi mă rugam să nu-mi vadă frica din ochi sau cât de tare tremuram. Asta nu era vreun idiot de iepure care-mi sare-n faţă într-o dimineaţă cu soare. Era un om. Sau, dacă nu era, arăta fix ca unul.

Chestia cu ucisul e că nu ştii sigur dacă eşti în stare s-o faci până n-o faci.

A spus-o a treia oară, nu la fel de puternic ca a doua. A sunat ca o rugăminte.

— Lasă arma.

Mâna care ţinea pistolul a zvâcnit. Ţeava s-a îndreptat spre podea. Nu mult, dar ochii mei se obişnuiseră deja cu lumina şi am văzut un strop de sânge prelingându-se pe ţeavă.

Apoi a scăpat arma.

I-a căzut între picioare cu un zgomot puternic. Şi-a ridicat mâna goală deasupra umărului, cu palma desfăcută.

— Bine, a spus cu jumătate de zâmbet însângerat. Rândul tău.

Am dat din cap.

— Cealaltă mână, am zis.

Am sperat că vocea îmi sunase mai puternică decât am simţit-o. Genunchii începuseră să-mi tremure, mă dureau braţele şi mi se-nvârtea capul. Mă luptam şi cu impulsul să sar la el. Nu ştii dacă poţi s-o faci până când n-o faci.

— Nu pot, a spus.

— Cealaltă mână.

— Dacă mişc mâna asta, mi-e teamă c-o să-mi iasă stomacul.

Mi-am potrivit puşca pe umăr. Transpiram, tremuram, încercam să gândesc.

„Ori/ori, Cassie. Ce-ai de gând să faci, ori/ori?”

— Sunt pe moarte, a spus el până la urmă.

De la distanţa asta, ochii lui nu erau decât două împunsături de lumină reflectată.

— Aşa că poţi fie să termini cu mine, fie să mă ajuţi. Ştiu că eşti om…

— De unde ştii?

Am întrebat repede, ca nu cumva să moară înainte de a răspunde. Dacă ar fi fost cu adevărat soldat, ar fi putut şti cum să-ţi dai seama de diferenţă. Ar fi fost o informaţie foarte utilă.

— Pentru că dacă n-ai fi fost, m-ai fi împuşcat deja.

A zâmbit iarăşi, făcând gropiţe în obraji şi atunci mi-am dat seama cât de tânăr era. Doar cu câţiva ani mai mare ca mine.

— Vezi? a spus încet. Aşa poţi să-ţi dai şi tu seama.

— Să-mi dau seama că ce?

Îmi ieşeau ochii din cap. Corpul lui încovoiat îmi juca în ochi precum imaginea dintr-o oglindă deformată. Dar n-am îndrăznit să iau mâna de pe armă ca să mă frec la ochi.

— Că sunt om. Dacă n-aş fi fost, te-aş fi împuşcat deja.

Avea sens. Sau avea sens pentru că voiam eu să aibă.

Poate că a aruncat arma ca să mă facă s-o arunc şi eu pe-a mea şi, odată ce aş fi făcut-o, ar fi scos o a doua armă din buzunar şi glonţul mi-ar fi vizitat creierul.

Asta ne-au făcut Ceilalţi. Nu putem fi uniţi în luptă fără încredere. Fără încredere, nu există speranţă.

Cum goleşti pământul de oameni? Îi goleşti pe oameni de umanitate.

— Trebuie să-ţi văd cealaltă mână, am zis.

— Ţi-am spus...

— Trebuie să-ţi văd cealaltă mână!

Vocea mi-a luat-o razna. N-am putut face nimic.

Şi-a pierdut controlul.

— Atunci va trebui să tragi în mine, nenorocito! Hai, trage şi termină odată!

Capul i s-a sprijinit de perete, gura i s-a deschis şi un urlet îngrozitor de durere a ieşit şi s-a lovit de pereţi, de podea şi de tavan şi mi-a străpuns urechile. Nu ştiam dacă ţipă de durere sau pentru că realizase că n-o să-l salvez. Pierduse orice speranţă, iar asta e ucigător. Te omoară înainte să mori. Cu mult înainte să mori.

— Dacă-ţi arăt, a icnit, clătinându-se pe cimentul însângerat, dacă-ţi arăt, mă ajuţi?

Nu am răspuns. Nu am răspuns pentru că nu aveam un răspuns. Gândeam fiecare nanosecundă în parte.

Aşa că a decis el pentru mine. Nu voia să-i lase să câştige, aşa cred acum. Nu voia să renunţe la speranţă. Dacă murea, măcar murea cu o fărâmă de umanitate intactă.

Strâmbându-se, şi-a ridicat uşor mâna stângă. Ziua era pe sfârşite, lumină nu mai era aproape deloc, iar cea care mai rămăsese părea să se îndepărteze de sursa ei, de el,

peste mine, afară, pe uşa întredeschisă.

Mâna îi era îmbibată cu sânge aproape uscat. Părea că poartă o mănuşă purpurie.

Lumina firavă i-a atins mâna însângerată şi a lucit de-a lungul a ceva subţire, alungit şi metalic. Degetul mi s-a smucit pe trăgaci, puşca mi-a lovit tare umărul, ţeava mi s-a zguduit în mână cât am golit cartuşiera, şi am auzit pe cineva ţipând de la mare depărtare, dar nu el ţipa, eu eram cea care ţipa, eu şi toţi cei rămaşi, dacă mai rămăsese cineva, neajutoraţi cu toţii, fără speranţă, oameni proşti ţipând, pentru că am înţeles greşit, am înţeles totul greşit, nu există niciun puhoi de extratereştri care să coboare din cer în farfuriile lor zburătoare, sau roboţi mari din metal ca ăia din *Star Wars,* sau mici E.T. ridaţi şi drăguţi, care nu vor decât să rupă câteva frunze, să mănânce nişte bomboane şi să plece acasă. Nu aşa se termină.

Nu se termină deloc aşa.

Se termină cu noi omorându-ne unii pe alţii, în spatele unor frigidere goale de bere, în lumina difuză a unui amurg de vară.

M-am îndreptat spre el înainte să dispară ultima dâră de lumină. Nu ca să văd dacă murise. Ştiam c-a murit. M-am dus să văd ce ţinea în mână.

Era un crucifix.

5

El a fost ultimul om pe care l-am văzut.

Cad tot mai multe frunze şi nopţile sunt reci acum. Nu mai pot rămâne în pădurile astea. Nu mai sunt frunze să mă ascundă de drone, nu pot risca să fac focul – trebuie să plec de-aici.

Ştiu unde trebuie să merg. Ştiu de ceva timp. Am făcut o promisiune. Genul de promisiune pe care n-o încalci pentru că, dacă o încalci, pierzi o parte din tine, poate că cea mai importantă parte.

Dar îţi spui tot soiul de lucruri. De genul: „Trebuie să mă gândesc la ceva mai întâi. Nu pot să intru în cuşca leului fără un plan.“ Sau „N-ai nicio şansă, nu mai are rost. Ai aşteptat prea mult.”

Indiferent de ce nu am plecat până atunci, ar fi trebuit să plec în noaptea în care l-am omorât. Nu ştiu unde era rănit; nu i-am examinat corpul, dar ar fi trebuit, indiferent cât de speriată eram. S-ar fi putut răni într-un accident, presupun, dar erau mai multe şanse ca cineva – sau ceva – să-l fi împuşcat. Şi dacă cineva sau ceva l-a împuşcat, înseamnă că acel cineva sau ceva e încă acolo. Dacă nu cumva Soldatul Crucifix l-a eliminat. Sau era unul de-ai lor, iar crucifixul era un truc…

Asta-i alt mod în care Ceilalţi se joacă cu mintea ta: circumstanţele nesigure ale distrugerii tale garantate. Poate că ăsta va fi Al Cincilea Val: atacul din interior, transformarea propriilor noastre minţi în arme.

Poate că ultimul om de pe pământ nu va muri de foame, sau de frig, sau mâncat de animale sălbatice.

Poate că ultimul care va muri, va fi ucis de ultimul care va rămâne-n viață.

„Cassie, nu vrei să gândeşti aşa.“

Sincer, chiar dacă ar fi sinucidere să rămân aici şi am şi o

promisiune de ţinut, nu vreau să plec. Pădurile astea au fost mult timp casa mea. Cunosc fiecare cărare, fiecare copac, fiecare cârcel de vie sau tufiş. Am locuit în aceeaşi casă timp de şaisprezece ani, fără să pot spune exact cum arăta curtea din spate, în schimb pot descrie în detaliu fiecare frunză şi ramură din partea asta a pădurii. Habar n-am ce e dincolo de aceste păduri şi de porţiunea de graniţă statală de trei kilometri, unde mă duc în fiecare săptămână să caut provizii. Presupun că acelaşi lucru: oraşe abandonate duhnind a miros de canalizare şi hoituri putrezite, faţade de case arse, pisici şi câini sălbatici, mormane de-a lungul autostrăzii. Şi cadavre. Cadavre peste cadavre.

Îmi fac bagajele. Cortul ăsta a fost casa mea multă vreme, dar e prea voluminos şi am nevoie să mă mişc uşor. Doar lucrurile esenţiale, cu Lugerul, M16-le, muniţia şi devotatul meu cuţit de vânătoare în capul listei. Sacul de dormit, trusa de prim ajutor, cinci sticle de apă, trei cutii de cârnaţi uscaţi Slim Jim şi câteva conserve cu sardine. Uram sardinele înainte de Sosire. Acum am dezvoltat o adevărată pasiune pentru ele. Primul lucru pe care-l caut când ajung într-un magazin? Sardine.

Cărţi? Sunt grele şi ocupă spaţiu în bagajul meu deja umflat. Dar am o chestie cu cărţile. Cum avea şi tata. Casa noastră era înţesată din tavan până-n podea cu toate cărţile pe care le-a găsit după ce Al Treilea Val a secerat mai mult de 3,5 milioane de oameni. În timp ce noi scotoceam după apă potabilă şi mâncare şi strângeam rezerve de arme pentru confruntarea finală, despre care ştiam că va veni, tata umbla pe străzi cu căruţul fratelui meu mai mic, cărând cărţi acasă.

Cifrele halucinante nu l-au descurajat. Faptul că, în patru luni, am rămas câteva sute de mii din şapte miliarde nu i-a zdruncinat încrederea că rasa noastră va supravieţui.

„Trebuie să ne gândim la viitor”, spunea. „Când toate astea se vor sfârşi, va trebui să reconstruim aproape fiecare aspect al civilizaţiei.”

Lanternă. Baterii de rezervă.

Periuţă şi pastă. Sunt hotărâtă ca, atunci când va veni timpul, măcar să mor cu dinţii curaţi.

Mânuşi. Două perechi de şosete, lenjerie, o cutie mică de Tide, deodorant şi şampon. (O să mor curată. Vezi mai sus.)

Tampoane. Mă preocupă mereu rezerva pe care o am şi dacă voi mai găsi.

Punga de plastic ticsită cu poze. Tata. Mama. Fratele meu mai mic, Sammy. Bunicii. Lizbeth, prietena mea cea mai bună. Una cu Ben Parish, cel care era cam super tare, decupată din albumul şcolar, pentru că Ben era viitorul meu prieten şi/sau/poate viitorul meu soţ – ceea ce el nu ştia. Abia dacă ştia că exist. Aveam câţiva prieteni comuni, dar eu nu eram decât fata din fundal, ne separau câteva dimensiuni. Singurul lucru aiurea la Ben era înălţimea: era cu juma’ de metru mai înalt ca mine. Bine, acum sunt două lucruri aiurea la el: înălţimea şi faptul că e mort.

Telefonul mobil. S-a prăjit în Primul Val şi n-am cum să-l încarc. Stâlpii de comunicaţii au picat, şi dacă ar merge, tot n-aş avea cum să sun. Dar, na, e telefonul meu.

Unghieră.

Chibrituri. Nu aprind focul, dar s-ar putea să am nevoie să ard ceva la un moment dat, sau să provoc o explozie.

Două caiete liniate, cu spirală, unul cu coperta mov, celălalt roşu. Culorile mele preferate, plus că sunt jurnalele mele. E legat de chestia cu speranţa. Dar dacă sunt ultima şi nu mai e nimeni care să le citească, poate le va citi un extraterestru şi vor afla exact ce gândesc despre ei. Dacă eşti extraterestru şi citeşti asta:

SĂ MĂ PUPI ÎN FUND.

Pachetul de Starburst, deja golit de caramelele portocalii. Trei pachete de Wrigley’s Spearmint. Ultimele două acadele Tootsie Pops.

Verigheta mamei.

Ursuleţul deşirat al lui Sammy. Nu că acum ar fi al meu. Nu că l-aş îmbrăţişa sau ceva.

Asta-i tot ce pot să înghesui în rucsac. Ciudat. Pare prea

mult şi totuşi nu-i destul.

Cu greu mai e loc pentru câteva cărţi. *Huckleberry Finn* sau *Fructele mâniei*? Poeziile Sylviei Plath sau cartea de Shel Silverstein a lui Sammy? Poate că nu-i o idee bună s-o iau pe Plath. Deprimantă. Silverstein e pentru copii, dar încă mă face să zâmbesc. Hotărăsc să iau *Huckleberry* (pare potrivit) şi *Where the Sidewalk Ends.* Ne vedem curând, Shel. Hopa sus, Jim.

Am rucsacul pe un umăr, îmi agăţ puşca pe celălalt şi o iau pe potecă, spre autostradă. Nu mă uit în urmă.

Mă opresc la umbra ultimului şir de copaci. Până la drumurile care duc spre sud e un baraj de vreo şase metri de maşini demontate, mormane de haine, pungi de gunoi mărunţit, bucăţi arse de remorci de tractor care transportau de toate, de la benzină la lapte. Sunt accidente peste tot, unele uşoare, bară la bară, altele în lanţ, şerpuind kilometri întregi de-a lungul autostrăzii, cu lumina dimineţii sclipind în geamurile sparte.

Cadavre nu sunt. Maşinile astea sunt aici de la Primul Val, abandonate de mult de proprietari.

N-au murit prea mulţi la Primul Val, puternicul impuls electromagnetic care a săgetat atmosfera la unsprezece dimineaţa fix, în ziua a zecea. Doar vreo jumătate de milion, a estimat tata. Da, jumătate de milion pare mult, dar de fapt e doar o picătură în oceanul populaţiei. Al Doilea Război Mondial a omorât de o sută de ori mai mulţi.

Şi am avut ceva timp să ne pregătim, deşi nu eram tocmai siguri pentru ce trebuia să ne pregătim. Au trecut zece zile de la primele imagini din satelit ale navei-mamă traversând planeta Marte până la lansarea Primului Văl. Zece zile de haos. Legea marţială, conferinţe ONU, parade, petreceri pe acoperiş, *chat ordine* fără sfârşit şi transmisie nonstop a Sosirii pe fiecare canal. Preşedintele a vorbit naţiunii şi apoi a dispărut în buncărul lui. Consiliul de Securitate a intrat într-o sesiune de urgenţă baricadată şi închisă presei.

Mulţi oameni au fugit, ca vecinii noştri, familia Majewski.

În a şasea zi, şi-au umplut rulota cu tot ce-a încăput în ea şi au pornit, alăturându-se unui exod în masă spre alte locuri, pentru că, din nu ştiu ce motiv, alte locuri păreau mai sigure. Mii de oameni s-au dus în munţi… sau în deşert… sau în mlaştini. În alte locuri, pur şi simplu.

Pentru familia Majewski, în alte locuri a însemnat la Disney World. N-au fost singurii. Disney a bătut recordul de vizitatori în cele zece zile dinainte de atacul IEM.

— De ce Disney World? l-a întrebat tata pe domnul Majewski.

— Păi, copiii n-au fost niciodată, a răspuns domnul Majewski.

Copiii lui erau amândoi la facultate.

Catherine, care venise acasă de la Baylor cu o zi înainte şi era doar cu câţiva ani mai mare ca mine m-a întrebat:

— Voi unde vă duceţi?

— Nicăieri, am spus.

Şi chiar că nu voiam să plec nicăieri.

Eram încă în faza de negare, prefăcându-mă că toată nebunia asta cu extratereştrii se va rezolva, nu ştiam cum, poate prin semnarea unui tratat de pace intergalactic. Sau poate că veneau doar să ia nişte mostre de sol şi se-ntorceau la ei acasă. Sau poate veniseră-n vacanţă, cum mergea familia Majewski la Disney World.

— Trebuie să plecaţi, m-a avertizat ea. Prima dată vor ataca oraşele.

— S-ar putea să ai dreptate, am răspuns. Nici nu le-ar trece prin cap să atace Ţinutul Fermecat.

— Cum preferi să mori? s-a răstit. Ascunsă sub pat sau pe Muntele Magic?

Bună întrebare.

Tata spunea că lumea începe să se împartă în două tabere: cei care fug şi cei care rămân. Fugarii o luau spre dealuri – sau spre Muntele Magic. Cei care rămâneau îşi baricadau ferestrele, făceau provizii de conserve şi muniţie şi ţineau televizorul deschis toată ziua pe CNN.

În acele zece zile, n-a venit niciun mesaj de la atacatorii

noştri galactici. Fără jocuri de lumini, fără urme de aterizare pe câmpuri sau tipi cu ochi de insecte şi costume argintii care să ceară să fie duşi la conducătorul nostru. Fără girofaruri luminoase care să transmită în limbajul universal al muzicii. Şi niciun răspuns când am trimis noi mesajul. Cam aşa ceva: „Salut, bine aţi venit pe Pământ. Sperăm să vă simţiţi minunat. Vă rugăm, nu ne omorâţi!”

Nimeni nu ştia ce să facă. Ne gândeam că poate ştie guvernul. Guvernul avea un plan pentru orice, aşa că am presupus că avea un plan şi pentru venirea lui E.T chiar dacă apărea fără să fie invitat sau fără să anunţe, aşa cum apare brusc vărul ciudat despre care nimănui din familie nu-i place să vorbească. Prin urmare, unii au rămas, alţii au fugit. Unii s-au căsătorit, alţii au divorţat. Unii au făcut copii, alţii s-au sinucis. Cert e că ne-am continuat vieţile ca nişte zombie, mişcându-ne mecanic şi fără expresie, incapabili să înţelegem cu adevărat ceea ce se întâmpla.

Acum pare greu de crezut, dar în familia mea, la fel ca în cele mai multe familii, ne-am văzut de vieţile noastre ca şi cum cel mai colosal lucru din istoria omenirii nu ne-ar fi stat exact atunci deasupra capetelor. Mama şi tata se ducea la serviciu, Sammy mergea la grădiniţă, iar eu mergeam la şcoală şi la antrenamentele de fotbal. Totul era aşa de normal că era ciudat ca naiba. Până la sfârşitul Zilei Întâi, toţi cei care aveau mai mult de doi ani văzuseră nava-mamă de aproape de o mie de ori, matahala aia gri-verzuie, strălucitoare, cât Manhattanul, rotindu-se la 500 de kilometri deasupra Pământului. NASA şi-a anunţat intenţia de a scoate o navă spaţială de la naftalină ca să încerce să-i contacteze.

„Asta-i tare”, ne-am gândit. „Tăcerea e asurzitoare. De ce au mers miliarde de kilometri doar ca să se holbeze la noi? E nepoliticos.”

În Ziua A Treia, am ieşit cu un tip pe nume Mitchell Phelps. De fapt, am ieşit la propriu până afară. Întâlnirea a avut loc la noi în curte din cauza stării de asediu. Pe drum, a trecut pe la Starbucks şi am stat pe iarbă sorbind din

băuturi şi prefăcându-ne că nu vedem umbra tatei fâţâindu-se de colo-colo prin sufragerie. Mitchell se mutase la noi în oraş cu câteva zile înaintea Sosirii. Stătea în spatele meu la ora de literatură universală şi am făcut greşeala să-i împrumut markerul. Aşa că brusc mă trezesc că mă invită în oraş. Pentru că e clar că dacă o fată îţi împrumută markerul, îi place de tine. Nu ştiu de ce-am ieşit cu el. Nu era nici drăguţ, nici prea interesant, dincolo de aura aia de coleg nou, şi clar nu era Ben Parish. Nimeni nu era Ben Parish, cu excepţia lui Ben Parish şi asta era şi problema.

În Ziua A Treia, ori vorbeai despre Ceilalţi tot timpul, ori încercai să nu vorbeşti deloc despre ei. Eu făceam parte din cea de-a doua categorie.

Mitchell făcea parte din prima.

— Dacă ei sunt noi? m-a întrebat.

După Sosire, n-a durat mult ca toţi bolnavii de teoria conspiraţiei să înceapă vâlva cu proiecte guvernamentale secrete sau cu planul secret de a înscena o criză extraterestră ca să ne priveze de diverse libertăţi. Am crezut că la asta se referă şi-am mormăit.

— Ce? s-a mirat. Nu mă refer la noi noi, mă întreb dacă nu suntem noi din viitor?

— Da, ca-n *Terminator,* nu? am zis dându-mi ochii peste cap. Au venit să oprească dezvoltarea maşinilor. Sau poate chiar ei sunt maşinile. Poate sunt Skynet.[1]

— Nu cred, a răspuns de parcă aş fi vorbit serios. E paradoxul bunicului.

— Ce este? Şi ce-i aia paradoxul bunicului?

O zisese ca şi cum ar fi trebuit să ştiu ce-i aia paradoxul bunicului şi dacă nu ştiam eram o idioată. Urăsc când cineva face asta.

— Ei – de fapt noi – nu putem să ne întoarcem în timp ca să schimbăm lucrurile. Dacă te-ai întoarce în timp şi ţi-ai omorî bunicul înainte să te naşti, atunci nu ai mai exista ca să te întorci în timp şi să-ţi omori bunicul.

---

1 Sistem de inteligenţă artificială din seria de filme *Terminator* (n.r.).

— De ce-ai vrea să-ţi omori bunicul?

Mi-am răsucit paiul în Frappuccino-ul de căpşuni ca să obţin sunetul unic de pai-prin-capac.

— Ideea e că prin simplul fapt că îţi faci apariţia, schimbi cursul istoriei, a spus.

De parcă eu adusesem vorba de călătoria în timp.

— Chiar vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce altceva să vorbim?

A ridicat din sprâncene. Mitchell avea sprâncene foarte stufoase. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat la el. Şi că-şi rodea unghiile. Asta a fost al doilea lucru. Atenţia pe care o acordă cuticulelor îţi poate spune multe despre un om.

Mi-am scos telefonul şi i-am scris lui Lizbeth:

AJUTOR!

— Ţi-e frică? m-a întrebat el, încercând să-mi capteze atenţia.

Sau ca să se mai liniştească. Mă privea foarte intens.

Am clătinat din cap.

— Sunt doar plictisită.

Minciună. Normal că mi-era frică. Ştiam că eram răutăcioasă, dar nu mă puteam abţine. Nu ştiu de ce, dar mă enerva. Poate că de fapt eram nervoasă pe mine că am acceptat să mă întâlnesc cu un tip de care nu-mi plăcea. Sau poate pentru că nu el era tipul cu care voiam să am o întâlnire. Mă enerva pentru că nu era Ben Parish. Nu era vina lui, dar totuşi.

AJUTOR PENTRU CE?

— Nu-mi pasă despre ce vorbim, a adăugat.

Se uita la stratul de trandafiri sorbind ultimele picături de cafea, bălăngănindu-şi picioarele sub masă atât de tare că-mi tremura paharul.

MITCHELL. N-am considerat că trebuie să spun mai mult.

— Cui îi trimiţi mesaje?

ŢI-AM ZIS SĂ NU IEŞI CU EL

— Nimeni cunoscut, am răspuns.

NU ŞTIU DE CE-AM IEŞIT

— Putem să mergem în altă parte, a propus. Vrei să mergem la film?

— E stare de asediu, i-am amintit.

Nimeni nu avea voie pe străzi după ora nouă, cu excepţia armatei şi a ambulanţelor.

LOL CA SĂ-L FACI GELOS PE BEN

— Eşti nervoasă sau ceva?

— Nu. Ţi-am spus cum sunt.

Şi-a strâns buzele iritat. Nu mai ştia ce să spună.

— Încercam doar să-mi dau seama cine ar putea fi, a murmurat.

— Tu şi restul oamenilor de pe planetă, am ţipat. Nimeni nu ştie cu adevărat, iar ei n-au de gând să ne spună, aşa că toată lumea stă şi teoretizează şi face presupuneri şi totul e lipsit de sens. Poate că sunt oameni şobolani de pe Planeta Caşcaval şi au venit să ne ia brânza de burduf.

BP NU ŞTIE CĂ EXIST

— Ştii, a zis, e cam nepoliticos să trimiţi mesaje când eu încerc să stau de vorbă cu tine.

Avea dreptate. Mi-am băgat telefonul în buzunar. „Ce se întâmplă cu mine?“ mi-am zis. Vechea Cassie n-ar fi făcut asta niciodată. Ceilalţi deja mă transformau într-o altă persoană, iar eu voiam să mă prefac că nimic nu se schimbase, cu atât mai puţin eu.

— Ai auzit? s-a întors el la subiectul despre care-i spusesem că mă plictiseşte. Construiesc o pistă de aterizare.

Auzisem. În Valea Morţii. Exact: Valea Morţii.

— Sincer, nu cred că e o idee prea bună, a spus. Să îi întâmpine cu surle şi trâmbiţe.

— De ce nu?

— Au trecut trei zile. Trei zile în care au refuzat orice contact. Dacă sunt prietenoşi, de ce nu ne-au salutat deja?

— Poate că sunt timizi, îmi învârteam părul în jurul degetului, trăgând uşor ca să obţin acea durere aproape plăcută.

— Ca atunci când eşti tipul cel nou, a spus el – tipul cel

nou.

Nu cred că-i uşor să fii tipul cel nou. Am simţit nevoia să-mi cer scuze că am fost nepoliticoasă.

— Am fost cam răutăcioasă mai devreme, am recunoscut. Îmi pare rău.

Mi-a aruncat o privire confuză. El vorbea de extratereştri, nu despre el, iar eu am zis ceva despre mine care nu era nici despre el, nici despre extratereştri.

— E în regulă. Am auzit că nu prea mergi la întâlniri.

Ups.

— Şi ce-ai mai auzit?

Era genul de întrebare la care nu vrei să ştii răspunsul, dar totuşi trebuie să întrebi.

A sorbit puţin *latte* prin gaura mică din capacul de plastic.

— Nu prea multe. Nu e ca şi cum am întrebat.

— Ai întrebat pe cineva şi ţi-a spus că nu prea ies la întâlniri.

— Am zis doar că vreau să te invit şi au zis: Cassie e faină. Şi am întrebat: Cum este? Şi au zis că eşti drăguţă, dar să nu-mi fac mari speranţe pentru că ai o chestie pentru Ben Parish…

— Ţi s-a spus asta? Cine ţi-a spus aşa ceva?

A dat din umeri.

— Nu-mi amintesc cum o chema.

— Lizbeth Morgan?

„O omor."

— Nu ştiu cum o cheamă.

— Cum arată?

— Păr lung, castaniu. Ochelari. Cred că o cheamă Carly sau cam aşa ceva.

— Nu cunosc nicio…

O, Doamne. Una, Carly, pe care nici n-o cunosc ştie despre mine şi Ben Parish – sau despre faptul că nu există nimic între mine şi Ben Parish. Şi dacă ştie Carly-nu-ştiu-cum, atunci ştie toată lumea.

— Ei bine, se înşală, am ţipat. Nu am nicio chestie cu Ben

Parish.

— Pentru mine nu contează.

— Pentru mine contează.

— Cred că nu prea merge chestia asta. Orice zic, ori te plictiseşte, ori te supără.

— Nu sunt supărată, am spus furioasă.

— Bine, mi s-a părut.

Nu, nu i se păruse. Şi am greşit că nu i-am spus că această Cassie pe care o cunoştea nu era Cassie care fusesem înainte. Cassie cea de dinainte de Sosire, care nu s-ar fi purtat urât nici cu un ţânţar. Nu eram pregătită să recunosc adevărul: faptul că nu doar lumea s-a schimbat odată cu venirea Celorlalţi. Noi ne-am schimbat. Eu m-am schimbat. Din momentul în care a apărut nava-mamă, am luat-o pe un drum care avea să se sfârşească într-un magazin universal, în spatele unor frigidere goale de bere. Seara aceea cu Mitchell nu era decât începutul evoluţiei mele.

Mitchell avea dreptate, Ceilalţi nu se opriseră pe-aici doar să ne salute. La începutul Primului Val, cel mai bun fizician din lume, unul dintre cei mai deştepţi oameni de pe pământ (asta a apărut scris pe ecran sub mutra lui vorbitoare: UNUL DINTRE CEI MAI DEŞTEPŢI OAMENI DE PE PĂMÂNT), a venit la CNN şi a spus: „Tăcerea lor nu mi se pare încurajatoare. Nu văd niciun motiv bun pentru ea. Mi-e teamă că s-ar putea să avem de-a face cu ceva asemănător mai degrabă cu prima sosire a lui Cristofor Columb în America, decât cu o scenă din filmul *Întâlnire de gradul trei,* şi ştim cu toţii cum s-a terminat asta pentru amerindieni.”

M-am întors către tata şi am zis:

— Ar trebuie să-i atacăm cu bomba.

A trebuit să ridic vocea peste sonorul televizorului ca să fiu auzită – tata obişnuia să dea sonorul la maxim în timpul ştirilor ca să audă cu tot cu televizorul mamei pornit în bucătărie. Mamei îi plăcea să se uite la TLC în timp ce gătea. Îl numeam Războiul Telecomenzilor.

— Cassie!

Era atât de şocat încât i s-au curbat degetele de la picioare în şosetele albe de sport. Tata a crescut cu *Întâlnire de gradul trei* şi *E.T.* şi *Star Trek* şi chiar credea că Ceilalţi au venit să ne elibereze de noi înşine. Gata cu foametea. Gata cu războaiele. Eradicarea bolilor. Secretele cosmosului dezvăluite.

— Nu înţelegi că ăsta ar putea fi următorul pas al evoluţiei noastre? Un salt uriaş înainte. Uriaş.

M-a îmbrățișat cu căldură.

— Suntem foarte norocoşi că putem fi martori la aşa ceva.

Apoi a adăugat într-o doară, ca şi cum vorbea despre cum să repari un prăjitor de pâine.

— În plus, o armă nucleară nu poate face mare lucru în vidul spaţial. Nu e nimic acolo care să transporte unda de soc.

— Deci genialoidul ăsta de la TV zice numai căcaturi?

— Nu vorbi urât, Cassie, m-a mustrat el. Omul are dreptul la opinie, dar asta-i tot. O opinie.

— Dar dacă are dreptate? Dacă chestia aia de-acolo de sus e versiunea lor de Death Star[2]?

— Să călătorească jumătate de Univers doar ca să ne arunce-n aer? m-a mângâiat pe picior şi-a zâmbit.

Mama a dat mai tare sonorul în bucătărie. A împins şi el volumul până la două'şapte.

— Bine, dar cum rămâne cu hoarda mongolă intergalactică de care vorbea? am întrebat. Poate au venit să ne cucerească, să ne bage în rezervaţii, să ne pună-n lanţuri…

— Cassie, doar pentru că e posibil ca ceva să se întâmple nu înseamnă că se va întâmpla cu adevărat. Oricum, sunt doar speculaţii. Ce zice tipul ăsta, ce zic eu… Nimeni nu ştie de ce sunt aici. Nu e la fel de probabil să fi bătut atâta drum până aici ca să ne salveze?

La patru luni după ce a spus cuvintele astea, tata era

---

2 Staţie spaţială şi super-armă din seria de filme *Star Wars* (n.r.).

mort.

S-a înşelat despre Ceilalţi. Şi eu m-am înşelat. Şi UNUL DINTRE CEI MAI DEŞTEPŢI OAMENI DE PE PĂMÂNT s-a înşelat.

N-au venit să ne salveze. Şi nici ca să ne înrobească sau să ne închidă în rezervaţii.

Au venit să ne omoare.

Pe toţi.

6

M-am gândit mult timp dacă să călătoresc ziua sau noaptea. Întunericul e mai bun ca să te fereşti de ei. Dar, dacă vrei să vezi dronele înainte să te repereze ele pe tine, e de preferat lumina zilei.

Dronele au apărut la finalul celui de-Al Treilea Val. Alungite ca un trabuc, de un gri şters, alunecând lin, neauzite, la mii de metri înălţime. Uneori brăzdează cerul fără oprire. Alteori zboară în cercuri deasupra capului ca păsările de pradă. Pot vira într-o clipă şi se pot opri brusc, de la Mach 2[3] la zero în mai puţin de-o secundă. Aşa am ştiut că dronele nu erau ale noastre.

Am aflat că nu sunt pilotate de oameni (sau de Ceilalţi) pentru că una dintre ele s-a prăbuşit la câţiva kilometri de tabăra noastră de refugiu. Un *vuuumb* când a spart bariera de sunet, un şuierat de-ţi spărgea timpanele, când a plonjat spre sol, pământul cutremurându-se sub picioarele noastre, când s-a înfipt într-un lan de porumb. O patrulă de recunoaştere a mers până la locul accidentului să vadă despre ce era vorba. Mă rog, nu era chiar o patrulă, doar tata şi cu Hutchfield, şeful taberei. Când s-au întors, au zis că nu era nimeni înăuntru. Erau siguri? Poate că pilotul a scăpat înainte de impact. Tata a zis că era plină cu instrumente, nu era loc pentru niciun pilot. „Numai dacă au cinci centimetri înălţime.” La asta am râs cu toţii. Cumva, gândul că Ceilalţi ar fi putut avea cinci centimetri făcea ca oroarea să pară mai puţin oribilă.

Am ales să călătoresc pe lumină. Puteam să stau cu un ochi pe cer şi unul pe pământ. Astfel am ajuns să-mi mişc capul sus-jos, sus-jos, stânga-dreapta şi apoi iar sus, ca un

---

3 Numărul Mach reprezintă raportul dintre viteza de deplasare a unei aeronave şi viteza de propagare a sunetului, la altitudinea la care are loc zborul. 1 Mach=1224 km/h (n.r.).

fan înfocat de muzică rock, până când am ameţit şi mi-a venit să vărs.

Plus că noaptea mai sunt şi alte chestii de care trebuie să te fereşti în afară de drone. Câini sălbatici, coioţi, ursi şi lupi care migrează din Canada, poate chiar vreun leu sau tigru scăpat de la grădina zoologică. Da, ştiu, e o glumă cu Vrăjitorul din Oz pe-acolo. Asta e.

Şi, cu toate că situaţia n-ar fi cu mult mai roz, ştiu că aş avea mai multe şanse cu unul din ăştia ziua. Sau chiar şi cu un om, în cazul în care nu sunt ultimul. Dacă dau peste un alt supravieţuitor care decide că cea mai bună cale de acţiune e să o ardă ca-n faza cu Soldatul Crucifix cu oricine se-ntâlnește?

Asta-mi aminteşte de planul meu de acţiune. Împuşc pe oricine prind? Aştept să facă ei prima mişcare şi risc să fie una mortală? Nu e prima oară când mă întreb de ce dracu' nu ne-am gândit la un cod sau la o strângere de mână secretă înainte să vină ei – ceva care să ne recomande ca ăia buni. N-aveam cum să știm că ei vor veni, dar era clar că va veni ceva la un moment dat.

E greu să faci planuri pentru ce-o să vină când ce vine e total neaşteptat.

O să încerc să-i văd eu prima. Să mă ascund. Fără confruntări. Fără Soldaţi Crucifix!

E o zi senină şi liniştită, dar e frig. Niciun nor pe cer. Merg agale dând din cap în jos şi-n sus, îl rotesc la stânga şi la dreapta, rucsacul mi se loveşte de un umăr, pe celălalt am arma, merg pe marginea exterioară a terenului care separă zona de nord de cea de sud, mă opresc la fiecare câţiva paşi, mă răsucesc pe călcâie şi cercetez cu privirea terenul din spatele meu. O oră. Două. Şi n-am mers mai mult de un kilometru jumate.

Cea mai sinistră chestie, mai sinistră decât maşinile abandonate, mormanele de metal îndoit şi geamurile sparte lucind în soarele de octombrie, mai sinistră decât tot gunoiul şi mizeriile aruncate de-a lungul autostrăzii, cele mai multe ascunse în iarba înaltă până la genunchi, care

fac pământul să pară plin de cocoloaşe, cea mai sinistră chestie e liniştea.

Zumzetul a dispărut.

Ştiţi Zumzetul de care vorbesc.

Dacă n-aţi crescut pe vârful unui munte sau n-aţi trăit toată viaţa într-o peşteră, Zumzetul a fost mereu în jurul vostru. Asta era viața. Era marea în care înotam cu toții. Zgomotul constant al tuturor lucrurilor pe care le-am construit să ne facă viaţa mai puţin plictisitoare. Cântecul mecanic. Simfonia electrică. Zumzetul tuturor lucrurilor noastre şi al nostru, al tuturor. S-a dus.,

Acesta este sunetul Pământului dinainte să-l cucerim.

Uneori, când stau în cort noaptea târziu, mi se pare că aud stelele trecând pe cer. Atâta linişte este. După un timp devine aproape insuportabil. Îmi vine să urlu din rărunchi. Îmi vine să cânt, să ţip, să tropăi, să bat din palme, orice numai să-mi fac simţită prezenţa. În conversaţia aceea cu soldatul am spus primele cuvinte cu voce tare după săptămâni întregi.

Zumzetul s-a stins în a zecea zi de la Sosire. Eram la a treia oră şi îi scriam lui Lizbeth ultimul SMS pe care l-am trimis vreodată. Nu-mi amintesc exact ce-i ziceam.

Unsprezece dimineaţa. O zi caldă şi însorită de început de primăvară. O zi cu mâzgăleli şi vise şi cu dorinţa de a fi oriunde în altă parte decât la ora de mate a doamnei Paulson.

Primul Val s-a instalat fără mare tam-tam. N-a fost dramatic. Nu a fost cu şoc şi groază.

Doar au pâlpâit un pic luminile.

Becul s-a stins deasupra capului doamnei Paulson.

Ecranul telefonului mi s-a stins.

Cineva din spate a strigat. Nu contează ora din zi la care se întâmplă – se ia curentul şi cineva ţipă de parcă se prăbuşeşte clădirea.

Doamna Paulson ne-a zis să stăm la locurile noastre.

Asta-i celălalt lucru pe care-l fac oamenii când se ia curentul. Sar de pe scaune… Ca să ce? E ciudat. Suntem

atât de obişnuiţi cu electricitatea că, dacă dispare, nu ştim ce să facem. Aşa că sărim de pe scaun sau ţipăm sau bodogănim ca proştii. Intrăm în panică. E ca şi cum ne-ar tăia cineva oxigenul. Sosirea a agravat lucrurile, ce-i drept. Când stai zece zile ca pe ace aşteptând să se întâmple ceva şi nu se-ntâmplă nimic devii stresat.

Aşa că atunci când ne-au tăiat curentul ne-am panicat ceva mai tare ca de obicei.

Am început cu toţii să vorbim în acelaşi timp. Când am zis că mi-a murit telefonul, toţi au văzut că şi ale lor muriseră. Neal Croskey, care în timpul lecţiei doamnei Paulson stătea în spate şi asculta muzică la iPod, şi-a scos căştile din urechi şi s-a întrebat cu voce tare de ce s-a oprit muzica.

Următorul lucru pe care-l faci când se taie curentul, după panică, este să te duci la fereastră. Nu ştii exact de ce. E impulsul ăla de să-văd-ce-s-a-ntâmplat. Lumea funcţionează din afară înăuntru. Aşa că dacă rămâi fără lumină, te uiţi afară.

Şi doamna Paulson, învârtindu-se în jurul mulţimii care se strângea la ferestre:

— Linişte! Înapoi la locurile voastre. Sunt sigură că urmează un anunţ…

A urmat, după un minut. Dar nu prin megafon şi nu de la domnul Faulks, directorul. A venit din cer, de la ei. Sub forma unui Boeing 727 rostogolindu-se spre Pământ de la trei mii de metri până când a dispărut în spatele unui şir de copaci şi a explodat, făcând să ţâşnească o bilă de foc care mi-a amintit de norul ciupercă al unei bombe atomice.

Hei, Pământenilor! Să-nceapă distracţia!

Ai zice că o asemenea privelişte ar fi trebuit să ne facă să ne-ascundem sub bănci. Dar nu. Ne-am îngrămădit la fereastră cercetând cerul senin ca să vedem farfuria zburătoare care-a prăbuşit avionul. O farfurie zburătoare trebuia să fie, nu? Ştiam noi cum se conduce o invazie extraterestră. Farfurii zburătoare străpung atmosfera, escadroane de F-16 vin pe urmele lor, rachete şi trasoare

pornesc vâjâind din bunkere. Într-un mod nerealist şi, ce-i drept, pervers, asta ne doream să vedem. Aşa ar fi fost o invazie extraterestră ca la carte.

Am stat o jumătate de oră la ferestre. Nu prea se vorbea. Doamna Paulson ne-a spus să ne întoarcem în bănci. Am ignorat-o. Primul Val începuse abia de treizeci de minute şi deja regulile sociale cedau. Toţi îşi verificau telefonul. Nu se lega: accidentul de avion, pana de curent, telefoanele moarte, ceasul de pe perete cu limbile îngheţate: cea mare la doisprezece, cea mică la unsprezece.

Apoi uşa s-a dat de perete şi domnul Faulks ne-a spus să mergem în sala de sport. Mi s-a părut super inteligent. Să ne pună pe toţi la un loc, ca să nu trebuiască extratereştrii să irosească muniţie.

Aşa că ne-am încolonat spre sala de sport şi am stat în tribune, aproape în beznă, în timp ce directorul alerga de colo-colo cu o portavoce, oprindu-se din când în când să ţipe la noi să facem linişte şi să ne aşteptăm părinţii.

Dar elevii care veniseră cu maşinile? Nu puteau să plece?

— N-o să vă pornească maşinile.

„Poftim? Cum adică să nu ne pornească maşinile?”

A trecut o oră. Apoi două. Stăteam lângă Lizbeth. Nu prea vorbeam şi, când o făceam, vorbeam în şoaptă. Nu ne temeam de portavoce, ascultam. Nu ştiu exact ce voiam s-auzim, dar era ca liniştea de dinaintea ruperii norilor şi prăvălirii tunetului.

— Cred că asta e, a şoptit Lizbeth.

Şi-a frecat nasul cu un gest nervos şi şi-a afundat unghiile date cu ojă în părul vopsit blond. A dat din picior, trecându-şi un deget peste pleoape: purta lentile de contact de puţin timp şi o deranjau.

— Clar e ceva, am şoptit şi eu.

— Vreau să zic, asta e. Adică asta a fost. Sfârşitul.

Îşi tot scotea bateria de la telefon şi o punea la loc. Presupun că era mai bine decât să nu facă nimic.

A început să plângă. I-am luat telefonul şi am luat-o de mână. M-am uitat în jur. Nu era singura care plângea. Alţi

copii se rugau. Iar alţii le făceau pe-amândouă, plângeau şi se rugau. Profesorii erau adunaţi lângă uşă, formând un scut uman, în cazul în care extratereștrii hotărau să se năpustească înăuntru.

— Sunt atâtea lucruri pe care voiam să le fac, a îngăimat Lizbeth. Nici măcar n-am… şi-a înăbuşit un suspin. Ştii tu.

— Am senzaţia că se-ntâmplă o grămadă de „ştii tu“ chiar acum, am zis. Probabil chiar sub aceste tribune.

— Crezi? şi-a şters obrajii cu palma. Şi tu?

— Despre ce fel de „ştii tu“ mă întrebi?

N-aveam nicio problemă să vorbesc despre sex. Problema intervenea când trebuia să vorbesc despre mine şi sex.

— Oh, ştiu că tu nu ai „ştii tu“. Doamne! Nu la asta mă refer.

— Aşa am crezut.

— Mă refer la vieţile noastre, Cassie! Doamne, ăsta ar putea fi sfârşitul lumii şi tu tot ce vrei e să vorbeşti despre sex!

Mi-a luat telefonul din mână şi s-a năpustit asupra bateriei.

— Tocmai de-aia ar trebui să-i spui, a adăugat, jucându-se cu şireturile de la glugă.

— Să spun ce cui?

Ştiam exact ce voia să zică dar trăgeam de timp.

— Lui Ben! Ar trebui să-i spui ce simţi. Ce simţi încă din clasa a treia.

— Glumeşti, nu?

Am simţit cum mi se-ncing obrajii.

— Şi după aia ar trebui să faci sex cu el.

— Lizbeth, taci.

— Dar aşa e.

— Nu mi-am dorit să fac sex cu Ben Parish din clasa a treia, am şuierat. Din clasa a treia?

M-am uitat la ea să văd dacă mă ascultă. Aparent, nu.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce drept la el şi i-aş zice „Cred că ăsta e sfârşitul. Asta e, şi să fiu a naibii dacă am

de gând să mor în sala asta de sport fără să fac sex cu tine.“ Şi ştii ce-aş face după aia?

— Ce?

Mă abţineam să nu râd gândindu-mă ce faţă ar fi făcut.

— L-aş duce în grădină şi aş face sex cu el.

— În grădină?

— Sau în vestiar.

A făcut un gest frenetic cu mâna care includea toată şcoala – sau poate toată lumea.

— Nu contează unde.

— În vestiar miroase urât.

Am privit două rânduri mai jos spre conturul minunatului cap al lui Ben Parish.

— Chestiile astea se întâmplă doar în filme.

— Mda, total nerealist, spre deosebire de ceea ce se întâmplă acum.

Avea dreptate. Era total nerealist. Totul. Şi invazia extraterestră pe Pământ şi invazia lui Ben Parish asupra mea.

— Măcar ai putea să-i spui ce simţi, a insistat, citindu-mi gândurile.

De spus, da. De făcut, mă rog…

Şi n-am făcut-o. Aceea a fost ultima oară când l-am văzut pe Ben Parish, de fapt doar spatele lui, cu două rânduri mai jos, în sala aia întunecată şi înghesuită (Casa Vulturilor!). Probabil a murit în Al Treilea Val ca aproape toată lumea; şi nu i-am spus niciodată ce simţeam. Aş fi putut. Ştia cine sunt, stătea în spatele meu la câteva cursuri.

Probabil că nu-şi amintea, dar în generală mergeam cu acelaşi autobuz şi într-o după-amiază l-am auzit vorbind despre sora lui mai mică, născută cu o zi înainte şi m-am întors şi am zis:

— Şi fratele meu s-a născut săptămâna trecută!

Atunci el a spus:

— Pe bune?

Nu sarcastic, ci aşa ca şi cum i s-ar fi părut o coincidenţă faină, şi vreo lună m-am gândit că avem această legătură

specială bazată pe bebeluşi. Pe urmă am intrat la liceu şi el a devenit cea mai populară figură a echipei, iar eu am devenit o fată ca oricare alta care îl privea din tribună cum înscrie. Îl mai vedeam în clasă sau pe hol şi uneori abia mă abţineam să nu mă duc la el şi să-i spun: „Salut, eu sunt Cassie, tipa din autobuz. Mai ţii minte faza cu bebeluşii?”

Partea tare e că probabil ţinea minte. Ben Parish nu se mulţumea să fie cel mai tare tip din şcoală. Insista să fie şi unul dintre cei mai inteligenţi, doar ca să mă chinuie pe mine cu perfecţiunea lui. Am zis că se purta frumos cu animăluţele şi copiii? Sora lui mai mică era în primul rând la fiecare meci şi, când am câştigat titlul pe regiune, Ben s-a dus ţintă spre public, a ridicat-o pe umeri şi a mers ţanţoş de-a lungul pistei cu ea făcând cu mâna ca o regină.

Ah, şi încă ceva: zâmbetul lui înnebunitor. Mai bine să nu încep.

După încă o oră petrecută în sala întunecată şi înghesuită, l-am văzut pe tata apărând în uşă. Mi-a făcut cu mâna ca şi cum în fiecare zi venea să mă ia de la şcoală după atacuri extraterestre. Am îmbrățișat-o pe Lizbeth şi i-am spus că o s-o sun când pornesc telefoanele. Încă gândeam în paradigma de Zumzet. Ştii cum e, se ia curentul, dar mereu revine. Aşa că doar am îmbrăţişat-o, dar nu-mi amintesc să-i fi spus c-o iubesc.

Am ieşit şi am întrebat unde-i maşina.

Tata mi-a zis că maşina nu mai funcţiona. Nu funcţiona nicio maşină. Străzile erau pline de maşini, autobuze, motociclete şi camioane rămase-n pană, de accidente şi mormane de fiare la fiecare colţ, maşini intrate în stâlpi sau ieşind din clădiri. Mulţi au rămas blocaţi când a lovit IEM-ul, n-au mai funcţionat încuietorile automate de la uşi şi au fost nevoiţi ori să spargă geamurile ca să iasă ori să aştepte să-i salveze cineva. Răniţii care încă se puteau mişca s-au târât pe trotuar în aşteptarea salvării, dar n-a venit nimeni; pentru că nu mergeau nici salvările, nici maşinile de pompieri, nici cele de poliţie. Orice lucru care mergea cu baterii, curent electric sau care avea motor s-a stricat la ora

11 a.m.

Tata vorbea în timp ce mergeam, ţinându-mă strâns de încheietura mâinii, ca şi cum îi era teamă că o să coboare ceva din cer si-o să mă însface.

— Nimic nu mai funcţionează. Electricitatea, telefoanele, canalizarea…

— Am văzut un avion prăbuşindu-se.

A dat din cap.

— Sunt sigur c-au căzut toate. Tot ce era pe cer când a lovit. Avioane de luptă, de transport, elicoptere…

— Când a lovit ce?

— IEM-ul. Impulsul electromagnetic. Dacă generezi unul suficient de puternic, scoţi din funcţiune toată reţeaua. Energie. Comunicaţii. Transport. Orice este condus în aer sau la sol este decuplat.

De la şcoală până acasă erau trei kilometri. Cei mai lungi trei kilometri pe care i-am parcurs vreodată. Părea că o cortină căzuse peste toate lucrurile, o cortină vopsită să arate exact ca ceea ce acoperea. Existau totuşi frânturi, mici crăpături prin care se vedea în spatele cortinei şi care-ţi spuneau că se întâmplase ceva foarte rău. Cum ar fi imaginea tuturor oamenilor care stăteau în faţa caselor cu telefoanele în mână, uitându-se la cer, sau aplecându-se peste capotele deschise ale maşinilor, manevrând fire, pentru că asta faci când îţi moare maşina – manevrezi fire.

— Dar e bine, a spus, strângându-mi mâna. E bine. Sunt şanse mari ca sistemul de siguranţă să nu fi fost afectat şi sunt sigur că guvernul are un plan de criză, baze protejate, chestii d-astea.

— Şi cum se integrează tăierea curentului în planul lor de a ne ajuta în următoarea treaptă a evoluţiei, tată?

Mi-am regretat cuvintele în secunda în care le-am spus. Dar începusem să mă panichez. Nu mi-a luat-o în nume de rău. M-a privit, mi-a zâmbit blând şi a spus: „Totul o să fie bine.” pentru că asta voiam eu să zică şi asta voia şi el să zică şi asta faci când cade cortina – dai replica pe care publicul vrea s-o audă.

7

Pe la amiază, în drumul meu spre a-mi ţine promisiunea, m-am oprit pentru o pauză de apă şi Slim Jim. De fiecare dată când mănânc un Slim Jim sau o cutie de sardine sau orice preambalat mă gândesc: „Eh, cu unul mai puţin pe lume.“ Cu fiecare înghiţitură, dovezile că omenirea a existat vreodată pe pământ se reduceau.

Am hotărât ca într-una din zile să-mi fac curaj să prind un pui şi să-i sucesc gâtul delicios. Aş omorî pentru un cheeseburger. Pe bune. Dacă aş da peste cineva care mănâncă un cheeseburger, l-aş omorî pentru sandviş.

Sunt o grămadă de vaci pe-aici. Aş putea să împuşc una şi să o ciopârţesc cu cuţitul de vânătoare. Sunt destul de sigură că n-aş avea nicio problemă să tranşez o vacă. Mai greu ar fi cu gătitul. Să faci un foc, chiar şi ziua, e cel mai sigur mod să-i inviţi şi pe ei la ospăţ.

O umbră mătură iarba la câţiva metri în faţa mea. Las repede capul pe spate, lovindu-mă destul de rău de laterala Hondei Civic de care mă sprijineam în timp ce-mi savuram gustarea. Nu era o dronă. Era o pasăre, şi nu orice pasăre, ci un pescăruş plutind alene, abia mişcând din aripile întinse. Mă trece un fior de repulsie. Urăsc păsările. Înainte de Sosire nu le uram. Nici după Primul Val. Nici după Al Doilea, care nu prea m-a afectat.

Dar după Al Treilea Val, le-am urât. Ştiam că nu e vina lor. Eram ca un condamnat în faţa plutonului de execuţie urând gloanţele, dar nu mă puteam abţine.

Păsările sunt oribile.

8

După trei zile de mers mi-am dat seama că maşinile sunt animale de turmă.

Umblă în grupuri. Mor în grămezi. Grămezi de epave. Grămezi de motoare oprite. Sclipesc de la distanţă ca bijuteriile. Şi, brusc, grămezile se termină. Drumul e pustiu kilometri întregi. Suntem doar eu şi râul de asfalt, care taie un defileu printre copacii pe jumătate dezgoliţi, cu frunzele chircite agăţându-se cu disperare de crengile negre. Nu există decât drumul, cerul senin, iarba înaltă, ruginie şi eu.

Porţiunile astea pustii sunt cele mai rele. Maşinile oferă acoperire. Şi adăpost. Dorm în cele nedeteriorate (n-am găsit niciuna încuiată până acum). Dacă ăla poate fi numit somn. Aerul este stătut, îmbâcsit – nu pot crăpa geamul, iar să las uşa deschisă nu se pune problema. Foamea care te roade pe dinăuntru. Gândurile nocturne. „Singură, singură, singură."

Cel mai îngrozitor gând nocturn:

Nu sunt eu constructor de drone, dar dacă aş face una, m-aş asigura că are un dispozitiv de detectare destul de sensibil cât să repereze căldura corpului uman printr-un acoperiş de maşină. N-a dat greş niciodată: pe măsură ce alunecam în somn, îmi imaginam toate cele patru uşi sărind în lături şi mii de mâini încercând să mă prindă, mâini continuate cu braţe, continuate cu ce-o fi. Şi-apoi mă trezesc tremurând cu M16-le în mână, mă uit peste bancheta din spate, apoi la 360 de grade, simţindu-mă captivă şi mai mult decât mioapă în spatele geamurilor aburite.

Vine răsăritul. Aştept să se ridice ceaţa dimineţii, apoi beau puţină apă, mă spăl pe dinţi, verific armele de câteva ori, îmi fac inventarul proviziilor şi pornesc iar la drum. Uită-te-n sus, uită-te-n jos, uită-te-n toate părţile. Nu te opri la

ieşiri. Deocamdată apa este suficientă. Nu mă apropii nici moartă de vreun oraş, doar dacă nu se poate altfel.

Din mai multe motive.

În primul rând îţi dai seama când te apropii de un oraş. După miros. Poţi mirosi un oraş de la kilometri distanţă.

Miroase a fum, a canalizare şi a moarte.

Cu greu poţi să faci doi paşi în oraş fără să te împiedici de un cadavru. Ce-i ciudat e că şi oamenii mor în grămezi.

Am început să miros oraşul Cincinnati cu un kilometru înainte să văd semnul de intrare. O coloană de fum gros se ridică leneş spre cerul senin.

Cincinnati e în flăcări.

Nu mă miră. După Al Treilea Val, al doilea cel mai întâlnit lucru, după cadavre, erau incendiile. Un singur fulger rădea zece cartiere. Nu mai rămăsese nimeni care să stingă incendiile.

Încep să-mi lăcrimeze ochii. Duhoarea din Cincinnati mă face să mă înec. Mă opresc doar ca să-mi leg o cârpă în jurul gurii şi nasului şi apoi grăbesc pasul. Iau puşca de pe umăr şi o legăn în timp ce mărşăluiesc. Am o senzaţie stranie în legătură cu Cincinnati. Vocea din cap s-a trezit.

„Mai repede, Cassie. Mai repede.”

Şi apoi, undeva între Ieşirile 17 şi 18, găsesc cadavrele.

9

Sunt trei, nu într-un morman ca în oraş, ci împrăştiaţi pe câmp. Primul este un bărbat cam de vârsta tatei, cred. Poartă blugi şi un hanorac Bengals. E cu faţa-n jos şi mâinile întinse. A fost împuşcat în ceafă.

Al doilea, la câteva zeci de metri mai încolo, e o tânără puţin mai mare ca mine, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de pijama bărbăteşti şi un tricou Victoria's Secret. Are o şuviţă mov în părul tuns scurt şi un inel cu un craniu pe arătătorul stâng. Ojă neagră, sărită. Şi o gaură de glonţ în ceafă.

La alţi câţiva metri, un al treilea. Un puşti de vreo unsprezece sau doisprezece ani. Ghete sport albe, nou-nouţe. Hanorac negru. Greu de descris cum îi arăta faţa.

Îl las pe puşti şi mă întorc la femeie. Îngenunchez în iarba înaltă şi veştedă din spatele ei. Îi ating gâtul palid. E cald.

„Ah, nu. Nu, nu, nu."

Alerg la primul tip. Îngenunchez. Îi ating palma întinsă. Mă uit la gaura plină de sânge dintre urechi. Luceşte. E încă udă.

Înţepenesc. În spatele meu, şoseaua. În faţă, şi mai multă şosea. În dreapta, copaci. În stânga, şi mai mulţi copaci. Pâlcuri de maşini pe drumul spre sud, cea mai apropiată grămadă cam la treizeci de metri distanţă. Ceva îmi spune să mă uit în sus. Drept în sus.

O pată gri şters pe fundalul unui incredibil albastru de toamnă.

Nemişcată.

„Bună, Cassie, eu sunt dl. Dronă. Bine te-am găsit!"

Mă ridic. Când mă ridic – fix în momentul ăla; dacă aş mai fi rămas îngheţată acolo încă o milisecundă, dl. Bengals şi cu mine am fi avut găuri identice – ceva mă izbeşte în picior, o împunsătură fierbinte deasupra genunchiului, care

mă face să-mi pierd echilibru şi mă propulsează-n fund, trântindu-mă în spate.

N-am auzit împuşcătura. Doar vântul rece prin iarbă şi respiraţia mea fierbinte sub cârpă şi sângele năvălindu-mi în urechi – doar asta am simţit înainte ca glonţul să lovească.

„Amortizor.”

Corect. Normal că folosesc amortizoare. Acum am şi numele perfect pentru ei: Amuţitori. Un nume potrivit cu fişa postului.

Există ceva care preia controlul când eşti faţă-n faţă cu moartea. Partea frontală a creierului renunţă, cedează controlul părţii arhaice din tine, cea care are grijă de bătăile inimii, respiraţie şi clipit. Partea pe care natura a construit-o la început, ca să te ţină-n viaţă. Partea care dilată timpul ca pe o caramea uriaşă, făcând ca o secundă să pară o oră şi un minut mai lung decât o după-amiază de vară.

Plonjez în faţă după armă – scăpasem M16-le când fusesem lovită – şi pământul din faţa mea explodează, împroşcându-mă cu iarbă mărunţită şi bucăţi de pământ.

Bine, lasă M16-le.

Trag Lugerul din centură şi fug sărind – sau sar fugind – spre cea mai apropiată maşină. Nu prea simt durerea – deşi am o presimţire că o să ne cunoaştem mai bine mai târziu – dar simt cum sângele îmi îmbibă blugii până ajung la maşină, un model mai vechi de Buick Sedan.

Geamul din spate se face ţăndări când mă arunc dedesubt. Mă târăsc pe spate până când mă bag cu totul sub ea. Nu sunt deloc masivă, dar e foarte strâmt, n-am loc să mă rostogolesc, n-am cum să mă-ntorc dacă apare din stânga.

Încolțită.

„Bravo, Cassie, foarte inteligent. Zece pe linie? Premiu cu coroniţă? Siiigur că da.

Mai bine ai fi rămas în bucăţica ta de pădure, în cortuleţul tău, printre cărticelele tale cu drăgălaşele tale de notiţe. Dacă veneau după tine măcar aveai unde să fugi.“

Minutele trec. Zac întinsă pe spate şi sângerez pe asfaltul rece. Îmi răsucesc capul spre dreapta şi spre stânga, îl ridic câţiva centimetri ca să mă uit peste picioare spre spatele maşinii. Unde dracu' e? De ce durează atât? Apoi mă prind:

Foloseşte o armă cu bătaie lungă. Asta e. Ceea ce înseamnă că putea să fie la un kilometru distanţă când m-a împuşcat.

Şi mai înseamnă că am mai mult timp decât credeam. Timp să mă gândesc la ceva, în afară de implorări dezarticulate.

„Fă-l să dispară. Fă-l să vină odată. Vreau să trăiesc. Vreau să se termine…"

Tremur incontrolabil. Transpir, îngheţ.

„Intri în şoc. Gândeşte-te, Cassie."

Gândește-te.

Pentru asta am fost făcuţi. E ceea ce ne-a adus aici. E motivul pentru care am maşina asta sub care să mă ascund. Suntem oameni.

Şi oamenii gândesc. Fac planuri. Visează şi fac visul să devină realitate.

„Fă-l să devină realitate, Cassie."

Nu poate să mă prindă decât dacă se apleacă. Şi când o să se aplece… când o să-şi bage capul să mă vadă… când o să vrea să mă prindă de gleznă ca să mă târască afară…

Nu. E prea deştept să facă asta. O să presupună că sunt înarmată. N-o să rişte. Nu că Amuţitorilor le-ar păsa dacă trăiesc sau mor… sau le pasă? Oare Amuţitorii cunosc frica? E clar că nu iubesc viaţa – am văzut destule dovezi. Dar oare îşi iubesc propria viaţă mai mult decât le place să o ia pe a altora?

Timpul se dilată. Un minut e mai lung ca un anotimp. De ce durează atât?

E o lume ori/ori: ori vine să termine cu mine, ori nu vine. Dar trebuie să termine, nu? Nu de-aia e aici? Nu ăsta e nenorocitul de scop?

Ori/ori: ori fug – sau sar sau mă târăsc sau mă rostogolesc – ori stau sub maşina asta şi sângerez până

mor. Dacă risc şi încerc să fug, sunt o ţintă uşoară. N-o să reuşesc să fac nici câţiva paşi. Dacă stau aici, tot aia, doar că e mai dureros, mai stresant şi mult, mult mai încet.

Stele negre răsar şi-ncep să-mi joace în faţa ochilor. Nu-mi ajunge destul aer în plămâni.

îmi ridic mâna stângă şi-mi smulg cârpa de pe faţă.

Cârpa.

„Cassie, eşti o idioată."

Aşez arma lângă mine. Asta-i partea cea mai grea – să mă conving să dau drumul armei.

Îmi ridic piciorul şi bag cârpa sub el. Nu-mi pot sălta capul să văd ce fac. În timp ce trag de cele două capete, le leg strâns, cât pot de strâns şi mă chinui cu nodul, mă uit printre stele negre la măruntaiele Buick-ului. Mă întind să pipăi rana cu degetele. Încă sângerează, dar abia un firicel, comparativ cu şuvoiul care ţâşnea înainte să leg bandajul.

Iau arma. Mult mai bine. Mi se limpezeşte un pic privirea şi parcă nu îmi mai e atât de frig. Mă mut câţiva centimetri la stânga: nu-mi place să stau în propriul sânge.

Unde e? A avut destul timp să termine cu asta…

„Sau poate a terminat deja."

Asta mă paralizează. Pentru câteva secunde uit să respir.

„Nu vine. Nu vine pentru că n-are de ce. Ştie că n-o să îndrăzneşti să ieşi şi, dacă nu ieşi ca să scapi, n-o să supravieţuieşti. Ştie că o să mori de foame sau din cauza sângerării sau de sete.

Ştie ce ştii şi tu. Fugi = mori. Stai = mori.

E timpul să treacă la următorul."

Dacă mai există următorul.

Dacă nu sunt ultima.

„Haide, Cassie! De la şapte miliarde la unul singur în cinci luni? Nu eşti ultima, şi chiar dacă ai fi ultima fiinţă umană de pe Pământ – mai ales dacă ai fi – nu poţi lăsa lucrurile să se termine aşa. Prinsă sub un nenorocit de Buick, sângerând până îţi pierzi tot sângele – asta e salutul de adio al umanităţii?"

În niciun caz!

10

Primul Val a omorât jumătate de milion de oameni.

Al Doilea Val a făcut ca acest număr să pară derizoriu.

Trăim pe o planetă fără astâmpăr, în caz că nu ştiaţi. Continentele stau pe falii de pământ, numite plăci tectonice, iar aceste plăci plutesc pe o mare de lavă fierbinte. Se tot ating una de alta, se freacă, se împing, creând o presiune enormă. Cu timpul, presiunea se acumulează, până când plăcile alunecă, eliberând cantităţi uriaşe de energie, sub forma cutremurelor. Dacă unul dintre aceste cutremure are loc pe linia care leagă două continente, unda de şoc produce un super-val numit tsunami.

Peste 40% din populaţia lumii trăieşte la o distanţă de până-ntr-o sută de kilometri de o coastă. Adică trei miliarde de oameni.

Tot ce-au trebuit să facă Ceilalţi a fost să aducă ploaia.

Se ia o tijă din metal de două ori mai mare decât Empire State Building şi de trei ori mai grea. Se poziţionează deasupra unei astfel de linii de demarcaţie şi i se dă drumul din înaltul stratosferei. Nu e nevoie de propulsie sau sistem de navigaţie. Doar se lasă să cadă. Din cauza gravitaţiei, la momentul contactului cu solul, va avea viteza de 20 km/sec., de douăzeci de ori mai mare decât viteza unui glonţ.

Loveşte solul cu o forţă mai mare de un miliard de ori decât a bombei lansate deasupra Hiroşimei.

Pa-pa, New York. Pa, Sydney. La revedere, California, Washington, Oregon, Alaska, British Columbia Adios, Eastern Seacoard.

Japonia, Hong Kong, Londra, Roma, Rio.

A fost o plăcere. Sperăm că v-a plăcut şederea.

Primul Val s-a terminat în câteva secunde.

Al Doilea Val a durat ceva mai mult. Aproape o zi.

Al Treilea Val? A durat ceva – douăsprezece săptămâni. Douăsprezece săptămâni pentru a ucide… — a calculat tata – 97% dintre cei rămaşi după primele două valuri.

Nouăzeci şi şapte la sută din patru miliarde? Faceţi voi calculele.

Şi atunci extratereştrii au aterizat în farfuriile lor zburătoare şi au început să bombardeze? Şi toţi oamenii de pe Pământ s-au unit sub un singur steag ca să se joace de-a David împotriva lui Goliat. Sau de-a tancurile noastre contra armele voastre cu laser. Hai să vedem ce puteţi!

N-am fost noi aşa norocoşi.

Iar ei n-au fost atât de fraieri.

Cum extermini aproape patru miliarde de oameni în trei luni?

Câte păsări sunt pe lume? Ghiciţi? Un milion? Un miliard? Ce ziceţi de vreo trei sute de miliarde? Asta înseamnă şaptezeci şi când de păsări pentru fiecare bărbat, femeie şi copil rămaşi în viaţă după primele două valuri.

Sunt mii de specii de păsări pe fiecare continent. Iar păsările nu se sinchisesc de graniţe. Şi fac mult găinaţ. Se găinăţează de cinci sau şase ori pe zi. Adică peste un triliard de proiectile curgând de sus în fiecare zi.

N-ai cum să inventezi un sistem de livrare mai eficient pentru un virus care are rata de ucidere de 97%.

Tata s-a gândit că probabil au luat un virus gen Ebola şi l-au modificat genetic. Ebola nu se transmite prin aer. Dar dacă schimbi o singură moleculă, poţi să-l faci transmisibil prin aer, ca gripa. Virusul ţi se instalează în plămâni.

Începi să tuşeşti urât. Faci febră. Începe să te doară capul. Rău. Începi să scuipi stropi mici de sânge infectat cu virus. Gângania ţi se mută în ficat, în rinichi, în creier. Acum găzduieşti cam un miliard. Şi când explodezi, bombardezi cu viruşi pe toată lumea din jur. Se numeşte sângerarea fatală. Viruşii erup prin toate orificiile, ca şobolanii care părăsesc corabia care se scufundă. Prin gură, prin nas, prin urechi, prin fund, chiar şi prin ochi. Practic plângi cu sânge.

I-am dat diverse nume. Moartea Roşie sau Boala Sângelui. Molima. Tsunamiul Roşu. Al Patrulea Cavaler. Oricum ai numi-o, în trei luni, nouăzeci şi şapte de oameni din fiecare o sută muriseră.

O grămadă de lacrimi cu sânge.

Timpul curgea invers. Primul Val ne-a catapultat în secolul al XVIII-lea. Următoarele două ne-au dus direct în Neolitic.

Eram din nou vânători. Nomazi. La baza piramidei.

Dar nu eram dispuşi să lăsăm speranţa să moară. Nu încă.

Mai rămăseserăm destui ca să luptăm.

N-aveam cum să-i învingem în luptă deschisă, dar puteam să ducem un război de gherilă. Puteam să-i învăluim asimetric, mama lor de extratereştri. Aveam destule arme şi muniţie şi chiar şi câteva mijloace de transport care supravieţuiseră Primului Val. Armatele fuseseră decimate, dar existau încă unităţi funcţionale pe fiecare continent. Existau buncăre şi peşteri şi baze sub pământ în care ne puteam adăposti ani de zile. „Fiţi voi America, cotropitorilor extratereştri, şi suntem noi Vietnam.”

Şi Ceilalţi au zis, „A, da, bine.”

Credeam că şi-au folosit toate resursele – sau cel puţin pe cele mai puternice dintre ele, pentru că era greu să ne imaginăm ceva mai rău ca Moartea Roşie. Cei care am supravieţuit celui de-Al Treilea Val – cei cu imunitate la boală – ne-am baricadat şi am făcut provizii şi-am aşteptat ca Cei de la Putere să ne spună ce să facem. Ştiam că trebuie să mai fie cineva la putere pentru că, din când în când, câte un avion de luptă vâjâia pe cer şi auzeam focuri de armă în depărtare şi bubuitul transportoarelor blindate deasupra orizontului.

Presupun că noi am fost mai norocoşi decât majoritatea. Al Patrulea Cavaler a luat-o pe mama, dar tata, Sammy şi cu mine am supravieţuit. Tata se mândrea cu genele noastre superioare. Nu că ai face aşa ceva în mod normal,

să te lauzi de pe un munte cât Everestul de aproape şapte miliarde de morţi. Tata era tata, încercând să ambaleze cât mai optimist începutul extincţiei omenirii.

În ajunul Tsunamiului Roşu, cele mai multe oraşe fuseseră abandonate. Nu mai existau electricitate sau canalizare, magazinele fuseseră de mult jefuite de orice obiecte de valoare. Apa de canal curgea pe unele străzi, adâncă de câţiva centimetri. Incendiile provocate de fulgerele de vară erau ceva obişnuit.

Apoi mai era problema cadavrelor.

Adică erau peste tot. În case, adăposturi, apartamente, birouri, şcoli, biserici, sinagogi şi depozite.

Există un punct limită în care volumul morţii te copleşeşte. Nu mai poţi să îngropi sau să arzi destul de rapid cadavrele. Acea vară a Pestilenţei a fost extrem de fierbinte, iar mirosul de carne putrezită plutea în aer ca un fum invizibil. Îmbibam fâşii de material în parfum şi ni le legam peste gură şi nas, dar până la sfârşitul zilei materialul se îmbiba cu miasma şi te sufocai.

Până când – ce bizar – te obişnuiai.

Am aşteptat să treacă Al Treilea Val baricadaţi în casă. Pe de o parte, pentru că era carantină. Pe de alta, pentru că umblau nişte demenţi pe străzi spărgând şi incendiind case, toată schema cu crime, violuri şi spargeri. Şi pe de altă parte, pentru că muream de frică aşteptând să vedem ce-o să mai urmeze.

Dar mai ales pentru că tata nu voia s-o lase pe mama. Era prea bolnavă ca să călătorească, iar el n-a fost în stare s-o abandoneze.

Ea i-a spus să plece. S-o lase. Oricum urma să moară. Nu mai era vorba despre ea. Era despre mine şi despre Sammy. Despre siguranţa noastră. Despre viitor şi despre speranţa că mâine va fi mai bine decât azi.

Tata n-a contrazis-o. Dar nici n-a lăsat-o. A aşteptat inevitabilul, oferindu-i tot confortul posibil, în timp ce se uita pe hărţi, făcea liste şi aduna provizii. Cam atunci a început faza cu strânsul cărţilor şi trebuie-să-reconstruim-

civilizaţia. Noaptea, când cerul nu era total acoperit de fum, ne duceam în curtea din spate şi ne uitam pe rând prin vechiul meu telescop, urmărind nava-mamă cum navighează princiar pe fundalul Căii Lactee. Acum stelele erau mai strălucitoare, ca diamantele, fără luminile oamenilor care să le pună în umbră.

— Ce mai aşteaptă? îl întrebam.

— Nu ştiu, micuţo, spunea. Poate că s-a terminat. Poate că scopul nu e să ne omoare pe toţi, doar să ne mai împuţineze până la un număr pe care să poată să-l ţină sub control.

— Şi apoi? Ce vor?

— Cred că o întrebare mai bună ar fi de ce au nevoie, a spus încet, ca şi cum îmi dădea nişte veşti foarte proaste. Acţionează cu grijă, vezi tu.

— Cu grijă?

— Ca să nu-l strice mai mult decât este absolut necesar. Asta e motivul pentru care sunt aici, Cassie. Vor Pământul.

— Dar nu şi pe noi, am murmurat.

Eram pe cale s-o iau razna – din nou. Pentru a enşpemia oară.

Şi-a pus mâna pe umărul meu – pentru a enşpemia oară – şi a spus:

— Păi, noi am avut o şansă. Şi nu ne-am gestionat prea bine moştenirea. Pun pariu că dacă am putea să ne întoarcem să-i întrebăm pe dinozauri înaintea căderii asteroidului…

Atunci l-am lovit cât am putut de tare şi am fugit înăuntru.

Nu ştiu unde-i mai rău, înăuntru sau afară. Afară te simţi total expus, urmărit permanent, gol sub cerul gol. Dar înăuntru este mereu aproape întuneric. Ferestrele acoperite blochează soarele în timpul zilei. Noaptea sunt lumânări, dar nu prea mai avem şi nu ne permitem mai mult de una în fiecare cameră. În colţurile care odată erau familiare, acum se întind umbre adânci.

— Ce s-a întâmplat, Cassie?

Sammy. Cinci ani. Adorabil. Ochi mari, căprui, de ursuleţ de pluş, ţinându-l în braţe pe celălalt membru al familiei cu ochii mari, căprui, cel de pluş, pe care îl am acum îndesat la fundul rucsacului.

— De ce plângi?

Lacrimile mele le-au pornit şi pe-ale lui.

Trec pe lângă el, îndreptându-mă spre camera dinozaurului uman de şaisprezece ani, *Cassiopeia Sullivanus extinctus.* Apoi mă întorc. Nu puteam să-l las plângând aşa. Eram destul de apropiaţi de când s-a îmbolnăvit mama. Aproape în fiecare noapte venea în camera mea din cauza coşmarurilor şi uneori uita şi îmi spunea mami.

— Cassie, i-ai văzut? Vin?

— Nu, puştiule, i-am spus, ştergându-i lacrimile. Nu vine nimeni.

Nu încă.

11

Mama a murit într-o joi.

Tata a îngropat-o în curtea din spate, în grădina cu trandafiri. Aşa ceruse ea înainte să moară. În apogeul Molimei, când sute de oameni mureau în fiecare zi, cele mai multe cadavre erau duse la periferie şi arse. Oraşele muribunde erau împrejmuite de focurile mocnite ale morţilor.

Mi-a spus să stau cu Sammy. Sammy, care începuse să se comporte ca un zombi, umblând de colo-colo cu gura căscată sau sugându-şi degetul, ca la doi ani, uitându-se în gol cu ochii lui de ursuleţ. Nu trecuseră decât câteva luni de când mama îl dădea în leagăn, îl ducea la lecţii de karate, îl spăla pe cap şi dansa cu el pe piesa lui preferată. Acum era înfăşurată într-un cearşaf alb şi dusă în grădină pe umerii tatei.

Prin fereastra de la bucătărie, l-am văzut pe tata îngenunchind lângă groapa mică. Ţinea capul plecat. Umerii îi tremurau. Nu-l văzusem la pământ nici măcar o dată de la Sosire. Situaţia se înrăutăţea. Exact când credeai că n-are cum să fie mai rău, începea să fie mai rău, dar tata n-a cedat niciodată. Chiar şi atunci când mama a început să dea primele semne de infecţie, şi-a păstrat calmul, mai ales de faţă cu ea. Nu vorbea despre ce se întâmpla dincolo de uşile şi ferestrele baricadate. Îi punea cârpe ude pe frunte, îi făcea baie, o schimba, o hrănea. Nu l-am văzut nici măcar o dată să plângă în faţa ei. În timp ce alţii se împuşcau sau se spânzurau, înghiţeau pumni de pastile sau săreau de la înălţime, tata se împotrivea deznădejdii.

Îi cânta, repeta glume stupide pe care le zisese de-o sută de ori şi minţea. Minţea aşa cum mint părinţii, minciuni bune care te-ajută să adormi.

— Am mai auzit un avion azi. Suna ca un avion de luptă.

Înseamnă că ai noştri au reuşit ceva.

— Ţi-a mai scăzut febra şi ai ochii mai limpezi azi. Poate că nu-i ăsta sfârşitul. Poate e doar alergia ta.

În ultimele ore, îi ştergea lacrimile însângerate.

A ţinut-o în timp ce vomita magma neagră plină de viruşi în care i se transformase stomacul.

Ne-a adus pe mine şi pe Sammy în cameră să ne luăm la revedere.

— E în regulă, i-a spus ea lui Sammy. Totul o să fie bine.

Mie mi-a zis:

— Are nevoie de tine, Cassie. Ai grijă de el. Ai grijă de tata.

I-am spus că o să se facă bine. Unii aşa făceau. Se îmbolnăveau şi apoi, brusc, virusul ceda. Nimeni nu ştia de ce. Poate că i se părea că nu eşti bun la gust. Nu i-am spus că se va face bine ca să-i alin teama. Chiar credeam asta. Trebuia să cred.

— Tu eşti tot ce le-a rămas, au fost ultimele ei cuvinte către mine.

Mintea era ultima care ceda, spălată de apele roşii ale Tsunamiului. Virusul prelua controlul complet. Unii intrau într-o frenezie pe măsură ce le ardea creierul. Loveau, sfâşiau, izbeau şi muşcau. Ca şi cum virusul, care avea nevoie de noi ca să trăiască, ne şi ura în acelaşi timp şi abia aştepta să scape de noi.

Mama s-a uitat la tata şi nu l-a recunoscut. Nu ştia unde se află. Cine era. Ce i se întâmpla. Avea tot timpul un fel de zâmbet sinistru, buzele crăpate, dezvelind gingiile sângerânde, dinţii pătaţi cu sânge. Îi ieşeau sunete din gură, dar nu erau cuvinte. Partea din creier care construia cuvinte era ocupată de virus, iar virusul nu cunoştea vorbirea – ştia doar cum să se multiplice.

Apoi mama a murit într-o avalanşă de convulsii şi icnete, în timp ce musafirii ei neinvitaţi zburau prin fiecare orificiu, pentru că era terminată, o epuizaseră, era timpul să stingă lumina şi să-şi găsească o casă nouă.

Tata i-a făcut o ultimă baie. A pieptănat-o. I-a curăţat

sângele uscat de pe dinţi. Era calm când a venit să-mi spună că nu mai este. Nu şi-a pierdut firea. M-a ţinut în braţe cât mi-am pierdut-o eu.

Acum îl priveam prin geamul de la bucătărie. A îngenuncheat lângă ea în grădina de trandafiri şi, crezând că nu-l vede nimeni, tata a dat drumul frânghiei de care se ţinuse până atunci, a slăbit firul care-l ţinuse în picioare tot timpul ăla în care toţi cei din jur intrau în cădere liberă.

M-am asigurat că Sammy e bine şi am ieşit. M-am aşezat lângă el şi i-am pus o mână pe umăr. Ultima oară când îl atinsesem fusese mult mai tare şi cu pumnul. N-am spus nimic, şi nici el, dar nu pentru mult timp.

Mi-a strecurat ceva în palmă. Verigheta mamei. A spus că ea şi-ar fi dorit s-o păstrez eu.

— Plecăm, Cassie. Mâine dimineaţă.

Am dat din cap. Ştiam că ea era singurul motiv pentru care nu plecaserăm încă. Tulpinile delicate ale trandafirilor se înclinau şi se legănau, imitându-mi gestul.

— Unde mergem?

— Plecăm de-aici.

S-a uitat în jur, cu ochii larg deschişi şi înspăimântaţi.

— Nu mai suntem în siguranţă.

„I-auzi“, mi-am zis. „Am fost vreodată în siguranţă?”

— Baza Aeriană Wright-Patterson este la doar o sută şi ceva de kilometri de aici. Dacă mergem în forţă şi vremea rămâne bună, putem ajunge în cinci sau şase zile.

— Şi apoi?

Aşa ne-au condiţionat Ceilalţi să gândim: facem asta şi apoi? Voiam ca tata să-mi spună. Era cel mai deştept om pe care-l cunoşteam. Dacă el n-avea un răspuns, atunci nu-l avea nimeni. Eu clar nu-l aveam. Şi clar voiam ca el să-l aibă. Aveam nevoie de asta.

A dat din cap ca şi cum nu ar fi înţeles întrebarea.

— Ce e la Wright-Patterson? am întrebat.

— Nu ştiu ce-ar putea să fie.

A încercat să zâmbească, dar s-a strâmbat ca şi cum zâmbitul ar fi durut.

— Păi şi atunci de ce mergem?

— Pentru că nu putem rămâne aici, a spus printre dinţii strânşi. Şi dacă nu putem sta aici, trebuie să mergem undeva. Dacă mai este vreun guvern sau dacă a mai rămas ceva…

A dat din cap. Nu pentru asta venise afară. Venise ca să-şi îngroape soţia.

— Du-te în casă, Cassie.

— Vreau să te-ajut.

— N-am nevoie de ajutor.

— E mama mea. Şi eu am iubit-o. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Începusem să plâng din nou. N-a observat. Nu se uita la mine şi nici la mama. Nu se uita la nimic de fapt. Acolo unde fusese lumea nu mai era decât această gaură neagră şi amândoi alunecam spre ea. De ce să ne agăţăm? I-am luat mâna de pe corpul mamei şi i-am ţinut-o pe obrazul meu şi i-am spus că-l iubesc şi că şi mama îl iubea şi că totul va fi bine, iar gaura neagră şi-a pierdut puţin din forţă

— Du-te înăuntru, Cassie, mi-a spus cu blândeţe. Sammy are nevoie de tine mai mult decât ea.

Am intrat. Sammy stătea pe jos la el în cameră, jucându-se cu nava lui spaţială şi distrugând nava extraterestră.

— Vruuum, vruuum. Am pornit!

Afară, tata a îngenuncheat pe pământul proaspăt săpat. Pământ negru, trandafir roşu, cer gri, cearşaf alb.

12

Presupun că acum trebuie să povestesc despre Sammy.

Nu ştiu cum altfel să ajung acolo.

„Acolo” fiind acel prim centimetru din exterior, unde soarele mi-a mângâiat obrazul julit când am ieşit de sub Buick. Primul centimetru a fost cel mai greu. Cel mai lung centimetru din univers. Centimetrul care s-a lungit cât o mie de kilometri.

„Acolo” fiind acel loc de pe autostradă unde am dat ochii cu un inamic pe care nu-l puteam vedea.

„Acolo” fiind singurul lucru care m-a ajutat să nu înnebunesc de tot, lucrul pe care Ceilalţi nu au putut să mi-l ia după ce mi-au luat totul.

Sammy este motivul pentru care n-am renunţat. Motivul pentru care n-am rămas sub maşina aia aşteptându-mi sfârşitul.

Când l-am văzut ultima oară se uita prin fereastra din spate a unui autobuz şcolar, cu fruntea lipită de geam. Îmi făcea cu mâna şi zâmbea. Ca şi cum ar fi plecat în excursie: vesel, emoţionat, deloc speriat. Faptul că era cu toţi ceilalţi copii îl ajuta. La fel şi autobuzul şcolar, care era ceva atât de obişnuit. Ce poate fi mai banal decât un autobuz şcolar mare şi galben? Atât de comun încât imaginea lor intrând în tabăra de refugiaţi după ultimele patru luni de teroare a fost şocantă. A fost ca şi cum am fi văzut un McDonald’s pe Lună. Ceva total dement şi nebunesc, ceva ce pur şi simplu n-ar trebui să existe.

Eram în tabără abia de câteva săptămâni. Din cei cincizeci de oameni de-acolo, noi eram singura familie. Toţi ceilalţi erau văduvi, văduve sau orfani. Ultimii supravieţuitori ai familiilor lor, nişte străini înainte să se întâlnească în tabără. Cel mai bătrân avea vreo şaizeci de ani. Sammy era cel mai mic, dar mai erau alţi şapte copii.

Niciunul n-avea peste paisprezece ani în afară de mine.

Tabăra se afla la 30 de kilometri est de casa noastră şi fusese construită din trunchiuri de copaci în timpul celui de-Al Treilea Val, ca să servească drept spital când cele din oraş ar fi atins capacitatea maximă. Adăposturile erau încropite din lemne tăiate de mână şi tablă reciclată; un salon principal pentru cei infectaţi şi o baracă mai mică pentru cei doi doctori care aveau grijă de muribunzi până ce îi înghiţea şi pe ei Tsunamiul Roşu. Existau o grădină de zarzavat şi un sistem care capta apa de ploaie pentru spălat şi băut.

Mâncam şi dormeam în corpul cel mare al clădirii. Sângeraseră acolo între cinci sute şi şase sute de oameni, dar podeaua şi pereţii fuseseră dezinfectate, iar paturile pe care muriseră fuseseră arse. Mirosea încă vag a Molimă (ceva ca laptele bătut), iar clorul nu scosese toate petele de sânge. Un model de stropi minusculi acoperea pereţii, iar pe podea erau urme în formă de seceră. Parcă locuiam într-o pictură abstractă 3D.

Baraca era o combinaţie între un depozit de mâncare şi unul de arme. Conserve de legume, carne ambalată, mâncare uscată şi alimente de bază. Mitraliere, pistoale, semiautomate, chiar şi câteva rachete de semnalizare. Toţi umblau înarmaţi până-n dinţi, era ca-n Vestul Sălbatic.

În pădure, în spatele taberei, fusese săpată o groapă nu foarte adâncă. În groapă se ardeau cadavre. N-aveam voie să mergem acolo, aşa că normal că eu şi alţi copii mai mari ne-am dus. Era unul ciudat căruia i se zicea Crisco, probabil din cauza părului lung, dat pe spate. Crisco avea treisprezece ani şi era vânător de trofee. Chiar se băga să scormonească în cenuşă căutând bijuterii şi monede şi orice alt lucru de valoare sau „interesant” pe care mai putea să-l găsească. Se jura că nu e psihopat şi că nu de-aia o face.

— Asta face diferenţa acum, spunea chicotind, sortându-şi prada cu unghiile negre şi cu mâinile acoperite de cenuşa gri a rămăşiţelor umane.

Ce diferenţă?

— Diferenţa dintre a fi şi a nu fi bărbat. S-a întors vremea trocului, scumpo! a spus ridicând un colier cu diamante. Şi când se va sfârşi cu toată chestia asta, cei care au pus mâna pe ce trebuie vor face jocurile.

Ideea că aveau de gând să ne omoare pe toţi încă nu încolţise în capul nimănui, nici măcar al adulţilor. Crisco se credea asemenea unuia dintre indienii care-au vândut Manhattanul pe o mână de mărgele, şi nu unei păsări dodo, lucru care ar fi fost mult mai aproape de adevăr.

Tata auzise de tabără cu câteva săptămâni în urmă, când mama începuse să manifeste primele simptome ale Molimei. A încercat s-o convingă să meargă, dar ea ştia că nu se mai poate face nimic. Dacă tot avea să moară, voia să se-ntâmple în propria ei casă, nu într-un azil improvizat din mijlocul pădurii. Pe urmă, mai încolo, când i se apropia sfârşitul, a apărut zvonul că spitalul fusese transformat într-un punct de întâlnire, un fel de adăpost sigur pentru supravieţuitori, aflat suficient de departe de oraş încât să fie oarecum sigur în eventualitatea următorului val, orice ar fi însemnat el (cei mai deştepţi pariau pe ceva gen bombardament aerian), şi suficient de aproape încât să poată fi găsit de cei de la putere care aveau să vină să ne salveze – asta în cazul în care mai exista cineva la putere care să vină după noi.

Şeful neoficial al taberei era un fost ofiţer de marină pe nume Hutchfield. Arăta ca un personaj LEGO în carne şi oase: mâini pătrate, cap pătrat, bărbie pătrată. Purta acelaşi tricou cu muşchi în fiecare zi, pătat cu ceva care ar fi putut fi sânge, deşi cizmele lui negre erau tot timpul impecabil de curate. Se rădea pe cap (nu şi pe piept sau pe spate, ceea ce ar fi fost pe bune de luat în calcul). Era acoperit cu tatuaje. Şi îi plăceau armele. Avea două la şold, una băgată la spate, alta atârnată pe umăr. Nimeni n-avea mai multe arme ca Hutchfield. Poate ca să se înţeleagă că el e şeful, chiar dacă neoficial.

Santinelele ne văzuseră venind. Când am ajuns la drumul

prăfuit care ducea prin pădure spre tabără, Hutchfield era acolo cu încă un tip pe nume Brogden. Mi-am dat seama că aşteptau să observăm arsenalul care le împodobea corpurile. Hutchfield ne-a ordonat să ne despărţim. El urma să-l ia la discuţii pe tata, Brogden pe mine şi pe Sam. I-am spus lui Hutchfield ce părere aveam despre ideea lui. Adică să şi-o bage în posteriorul lui tatuat.

Tocmai îmi pierdusem un părinte. Nu prea îmi surâdea ideea să-l pierd şi pe celălalt.

— E-n regulă, Cassie, a zis tata.

— Nu-i cunoaştem pe oamenii ăştia, am ripostat. Dacă sunt haimanale, tată?

Haimanale li se zicea în limbaj de stradă şmecherilor înarmaţi – criminalii, violatorii, bişniţarii, răpitorii şi oamenii de nimic care au apărut pe la jumătatea celui de-Al Treilea Val, din cauza cărora oamenii şi-au baricadat casele şi şi-au făcut rezerve de hrană şi muniţii. Nu extratereştrii ne-au determinat să ne facem provizii, ci fraţii noştri, oamenii.

— Sunt doar precauţi, mi-a întors-o tata. Şi eu aş face acelaşi lucru în locul lor.

M-a mângâiat. În gândul meu îi ziceam: „La dracu’, tată, dacă o dată mă mai mângâi aşa condescendent...”

— O să fie bine, Cassie.

S-a dus cu Hutchfield într-un loc de unde nu-i puteam auzi, dar unde îi puteam încă vedea. Asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. L-am luat pe Sammy în braţe şi m-am străduit să răspund întrebărilor lui Brogden fără să-l pleznesc.

Cum ne cheamă?

Câţi ani avem?

E cineva infectat?

Ştim ceva despre ce se întâmplă?

Ce-am văzut?

Ce-am auzit?

De ce suntem aici?

— Adică aici, în tabără, sau o arzi existenţialist? am întrebat.

Sprâncenele i s-au împreunat într-o singură linie şi a exclamat:

— Ă?

— Dacă m-ai fi întrebat asta înainte de toată tărăşenia, aş fi zis ceva de genul: „Suntem aici ca să ne ajutăm aproapele sau să contribuim la ordinea socială.” Dacă aş fi vrut să fac pe deşteapta, aş fi spus: „Pentru că, dacă n-am fi aici, am fi în altă parte.” Dar pentru că s-a întâmplat tot rahatul ăsta o să zic că suntem aici pentru că avem un noroc chior.

M-a privit chiorâş o secundă şi pe urmă a zis sarcastic:

— Faci pe deşteapta.

Nu ştiu cum a răspuns tata la întrebări, dar se pare că a trecut testul, pentru că am fost admişi în tabără cu privilegii complete, ceea ce însemna că tata (doar el însă, nu şi eu) putea să-şi aleagă arme din depozit. Tata avea o problemă cu armele. Nu i-au plăcut niciodată. Spunea că nu armele sunt cele care omoară oameni, dar că în mod evident fac treaba mai uşoară. Acum nu mai credea că sunt periculoase, dar le considera ridicole.

— Cât de eficiente credeţi că vor fi armele noastre împotriva unei tehnologii mai avansate decât a noastră cu mii de ani, dacă nu chiar cu milioane? l-a întrebat pe Hutchfield. E ca şi cum ai folosi o praştie împotriva rachetelor.

Argumentul n-a ţinut cu Hutchfield. Fusese în marină, ce naiba. Arma era prietenul lui cel mai bun, cel mai loial camarad, răspunsul la orice întrebare posibilă.

Atunci nu-nţelegeam asta. Acum înţeleg.

13

Când era vreme bună, toată lumea stătea afară până venea ora de culcare. Clădirea aia dărăpănată avea o energie negativă. Din cauza scopului pentru care fusese construită. Din cauza motivului pentru care exista. Din cauza faptului care o adusese – pe ea şi pe noi – în această pădure. În anumite seri, starea de spirit era bună, aproape ca într-o tabără de vară unde printr-un miracol toată lumea place pe toată lumea. Cineva zicea că a auzit un elicopter după-amiază, ceea ce stârnea un şir de speculaţii optimiste despre cei de la putere care se pregăteau pentru ripostă.

În alte dăţi, atmosfera era sumbră şi teama apăsa greu în văzduhul crepuscular. Noi eram norocoşii. Supravieţuiserăm atacului IEM, distrugerii coastelor, molimei care îi omorâse pe cei apropiaţi. Scăpaserăm ca prin minune. Priviserăm moartea în ochi şi moartea clipise prima. Asta ar fi trebuit să ne facă să ne simţim curajoşi şi invincibili. Nu ne făcea.

Eram ca japonezii care au supravieţuit primei explozii a bombei de la Hiroshima. Nu înţelegeam de ce ne aflam încă aici şi nu prea eram siguri că ne-am fi dorit-o.

Ne-am povestit vieţile de dinainte de Sosire. I-am plâns fără reţinere pe cei dispăruţi. Am suspinat în secret după smartphone-uri, maşini, cuptoare cu microunde şi Internet.

Ne-am uitat la cerul înstelat. Nava ne urmărea din înalt, un ochi răuvoitor, verde deschis.

Se discuta despre locul în care ar trebui să ne ducem. Era destul de clar că nu puteam rămâne în pădurea aia la nesfârşit. Chiar dacă Ceilalţi nu se arătau prea curând, iarna se apropia. Trebuia să găsim un adăpost mai bun. Aveam provizii pentru câteva luni – sau mai puţin, în funcţie de câţi refugiaţi mai soseau în tabără. Aşteptăm să vină să ne salveze sau pornim să-i găsim? Tata susţinea ultima variantă. Încă voia să ajungă la Wright-Patterson. Dacă mai

exista cineva la putere, aveam şanse mult mai mari să-i găsim acolo.

După o vreme, m-am săturat. Vorbitul despre problemă înlocuise acţiunea propriu-zisă. Mă pregăteam să-i zic tatei că ar trebui să-i abandonăm pe fraierii ăia şi s-o luăm spre Wright-Patterson împreună cu oricine ar fi vrut să meargă cu noi şi să-i dăm naibii pe restul.

Uneori mi se părea că „unde-s doi, puterea creşte” e o zicală supraestimată.

L-am dus pe Sammy înăuntru şi l-am culcat. Am zis rugăciunea împreună. „Înger, îngeraşul meu...” Pentru mine era doar un zgomot. Blabla. Nu ştiam exact de ce, dar când venea vorba de Dumnezeu, simţeam că o promisiune a fost încălcată pe undeva.

Era o noapte senină. Cu lună plină. Mă simţeam suficient de relaxată să fac o plimbare prin pădure.

Cineva din tabără începuse să cânte la chitară. Muzica mă acompania pe potecă, urmându-mă în adâncul pădurii. Era prima melodie pe care o auzeam de la Primul Val.

And, in the end, we lie awake
And we dream of making our escape.[4]

Brusc am simţit nevoia să mă ghemuiesc şi să plâng. Îmi venea s-o iau la fugă prin pădure şi să alerg până-mi cad picioarele. Îmi venea să vomit. Îmi venea să urlu până îmi sângerează gâtul. Voiam s-o revăd pe mama şi pe Lizbeth şi pe toţi prietenii mei, chiar şi pe cei care nu-mi plăceau, şi pe Ben Parish, doar ca să-i spun că-l iubesc şi că mai mult decât orice pe lume vreau să fac copii cu el.

Cântecul s-a pierdut, a fost înghiţit de cântecul mult mai puţin melodios al greierilor.

O creangă a trosnit.

Şi din pădure, din spatele meu, s-a auzit o voce:

---

4 Versuri din piesa *Death and All His Friends,* a formaţiei Cold-play (n. trad.).

— Cassie! Aşteaptă-mă!

Nu m-am oprit. Ştiam a cui e vocea. Probabil cobisem gândindu-mă la Ben. Ca atunci când ţi-e poftă de ciocolată şi n-ai în rucsac decât o pungă mototolită de Skittles.

— Cassie!

Acum alerga. N-aveam chef să alerg aşa că l-am lăsat să mă ajungă.

Asta era unul dintre lucrurile care au rămas neschimbate: calea cea mai sigură ca să nu fii lăsat în pace este să-ţi doreşti să fii lăsat în pace.

— Ce faci? a întrebat Crisco.

Răsufla greu. Avea obrajii roşii şi tâmplele lucioase. Probabil de la gelul ăla de păr.

— Nu e evident? am ţipat. Construiesc un aparat nuclear ca să extermin nava-mamă.

— Nuclearele n-o să meargă, a zis, îndreptându-şi umerii. Ar trebui să construim tunul cu aburi al lui Fermi.

— Fermi?

— Tipul care a inventat bomba.

— Parcă era Oppenheimer.

A părut impresionat că ştiam ceva istorie.

— Mă rog, poate că n-a inventat-o el, dar el a fost naşul.

— Crisco, eşti un ciudat, am zis.

Sunase dur, aşa că am adăugat:

— Dar nu ştiu cum erai înainte de invazie.

— Sapi o groapă mare, pui un focos pe fund, umpli groapa cu apă şi o acoperi cu câteva sute de tone de metal. Explozia transformă apa instantaneu în abur, care propulsează metalul în spaţiu cu de şase ori viteza sunetului.

— Mda, am zis. Cineva clar ar trebui să facă asta. De asta mă urmăreşti? Vrei să te ajut să construieşti un tun nuclear cu aburi?

— Pot să te întreb ceva?

— Nu.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

— Dacă ai mai avea de trăit douăzeci de minute, ce ai face?
— Nu ştiu, am răspuns. Dar nu te-ar implica în niciun fel pe tine.
— De ce?
N-a aşteptat răspunsul. Probabil că şi-a dat seama că nu era ceva ce ar fi vrut să audă.
— Şi dacă eu aş fi ultima persoană de pe pământ?
— Dacă tu ai fi ultima persoană de pe pământ, înseamnă că eu n-aş mai fi aici să fac ceva cu tine.
— Bine. Dacă noi am fi ultimele două persoane de pe pământ?
— Atunci tot ultimul ai rămâne pentru că eu m-aş sinucide.
— Nu mă placi.
— Pe bune, Crisco? Cum ţi-ai dat seama?
— Să zicem că i-am vedea, chiar aici, chiar acum, cum vin să ne omoare. Ce ai face?
— Nu ştiu. I-aş ruga să te omoare pe tine primul. Care-i faza, Crisco?
— Eşti virgină? a întrebat dintr-odată.
M-am holbat la el. Era foarte serios. Dar aşa sunt majoritatea băieţilor de treişpe ani când vine vorba de chestiuni hormonale.
— Să ţi-o trag! am zis, trecând pe lângă el şi întorcându-mă spre tabără.
Proastă alegere de cuvinte. S-a luat după mine fără ca niciun fir din părul lui încleiat să se mişte în timp ce alerga. Era ca o cască neagră şi lucioasă.
— Vorbesc serios, Cassie, a pufnit. Trăim vremuri în care fiecare noapte ar putea fi ultima.
— Idiotule, aşa era şi până să vină ăştia.
M-a prins de încheietură şi m-a întors. Şi-a apropiat faţa lată şi soioasă de a mea. Eram mai înaltă cu trei centimetri, dar el avea cu zece kile mai mult ca mine.
— Chiar vrei să mori fără să ştii cum e?
— De unde ştii că nu ştiu? am zis, smulgându-mă din

strânsoare. Să nu-ndrăzneşti să mă mai atingi. Schimbăm subiectul.

— Nu va afla nimeni, a zis. N-o să spun nimănui.

A încercat să mă prindă iar. I-am plesnit mâna cu stânga şi l-am lovit tare în nas cu palma deschisă a mâinii drepte. Am deschis un robinet de sânge roşu. I-a curs în gură şi s-a înecat.

— Târfo, a icnit. Măcar tu ai pe cineva. Măcar n-au murit toţi oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată.

A izbucnit în lacrimi. S-a prăbuşit pe potecă şi a cedat, a cedat sub presiunea acelui lucru imens, imens cât Buickul parcat deasupra ta, sub presiunea gândului oribil că, oricât ar fi fost de rău, o să fie încă şi mai rău.

Ah, la dracu'.

M-am aşezat pe potecă lângă el. I-am spus să-şi lase capul pe spate. S-a plâns că aşa îi curgea sângele pe gât.

— Să nu spui nimănui, m-a rugat. Chestia asta o să-mi strice reputaţia.

Am râs. Nu m-am putut abţine.

— Unde-ai învăţat să faci asta? a întrebat.

— La cercetaşi.

— Există medalii pentru asta?

— Există medalii pentru orice.

De fapt, luasem lecţii de karate timp de şapte ani. Mă lăsasem cu un an în urmă. Acum, nu mai ştiu din ce motiv. Dar la momentul respectiv păruse unul bun.

— Şi eu sunt, a zis.

— Ce?

A scuipat un ghem de sânge şi muci în ţărână.

— Virgin.

Ce şocant.

— Ce te face să crezi că sunt virgină? am întrebat.

— Nu m-ai fi lovit dacă n-ai fi fost.

14

În cea de-a şasea zi de refugiu am văzut pentru prima oară o dronă.

Un gri strălucitor pe cerul însorit al după-amiezei.

Toată lumea ţipa şi alerga de colo-colo, înșfăcau arme, îşi fluturau şepcile şi tricourile sau pur şi simplu îşi pierduseră controlul: plângeau, ţopăiau, se-mbrăţişau sau băteau palma. Se credeau salvaţi. Hutchfield şi Brogden au încercat să ne calmeze, dar n-au prea reuşit. Drona a brăzdat cerul, a dispărut după copaci, apoi a revenit, de data asta mai lent. De la sol părea un zepelin. Hutchfield şi tata stăteau în pragul barăcilor, urmărind-o, trecând un binoclu de la unul la altul.

— N-are aripi. N-are însemne. Şi-ai văzut cum a trecut prima oară? Mach 2 pe puţin. N-are cum să fie pământeană chestia aia, numai dacă nu e vreo navă secretă.

În timp ce vorbea, Hutchfield bătea cu pumnul în pământ pe un ritm care să meargă cu ce spunea.

Tata a aprobat. Am fost cu toţii conduşi în barăci. Tata şi Hutchfield au mai rămas în uşă, continuând să-şi treacă binoclul de la unul la altul.

— Sunt extratereştrii? a întrebat Sammy. Vin, Cassie?

— Şşşş.

L-am văzut pe Crisco uitându-se la mine.

— Douăzeci de minute, a zis.

— Dacă vin, o să-i bat, a şoptit Sammy. O să le dau o lovitură de karate şi o să-i omor pe toţi!

— Aşa o să faci, am spus şi mi-am trecut mâna prin părul lui, cu un gest nervos.

— N-o să fug, a zis. O să-i omor pentru că au omorât-o pe mami.

Drona a dispărut – s-a evaporat, mi-a zis tata mai târziu. Dispăruse într-o fracţiune de secundă.

Am reacţionat cum ar fi reacţionat oricine.

Ne-am panicat.

Unii au fugit. Au luat ce puteau căra cu ei şi au fugit în pădure. Alţii au plecat doar cu hainele în care erau îmbrăcaţi şi cu frica din suflet. Nimic din ce le-a spus Hutchfield nu i-a putut opri.

Restul ne-am adăpostit în barăci până la venirea nopţii şi pe urmă am dus panica pe noi culmi. Oare ne-au văzut? Oare acum urmează Stormtroopers[5] sau armata de clone sau de roboţi? O să ne prăjească cu tunuri cu laser? Era întuneric beznă. Nu vedeam nici la un metru în faţă pentru că nu îndrăzneam să aprindem lămpile cu kerosen. Şuşoteli frenetice, plâns înăbuşit. Ne înghesuiam unul într-altul pe paturile de campanie şi tresăream la fiecare zgomot. Hutchfield i-a pus pe cei mai buni trăgători să facă de gardă. Dacă mişcă, trage. Nimeni n-avea voie să iasă fără acordul lui. Iar Hutchfield nu-şi dădea acordul niciodată.

Noaptea a durat o mie de ani.

Tata a venit la mine prin întuneric şi mi-a pus ceva între palme.

Un Luger semiautomat încărcat.

— Tu nu crezi în arme, am şoptit.

— Obişnuiam să nu cred într-o grămadă de lucruri.

O doamnă a început să recite „Tatăl Nostru”. Îi spuneam Maica Tereza. Avea picioare mari, mâini slăbănoage, o rochie albastră decolorată şi păr gri, sârmos. Îşi pierduse toţi dinţii. Frământa în continuu mătăniile şi vorbea cu Isus. Câţiva i s-au alăturat. Apoi alţii.

— „Şi iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri.”

Moment în care, rivalul ei, singurul ateu din Tabăra Groapa de Cenuşă, un profesor de liceu pe nume Dawkins, a strigat:

— Mai ales celor de origine extraterestră!

— O să ajungi în iad! i-a strigat cineva în întuneric.

---

5 Forţele armate negative din seria de filme *Star Wars* (n.r.).

— Cum o să fac diferenţa? a ţipat Dawkins.
— Linişte! a cerut Hutchfield calm, din locul lui de lângă uşă. Terminaţi cu rugăciunea aia, oameni buni!
— Judecata Lui s-a pogorât asupra noastră, s-a văicărit Maica Tereza.
Sammy s-a cuibărit mai aproape de mine pe pat. Mi-am pus arma între picioare. Mi-era teamă că ar putea s-o ia şi să-mi zboare creierii din greşeală.
— Tăceţi din gură, toţi! am strigat. Îl speriaţi pe fratele meu.
— Nu mi-e frică, a spus Sammy, răsucindu-şi pumnul în cămaşa mea. Ţie ti-e frică, Cassie?
— Da, am spus.
L-am sărutat pe creştet. Părul îi mirosea un pic a acru. Am hotărât să-l spăl pe cap a doua zi dimineaţă.
Dacă mai eram acolo de dimineaţă.
— Ba nu-ţi e, a spus. Ţie nu ţi-e frică niciodată.
— Fac pe mine de frică în momentul ăsta.
A chicotit. Îi simţeam faţa caldă sprijinită pe braţul meu. Oare o avea febră? Aşa începe. Mi-am zis că sunt paranoică. Fusese expus de o mie de ori, iar Tsunamiul Roşu se năpusteşte rapid, odată ce eşti expus, dacă n-ai imunitate.
Dar Sammy sigur avea. Dacă n-ar fi avut, ar fi fost deja mort.
— Ar trebui să-ţi pui un scutec, m-a tachinat.
— Poate c-o să-mi pun.
„Chiar dac-ar fi să umblu prin valea umbrei morţii..”
N-avea de gând să se oprească. Îi auzeam mătăniile ciocnindu-se în întuneric. Dawkins fredona tare ca s-o acopere „Trei şoareci orbi”. Nu mă puteam hotărî cine era mai enervant, fanatica sau cinicul.
— Mama a zis că s-ar putea să fie îngeri, a spus Sammy brusc.
— Cine? am întrebat.
— Extratereştrii. Când au venit prima oară, am întrebat dacă au venit să ne omoare şi ea a spus că poate nici nu

sunt extratereştri. Poate că sunt îngeri din cer, ca în *Biblie*, când îngerii vorbesc cu Avraam şi cu Maria şi cu Isus şi cu toată lumea.

— E clar că vorbeau mai mult cu noi pe vremea aia, am spus.

— Dar apoi chiar ne-au omorât. Au omorât-o pe mami.

A început să plângă.

— „Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei.”

L-am sărutat pe creştet şi i-am frecat braţele.

— „Îmi ungi capul cu untdelemn.”

— Cassie, Dumnezeu ne urăşte?

— Nu. Nu ştiu.

— O urăşte pe mami?

— Sigur că nu. Mami a fost un om bun.

— Atunci de ce a lăsat-o să moară?

Am dat din cap. Mă simţeam greoaie ca şi cum aş fi cântărit o mie de tone.

— „Şi paharul meu este plin de dă peste el.”

— De ce i-a lăsat pe extratereştri să vină şi să ne omoare? De ce nu-i opreşte Dumnezeu?

— Poate… am şoptit încet – până şi limba îmi era grea – poate c-o să-i oprească.

— „Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele.“

— Să nu-i laşi să mă ia, Cassie. Să nu mă laşi să mor.

— N-o să mori, Sams.

— Promiţi?

Am promis.

15

A doua zi, drona s-a întors.

Sau poate că era altă dronă, identică cu prima. Probabil că Ceilalţi nu veniseră tocmai de pe altă planetă cu una singură în dotare.

Se mişca încet pe cer. În linişte. Niciun sunet de motor. Niciun bâzâit. Aluneca fără zgomot, ca o momeală pentru peşte pe luciul unei ape fără valuri Ne-am năpustit în barăci. Nu a trebuit să ne spună nimeni s-o facem. M-am trezit pe un pat lângă Crisco.

— Ştiu ce vor face, a şoptit.

— Nu vorbi, i-am şoptit înapoi.

A dat din cap şi a spus:

— Bombe sonice. Ştii ce se întâmplă când eşti lovit cu două sute de decibeli? Ţi se distrug urechile. Ţi se sparg plămânii şi aerul ajunge în sânge şi apoi îţi cedează inima.

— De unde scoţi mizeriile astea, Crisco?

Tata şi Hutchfield stăteau ghemuiţi lângă uşa deschisă. Priveau de minute bune spre acelaşi punct. Părea că drona înţepenise pe cer.

— Uite, ţi-am adus ceva, a zis Crisco.

Era un colier cu diamante. Captură din groapa cu cenuşă.

— E scârbos, i-am spus.

— De ce? Nu e ca şi cum l-am furat sau ceva, s-a burzuluit. Ştiu ce se-ntâmplă, nu sunt prost. Nu e vorba de colier, ci despre mine. L-ai lua imediat dacă ai crede că sunt *cool.*

M-am întrebat dacă avea dreptate. Dacă Ben Parish ar fi dezgropat colierul l-aş fi luat?

— Nu că eu aş crede asta despre tine, a adăugat Crisco.

Ce tragedie. Crisco, jefuitorul de morminte, nu credea că sunt *cool.*

— Atunci de ce vrei să mi-l dai mie?

— Am fost un idiot în noaptea aia, în pădure. Nu vreau să mă urăşti şi să crezi că-s un ciudat.

Cam târziu pentru asta.

— Nu vreau bijuteriile unor oameni morţi, am spus.

— Nici ei nu le vor, a zis, referindu-se la oamenii morţi.

N-avea de gând să mă lase-n pace. M-am ghemuit în spatele tatei. Peste umărul lui, am văzut un punct mic şi gri, un pistrui argintiu pe pielea netedă a cerului.

— Ce se întâmplă? am şoptit.

Fix când am spus asta, punctul a dispărut. S-a mişcat aşa rapid, că nici n-am avut timp să clipim.

— Zboruri de recunoaştere, a conchis Hutchfield. Asta trebuie să fie.

— Noi aveam sateliţi care ar fi putut citi ceasul cuiva de pe orbită, a spus tata încet. Dacă noi, cu tehnologia noastră primitivă, puteam face asta, de ce-ar avea ei nevoie să-şi părăsească nava ca să ne spioneze?

— Ai o teorie mai bună?

Lui Hutchfield nu-i plăcea să-i fie puse la îndoială concluziile.

— S-ar putea să n-aibă nicio legătură cu noi, a explicat tata. Chestiile alea ar putea fi probe atmosferice sau mecanisme folosite ca să măsoare ceva ce nu poate fi calibrat din spaţiu. Sau caută ceva ce nu poate fi detectat până nu suntem neutralizaţi în mare parte.

Apoi tata a oftat. Cunoşteam oftatul ăla. Însemna că era convins de ceva despre care şi-ar fi dorit să nu fie adevărat.

— Totul se reduce la o întrebare simplă, Hutchfield: de ce au venit? Sigur nu ca să ne golească planeta de resurse – din astea sunt o grămadă împrăştiate prin univers, aşa că nu-i nevoie să călătoreşti sute de ani lumină ca să le obţii. Nu ca să ne omoare, deşi uciderea noastră – sau a marii majorităţi – este necesară. Sunt ca un proprietar care dă afară un chiriaş datornic ca să poată curăţa casa pentru noul locatar; cred că de la început totul s-a redus la pregătirea locului.

— Pregătire? Pregătire pentru ce?

Tata a zâmbit amar.
— Pentru ziua mutării.

16

A mai rămas o oră până la răsărit. E ultima noastră zi în tabăra Groapa de Cenuşă. O zi de duminică.

Sammy e lângă mine. Călduţ, ca un copilaş numai bun de îmbrăţişat, îşi ţine o mână pe urs, şi pe cealaltă pe pieptul meu, cu pumnişorul lui pufos de bebeluş.

Cea mai frumoasă parte a zilei.

Acele câteva secunde în care eşti treaz, dar ai mintea goală. Nu-ţi aminteşti unde te afli, ce eşti acum, ce ai fost înainte. Doar respiraţia şi bătaia inimii şi sângele-n mişcare. E ca şi cum ai fi din nou în pântecul mamei. Pacea vidului.

Asta am crezut la început că aud. Bătăile inimii.

Bum-bum-bum. Încet, apoi mai tare, apoi foarte tare, suficient de tare cât să simţi ritmul pe piele. O lumină s-a ivit în cameră, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Oamenii se-mpiedicau de colo-colo, trăgeau de haine, se năpusteau spre arme. Lumina strălucitoare s-a estompat, apoi a revenit. Umbrele au sărit peste podea, alergându-se pe tavan. Hutchfield ţipa la toată lumea să rămână calmă. Nu a mers. Cu toţii recunoscuseră sunetul şi toţi ştiau ce însemna.

Salvare!

Hutchfield a încercat să blocheze uşa cu propriul corp.

— Rămâneţi înăuntru! a urlat. Nu vrem să…

A fost dat la o parte. Ba da, vrem. Ne-am revărsat pe uşă şi ne-am oprit în curte făcând cu mâna către elicopterul Black Hawk în timp ce acesta mai dădea un ocol deasupra adăpostului, negru, profilat pe cerul care se întunecase ca de furtună înainte de asfinţit. Farul s-a aţintit în jos, orbindu-ne, dar cei mai mulţi eram deja orbiţi de lacrimi. Am sărit, am ţipat, ne-am îmbrăţişat între noi. Câţiva fluturau nişte steguleţe ale Americii şi mi-amintesc că m-am întrebat de unde dracu’ le luaseră.

Hutchfield striga la noi furios să ne întoarcem înăuntru. Nimeni nu-l asculta. Nu mai era el şeful. Veniseră cei de la putere.

Şi apoi, pe neaşteptate, la fel cum venise, elicopterul a făcut un ultim viraj şi s-a făcut nevăzut. Sunetul motoarelor s-a estompat. O tăcere grea s-a lăsat în urma lui. Eram confuzi, sideraţi, înspăimântaţi. Sigur ne-au văzut. De ce n-au aterizat?

Am aşteptat ca elicopterul să se întoarcă. Toată dimineaţa. Oamenii îşi făceau bagajele. Speculau despre unde ne-ar putea duce, cum va fi acolo, câţi alţii vor mai fi. Un elicopter Black Hawk! Oare ce mai supravieţuise după Primul Val? Visam la lumină electrică şi duşuri fierbinţi.

Nimeni nu se mai îndoia că vom fi salvaţi, acum că cei de la putere ştiau despre noi. Ajutorul era pe drum.

Tata, evident, nu era aşa de sigur.

— S-ar putea să nu se întoarcă, a spus.

— Nu ne-ar lăsa aici, aşa, tată, i-am zis.

Uneori trebuia să i se vorbească de parcă ar fi avut vârsta lui Sammy.

— Ce sens ar avea?

— Se poate să nu fi fost o operaţiune de salvare. S-ar putea să fi căutat altceva.

— Drona?

Cea care se prăbuşise cu o săptămână în urmă. A dat din cap.

— Totuşi, acum ştiu că suntem aici, am continuat. Vor face ceva.

A dat iar din cap. Absent, ca şi cum s-ar fi gândit la altele.

— Vor face, a spus privindu-mă fix. De acum încolo, să nu-l mai pierzi din ochi pe Sam niciodată. Ai înţeles, Cassie? Niciodată. Mai ai arma?

Mi-am atins buzunarul din spate. Şi-a pus braţul în jurul meu şi m-a condus spre depozit. A dat la o parte o prelată veche care zăcea într-un colţ. Sub ea era o armă semiautomată M16. Aceeaşi armă care avea să-mi devină cel mai bun prieten după ce vor fi dispărut cu toţii.

A luat-o şi a răsucit-o în mâini, cercetând-o cu aceeaşi privire absentă de profesor.

— Ce zici? a şoptit.

— Despre asta? E dată dracu'.

Nu mi-a zis să nu mai vorbesc urât. În loc de asta, a râs puţin.

Mi-a arătat cum funcţionează. Cum s-o ţin. Cum să ţintesc. Cum să schimb cartuşele.

— Poftim, încearcă şi tu.

A îndreptat-o spre mine.

Cred că a fost plăcut surprins de ce elevă descurcăreaţă eram. Şi aveam o coordonare destul de bună datorită lecţiilor de karate. Lecţiile de dans sunt nimic pe lângă karate când vine vorba de dezvoltarea graţiei.

— Păstreaz-o, mi-a zis, când am vrut să i-o dau înapoi. Am ascuns-o aici pentru tine.

— De ce? am întrebat.

Nu mă deranja s-o am, dar mă cam speria el. În timp ce toţi ceilalţi sărbătoreau, tata mă antrena să folosesc arme de foc.

— Cassie, pe timp de război, ştii cum să-ţi dai seama care e duşmanul?

Ochii i se roteau de jur împrejur. De ce nu mă putea privi?

— E cel care trage-n tine – aşa îţi dai seama. Să nu uiţi.

A arătat din cap spre armă.

— Nu te afişa cu ea. Ţine-o aproape, dar ţine-o ascunsă. Nici aici, şi nici în barăci. Bine?

Bătaie pe umăr. Bătaia pe umăr nu e tocmai suficientă.

Îmbrăţişare strânsă.

— Acum du-te la Sammy. Trebuie să vorbesc cu Hutchfield. Şi Cassie… Dacă încearcă cineva să-ţi ia puşca, spune-i să vină la mine. Şi dacă tot încearcă s-o ia, împuşcă-l.

A zâmbit. Dar nu şi cu ochii. Avea ochii tăioşi şi goi şi reci ca ai unui rechin.

Tata era norocos. Cu toţii eram. Norocul ne purtase prin

primele trei Valuri. Dar şi cel mai bun parior ştie că norocul nu durează la nesfârşit. Cred că tata a avut un presentiment în ziua aceea. Nu că ni se terminase norocul. Nimeni nu poate şti asta. Dar cred că ştia că la final, nu cei norocoşi vor rămâne în viață.

Vor fi cei duri. Cei care-i zic zeiţei Fortuna să-şi vadă de treabă. Cei cu inimă de piatră. Cei care ar lăsa o sută de oameni să moară pentru ca unul să trăiască. Cei care văd sensul în a da foc unui sat ca să-l salveze.

Totul era pe viaţă şi pe moarte acum.

Şi dacă nu-ţi convenea, erai terminat.

Am luat M16-le şi l-am ascuns în spatele unui copac de pe poteca ce ducea la groapa cu cenuşă.

17

Ultima rămăşiţă a lumii pe care o cunoşteam s-a destrămat într-o după-amiază însorită şi călduţă de duminică.

Evenimentul a fost anunţat de grohăitul motoarelor diesel, de huruiala şi cârâitul osiilor, de văicăreala frânelor ABS. Santinelele noastre au identificat convoiul cu mult înainte ca acesta să ajungă la noi. Au văzut razele strălucitoare ale soarelui scânteind pe geamurile maşinilor şi dârele de praf ridicate de cauciucurile uriaşe, ca urmele albe lăsate de avioane pe cer. Nu ne-am grăbit să le ieşim înainte cu pâine şi sare. Am rămas la adăpost, în timp ce Hutchfield, tata şi patru dintre cei mai buni ţintaşi din tabără s-au dus să-i întâmpine. Toată lumea era cam speriată. Şi mult mai puţin entuziastă decât în urmă cu câteva ore.

Nimic din ce ne aşteptaserăm să se întâmple, de la Sosire încolo, nu se întâmplase. Şi tot ce nu aşteptasem, se întâmplase. A fost nevoie de trei săptămâni întregi, de la începerea celui de-Al Treilea Val, ca să ne dăm seama că molima ucigaşă făcea parte din planul lor. Totuşi, oamenii au tendinţa să creadă ce au crezut dintotdeauna, să gândească aşa cum au gândit mereu, să se aştepte la ce s-au aşteptat mereu, aşa că nimeni nu se întrebase vreodată: „Oare vom fi salvaţi?”, ci „Oare când vom fi salvaţi?”.

Şi când am văzut exact ce voisem să vedem, ce aşteptaserăm să vedem – o platformă plină cu soldaţi, Humvee-urile[6] pline de ţevi de mitralieră şi aruncătoare sol-aer – am fost reţinuţi, totuşi.

Pe urmă, au apărut autobuzele şcolare.

Trei, mai precis, bară la bară.

---

6 Humvee sau HMMWV (High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle) - tip de vehicul militar 4x4 (n.r.).

Ticsite cu copii.

Nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Cum spuneam, normalitatea asta era atât de ciudată, atât de şocant-suprarealistă. Unii dintre noi chiar au izbucnit în râs. Un amărât de autobuz şcolar galben! Unde dracu' e şcoala?

După câteva minute de tensiune, în care nu s-au auzit decât mârâielile guturale ale motoarelor, şi râsetele şi ţipetele înfundate ale copiilor din autobuz, tata a plecat de lângă Hutchfield, care vorbea cu un comandant şi a venit la mine şi la Sammy. Câţiva oameni s-au adunat în jurul nostru ca să asculte.

— Sunt de la Wright-Patterson, a zis tata gâfâind. Şi se pare că au supravieţuit mult mai mulţi militari de-ai noştri decât crezuserăm.

— De ce poartă măşti de gaz? am întrebat.

— E o măsură de protecţie, a răspuns el. Au stat în carantină de când a lovit molima. Noi toţi am fost expuşi; am putea fi purtători.

S-a uitat în jos, spre Sammy, care stătea lipit de mine, cu braţul încolăcit în jurul piciorului meu.

— Au venit să ia copiii, a zis tata.

— Şi cu noi cum rămâne? a întrebat Maica Tereza. Pe noi nu ne iau?

— Se vor întoarce şi după noi. Acum nu e loc decât pentru copii.

Pe urmă s-a uitat la Sammy.

— Doar n-o să ne despartă, i-am zis eu tatei.

— Sigur că nu.

S-a întors cu spatele şi s-a îndreptat hotărât spre barăci. A ieşit de-acolo cu rucsacul meu şi cu ursul lui Sammy.

— Te duci şi tu cu el.

Nu înţelesese.

— Nu mă duc fără tine, am zis.

Ce e în capul tipilor ăstora ca taică-meu? Dacă vine cineva de la putere, ei nu mai gândesc, gata.

— L-ai auzit ce-a zis! a ţipat Maica Tereza sfredelitor, scuturându-şi mătăniile. Doar copiii! Dacă mai merge şi

altcineva, atunci ar trebui să fiu eu… femeile. Aşa se face. Copiii şi femeile mai întâi! Copiii şi femeile.

Tata n-a băgat-o în seamă. Şi, ca de obicei, mi-a pus mâna pe umăr. Am ridicat umărul ca să-şi ia mâna.

— Cassie, trebuie să-i ducă pe cei mai vulnerabili la adăpost mai întâi. O să fiu la o distanţă de doar câteva ore…

— Nu! am ţipat. Ori rămânem toţi, ori plecăm toţi, tată. Spune-le că o să ne fie bine aici, până se întorc ei. O să am eu grijă de el. Aşa cum am făcut şi până acum.

— Sigur că o să ai grijă de el, Cassie, pentru că pleci şi tu.

— Nu fără tine. Nu te las aici, tată.

A zâmbit de parcă aş fi zis ceva copilăresc şi drăguţ.

— Eu pot să-mi port singur de grijă.

Nu puteam să exprim în cuvinte sentimentul pe care-l aveam, că tocmai înghiţisem un cărbune fierbinte şi că despărţirea asta a membrilor care mai rămăseseră din familia noastră ar fi însemnat sfârşitul. Şi că dacă l-aş fi lăsat în urmă, nu l-aş mai fi văzut niciodată.

Poate că nu părea ceva raţional, dar lumea în care trăiam nu mai era una raţională.

Tata l-a dezlipit pe Sammy de pe piciorul meu, l-a luat în braţe, m-a prins de cot cu mâna cealaltă şi ne-a dus pe amândoi spre autobuze. Feţele soldaţilor nu se vedeau de sub măştile de gaz. Dar se puteau citi ecusoanele de pe uniformele verzi de camuflaj.

Greene.

Walters.

Parker.

Nume americane neaoşe. Pe mâneci aveau steagul american.

Şi felul în care se ţineau: drepţi, dar relaxaţi, alerţi, dar destinşi. Ca nişte arcuri.

Aşa cum te-ai aştepta să arate nişte soldaţi.

Am ajuns la ultimul autobuz din rând. Copiii dinăuntru ţipau şi ne făceau cu mâna. Totul era o mare aventură.

Soldatul voinic de la uşă a ridicat mâna. Pe ecuson scria

caporal Branch.

— Doar copiii, a zis el cu vocea înăbuşită de mască.

— Înţeleg, caporale, a zis tata.

— Cassie, de ce plângi? a întrebat Sammy, întinzând mânuţa spre obrazul meu.

Tata l-a lăsat jos. A îngenuncheat ca să-l poată privi pe Sammy în ochi.

— Plecaţi într-o excursie, Sammy, a zis tata. Aceşti soldaţi drăguţi vă duc într-un loc unde veţi fi în siguranţă.

— Tu nu vii, tati?

Îl trăgea de cămaşă cu mânuţele.

— Ba da, ba da, vine şi tati, dar nu chiar acum. Curând. Foarte curând.

L-a ridicat pe Sammy în braţe. Ultima îmbrăţişare.

— Să fii cuminte. Să faci ce-ţi spun domnii aceştia drăguţi. Bine?

Sammy a dat din cap. Şi-a strecurat mâna într-a mea.

— Hai, Cassie, o să ne plimbăm cu autobuzul!

Masca neagră s-a întors. O mână înmănuşată s-a ridicat.

— Doar băiatul.

Am dat să-i zic să-şi ţină clanţa. Nu-mi convenea că-l las pe tata în urmă, dar Sammy n-avea să se ducă nicăieri fără mine.

Caporalul mi-a tăiat-o scurt.

— Doar băiatul.

— E sora lui, a încercat tata calm. Şi ea e tot copil. Are doar şaisprezece ani.

— Va trebui să rămână aici, a zis caporalul.

— Atunci nu merge nici el, am spus, cuprinzându-l pe Sammy cu amândouă braţele.

N-avea decât să-mi rupă afurisitele de braţe dacă voia să-mi ia frăţiorul.

Au urmat câteva secunde de coşmar în care caporalul n-a zis nimic. Mi-a venit să-i smulg masca de pe cap şi să-l scuip în faţă. Soarele strălucea pe vizieră, ca un ghem odios de lumină.

— Vrei să rămână?

— Vreau să rămână cu mine, l-am corectat eu. Cu autobuz, fără autobuz, nu contează. Trebuie să rămână cu mine.

— Nu, Cassie, a zis tata.

Sammy a început să plângă. Înţelesese. Tata şi soldatul erau împotriva noastră, a mea şi a lui, şi n-aveam cum să câştigăm. El a înţeles înaintea mea.

— Poate să rămână, a zis soldatul. Dar nu putem garanta că va fi în siguranţă.

— Vai, serios? i-am strigat în faţa lui de gândac. Pe bune? Şi pentru cine puteţi garanta voi că va fi în siguranţă?

— Cassie... a început tata.

— Garantaţi un rahat, am strigat.

Caporalul nu m-a băgat în seamă.

— E decizia dumneavoastră, domnule, i-a spus tatei.

— Tată, am zis, ai auzit ce-a spus. Poate să rămână cu noi.

Tata şi-a muşcat buza de jos. Şi-a ridicat capul şi s-a scărpinat sub bărbie, îndreptându-şi privirea spre cerul gol. Se gândea la drone, la ce ştia şi la ce nu ştia. Îşi aducea aminte ce învăţase. Cântărea riscurile şi calcula probabilităţile ignorând vocea aceea subţire care picura din cel mai îndepărtat colţ al sufletului său. „Nu-l lăsa să plece."

Şi bineînţeles că a ales varianta cea mai raţională. Era un adult responsabil, şi asta fac adulţii responsabili.

Aleg varianta cea mai raţională.

— Ai dreptate, Cassie, a zis el în cele din urmă. Nu ne pot garanta siguranţa, nimeni nu poate. Dar anumite locuri sunt mai sigure decât altele.

L-a luat pe Sammy de mână.

— Hai, tinere.

— Nu! a ţipat Sammy, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii roşii şi strălucitori. Nu merg fără Cassie!

— Vine şi Cassie, a zis tata. Venim amândoi. O să venim repede după tine.

— O să-l apăr eu, o să-l păzesc, o să am grijă să nu i se

întâmple nimic, l-am implorat. Se vor întoarce după noi toţi, nu? Nu trebuie decât să-i aşteptăm.

L-am tras de cămaşă şi mi-am compus cea mai convingătoare expresie de care eram în stare. Cea cu care de obicei obţineam lucruri.

— Te rog, tată, nu face asta. Nu e bine. Trebuie să rămânem împreună, trebuie.

Nu avea să funcţioneze. Tata avea din nou privirea aia dură: rece, impenetrabilă, lipsită de remuşcări.

— Cassie, a zis el. Spune-i fratelui tău că totul va fi bine.

Şi aşa am făcut. După ce mi-am spus mie că totul va fi bine. Mi-am spus să am încredere în tata, în cei de la putere, să am încredere că Ceilalţi nu vor incendia autobuzele pline cu copii, să am încredere că încrederea însăşi nu se evaporase odată cu computerele şi cu pungile de popcorn de băgat la microunde şi cu filmele de la Hollywood unde împuţiţii de pe planeta Xercon sunt învinşi în ultimele zece minute.

Am îngenuncheat în praf, în faţa frăţiorului meu.

— Trebuie să pleci, Sammy, am zis.

Buza lui de jos, grăsuţă, tremura. Îşi strângea ursul la piept.

— Dar Cassie, cine o să te mai ţină în braţe când ţi-e frică?

Era foarte serios. Îngrijorarea de pe faţa lui mică îl făcea să semene atât de bine cu tata, că aproape m-a pufnit râsul.

— Nu-mi mai e frică. Şi nici ţie n-ar trebui să-ţi mai fie. A venit armata acum, o să ne apere.

M-am uitat la caporalul Branch.

— Nu-i aşa?

— Aşa e.

— Arată ca Darth Vader, a şoptit Sammy. Şi mai şi vorbeşte ca el.

— Păi da, şi nu mai ştii ce se întâmplă în film? La sfârşit devine bun.

— După ce aruncă în aer o planetă întreagă şi omoară nu

ştiu câţi oameni.

Nu m-am putut abţine şi am râs. Doamne, ce copil deştept. Câteodată mi se părea că e mai deştept ca mine şi ca tata la un loc.

— Vii şi tu după mine mai încolo, Cassie?

— Sigur că vin!

— Promiţi?

Am promis. Orice s-ar fi întâmplat. Orice.

Atât avea nevoie să audă. Mi-a îndesat ursul în braţe.

— Sam?

— Pentru când ţi-e frică. Dar nu-l lăsa singur.

I-a întins mâna caporalului.

— După tine, Vader!

Mâna înmănuşată a cuprins mânuţa pufoasă. Prima treaptă era prea înaltă pentru picioruşele lui. Copiii dinăuntru au ţipat şi au aplaudat când a ajuns pe culoar. Sammy era ultimul venit. Uşa s-a închis. Tata a încercat să mă cuprindă pe după umeri. Am făcut un pas lateral. Autobuzul a pornit. Frânele au scârţâit.

Şi iată-i feţişoara lipită de geamul soios şi iată-l zâmbind în timp ce e propulsat către o galaxie foarte, foarte îndepărtată, în crucişătorul lui galben intergalactic care atinge viteze uluitoare, până ce praful înghite de tot nava galbenă, prăfuită.

18

— Pe aici, domnule, a zis caporalul politicos, iar noi l-am urmat înapoi în adăpost.

Două Humvee-uri plecaseră deja să escorteze autobuzele până la Wright-Patterson. Celelalte stăteau în faţa barăcilor şi a depozitului, cu ţevile mitralierelor îndreptate spre pământ, făcându-le să semene cu nişte creaturi metalice care trag un pui de somn.

Adăpostul era gol. Toată lumea – inclusiv soldaţii – intraseră în barăci.

Toţi în afară de unul.

Când ne-am apropiat, Hutchfield a ieşit din depozit. Nici nu ştiu ce strălucea mai tare: capul lui ras sau zâmbetul.

— Extraordinar, Sullivan, a tunat el la tata. Şi tu voiai să o ştergi după prima dronă.

— Se pare că n-am avut dreptate, a zis tata cu un zâmbet reținut.

— Colonelul Vosch ne vorbeşte în cinci minute. Dar înainte de asta, trebuie să-mi predai ce ai în dotare.

— Nu înţeleg.

— Arma. Ordinul colonelului.

Tata s-a uitat rapid spre soldatul care stătea lângă noi. Ochii goi, negri ai măştii îl fixau.

— De ce? a întrebat tata.

— Ai nevoie de explicaţii?

Zâmbetul lui Hutchfield a rămas pe loc, dar a mijit ochii.

— Mi-ar plăcea să am parte de una, da.

— E PMS, Sullivan, procedură militară standard. Doar nu poţi să laşi nişte civili neinstruiţi şi fără experienţă să poarte arme pe timp de război.

Îi vorbea de sus, ca unui idiot.

A întins mâna. Tata şi-a scos încet puşca de pe umăr. Hutchfield i-a smuls-o şi a dispărut în depozit.

Tata s-a întors spre caporal.

— A luat cineva legătura cu… se gândea care ar fi cuvântul potrivit. Cu Ceilalţi?

Un singur cuvânt rostit de o voce monotonă şi gâjâită:

— Nu.

Hutchfield a ieşit şi l-a salutat elegant pe caporal. Era în elementul lui acum, până-n gât, cu fraţii lui de arme. Dădea pe dinafară de entuziasm, de aveai impresia că acuşi-acuşi o să facă pe el.

— Toate armele au fost date în primire şi puse în siguranţă, caporale.

„Toate mai puţin două“, m-am gândit eu. L-am privit pe tata. Niciun muşchi nu i s-a mişcat pe faţă, în afara unuia de sub ochi. Zvâcnea în stânga, zvâcnea în dreapta. Nu.

Nu exista decât un motiv la care mă puteam gândi, pentru care ar fi făcut asta. Şi când mă gândesc acum la el, dacă mă gândesc prea mult, încep să-mi urăsc tatăl. Pentru că nu a avut încredere în propriile instincte. Pentru că n-a luat în seamă vocea slabă care trebuie să-i fi şoptit „Nu e în regulă. Ceva nu e în regulă aici.”

În momentul ăsta îl urăsc. Dacă ar fi aici acum, i-aş trage un pumn în faţă pentru că a fost un fraier şi un credul.

Caporalul s-a îndreptat spre barăci. Era timpul pentru discursul colonelului Vosch.

Era timpul pentru sfârşitul lumii.

19

L-am identificat pe Vosch imediat.

Stătea în pragul uşii, era foarte înalt, singurul în ţinută de camuflaj care nu legăna o armă la piept.

A dat din cap în direcţia lui Hutchfield şi am intrat în fostul spital/osuar. Caporalul Branch a salutat şi s-a strecurat în rândul soldaţilor aliniaţi de-a lungul pereţilor.

Aşa era: soldaţii stăteau aliniaţi de-a lungul a trei dintre cei patru pereţi, iar refugiaţii erau în mijloc.

Mâna tatei a căutat-o pe-a mea. Aveam ursul lui Sammy într-o mână, iar în cealaltă mâna tatei.

„Ce zici de asta, tată? Vocea aia subţire s-a mai îngroşat când ai văzut soldaţii înarmaţi aliniaţi pe lângă pereţi? De aia m-ai luat de mână?”

— Bine, şi-acum ne daţi şi nouă nişte răspunsuri? a strigat cineva când am intrat.

Toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp – toţi în afara soldaţilor – şi să pună întrebări.

— Au aterizat?

— Cum arată?

— Ce sunt?

— Ce sunt navele alea gri pe care le tot vedem pe cer?

— Când o să plecăm şi noi?

— Câţi supravieţuitori aţi găsit?

Vosch a ridicat mâna ca să se facă linişte. A funcţionat doar pe jumătate.

Hutchfield l-a salutat profesionist.

— Toată lumea e prezentă la apel, domnule.

Am numărat repede capetele.

— Nu, am zis, ridicând vocea ca să acopăr larma. Nu! am strigat, uitându-mă spre tata. Crisco nu e aici.

Hutchfield s-a încruntat.

— Cine e Crisco?

— E ciuda… e puştiul ăla…

— Puşti? Atunci a plecat cu autobuzul, cu ceilalţi.

Cu „ceilalţi”. Acum când mă gândesc, e de-a dreptul amuzant. Amuzant şi oribil.

— Trebuie să fie toată lumea aici, a zis Vosch de sub mască. Vocea îi era foarte gravă, ca un murmur subteran.

— Probabil că s-a panicat, am zis. E cam papă-lapte.

— Unde crezi că s-a dus? a întrebat Vosch.

Am dat din cap. N-aveam idee. Apoi mi-a venit ceva în minte. Ştiam unde e Crisco.

— La groapa cu cenuşă.

— Unde e groapa cu cenuşă?

— Cassie, a zis tata strângându-mi tare mâna. De ce nu te duci tu să-l aduci pe Crisco, pentru ca domnul colonel să-şi poată începe discursul?

— Eu?

Nu înţelegeam. Cred că vocea subţire din capul tatei ajunsese să urle în momentele alea, dar eu nu o auzeam, iar el nu putea să-mi spună. Tot ce putea face era să-mi transmită prin ochi. Poate că mi-am adus aminte de asta: „Cassie, pe timp de război, ştii să-ţi dai seama care e duşmanul?”

Nu ştiu de ce nu s-a oferit să vină cu mine. Poate că s-a gândit că nimeni n-ar bănui o puştoaică, şi în felul ăsta unul dintre noi avea să scape – sau cel puţin avea o şansă.

Poate.

— Bine, a zis Vosch pocnind din degete în direcţia caporalului Branch. Du-te cu ea.

— Se descurcă singură, a zis tata. Cunoaşte pădurea ca-n palmă. În cinci minute eşti înapoi, nu, Cassie? S-a uitat zâmbind la Vosch. În cinci minute.

— Nu fi tâmpit, Sullivan, a zis Hutchfield. Cum să meargă neînsoţită?

— Sigur, a zis tata. Sigur, ai dreptate, desigur.

S-a aplecat şi m-a îmbrăţişat. Nu prea strâns, nu prea mult. O îmbrăţişare fulger. Strâns, desprins. Orice altceva ar fi arătat ca o despărţire.

„Rămas-bun, Cassie.”

Branch s-a întors spre comandantul lui şi a zis:

— Prioritar, domnule?

Iar Vosch a încuviinţat din cap:

— Prioritar.

Am ieşit în lumina strălucitoare, omul cu masca de gaze şi fata cu ursuleţul. În faţa noastră, doi soldaţi se sprijineau de un Humvee. Nu-i văzusem înainte, când trecuserăm pe acolo. Când ne-au văzut, şi-au îndreptat spinările. Caporalul Branch le-a făcut semn că e în regulă, apoi a ridicat degetul arătător. Prioritar.

— Cât de departe e? m-a întrebat el.

— Nu-i departe, am zis.

Vocea-mi suna foarte copilăresc. Poate că ursul lui Sammy mă trăgea înapoi în copilărie.

M-a urmat pe poteca ce se insinua în pădurea deasă din spatele clădirii, ţinând arma în faţă, cu ţeava în jos. Pământul uscat riposta sfărâmându-se sub ghetele lui maronii.

Ziua era caldă, dar era mai răcoare printre copaci, cu frunzele lor de un verde puternic, de vară târzie. Am trecut pe lângă copacul unde ascunsesem M16-le. Nu m-am uitat în urmă spre el. Am continuat să merg spre poieniţă.

Şi l-am văzut pe rahatul ăla mic, băgat până la glezne în oase şi praf, căutând cu ghearele printre rămăşiţe după ultimul zorzon, inutil şi fără valoare, ca să-l ia cu el, pentru ca atunci când va ajunge la capătul drumului, să fie Cel Mai Tare.

A întors capul când am intrat în luminişul înconjurat de copaci. Lucea de transpiraţie şi de porcăria cu care îşi mânjea părul. Obrajii îi erau brăzdaţi de dâre de cenuşă. Arăta ca un fel de fotbalist ratat. Când ne-a văzut, şi-a ascuns repede mâna la spate. Ceva argintiu a sclipit în soare.

— Hei! Cassie? Hei, salut. M-am întors aici să te caut pentru că nu erai la barăci, şi dup-aia am văzut… era o…

— El e? a întrebat soldatul.

Şi-a pus arma pe umăr şi a făcut un pas spre groapă.

Eram eu, soldatul la mijloc şi Crisco în groapa cu cenuşă şi oase.

— Da, am zis. E Crisco.

— Nu aşa mă cheamă, a ţipat el. Numele meu e…

Nu aveam să aflu niciodată numele adevărat al lui Crisco.

N-am apucat să văd arma sau să aud focul pistolului. Nu l-am văzut pe soldat scoţându-l din toc, pentru că nu mă uitam la soldat, ci la Crisco. Capul i s-a lăsat brusc pe spate, ca şi când cineva l-ar fi tras de şuviţele soioase şi s-a îndoit oarecum în cădere, strângând comorile morţilor în mână.

20

Era rândul meu.

Fata cu rucsac în spate şi cu ursul ăla penibil în mână, stătea la doar câţiva metri în spatele lui.

Soldatul s-a răsucit cu braţul întins. Amintirea mea despre partea asta e cam confuză. Nu-mi aduc aminte cum am aruncat ursul ca să scot arma din buzunar. Nu-mi amintesc nici măcar să fi apăsat pe trăgaci.

Următoarea amintire clară este viziera neagră spartă.

Soldatul căzând în genunchi în faţa mea.

I-am văzut ochii.

Cei trei ochi.

Bine, sigur că mi-am dat seama mai târziu că nu avea cu adevărat trei ochi. Cel din mijloc era gaura înnegrită pe unde intrase glonţul.

Probabil că a fost şocat când s-a întors şi a văzut o armă ţintită spre faţa lui. L-a făcut să ezite. Cât o fi ezitat? O secundă? Mai puţin? Dar în acea milisecundă, eternitatea s-a răsucit în ea însăşi ca un anaconda uriaş. Dacă aţi trecut prin vreun accident traumatic ştiţi despre ce vorbesc. Cât durează un accident de maşină? Zece secunde? Cinci? Nu pare aşa scurt dacă îl trăieşti. Pare o viaţă de om.

A căzut cu faţa în ţărână. Era clar că l-am terminat. Glonţul meu îi făcuse o gaură cât o farfurie în spatele capului.

Dar n-am lăsat arma jos. Am ţinut-o aţintită spre jumătatea lui de cap în timp ce mă retrăgeam spre potecă.

Pe urmă m-am întors şi am fugit cât de repede am putut.

În direcţia greşită.

Spre adăpost.

N-a fost prea inteligent din partea mea. Dar nu puteam gândi limpede în momentele alea. Am doar şaisprezece ani, şi asta fusese prima persoană pe care o împuşcasem în

cap. Mi-era greu să mă împac cu aşa ceva.

Nu voiam decât să mă întorc la tata.

Tata avea să rezolve tot.

Pentru că asta fac taţii. Rezolvă.

La început, mintea mea n-a înregistrat sunetele. Pădurea răsuna de rafale întrerupte de mitraliere şi de ţipetele oamenilor, dar n-avea logică, aşa cum nu avusese nici imaginea cu capul lui Crisco lăsat pe spate şi felul în care se prăbuşise în praful cenuşiu ca şi cum toate oasele din corp i s-ar fi transformat brusc în jeleu, cum nu avusese logică nici imaginea cu asasinul lui care făcuse o piruetă perfectă, iar ţeava pistolului îi strălucise în soare.

Lumea se destrăma. Şi ploua cu rămăşiţele ei peste tot prin jurul meu.

Începuse Al Patrulea Val.

Am mers tiptil până în apropierea adăpostului. Mirosul încins de praf de puşcă. De pe ferestrele barăcilor ieşeau coloane răsucite de fum. Cineva se târa spre depozit.

Era tata.

Mergea cu spatele aplecat. Faţa îi era plină de praf şi sânge. Pământul era mânjit cu sângele tatălui meu.

M-a văzut ieşind din pădure.

„Nu, Cassie”, i-am citit pe buze. Apoi, braţele i-au cedat. S-a rostogolit şi a rămas nemişcat.

Un soldat a ieşit din baracă. S-a îndreptat calm spre tata. Încet, graţios ca o pisică, cu umerii relaxaţi şi cu braţele destinse.

M-am întors în pădure. Am ridicat pistolul. Dar eram la vreo treizeci de metri de el. Dacă ratam…

Era Vosch. Părea încă şi mai înalt, lângă corpul prăbuşit al tatei. Tata nu se mişca. Cred că se prefăcea mort.

N-a contat.

Vosch l-a împuşcat, oricum.

Nu-mi amintesc să fi scos vreun sunet când a apăsat pe trăgaci, dar trebuie să fi făcut ceva ca să trezesc al şaselea simţ al lui Vosch. Masca neagră s-a întors brusc, o rază de soare strălucind pe vizieră. A ridicat arătătorul spre doi

soldaţi care ieşeau din baracă, apoi a făcut un semn şfichiuitor cu degetul mare în direcţia mea.

„Prioritar.”

21

Au pornit spre mine ca doi gheparzi. Atât de repede păreau să se mişte. N-am văzut niciodată pe nimeni să alerge aşa repede. Singura care se apropie cât de cât e fata care aproape făcuse pe ea de frică şi care tocmai îşi văzuse tatăl ucis în ţărână.

Frunză, creangă, cârcel, rug. Curentul de aer din urechi. Foşnetul rapid fâş-fâş-fâş al bocancilor pe potecă.

Fâşii de cer albastru printre rapiţă, raze ascuţite înţepând pământul fărâmiţat. Epava lumii ruptă în două se înclina.

Am încetinit când m-am apropiat de locul unde ascunsesem ultimul cadou pe care mi-l făcuse tata. Greşeală. Gloanţele de calibru mare au străpuns trunchiul copacului, la doar câţiva centimetri de urechea mea. La impact, bucăţele pulverizate de lemn mi-au venit în faţă. Aşchii minuscule, subţiri cât firul de păr, mi s-au înfipt în obraji.

„Ştii cum îţi dai seama care e duşmanul, Cassie?”

Nu puteam să fug.

Nu puteam să-i împuşc.

Poate reuşeam să-i păcălesc.

22

Primul lucru pe care l-au văzut când au ajuns în poieniţă a fost corpul caporalului Branch, sau mă rog, al chestiei care fusese caporalul Branch.

— Uite unul acolo, l-am auzit pe unul dintre soldaţi spunând.

Ah, zgomotul unor cizme grele într-o groapă plină cu oase casante.

— Mort.

Apoi, după ţiuitul staţiei radio:

— Domnule colonel, l-am găsit pe Branch şi am mai găsit un civil neidentificat. Nu, domnule. Branch a fost ucis în acţiune, domnule. Repet, Branch a fost ucis în acţiune.

Pe urmă i s-a adresat amicului său, cel care stătea lângă Crisco.

— Vosch vrea să ne întoarcem acum.

Cranţ-cranţ făceau oasele în timp ce soldatul ieşea din groapă.

— A pierdut asta.

Rucsacul meu. Am încercat să-l arunc în pădure, cât mai departe de groapă. Dar s-a lovit de un copac şi a aterizat chiar la marginea luminişului.

— Ciudat, a zis vocea.

— E în regulă, a spus prietenul lui. Se ocupă Ochiul de ea.

Ochiul?

Vocile s-au estompat. Liniştea s-a aşternut din nou peste pădure. Vântul şoptea. Păsărelele ciripeau. Undeva, în frunziş, foşnea o veveriţă.

Totuşi, nu m-am mişcat. De câte ori mă apuca dorinţa nebună de a o lua la fugă, o înăbuşeam.

„Nu te grăbi acum, Cassie. Şi-au îndeplinit misiunea. Trebuie să rămâi aici până se lasă întunericul. Nu te mişca!”

Şi nu m-am mişcat. Am stat smirnă în patul de praf şi oase, acoperită cu cenuşa victimelor, recolta amară a Celorlalţi.

Şi am încercat să nu mă gândesc la asta.

La materia care mă acoperea.

Dar apoi m-am gândit „Oasele astea sunt oameni, iar oamenii aceştia mi-au salvat viaţa”, şi nu mi-a mai fost la fel de groază.

Nu erau decât nişte oameni. Nici ei nu ar fi dorit să fie acolo, aşa cum nici eu nu-mi doream. Dar ne aflam cu toţii în locul acela, aşa că am rămas nemişcată.

E straniu, dar aproape că le-am simţit braţele, calde şi moi, învăluindu-mă.

Nu ştiu cât am rămas acolo, în braţele morţilor. Mi s-a părut că ore întregi. Când m-am ridicat în sfârşit, soarele se transformase într-o dungă aurie, iar aerul se răcorise. Eram acoperită cu cenuşă din cap până-n picioare. Probabil că arătam ca un războinic maiaş.

„Se ocupă Ochiul de ea.”

Oare se referea la drone, la chestia cu ochiul-din-cer? Şi dacă se referea la drone, însemna că asta nu era decât o unitate ucigaşă care cerceta teritoriul rural căutând să-i elimine pe posibilii purtători ai celui de-Al Treilea Val, aşa încât cei care nu fuseseră expuşi să nu se infecteze.

Asta ar fi fost rău.

Dar cealaltă posibilitate era mult, mult mai rea.

Am ţâşnit spre rucsac. Inima pădurii mă chema. Cu cât măream distanţa dintre mine şi ei, cu atât era mai bine. Apoi mi-am adus aminte de cadoul de la tata, care se afla undeva în urmă, pe potecă, practic la o aruncătură de băţ de adăpost. La dracu’, de ce n-o ascunsesem în groapă?

Sigur avea să-mi fie mai de folos decât un pistol.

N-am auzit nimic. Până şi păsările amuţiseră. Doar vântul. Degetele lui lăsau urme prin deluşoarele de cenuşă, suflând-o în aer, unde particulele dansau haotic în lumina aurie.

Plecaseră. Eram în siguranţă.

Dar nu-i auzisem plecând. N-ar fi trebuit să aud răgetul motoarelor platformelor şi mugetul Humvee-urilor?

Apoi mi-am adus aminte cum s-a apropiat Branch de Crisco.

„El e?”

Cum şi-a aruncat arma pe umăr.

Arma. M-am dus tiptil până la cadavru. Paşii mei sunau ca nişte tunete. Respiraţia, ca un şir de explozii.

Căzuse cu faţa în jos la picioarele mele. Acum era cu faţa în sus, deşi faţa îi era acoperită în mare parte de masca de gaze.

Pistolul şi mitraliera dispăruseră. Probabil că le luaseră ei. Nu m-am mişcat, pentru o clipă. Iar mişcarea era o idee foarte bună în acel punct al bătăliei.

Asta nu făcea parte din Al Treilea Val. Asta era cu totul altceva. Era, fără niciun dubiu, începutul celui de-Al Patrulea. Şi poate că Al Patrulea Val era versiunea bolnavă a filmului *Întâlnire de gradul 3.* Poate că Branch nu era om şi poate că de-asta purta mască.

Am îngenuncheat lângă soldatul mort. Am apucat ferm partea de sus a măştii şi am tras până i-am văzut ochii, ochii căprui, foarte umani, fixându-mă fără expresie. Am continuat să trag.

M-am oprit.

Voiam şi nu voiam să văd. Voiam şi nu voiam să ştiu.

„Pleacă. Nu contează, Cassie. Contează? Nu. Nu contează.”

Uneori îi vorbeşti fricii tale – şi îi spui chestii de genul „Nu contează”, iar cuvintele acţionează ca nişte mângâieri pe capul unui câine hiperactiv.

M-am ridicat. Nu, chiar nu conta. Am ridicat ursuleţul lui Sammy de pe jos şi m-am îndreptat spre partea opusă a luminişului.

Ceva m-a oprit totuşi. Nu m-am îndreptat spre pădure. Nu m-am grăbit să îmbrăţişez singurul lucru care promitea să mă salveze: distanta.

„Pentru când ţi-e frică. Dar să nu-l părăseşti. Să nu uiţi.”

Aproape uitasem. Dacă nu m-aş fi întors să-l caut pe Branch de arme, aş fi uitat. Branch căzuse peste bietul ursuleţ.

„Să nu-l părăseşti.”

Practic nu văzusem niciun cadavru acolo. Doar pe al tatei. Dacă cineva supravieţuise acelor trei minute de eternitate din barăci? Puteau să fie răniţi şi încă în viaţă, iar ei să-i fi lăsat în urmă crezându-i morţi.

Asta numai dacă nu-i părăseam şi eu. Dacă mai rămăsese cineva în viaţă pe acolo şi soldaţii falşi plecaseră, atunci eu aş fi fost cea care i-ar fi părăsit crezându-i morţi.

„Rahat!”

Ştii cum se întâmplă câteodată să-ţi zici că ai de ales, când de fapt nu ai deloc de ales? Chiar dacă există alternative, nu înseamnă neapărat că ţi se potrivesc şi ţie.

M-am răsucit pe călcâie şi am făcut cale întoarsă, ocolind cadavrul lui Branch şi afundându-mă în tunelul crepuscular, pe potecă.

23

N-am uitat arma şi a treia oară. Mi-am îndesat Lugerul la centură, dar n-aveam în niciun caz cum să trag cu mitraliera în timp ce ţineam ursuleţul în cealaltă mână, aşa că a trebuit să-l las pe potecă.

— E în regulă. N-o să uit de tine, i-am şoptit ursului de pluş al lui Sammy.

Am ieşit de pe potecă şi m-am făcut nevăzută printre copaci. Când am ajuns în apropierea adăpostului, m-am lăsat la pământ şi m-am târât până într-un capăt al acestuia.

„Şi uite de ce nu i-ai auzit plecând."

Vosch vorbea cu vreo câţiva soldaţi aflaţi în uşa depozitului. Alt grup îşi făcea de lucru pe lângă unul dintre Humvee-uri. Am numărat şapte în total, ceea ce însemna că mai erau alţi cinci, în afara razei privirii mele. Oare să fi fost prin pădure, pe undeva, căutându-mă? Tata nu mai era acolo – poate că Ceilalţi îşi făcuseră datoria şi îi îngropaseră. Fuseserăm patruzeci şi doi, în afară de puştii care plecaseră cu autobuzele. Era ceva de muncă.

Se pare că avusesem dreptate: chiar se desfăşură o operaţiune prin care aveau să scape de corpurile celor morţi.

Doar că Amuţitorii nu scapă de cadavre aşa cum o facem noi.

Vosch îşi scosese masca. La fel făcuseră şi ceilalţi doi tipi care erau cu el. Nu aveau guri de homar sau tentacule care să le crească din bărbii. Arătau exact ca nişte oameni oarecare, cel puţin de la distanţă.

Nu mai aveau nevoie de măşti. Oare de ce? Măştile trebuie să fi fost parte din toată povestea. Pentru că era de aşteptat ca ei să se protejeze împotriva virusului.

Doi dintre soldaţi au venit dinspre Humvee cărând ceva

care semăna cu un bol sau cu un glob de aceeaşi culoare, gri metalizat, ca dronele. Vosch a indicat un punct la jumătatea distanţei dintre depozit şi barăci, acelaşi punct, mi s-a părut, unde căzuse tata.

Apoi toată lumea a plecat, în afara unuia singur, care a îngenuncheat lângă globul gri.

Humvee-urile au mârâit, revenind la viaţă. Un alt motor s-a alăturat corului: platforma transportatoare de trupe, parcată în capătul adăpostului, unde nu o puteam vedea. Uitasem de ea. Ceilalţi soldaţi probabil că se îmbarcaseră şi aşteptau. Ce aşteptau?

Soldatul care rămăsese în urmă s-a ridicat şi a fugit către Humvee. L-am privit cum urcă la bord. M-am uitat la Humvee cum se întoarce, ridicând un nor clocotitor de praf. M-am uitat cum se ridică praful în vârtej şi cum se aşază la loc. Nemişcarea asfinţitului de vară s-a reinstalat odată cu el. Linştea devenise asurzitoare.

Şi pe urmă, globul cel gri a început să strălucească.

Era un lucru bun, un lucru rău, sau un lucru care nu era nici bun, nici rău, dar oricum ar fi fost, bun, rău, sau nici aşa, nici aşa, depindea de punctul din care priveai.

Ei lăsaseră globul acolo, deci pentru ei era un lucru bun.

A început să strălucească mai tare. Un verde gălbui bolnăvicios. Pulsa uşor. Ca un... Ca un ce? Ca un far?

Am privit cerul care se întuneca. Începeau să apară primele stele. N-am văzut nicio dronă.

Dacă era bine, din punctul lor de vedere, înseamnă că era probabil rău dintr-al meu.

Mă rog, nu probabil. Mai degrabă sigur.

Intervalul dintre pulsuri se scurta la fiecare câteva secunde. Pulsul s-a transformat într-o rază scurtă, ca un bliţ. Bliţul, în ceva ca o scânteie.

Puls... puls... puls...

Bliţ, bliţ, bliţ.

Scânteiescânteiescânteie.

În semiîntuneric, globul mi-a amintit de un ochi, un ochi galben-verzui care-mi face semn.

„Se ocupă Ochiul de ea.“

Memoria mea a reţinut cele întâmplate în continuare ca pe o serie de imagini, ca pe nişte instantanee dintr-un film artistic, cu unghiuri din acelea obţinute de o cameră instabilă, ţinută cu mâna.

Cadrul 1: În fund, îndepărtându-mă ca un crab de adăpost.

Cadrul 2: În picioare. Fugind. Frunzişul ca o ceaţă verde şi maronie şi gri, ca muşchiul.

Cadrul 3: Ursul lui Sammy. Braţul mestecat şi molfăit de când era bebeluş, alunecându-mi printre degete.

Cadrul 4: A doua încercare de a lua de pe jos nenorocitul de urs.

Cadrul 5: Groapa cu cenuşă în plan apropiat. Sunt la jumătatea drumului dintre corpul lui Crisco şi al lui Branch. Strâng ursul lui Sammy la piept.

Cadrele 6-10: Din nou pădure, din nou eu, alergând. Dacă te uiţi cu atenţie, vezi râpa în colţul din stânga jos al celui de-al zecelea cadru.

Cadrul 11: Ultimul. Sunt suspendată în aer deasupra râpei pline de umbre; cadrul este luat chiar după ce m-am aruncat de pe margine.

Valul cel verde a răbufnit deasupra corpului meu chircit pe fundul râpei, aducând tone de reziduuri, o masă explozivă de copaci, praf, păsărele şi veveriţe şi marmote şi insecte, conţinutul gropii cu cenuşă, bucăţi din barăcile pulverizate şi din depozit – placaje, ciment, cuie, tinichea – şi primii cinci centimetri de pământ care acopereau zona unde se produsese explozia, pe o distanţă de treizeci de metri. Am simţit unda de şoc înainte să ating fundul nămolos al râpei. O presiune intensă, care parcă îmi zdrobea oasele, apăsa pe fiecare centimetru al corpului meu. Îmi spărsese timpanele şi mi-am amintit ce zicea Crisco:

„Ştii ce se întâmplă când eşti aruncat în aer de două sute de decibeli?”

„Nu, Crisco, nu ştiu. Dar pot să-mi imaginez.”

24

Mă gândesc în continuu la soldatul din spatele frigiderelor şi la crucea din mâna lui. Soldatul şi crucea. Mă gândesc că poate de-asta am apăsat pe trăgaci. Nu pentru că am confundat crucea cu o armă. Am tras pentru că era soldat, sau cel puţin era îmbrăcat ca un soldat.

Nu era Branch sau Vosch sau vreunul dintre ceilalţi soldaţi pe care i-am văzut în ziua în care a murit tata.

Nu era şi totuşi era.

Nu era niciunul dintre ei, dar era toţi soldaţii în acelaşi timp.

Nu e vina mea. Asta-mi tot spun. E vina lor. „Ei sunt de vină, nu eu, îi spun soldatului mort. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe Ceilalţi şi nu mai sta pe capul meu."

Fugi = mori. Rămâi = mori. Cam asta e tematica petrecerii.

Sub Buick, am alunecat într-un crepuscul călduţ şi visător. Garoul improvizat oprise sângerarea aproape complet, dar rana pulsa la fiecare bătaie din ce în ce mai slabă a inimii.

„Nu-i aşa de rău", mi-amintesc că m-am gândit. „Toată chestia cu muritul nu e rea deloc."

Şi pe urmă am văzut faţa lui Sammy lipită de geamul autobuzului galben. Zâmbea. Era fericit. Se simţea în siguranţă, înconjurat de alţi copii, şi în plus, veniseră soldaţii acum, soldaţii care aveau să-l protejeze şi să aibă grijă de el şi să se asigure că totul e bine.

îmi stătuse săptămâni la rând pe creier. Nu puteam să dorm noaptea. Mă lovise când mă aşteptam mai puţin, când citeam sau când căutam hrană sau când stăteam în micul meu cort în pădure, gândindu-mă la viaţa dinaintea sosirii Celorlalţi.

De ce?

Care era motivul pentru care înscenaseră farsa asta uriaşă cu soldaţii care vin să ne salveze în al doişpelea ceas? Măştile de gaze, uniformele, „discursul” din barăci. De ce făcuseră toate astea când puteau pur şi simplu să arunce un ochi clipitor dintr-o dronă de-a lor, să ne arunce în aer şi să ne trimită pe toţi în iad?

În ziua aia rece de toamnă, în timp ce sângeram mortal sub Buick, mi-am dat dintr-odată seama. M-a lovit mai fulgerător decât glonţul care tocmai îmi trecuse sfâşietor prin picior.

Sammy.

Îl voiau pe Sammy. Nu, nu doar pe Sammy. Voiau toţi copiii. Şi ca să ia copiii fuseseră nevoiţi să ne facă să avem încredere în ei. „Să-i facem pe oameni să aibă încredere în noi, să le luăm copiii şi apoi să îi aruncăm pe toţi în aer şi să-i trimitem în iad.”

Dar de ce s-ar deranja să salveze copiii? Miliarde muriseră în primele trei Valuri; doar n-or fi avut Ceilalţi o slăbiciune pentru copii. De ce îl luaseră Ceilalţi pe Sammy?

Am ridicat capul fără să mă gândesc înainte şi m-am lovit de caroseria Buickului. Aproape că n-am simţit.

Nu ştiam dacă Sammy trăieşte. Aş fi putut foarte bine să fiu ultimul om de pe pământ. Dar îi promisesem.

Asfaltul rece îmi zgâria spatele.

Pe obrazul îngheţat simţeam soarele călduţ.

Mi-am încleştat degetele amorţite pe mânerul portierei, ca să-mi ridic fundul vrednic de milă de la pământ.

Nu pot să mă sprijin absolut deloc pe piciorul rănit. Mă rezem de maşină pentru o clipă, apoi mă îndrept. Stau pe un singur picior, dar stau dreaptă.

S-ar putea să greşesc când mă gândesc că Ceilalţi vor să-l ţină pe Sammy în viaţă. N-am avut dreptate în legătură cu nimic de când au sosit. S-ar putea să fiu ultimul om în viaţă de pe pământ, totuşi.

S-ar putea să fiu – nu, probabil că sunt – condamnată.

Dar dacă e aşa, dacă sunt ultima din specia mea, ultima filă de istorie, nici de-a naibii n-o să las povestea să se

termine în felul ăsta.

Poate sunt eu ultima, dar sunt cea care stă în picioare. Sunt cea care se întoarce să dea piept cu vânătorul fără chip din pădure, pe o autostradă pustie. Nu sunt cea care fuge, nu sunt cea care rămâne, sunt cea care înfruntă.

Pentru că dacă sunt într-adevăr ultima, atunci eu sunt omenirea.

Şi dacă ăsta e ultimul război al omenirii, atunci eu sunt câmpul de bătălie.

II
Ţara Minunilor

25

Spuneţi-mi Zombi.

Capul, mâinile, picioarele, spatele, stomacul, pulpele, braţele, pieptul – totul mă doare. Până şi când clipesc mă doare. Aşa că încerc să nu mă mişc şi încerc să nu mă gândesc prea mult la durere. Încerc să nu mă gândesc prea mult şi gata. Am văzut destulă ciumă în ultimele trei luni ca să ştiu ce urmează: cădere completă a sistemului, începând cu creierul. Moartea Roşie îţi transformă creierul în piure înainte ca celelalte organe să se lichefieze. Nu ştii unde eşti, cine eşti, ce eşti. Devii un zombi, un mort viu – dacă ai avea putere să mergi adică, dar n-ai.

Mor. Ştiu asta. Am şaptesprezece ani şi petrecerea s-a terminat.

Scurtă petrecere.

Acum şase luni, cele mai mari griji pe care le aveam erau să iau notă de trecere la testul la chimie şi să-mi găsesc o slujbă pe timpul verii, plătită suficient de bine ca să pot să termin de reparat motorul Corvette-ului meu din ’69. Şi când nava-mamă a apărut pentru prima dată, sigur, mi-a acaparat destul de mult gândurile, dar după o vreme s-a topit în altă dimensiune. Mă uitam şi eu la ştiri ca toată lumea şi îmi petreceam mult prea mult timp *share*-uind videoclipuri amuzante de pe YouTube despre toate astea, dar nu m-am gândit niciodată că o să mă afecteze pe mine personal. Când am văzut toate demonstraţiile şi marşurile şi revoltele de la televizor, şi apoi primul atac, a fost ca şi când m-aş fi uitat la un film sau la un reportaj dintr-o ţară străină. Nu părea că ceva din toate alea mi se întâmplă mie.

Nici muritul nu e foarte diferit. Nu crezi că o să ţi se întâmple… până ţi se întâmplă.

Ştiu că mor. Nu trebuie să mi-o spună nimeni.

Chris, tipul cu care am împărţit cortul până m-am îmbolnăvit, mi-o spune oricum.

— Frate, cred că eşti pe moarte, zice, stând pe vine afară în deschizătura cortului, cu ochii larg deschişi şi fără să clipească deasupra cârpei pe care şi-o apasă pe nas.

Chris a venit să vadă ce fac. E cam cu zece ani mai mare decât mine şi cred că se gândeşte la mine ca la fratele lui mai mic. Sau poate că a venit să vadă dacă mai trăiesc; el se ocupă de incinerarea celor care mor în partea asta a taberei.

Focurile ard zi şi noapte. În timpul zilei, tabăra de refugiaţi din jurul bazei Wright-Patterson pluteşte într-un fum dens, înecăcios. Noaptea, lumina focului face ca fumul să se coloreze în roşu-intens, ca şi cum aerul însuşi ar sângera.

Nu iau în seamă remarca lui şi-l întreb ce se mai aude de la Wright-Patterson. Baza a fost în carantină completă de când a apărut oraşul corturilor, după atacul de pe coaste. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă. Încearcă să oprească Moartea Roşie, asta ne spun. Din când în când, câţiva soldaţi bine echipaţi în costume de protecţie, ies pe porţile principale cu apă şi raţii de mâncare, ne spun că totul va fi bine şi apoi îşi iau coada pe spinare şi ne lasă să ne descurcăm singuri. Avem nevoie de medicamente. Ni se spune că nu există leac pentru molimă. Avem nevoie de echipamente sanitare. Ne dau lopeţi să săpăm un canal. Avem nevoie de informaţii. „Ce dracului se întâmplă?” Ne spun că nu ştiu.

— Nu ştiu nimic, îmi zice Chris.

E între două vârste, cheleşte, era contabil înainte ca atacurile să transforme contabilitatea în ceva inutil.

— Nimeni nu ştie nimic. Nu există decât zvonuri pe care toată lumea le ia drept ştiri.

Îmi aruncă o privire scurtă şi pe urmă se uită în altă parte. Ca şi cum l-ar durea vederea mea.

— Vrei s-o afli pe cea mai nouă?

Nu prea.

— Sigur.

Doar ca să mai stea. Nu-l ştiu pe tip decât de vreo lună, dar el e singurul rămas dintre cei pe care-i cunoşteam. Zac pe patul de campanie cu o fâşie de cer pe post de privelişte. Umbre vagi în formă de oameni alunecă prin fum, ca nişte siluete dintr-un film de groază şi câteodată se aude câte un ţipăt sau un plâns, dar n-am mai vorbit cu cineva de zile întregi.

— Molima nu e de la ei, e a noastră, zice Chris. Virusul a scăpat dintr-o bază a guvernului după ce ăştia de la putere au dat greş.

Tuşesc. Tresare, dar nu pleacă. Aşteaptă să-mi treacă criza.

Şi-a pierdut una dintre lentilele ochelarilor la un moment dat. Ochiul stâng îi e blocat într-o mijire continuă. Se mută de pe un picior pe altul, pe pământul noroios. Vrea să plece; nu vrea să plece. Cunosc senzaţia.

— N-ar fi de-a dreptul ironic? icnesc eu.

Simt gustul de sânge.

Ridică din umeri. Ironie? Nu mai există ironie. Sau poate că există atât de multă încât nu mai poate fi numită ironie.

— Nu e de la noi. Gândeşte-te. Primele două atacuri i-au mânat pe supravieţuitori în interiorul continentului, ca să se adăpostească în tabere ca asta. Concentrările de populaţie sunt terenul perfect pentru virus. Milioane de kile de carne proaspătă plasată convenabil în acelaşi loc. E genial.

— Trebuie să recunoaştem, zic, încercând să fiu ironic.

Nu vreau să plece, dar nici n-aş vrea să vorbească. Are obiceiul să turuie, e unul dintre oamenii ăia care au păreri despre tot. Dar ceva se întâmplă atunci când toată lumea pe care o cunoşti moare la câteva zile după ce te-a cunoscut.

Începi să nu mai fi aşa selectiv cu persoanele cu care îţi petreci vremea. Poţi să treci cu vederea o mulţime de defecte. Şi renunţi la o mulţime de chichiţe personale, precum marea minciună că transformarea organelor tale în supă nu te face să mori de frică.

— Ei ştiu cum gândim noi, zice.
— De unde naiba ştii tu ce ştiu ei? mă enervez.
Nu-mi dau seama prea bine de ce. Poate sunt invidios.
Am împărţit acelaşi cort, am băut din acelaşi pahar, am mâncat aceeaşi mâncare şi eu sunt cel care e pe moarte. Ce-l face pe el special?
— Nu ştiu, răspunde el repede. Singurul lucru pe care îl ştiu e că nu mai ştiu nimic.
De departe se aude o împuşcătură. Chris de-abia dacă reacţionează. Împuşcăturile sunt ceva obişnuit în tabără. Se vânează păsări. Se trag focuri de avertisment când se apropie vreo bandă de tâlhari. Anumite focuri de armă înseamnă sinucidere, o persoană în stadiul final care decide să-i arate molimei cine-i şeful. Când am ajuns eu în tabără, am auzit o poveste despre o mamă care şi-a omorât toţi cei trei copii şi pe urmă s-a sinucis, doar ca să nu-l înfrunte pe al Patrulea Cavaler. Nu mă puteam hotărî dacă o consider curajoasă sau proastă. Şi pe urmă am încetat să mă mai gândesc. Ce mai contează cum era, din moment ce acum e moartă?
Nu mai are mare lucru de zis, aşa că spune repede, ca să plece dracului odată. Ca mulţi dintre cei necontaminaţi, Chris tresare adesea, aşteptând să pice drobul de sare.
Îl zgârie pe gât – e de la fum sau…? Durere de cap – de la nesomn sau de la foame sau…? E ca în momentul în care ţi se pasează mingea şi-l vezi cu coada ochiului pe fundaşul de 120 de kilograme venind spre tine cu viteză maximă – doar că momentul nu se mai termină.
— Mai vin şi mâine, zice. Ai nevoie de ceva?
— Apă.
Chiar dacă nu-mi rămâne în stomac.
— S-a făcut, frate.
Se ridică. Acum nu-i mai văd decât pantalonii plini de noroi şi cizmele înnămolite. Nu ştiu de unde ştiu asta, dar sunt sigur că e ultima oară când îl văd pe Chris. N-o să mai vină sau, dacă o să mai vină totuşi, eu nu-mi voi mai da seama. Nu ne luăm la revedere. Nimeni nu-şi mai ia la

revedere. Cuvântul a căpătat un cu totul alt sens de când a apărut Marele Ochi Verde din Cer.

Mă uit cum se desparte fumul la trecerea lui. Apoi îmi scot lanţul de argint de sub pătură. Îmi trec degetul mare pe suprafaţa netedă a medalionului în formă de inimă, ţinându-l aproape de ochi în lumina slabă. Încuietoarea s-a stricat în noaptea în care i l-am tras de la gât, dar am reuşit s-o repar cu unghiera.

Mă uit prin deschizătura cortului şi o văd, şi ştiu că nu e ea cu adevărat, ci virusul care-mi arată imaginea ei, pentru că ea poartă medalionul pe care îl ţin acum în mână. Boala mi-a arătat tot felul de lucruri. Pe care aş fi vrut şi pe care n-aş fi vrut să le văd. Fetiţa din dreptul cortului intră în ambele categorii.

— Bubby, de ce m-ai părăsit?

Deschid gura. Simt gustul de sânge.

— Pleacă de-aici.

Imaginea începe să tremure. Mă frec la ochi şi mâinile îmi rămân ude de sânge.

— Ai fugit, Bubby, de ce ai fugit?

Apoi fumul o destramă, o deşiră, nimicul îi înghite corpul. O strig. Absenţa ei e mai crudă decât prezenţa. Strâng lanţul atât de tare încât zalele îmi taie carnea.

Mă îndrept spre ea. Fug de ea.

Mă îndrept. Fug.

Afară e fum roşu de la rugurile funerare. Înăuntru e fumul roşu al molimei.

— Tu ai fost cea norocoasă, îi spun lui Sissy. Tu ai plecat înainte să se îngroaşe gluma cu adevărat.

Nişte focuri de armă răbufnesc în depărtare. Doar că de data asta nu sunt doar pocniturile sporadice ale vreunui refugiat care trage în umbre, ci detunăturile unor arme mari care se descarcă cu un BUM asurzitor. Ţipătul ascuţit al trasoarelor. Răspunsul rapid al mitralierelor automate.

Baza Wright-Patterson e atacată.

O parte din mine se simte uşurată. E ca un debuşeu, ca atunci când în sfârşit se rup norii de furtună după o

îndelungă aşteptare. Cealaltă parte din mine, cea care încă se mai gândeşte că aş putea supravieţui molimei, e gata să-şi ude pantalonii. Sunt prea slab ca să ies din adăpost şi prea speriat să o fac, chiar dacă aş putea. Închid ochii şi şoptesc o rugăciune, ca bărbaţii şi femeile din Wright-Patterson să spulbere un inamic, doi, din partea mea şi a lui Sissy. Dar mai ales din partea lui Sissy.

Acum se aud explozii. Explozii mari. Explozii care fac ca pământul să se cutremure, să vibreze sub piele, care îţi apasă tare pe tâmple, ţi se lasă pe piept şi strâng. Sună ca şi cum lumea s-ar rupe în două, ceea ce de fapt se şi întâmplă.

Cortul micuţ e înecat de fum, iar deschizătura străluceşte ca un ochi triunghiular, ca tăciunele aprins de un roşu infernal, scânteietor.

„Asta a fost”, mă gândesc. „Nu molima o să mă omoare până la urmă. O să trăiesc suficient ca să pot fi terminat chiar de un invadator extraterestru. Un mod mult mai bun de a muri, mai rapid, oricum.”

Încerc să dau o întorsătură pozitivă decesului meu iminent.

Se aud împuşcături. Foarte aproape, judecând după cum sună, probabil că la vreo două, trei corturi distanţă. Aud o femeie care ţipă ceva de neînţeles, încă o împuşcătură şi pe urmă femeia nu mai ţipă. E linişte. Apoi alte două împuşcături. Fumul se învolburează, ochiul cel roşu străluceşte. Îl aud acum, vine spre mine, îi aud cizmele călcând pe pământul ud. Bâjbâi prin grămada de haine şi prin talmeş-balmeşul de sticle goale de apă de lângă pat, după armă, un revolver pe care mi l-a dat Chris în ziua în care m-a invitat să fiu colegul lui de cort.

— Unde ţi-e arma? m-a întrebat.

A fost şocat când a aflat că nu aveam una.

— Trebuie să ai o armă, prietene, a zis. Până şi copiii au arme.

Nu contează că nu nimeresc nici faţada unui hambar sau că există un risc foarte mare să mă împuşc singur în picior;

în era post-umană, Chris crede cu fermitate în cel de-al doilea amendament.

Aştept să apară în deschizătură, cu medalionul de argint al lui Sissy într-o mână şi cu revolverul lui Chris în cealaltă. Într-una trecutul, în cealaltă, viitorul. E un mod de a privi lucrurile.

Poate că dacă mă prefac mort, tipul – sau chestia – va trece mai departe. Mă uit spre intrare, mijind ochii.

Şi iată-l, o pupilă neagră, densă în ochiul de un roşu-aprins, clătinându-se nesigur când se apleacă să intre în cort, la doar un metru sau poate unul şi jumătate de mine. Nu-i văd faţa, dar îl aud cum gâfâie. Încerc să-mi controlez propria respiraţie, dar oricât de superficială ar fi, gâlgâitul infecţiei din pieptul meu se aude mai tare decât exploziile.

Nu-mi dau seama exact cum e îmbrăcat, dar pantalonii par să fie băgaţi în ghete înalte. Un soldat? Păi asta trebuie să fie. Are o mitralieră.

Sunt salvat. Ridic mâna cu medalionul şi îl strig cu glas slab. Se apropie împleticit. Acum îi văd faţa. E tânăr, poate cu un an sau doi mai mare ca mine, iar gâtul îi luceşte de sânge, şi la fel şi mâinile în care ţine mitraliera. Se lasă într-un genunchi lângă pat, apoi tresare când îmi vede faţa, pielea pământie, buzele umflate şi ochii însângeraţi şi afundaţi în cap, simptomele sigure ale molimei.

Spre deosebire de ai mei, ochii soldatului sunt limpezi – şi larg deschişi din cauza fricii.

— Am greşit, am greşit complet, şopteşte el. Sunt deja aici – au fost aici – chiar aici – tot timpul – înăuntrul nostru.

Două siluete masive năvălesc prin deschizătură. Una îl apucă pe soldat de guler şi-l trage afară. Îmi ridic revolverul cel vechi – sau încerc, pentru că îmi alunecă din mână înainte să pot s-o ridic la cinci centimetri deasupra păturii. Imediat, celălalt sare pe mine, aruncând revolverul şi ridicându-mă în capul oaselor. Şocul durerii mă orbeşte pe moment. Strigă peste umăr la prietenul lui care tocmai s-a aplecat şi a intrat.

— Scanează-l!

Îmi apasă un disc mare de metal pe frunte.

— E curat.

— Şi bolnav.

Ambii bărbaţi poartă uniforme de camuflaj – la fel ca soldatul pe care l-au luat.

— Cum te cheamă, prietene? întreabă unul dintre ei.

Dau din cap. Nu înţeleg. Deschid gura, dar din ea nu iese niciun sunet inteligibil.

— E zombi, zice partenerul lui. Lasă-l.

Celălalt dă din cap, frecându-şi bărbia şi uitându-se în jos, spre mine. Apoi zice:

— Comandantul a ordonat să luăm toţi civilii neinfectaţi.

Mă înveleşte în pătură şi cu o singură mişcare lină, mă ridică de pe pat şi mă aruncă la el pe umăr. Ca civil cu siguranţă infectat ce mă aflu, sunt destul de uimit.

— Stai cuminte, zombi, îmi zice. Mergi într-un loc mai bun. Îl cred. Şi pentru o clipă îmi dau voie să mă gândesc că până la urmă poate că n-o să mor.

26

Sunt dus la spitalul bazei, la etajul aflat în carantină şi rezervat pentru victimele molimei, supranumit Sectorul Zombi, unde mi se umflă braţul de morfină şi mi se dă un cocktail puternic de antivirale. Sunt tratat de o femeie care se prezintă ca fiind dr. Pam. Are ochi blajini, o voce calmă şi nişte mâini foarte reci. Îşi poartă părul într-un coc strâns. Şi miroase a dezinfectant de spital, amestecat cu un strop de parfum. Cele două mirosuri nu merg bine împreună.

Am şanse una din zece să supravieţuiesc, îmi zice. Încep să râd. Probabil delirez de la droguri. Una din zece? Şi eu care credeam că molima înseamnă condamnare la moarte. N-aş putea fi mai fericit.

În următoarele două zile, febra îmi creşte la treizeci şi nouă. Sunt inundat de o transpiraţie rece şi chiar şi transpiraţia e plină de sânge. Mă aflu într-o stare semi-permanentă de somn crepuscular, în timp ce ei încearcă să combată infecţia cu toate medicamentele posibile. Nu există leac pentru Moartea Roşie. Tot ce pot să facă e să mă drogheze şi să-mi asigure confortul, până când virusul va decide dacă îi place sau nu ce gust am.

Trecutul îşi face loc iarăşi în mintea mea. Uneori tata stă lângă mine, alteori mama, dar de cele mai multe ori e Sissy. Camera se colorează în roşu. Văd lumea printr-o cortină diafană de sânge. Salonul se estompează în spatele acestei cortine roşii. Nu sunt decât eu şi invadatorul din mine şi morţii – nu doar familia mea, ci toţi morţii, toţi cei nu ştiu câte miliarde, întinzând mâinile spre mine, în timp ce încerc să fug. Ei întind mâinile, eu fug. Şi-mi dau seama că nu există mare diferenţă între noi, cei vii şi cei morţi; e vorba doar despre timp; morţi la trecut şi morţi la viitor.

A treia zi, febra scade. Într-a cincea, deja pot să beau fără să vomit şi ochii şi plămânii au început să mi se cureţe.

Cortina roşie se retrage şi pot vedea salonul, medicii şi asistentele cu măşti şi halate, pacienţii în diverse stadii ale morţii, la trecut şi la viitor, plutind pe marea blândă a morfinei, sau scoşi din cameră pe o targă cu roţi, cu feţele acoperite, morţii din prezent.

În ziua a şasea, dr. Pam îmi spune că ce a fost mai rău a trecut. Îmi scoate tot tratamentul medicamentos, lucru care mă cam indispune; o să-mi fie dor de morfină.

— Nu e alegerea mea, îmi zice. Vei fi mutat în salonul convalescenţilor până te vei putea ţine pe picioare. Avem nevoie de tine.

— De mine?

— În război.

Războiul. Îmi amintesc rafalele, exploziile, soldaţii năvălind în cort şi acel „ei sunt înăuntrul nostru!”

— Ce se întâmplă? întreb. Ce s-a întâmplat aici?

Deja s-a întors, dându-i fişa mea unui infirmier şi spunându-i în şoaptă, dar suficient de tare cât s-o aud:

— Du-l în sala de examinare la ora trei, după ce nu mai are nicio substanţă medicamentoasă în organism. Să-l etichetăm şi să-l cartografiem.

27

Sunt dus în hangarul uriaş de lângă intrarea în bază. Oriunde m-aş uita, văd semne ale conflictului recent. Maşini incendiate, rămăşiţele clădirilor dărâmate, focuri mici, încăpăţânate care fumegă, asfalt cicatrizat şi cratere cu diametrul de un metru făcute de obuze. Dar gardul de siguranţă a fost reparat şi dincolo de el văd un pustiu întins de pământ înnegrit, pe locul unde fusese Oraşul Corturilor.

În hangar, soldaţii desenează cercuri roşii, uriaşe, pe podeaua strălucitoare de ciment. Nu e niciun avion. Căruţul meu e împins pe o uşă din spate, în camera de examinare, unde sunt pus pe o masă şi lăsat singur pentru câteva minute, să tremur în halatul subţire de spital, sub luminile strălucitoare şi fluorescente. Care e faza cu cercurile alea mari şi roşii? Şi cum au reuşit să aducă electricitatea înapoi? Şi ce-a vrut să spună cu „Să-l etichetăm şi să-l împachetăm”? Gândurile îmi zboară în toate direcţiile şi nu le pot opri. Ce s-a întâmplat aici? Dacă extratereştrii au atacat baza, unde sunt extratereştrii morţi? Unde e nava lor prăbuşită? Cum am reuşit să ne apărăm împotriva unor fiinţe a căror inteligenţă o depăşeşte cu mii de ani pe a noastră – şi să le mai şi învingem?

Uşa se deschide şi intră dr. Pam. Îmi bagă o lumină puternică în ochi. Îmi ascultă inima, plămânii, mă palpează în câteva locuri. Îmi arată o granulă gri-argintie, de mărimea unui bob de grâu.

— Ce-i asta? întreb.

Aproape că mă aştept să spună că e o navă extraterestră: am descoperit că simt de mărimea amoebelor.

În schimb, îmi spune că granula e un dispozitiv de localizare, conectat cu sistemul informatic al bazei. Ultra-secret şi folosit de armată de ani de zile. Ideea e să fie

implantat în toţi supravieţuitorii. Fiecare granulă transmite un semnal unic, o semnătură care poate fi detectată de la până un kilometru.

Ca să se ştie unde suntem, îmi zice. Ca să fim în siguranţă.

Îmi face o injecţie în ceafă ca să mă amorţească apoi îmi introduce granula sub piele, la baza craniului. Bandajează punctul de inserţie, apoi mă ajută să mă mut la loc în scaunul cu rotile şi mă duce în camera alăturată. E mult mai mică decât prima. Văd un scaun alb care se lasă pe spate şi care-mi aminteşte de scaunele de la stomatolog. Un computer şi un monitor. Mă ajută să mă urc în scaun şi mă leagă: benzi peste încheieturile de la mâini, benzi peste glezne. Faţa ei e foarte aproape de e mea. Parfumul pare să câştige azi în fata dezinfectantului în Războiul Mirosurilor. Îmi surprinde expresia.

— Nu te speria, zice. Nu doare.

Speriat, o întreb în şoaptă:

— Ce anume nu doare?

Se duce la monitor şi începe să tasteze comenzi.

— E un program pe care l-am găsit pe laptopul cuiva infectat, explică dr. Pam.

Înainte să apuc să întreb ce înseamnă „infestat”, continuă:

— Nu ştim exact la ce îl foloseau infestaţii, dar ştim că e perfect sigur. Numele de cod e Ţara Minunilor.

— Şi ce face? întreb.

Nu înţeleg exact ce-mi spune, dar se pare că îmi zice că extratereştrii s-au infiltrat cumva la Wright-Patterson şi au spart sistemele informatice. Nu-mi pot scoate cuvântul „infestat” din cap. Şi nici faţa însângerată a soldatului care a năvălit în cortul meu. „Sunt înăuntrul nostru.”

— E un program de cartografiere, răspunde ea.

Nu e tocmai un răspuns.

— Ce cartografiază?

Pentru o secundă care ţine mult, inconfortabil de mult, se uită la mine, gândindu-se parcă dacă să spună sau nu

adevărul.

— Te cartografiază pe tine. Închide ochii, inspiră adânc. Numără invers de la trei… doi… unu…

Şi universul face implozie.

Uite-mă dintr-odată, la trei ani, ţinându-mă de marginile pătuţului, ţopăind şi ţipând de parcă cineva încearcă să mă omoare. Nu-mi amintesc ziua aia; o trăiesc.

Acum am şase ani, îmi balansez bâta de baseball, din plastic. Cea pe care am adorat-o; şi pe care uitasem că am avut-o.

Am zece ani acum, mă întorc acasă de la magazinul de animale, cu o pungă cu un peşte auriu în braţe şi fac o listă de nume împreună cu mama. Ea poartă o rochie galben-deschis.

Am treisprezece ani, e vineri seara, sunt pe terenul de fotbal, iar mulţimea ne încurajează. Alerg cu mingea.

Viteza caruselului începe să scadă. Mă simt de parcă m-aş îneca – în visul propriei mele vieţi. Picioarele încep să-mi zvâcnească neajutorate sub legăturile strânse bine; fug.

Fug.

Primul sărut. O cheamă Lacey. Profesoara mea de algebră dintr-a noua şi scrisul ei oribil. Îmi iau carnetul de şofer. Totul e acolo, fără spaţii albe, toate curg din mine în timp ce eu mă scurg în Ţara Minunilor.

Totul.

O bulă verde pe cerul nopţii.

Ţin plăcile în timp ce tata le bate în cuie la ferestrele sufrageriei. Se aud împuşcături în stradă, geamuri sparte, oameni care ţipă. Şi barosul care cade: bum, bum, BUM.

— Stingeţi lumânările, şopteşte mama isteric. Nu-i auziţi? Vin!

Şi tata, calm, în beznă:

— Dacă mi se întâmplă ceva, să ai grijă de mama şi de surioara ta.

Sunt în cădere liberă. Viteză terminală. N-am cum să evadez. Nu doar că o să-mi amintesc noaptea. O s-o trăiesc din nou.

Amintirea ei s-a ţinut după mine până în Oraşul Corturilor. Lucrul de care am fugit, de care încă fag, lucrul care nu-mi dă pace niciodată.

Lucrul la care vreau să ajung. Lucrul de care fug.

— Ai grijă de mama ta. Ai grijă de surioara ta.

Uşa de la intrare se izbeşte de perete. Tata trage fără ezitare în pieptul primului intrus. Tipul trebuie să fie drogat sau aşa ceva, pentru că se apropie în continuare. Văd o puşcă cu ţeava retezată aţintită asupra feţei lui taică-meu, şi e ultima imagine pe care o voi avea cu el.

Camera se umple de umbre şi una dintre umbre e mama, şi apoi mai multe umbre şi ţipete gâjâite şi mănânc treptele, cu Sissy în braţe, dându-mi seama prea târziu că mă îndrept către o fundătură.

O mână mă apucă de cămaşă şi mă trage în spate, şi mă rostogolesc în jos pe scări, protejând-o pe Sissy şi lovindu-mă cu capul când aterizez.

Apoi umbre, umbre uriaşe şi un furnicar de degete, care mi-o trag din braţe. Şi Sissy care ţipă: „Bubby, Bubby, Bubby, Bubby!”

Mă întind spre ea prin întuneric. Apuc cu degetele medalionul de la gâtul ei şi lanţul de argint se rupe.

Pe urmă, ca în ziua în care luminile au pâlpâit pentru ultima dată, vocea surorii mele se stinge brusc.

Apoi nenorociţii ajung la mine. Trei sunt, umflaţi de cocaină sau disperaţi să o găsească, îmi trag picioare, pumni, o ploaie furioasă de lovituri în spate, în stomac, şi în timp ce ridic mâinile să-mi protejez faţa, văd umbra ciocanului lui tata ridicându-mi-se deasupra capului.

Coboară cu un şuierat, mă rostogolesc. Ciocanul îmi şterge razant tâmpla, iar forţa gravitaţională îl duce fix în glezna tipului. Cade în genunchi cu un urlet de durere.

Sunt în picioare acum, fug pe hol, spre bucătărie, şi aud tunetele paşilor lor, în timp ce vin după mine.

„Ai grijă de surioara ta.“

M-am împiedicat de ceva în curtea din spate, probabil de furtun sau de vreo jucărie stupidă de-a lui Sissy. Am căzut

cu faţa în iarba udă, sub un cer înţesat de stele, şi sub strălucirea verde a globului, a ochiului circular, care privea rece în jos, spre mine, cel care ţinea strâns în pumnul însângerat, medalionul de argint; cel care trăia, cel care nu s-a întors, cel care a fugit.

28

Mă simt atât de rău că nimic nu mă mai poate atinge. Pentru prima dată în câteva săptămâni, sunt amorţit. Nici măcar nu mai am senzaţia că as fi eu însumi. Nu există un punct clar în care eu mă închei şi de unde începe nimicul.

Vocea ei ajunge la mine prin întuneric, şi mă agăţ de ea, ca de un fir de aţă care m-ar putea scoate din fântâna fără fund.

— S-a terminat. E în regulă. S-a terminat…

Ajung la suprafaţă, în lumea reală, disperat după aer, plângând incontrolabil ca un papă-lapte absolut şi mă gândesc: „Te înşeli, doctore. Nu se termină niciodată. Pur şi simplu continuă, la nesfârşit.” Apele se limpezesc şi îi văd chipul clar, iar braţul îmi zvâcneşte sub legătură, încercând să o apuce. Trebuie să oprească toate astea.

— Ce dracu’ mi s-a întâmplat? întreb în şoaptă, cu voce hârşită.

Gâtul mă usturā, am gura uscată. Mă simt de parcă aş cântări trei kilograme, ca şi cum carnea mi-ar fi fost sfâşiată de pe oase. Şi crezusem că molima e rea!

— E o modalitate prin care putem vedea în interiorul tău, ca să ne dăm seama ce se întâmplă cu adevărat, zice ea blând.

Îşi trece mâna peste fruntea mea. Gestul îmi aminteşte de mama, iar asta îmi aminteşte că mi-am pierdut mama în beznă, că am fugit în noapte, iar asta îmi aminteşte că nu ar trebui să fiu legat de scaunul ăsta alb. Ar trebui să fiu cu ele. Trebuia să rămân şi să înfrunt ce au înfruntat ele. „Ai grijă de surioara ta.“

— Asta e următoarea întrebare pe care vreau să o pun, zic, luptându-mă să-mi păstrez concentrarea. Ce se întâmplă?

— Ei sunt în interiorul nostru, răspunde ea. Ne-au atacat

din interior, prin intermediul personalului infectat care activează în armată.

Îmi lasă câteva minute să procesez informaţia, vreme în care îmi şterge lacrimile de pe faţă cu o cârpă răcoroasă şi umedă. E înnebunitor cât poate fi de mămoasă, şi ce tortură plăcută poate fi prospeţimea liniştitoare a cârpei.

Pune cârpa la o parte şi mă priveşte în ochi:

— Dacă ne luăm după raportul de persoane infectate la persoane sănătoase de aici, din bază, am estimat că o treime dintre oamenii care au supravieţuit pe pământ sunt de-ai lor.

Îmi slăbeşte legăturile. Sunt lipsit de substanţă ca un nor, uşor ca un balon. Când dă drumul ultimei legături, mă aştept să zbor din scaun şi să mă dau cu capul de tavan.

— Vrei să vezi cum arată? mă întreabă, întinzând mâna.

29

Mă împinge pe hol până la lift. E un lift rapid care ne duce la câteva zeci de metri sub pământ. Uşa se deschide în faţa unui coridor lung, cu ziduri albe, din beton. Dr. Pam îmi spune că ne aflăm în adăpostul antiaerian care e aproape la fel de mare ca baza de deasupra noastră şi construit să reziste la o explozie nucleară de cincizeci de megatone.

Îi zic că deja mă simt mai în siguranţă. Râde de parcă i s-ar fi părut foarte amuzant. Trecem pe lângă tuneluri care se deschid în lateral şi uşi nemarcate şi, cu toate că podeaua e netedă, mă simt de parcă aş fi dus către însuşi capătul pământului, gaura unde stă dracul. Pe coridor trec mai mulţi soldaţi în pas alert; îşi feresc privirea şi se opresc din vorbit când trecem pe lângă ei.

„Vrei să vezi cum arată?“

Da. Nu, fir-ar să fie.

Se opreşte în dreptul uneia dintre uşile nemarcate şi introduce cardul prin mecanismul de închidere. Luminiţa roşie se face verde. Mă împinge în cameră, oprind scaunul în dreptul unei oglinzi lungi, falca îmi cade şi închid ochii fiindcă nu pot fi eu chestia care stă în scaunul cu rotile.

Când a apărut nava-mamă pentru prima dată, aveam optzeci şi cinci de kilograme, mai ales masă musculară. Douăzeci de kilograme de muşchi s-au dus. Străinul din oglindă se uită la mine cu ochii flămânzilor; uriaşi, afundaţi, înconjuraţi de pungi umflate, negre şi pufoase. Virusul mi-a crestat faţa cu dalta, brăzdându-mi obrajii, ascuţindu-mi bărbia, subţiindu-mi nasul. Părul mi-e sârmos, uscat, căzut din loc în loc.

„E zombi.”

Dr. Pam clatină din cap, o văd în oglindă.

— Nu-ţi face griji, el nu ne vede.

„El? Despre cine e vorba?”

Apasă un buton, iar luminile din camera aflată de partea cealaltă a oglinzii inundă încăperea. Sunt palid ca o stafie. Văd prin imaginea mea persoana aflată de cealaltă parte.

E Chris.

E legat de un scaun identic cu cel din camera din Ţara Minunilor. Are capul conectat prin fire la o consolă mare aflată în spatele lui, cu luminiţe roşii care clipocesc. Îi e greu să-şi ţină capul ridicat, ca un copil care moţăie la ore.

Ea observă că mă tensionez când îl văd.

— Ce se întâmplă? Îl cunoşti?

— Îl cheamă Chris. E… l-am cunoscut în tabăra de refugiaţi. S-a oferit să împartă cortul cu mine când m-am îmbolnăvit.

— Sunteţi prieteni? întreabă surprinsă.

— Da. Nu. Da, e prietenul meu.

— Nu e ce crezi tu că e.

Apasă un buton şi un monitor se aprinde. Îmi desprind privirea de la Chris, de la exteriorul lui spre interior, de la vizibil la ascuns, pentru că pe ecran îi văd creierul încapsulat într-un os fluorescent, care luceşte în nuanţe de galben-verzui bolnăvicios.

— Ce-i asta? întreb în şoaptă.

— Infecţia, zice dr. Pam.

Apasă un buton şi măreşte imaginea părţii din faţă a creierului lui Chris. Culoarea vomitivă se intensifică, strălucind ca un neon.

— Asta e cortexul prefrontal, partea din creier cu care gândim – partea care ne face umani.

Măreşte mai mult o zonă care nu e mai mare decât gămălia unui ac şi atunci îl văd. Stomacul mi se întoarce încet pe dos. Învelit într-un ţesut fin, creşte ceva în formă de ou, ancorat în mii de cârcei ca nişte rădăcini, care cresc în toate direcţiile şi stau înfipte în fiecare şenţuleţ şi crevasă a creierului lui.

— Nu ştim cum au procedat, zice dr. Pam. Nu ştim nici măcar dacă cei infestaţi sunt conştienţi de prezenţa lor, sau

dacă au fost păpuşi toată viaţa.

Chestia înrădăcinată în creierul lui Chris pulsează.

— Scoate-o de-acolo.

De-abia pot să articulez cuvintele.

— Am încercat, spune dr. Pam. Medicamente, radiaţii, electroşocuri, operaţii. Nimic nu merge. Singurul mod de a-i ucide e să ucizi gazda.

Îmi pune în faţă tastatura.

— N-o să simtă nimic.

Sunt confuz, dau din cap. Nu înţeleg.

— Durează mai puţin de o secundă, mă asigură dr. Pam. Şi este complet nedureros. Butonul ăsta, de aici.

Mă uit la buton. Pe el scrie: EXECUTĂ.

— Nu-l omori pe Chris. Distrugi chestia dinăuntrul lui care te-ar ucide pe tine.

— A avut ocazia să mă ucidă, o contrazic, dând dezaprobator din cap. E prea mult, nu pot să accept. Nu m-a ucis. M-a lăsat să trăiesc.

— Pentru că nu era încă timpul. Te-a părăsit înaintea atacului, nu?

Dau aprobator din cap. Mă uit din nou la el prin oglinda dublă, prin rama nedefinită a eului meu transparent.

— Omori chestiile care au provocat dezastrul ăsta.

Îmi împinge ceva în mână.

E medalionul lui Sissy.

Medalionul ei, butonul şi Chris. Şi chestia dinăuntrul lui Chris.

Şi eu. Sau ce a mai rămas din mine. Ce a mai rămas din mine? Ce mai am pe lume? Zalele metalice din lanţul care i-a aparţinut lui Sissy îmi taie în carne.

— Aşa îi oprim, mă grăbeşte dr. Pam. Trebuie să-i oprim înainte să ne anihileze ei pe noi şi să nu mai aibă cine să-i oprească.

Chris în scaun. Medalionul la mine în mână. Cât timp să fi alergat? Fugi, fugi, fugi. Doamne, m-am săturat să fug. Trebuia să fi rămas. Trebuia să le ţin piept. Dacă le-aş fi ţinut piept, nu m-aş confrunta cu ei acum, dar mai devreme

sau mai târziu trebuie să alegi între a fugi şi a face faţă lucrului căruia nu ai fi crezut că-i poţi face faţă.

Apăs butonul cât de tare pot.

30

Îmi place aripa convalescenţilor mult mai mult decât Sectorul Zombi. În primul rând pentru că miroase mai bine şi ai camera ta. Nu eşti blocat pe podea laolaltă cu alte sute de oameni. Camera e liniştită şi intimă, şi e uşor să te prefaci că lumea e la fel ca înaintea atacurilor. Pentru prima oară, de săptămâni întregi, sunt în stare să înghit mâncare solidă şi să merg la baie singur – deşi evit să mă uit în oglindă. Zilele par mai senine, dar noaptea e rău: de câte ori închid ochii, îmi văd corpul scheletic în camera de execuţie, îl văd pe Chris legat în partea cealaltă şi degetul meu osos coborând.

Chris a murit. Mă rog, conform spuselor lui dr. Pam, Chris n-a existat niciodată cu adevărat. Era ceva înăuntrul lui Chris care îl controla şi care se încastrase în creierul lui (nu se ştie cum) cândva în trecut (nu se ştie când). Niciun extraterestru n-a coborât din nava mamă ca să atace Wright-Patterson. Atacul a venit dinăuntru, prin intermediul soldaţilor infestaţi care întorceau armele împotriva camarazilor. Ceea ce înseamnă că s-au ascuns în noi de multă vreme, aşteptând ca primele trei valuri să ne decimeze populaţia până la un număr controlabil, înainte să se arate.

Ce-mi spusese Chris? „Ei ştiu cum gândim."

Ştiau că vom căuta siguranţa în cifre. Ştiau că o să căutăm protecţia tipilor cu arme. Aşadar, domnule Extraterestru, cum poţi învinge aşa ceva? E simplu, pentru că ştii cum gândim, nu-i aşa? Îţi infiltrezi unităţile adormite acolo unde sunt armele. Chiar dacă trupele tale eşuează în atacul iniţial, aşa cum au eşuat la Wright-Patterson, îţi atingi obiectivul de a dezbina societatea. Dacă inamicul arată exact ca tine, cum să te lupţi cu el?

În punctul ăla, jocul s-a terminat. Foamete, boli, animale

sălbatice: e doar o chestie de timp, în curând ultimii supravieţuitori izolaţi vor muri.

De la fereastra mea de la etajul şase văd porţile din faţă. Cam pe la vremea amurgului, a ieşit un convoi de autobuze galbene de şcoală, escortat de Humvee-uri. Autobuzele s-au întors câteva ore mai târziu, pline cu oameni, mai ales copii – deşi e greu de spus, pe întuneric – care sunt duşi în hangar ca să fie etichetaţi şi cartografiaţi, iar cei infestaţi – identificaţi şi distruşi. Sau cel puţin aşa îmi spun asistentele. Mie toată chestia mi se pare nebunească, ţinând cont de tot ce ştim despre atacuri. Cum i-au omorât pe atât de mulţi dintre noi atât de repede? A, da, profitând de faptul că oamenii acţionează în turmă, ca oile! Şi iată-ne grupându-ne din nou. La vedere. Am putea la fel de bine să desenăm o ţintă roşie şi uriaşă pe acoperişul bazei. „Aici suntem! Trageţi când sunteţi gata!"

Şi nu mai rezist.

În timp ce corpul prinde putere, spiritul începe să se prăbuşească.

Chiar nu înţeleg. Care e rostul? Nu al acţiunilor lor; asta a fost al dracului de clar de la început.

Vreau să zic care mai e rostul nostru? Sunt sigur că dacă nu ne-am fi grupat din nou, ar fi avut un alt plan, chiar dacă planul ăla ar fi presupus că folosind asasini infestaţi, vor omorî pe rând fiecare fiinţă umană nenorocită şi izolată rămasă.

Nu avem cum să câştigăm. Dacă aş fi reuşit în vreun fel să-mi salvez sora, n-ar fi contat. I-aş mai fi câştigat o lună, cel mult două de viaţă.

Noi suntem cei morţi. Nu mai există nicio altă categorie acum. Cei morţi-în-trecut şi cei morţi-în-viitor. Cadavre şi viitoare cadavre.

Am pierdut medalionul lui Sissy undeva între camera de la subsol şi camera asta. Mă trezesc în toiul nopţii şi strâng pumnul gol, şi o aud strigându-mă ca şi când ar fi la un metru distanţă, şi sunt furios, sunt ca dracu' de nervos şi îi spun să tacă, l-am pierdut, nu mai e. Sunt şi eu mort ca ea,

de ce nu înţelege? Sunt un zombi, asta sunt.

Nu mai mănânc. Refuz să-mi iau medicamentele. Zac în pat ore în şir, cu ochii în tavan, aşteptând să se termine şi să mă alătur soră-mii şi celorlalte şapte miliarde de norocoşi. Virusul care mânca din mine a fost înlocuit cu o altă boală care e încă şi mai înfometată. O boală cu rată de mortalitate de sută la sută. Îmi spun: „Nu-i lăsa să-ţi facă asta, frate! Şi asta face parte din planul lor.“, dar nu mă ajută cu nimic. Pot să-mi ţin toată ziua discursuri motivaţionale; ele nu schimbă cu nimic faptul că în momentul în care nava-mamă s-a ivit pe cer, jocul s-a terminat. Nu se pune problema „dacă”, ci „când”.

Şi exact atunci când ating fundul gropii, când ultima parte din mine capabilă să lupte e pe cale să moară, de parcă ar fi aşteptat tot timpul să ating acest punct, salvatorul meu apare.

Uşa se deschide şi umbra lui umple spaţiul – înaltă, subţire, cu contururi clare, de parcă ar fi o umbră decupată în marmură neagră. Umbra aceasta cade peste mine în timp ce el se apropie de pat. Aş vrea să mă uit în altă parte, dar nu pot. Ochii lui – reci şi albaştri ca un lac de munte – mă ţintuiesc locului. Vine în lumină şi îi văd părul tuns scurt, de culoare nisipului, nasul ascuţit şi buzele subţiri strânse într-un zâmbet lipsit de chef. Uniformă apretată. Cizme strălucitoare, negre. Insignă de ofiţer pe guler.

Se uită la mine în tăcere, pentru o secundă lungă şi inconfortabilă. De ce nu mă pot uita decât la ochii lui glacial-albaştri? Faţa lui e atât de netedă încât pare ireală, ca o faţă umană cioplită în lemn.

— Ştii cine sunt? mă întreabă.

Vocea lui e gravă, foarte gravă, ca o voce de fundal dintr-un *trailer* de film. Dau din cap că nu. De unde să ştiu? Nu l-am mai văzut niciodată în viaţa mea.

— Sunt locotenent-colonelul Alexander Vosch, comandantul acestei baze.

Nu-mi întinde mâna. Nu face decât să mă privească fix. Vine până la capătul patului, se uită la fişa mea. Inima îmi

bate puternic. E ca şi cum aş fi fost chemat în biroul directorului.

— Plămânii arată bine. Pulsul, tensiunea. Totul e în regulă.

Atârnă fişa la loc în cârligul ei.

— Numai că nu ţi-e chiar bine, nu-i aşa? De fapt, te simţi al naibii de rău.

Îşi trage un scaun lângă pat şi se aşază. Mişcarea e bruscă, domoală, necomplicată, de parcă ar fi exersat-o ore în sir şi ar fi făcut din actul de a te aşeza o ştiinţă exactă, îşi netezeşte dunga pantalonilor ca să fie din nou perfect drepţi, şi pe urmă continuă:

— Ţi-am văzut profilul din Ţara Minunilor. Foarte interesant. Şi foarte instructiv.

Duce mâna la buzunar, din nou cu atât de multă graţie încât e mai mult un dans decât un gest şi scoate de acolo medalionul de argint al lui Sissy.

— Cred că îţi aparţine.

Îl lasă să cadă pe pat, lângă mâna mea. Aşteaptă să-l înşfac. Mă forţez să rămân nemişcat, nu ştiu exact de ce.

Mâna lui se întoarce în buzunarul de la piept. Îmi aruncă în braţe o fotografie de ţinut în portofel. Cu un puşti blond de vreo şase, poate şapte ani. Are ochii lui Vosch. Îl ţine în braţe o doamnă drăguţă, cam de vârsta lui Vosch.

— Ştii cine sunt?

Nu e o întrebare grea. Dau din cap. Din cine ştie ce motiv, fotografia mă tulbură. I-o întind s-o ia înapoi. N-o ia.

— Ei sunt lanţul meu de argint, zice el.

— Îmi pare rău, zic, pentru că nu ştiu ce altceva să spun.

— Nu erau obligaţi să facă toate astea, ştii? Te-ai gândit la asta? Ar fi putut să ne omoare pe îndelete – de ce au hotărât să ne ucidă aşa repede? De ce să ne trimită o boală care să omoare nouă din zece oameni? De ce nu şapte din zece? De ce nu cinci? Altfel zis, de ce s-au grăbit aşa? Am o teorie despre asta. Vrei s-o auzi?

„Nu, mă gândesc. Nu vreau. Cine e tipul ăsta şi ce face aici şi de ce vorbeşte cu mine?”

— E un citat din Stalin, spune el, „o singură moarte e o tragedie; un milion e statistică.” Îţi poţi imagina şapte miliarde de orice? Mie mi-e greu. Împinge la limită capacitatea noastră de înţelegere. Şi exact asta au făcut. Ca atunci când dai peste cap scorul la fotbal. Ai jucat fotbal, nu? Nu e vorba atât de a ne distruge capacitatea de a lupta, cât de a ne strivi dorinţa de a lupta.

Ia fotografia şi o strecoară la loc în portofel.

— Deci nu mă gândesc la cei 6,98 miliarde de oameni. Mă gândesc doar la doi.

Dă din cap în direcţia medalionului lui Sissy.

— Ai lăsat-o acolo. Când avea nevoie de tine, tu ai fugit. Şi încă mai fugi. Nu crezi că a venit timpul să te opreşti şi să lupţi pentru ea?

Deschid gura şi orice aş fi vrut să zic, iese aşa:

— A murit.

El îşi flutură mâna în aer. Sunt prost.

— Toţi au murit, băiete. Unii dintre noi am rămas doar puţin în urma celorlalţi. Te întrebi cine dracu’ sunt şi de ce sunt aici. Păi ţi-am spus cine simt şi acum o să-ţi spun de ce sunt aici.

— Bine, şoptesc.

Poate după ce îmi spune, o să mă lase în pace. Mă îngrozeşte. E ceva în felul în care se uită la mine cu ochii ăia de gheaţă, acea – nu există alt cuvânt pentru asta – duritate, care-l face să semene cu o statuie trezită la viaţă.

— Sunt aici pentru că ei ne-au omorât aproape pe toţi. Aproape. Şi asta a fost greşeala lor, băiete. Asta a fost breşa din planul lor. Pentru că dacă nu ne omori pe toţi deodată, cei care rămân nu vor fi cei slabi. Cei puternici – şi doar cei puternici – supravieţuiesc. Cei pe care furtuna i-a îndoit, fără să-i rupă. Ştii ce vreau să spun. Oameni ca mine. Şi oameni ca tine.

Clatin din cap.

— Eu nu sunt puternic.

— Uite că aici gândim diferit. Vezi tu, în Ţara Minunilor nu ţi se face doar o hartă a experienţelor; ci şi o hartă a fiinţei

tale. Ne spune nu doar cine eşti, ci şi ce eşti. Trecutul şi potenţialul tău. Iar potenţialul tău, nu pot să te mint, iese din parametri. Eşti exact ce avem nevoie şi ai apărut exact la momentul potrivit.

Se ridică. Silueta lui înaltă stă ca un turn deasupra mea.

— Ridică-te.

Nu e o rugăminte. Vocea lui e împietrită, la fel ca trăsăturile. Mă ridic, cu chiu cu vai. El îşi apropie foarte mult faţa de a mea şi zice cu o voce şoptită, periculoasă:

— Ce vrei? Fii sincer.

— Vreau să plec.

— Nu, spune, clătinând scurt din cap. Ce vrei?

Simt cum buza de jos îmi iese în afară, ca la copiii mici care sunt pe punctul de a ceda cu totul. Mă usturǎ ochii.

Îmi muşc marginile limbii şi mă forţez să nu-mi mut privirea din focul rece al ochilor lui.

— Vrei să mori?

Dau din cap? Nu-mi amintesc. Poate că da, pentru că îmi zice:

— N-o să te las. Deci ce-o să faci?

— Păi cred că am să trăiesc.

— Ba nu, n-o să trăieşti. O să mori. O să mori şi nimeni nu poate să oprească lucrul ăsta. Tu, eu, toată lumea care a mai rămas pe planeta asta mare, frumoasă şi albastră o să moară şi o să le facă lor loc.

Cu asta a pus degetul pe rană. A spus lucrul perfect la momentul perfect şi tot ce a încercat să scoată de la mine explodează dintr-odată.

— Deci care e rostul? îi strig în faţă. Care dracu' e rostul? Tu ai toate răspunsurile, aşa că spune-mi, pentru că eu n-am idee, nu-mi dau seama de ce ar trebui să-mi pese!

Mă apucă de braţ şi mă duce, împleticindu-mă spre fereastră. În două secunde e lângă mine şi trage jaluzelele. Văd autobuzele şcolare oprite lângă hangar şi un rând de copii care aşteaptă să intre.

— Nu întrebi pe cine trebuie, mârâie el. Întreabă-i pe ei de ce ar trebui să-ţi pese. Spune-le lor că n-are rost. Spune-

le lor că vrei să mori.

Mă apucă de umeri şi mă răsuceşte cu faţa spre el. Mă loveşte tare cu palma în piept.

— Ne-au făcut să ne trădăm pornirile naturale, băiete. Mai bine să murim decât să trăim. Mai bine să renunţăm decât să luptăm. Mai bine să ne ascundem decât să ne confruntăm. Ei ştiu că dacă vor să ne învingă, trebuie mai întâi să ne ucidă aici.

Mă loveşte din nou cu palma în piept.

— Bătălia finală pentru această planetă nu se va da pe vreo câmpie, pe vreun munte, în junglă, deşert sau pe ocean. Se va întâmpla aici.

Mă loveşte din nou. Tare. Pac, pac, pac.

Şi în punctul ăsta, sunt complet dus, mă predau în faţa tuturor lucrurilor pe care le-am ţinut în mine din noaptea în care a murit soră-mea, plâng în hohote, cum n-am mai plâns niciodată, ca şi când plânsul ar fi ceva nou pentru mine şi mi-ar plăcea cum se simte.

— Tu eşti argila omenească, îmi şopteşte Vosch sălbatic în ureche. Iar eu sunt Michelangelo. Eu sunt stăpânul ziditor, iar tu vei fi capodopera mea.

Foc albastru-palid în ochii lui, care mă arde până în străfundurile sufletului.

— Dumnezeu nu-i cheamă pe cei pregătiţi, băiete. Dumnezeu îi pregăteşte pe cei chemaţi. Şi tu ai fost chemat.

Mă lasă cu o promisiune. Cuvintele îmi ard fierbinte în creier, promisiunea mă urmăreşte în cele mai adânci ore ale nopţii şi în zilele care urmează.

„O să te învăţ să iubeşti moartea. O să te golesc de durere şi vină şi autocompătimire şi o să te umplu de ură şi viclenie şi spirit de răzbunare. O să-mi fac ultima descindere aici, Benjamin Thomas Parish.”

Îmi lovea pieptul fără oprire, până a început să mă usture pielea şi să-mi ardă inima.

„Iar tu vei fi câmpul meu de luptă.”

III
Amuţitorul

31

Ar fi trebuit să fie uşor. Nu trebuia decât să aştepte.

Era foarte bun la asta. Putea să stea ascuns ore în şir, fără să se mişte, tăcut, el şi puşca, un singur corp, o singură minte, fără delimitări clare între locul în care se termina arma şi cel în care începea corpul lui. Chiar şi glonţul tras părea conectat la el, legat printr-o coardă invizibilă de inima lui, până ce glonţul se unea cu osul.

Primul foc o doborâse, iar el trăsese din nou, ratând complet. Al treilea foc l-a tras în timp ce ea se arunca pe jos, lângă maşină, iar luneta incasabilă a Buickului a explodat într-un nor de sticlă pulverizată.

Ea s-a băgat sub maşină. Singura ei posibilitate reală; ceea ce nu-i lăsa lui decât două: să o aştepte să iasă de acolo sau să-şi părăsească poziţia din pădurea de lângă autostradă şi să termine. Opţiunea care implica cel mai mic risc era să rămână pe loc. Dacă avea să iasă de acolo, o omora. Dacă nu, ar fi murit oricum, cu timpul.

A reîncărcat încet, cu deliberarea cuiva care ştie că are tot timpul din lume. După zile întregi în care a urmărit-o, şi-a dat seama că n-avea unde să plece. Era prea deşteaptă pentru asta Trei focuri îşi greşiseră ţinta şi n-o doborâseră, dar ea a înţeles care sunt şansele să n-o nimerească nici al patrulea. Ce scrisese în jurnal?

„În cele din urmă, nu cei norocoşi vor rămâne în picioare."

Juca la risc. Dacă ieşea de acolo, avea zero şanse de reuşită. Nu putea fugi, şi chiar dacă ar fi putut, nu ştia în ce direcţie s-o apuce ca să fie la adăpost. Singura ei speranţă era ca el să-şi părăsească postul şi să forţeze. Atunci, orice ar fi fost posibil. Ar fi putut chiar să aibă noroc şi să tragă ea prima.

Dacă avea loc vreo confruntare, nu se îndoia că ea va

refuza să moară fără luptă. Văzuse ce-i făcuse soldatului de la magazin. Poate că fusese îngrozită în momentul acela, şi uciderea lui poate că o tulburase apoi, dar frica şi vina n-o împiedicaseră să-i umple corpul cu gloanţe. Frica n-o paraliza pe Cassie Sullivan, aşa cum îi paraliza pe alţii. Frica îi limpezea mintea, îi întărea voinţa, îi clarifica opţiunile. Frica avea s-o ţină sub maşină, nu pentru că îi era groază să iasă de acolo, ci pentru că statul acolo era singura ei şansă de a rămâne în viaţă.

Aşa că avea să aştepte. Mai erau câteva ore bune înainte de căderea nopţii. Până atunci, fie sângera până la moarte, fie avea să fie atât de slăbită din cauza sângelui pierdut şi a deshidratării încât avea să fie uşor s-o termine.

S-o termine. S-o termine pe Cassie. Cassie care nu vine de la Cassandra. Şi nici de la Cassidy. Cassie care vine de la Cassiopeia, fata din pădure care dormea cu ursuleţul într-o mână şi cu arma în cealaltă. Fata cu bucle blonde care avea puţin peste un metru şaizeci, şi care arăta atât de tânără încât el fusese surprins să afle că are şaisprezece ani. Fata care plângea în hohote în inima întunecată a pădurii, ba îngrozită, ba sfidătoare, întrebându-se dacă era ultimul om de pe Pământ, în vreme ce el, vânătorul, stătea la pândă la trei metri distanţă, ascultând-o cum plânge până ce epuizarea o făcea să alunece într-un somn agitat. Momentul perfect să se strecoare în linişte în cortul ei, să-i pună pistolul la tâmplă şi s-o termine. Pentru că asta făcea el. Asta era: un exterminator.

Începuse să extermine oameni încă de la izbucnirea molimei. De patru ani deja, de când avea paisprezece, de când se trezise în interiorul corpului uman care-i fusese destinat, ştiuse ce era. Un exterminator. Un vânător. Un asasin. Numele nu conta. Numele pe care i-l dăduse Cassie, Amuţitorul, era la fel de bun ca oricare altul. Descria bine obiectivul: să pună capăt zgomotului uman.

Dar în noaptea aceea n-a făcut-o. Şi nici în nopţile care au urmat. Şi în fiecare noapte se strecura puţin mai aproape de cort, croindu-şi drum, centimetru cu centimetru

prin covorul de frunze sălbatice şi putrede, şi pe pământul umed şi argilos, până ce umbra îi răsărea în deschizătura îngustă a cortului, căzând asupra ei, iar cortul era plin de mirosul ei şi iată-i, fata adormită strângând ursuleţul la piept şi vânătorul cu arma în mână, ea visând la viaţa care-i fusese răpită, el gândindu-se la viaţa pe care avea să o ia. Fata adormită şi exterminatorul care încerca să se convingă să o termine.

De ce nu o termina odată?

De ce nu putea să o termine?

Şi-a spus că nu era înţelept. Nu putea să rămână în pădurile astea la nesfârşit. Ar fi putut s-o folosească şi s-o lase să îl conducă la alţii, asemenea ei. Oamenii sunt animale sociale. Se strâng roi ca albinele. Atacurile s-au bazat pe această formă esenţială de adaptare. Imperativul evoluţionist care îi determina să trăiască în grupuri, a creat oportunitatea de a-i ucide cu miliardele. Cum era proverbul omenesc? Unde-i unul, nu-i putere.

Dar apoi i-a găsit caietele şi a descoperit că nu exista niciun plan, nu avea niciun scop cu excepţia celui de-a trăi până în ziua următoare. Nu avea unde să se ducă şi nu-i rămăsese nimeni la care să meargă. Era singură. Sau aşa credea.

În noaptea aceea, nu s-a întors la cortul ei. A aşteptat până a doua zi după-amiaza, fără să recunoască faptul că îi dădea timp să împacheteze şi să plece. Fără să recunoască faptul că se gândea la strigătul ei mut şi disperat: „Câteodată mă gândesc că s-ar putea să fiu ultimul om de pe Pământ.”

Acum, în timp ce ultimele minute ale ultimului om se scurgeau lângă maşina de pe autostradă, tensiunea din umerii lui începu să dispară. Ea nu putea pleca nicăieri. Coborî arma şi se lăsă pe vine la baza copacului, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta ca să atenueze din înţepeneala pe care o simţea în ceafa. Era obosit. Nu dormise bine în ultima vreme. Nici nu mâncase bine. Pierduse câteva kilograme de când cu Al Patrulea Val. Nu-şi făcea prea

multe griji. Anticipaseră câteva repercusiuni psihice şi fizice pentru începutul celui de-Al Patrulea Val. Primul omor avea să fie cel mai greu, dar următorul avea să fie mai simplu, şi cel de după încă şi mai simplu, pentru că e adevărat: chiar şi cea mai sensibilă persoană se poate obişnui chiar şi cu cel mai insensibil lucru.

Cruzimea nu e o trăsătură de caracter. Cruzimea e un obicei.

Alungă gândul ăsta. Dacă accepta că ce face el e crud, însemna că avea de ales. Să alegi între ai tăi şi altă specie nu e crud. E necesar. Nu e uşor, mai ales când ai trăit ultimii patru ani din viaţă prefăcându-te că eşti ca ei, dar e necesar.

Ceea ce ridica din nou întrebarea tulburătoare: de ce nu terminase cu ea din acea primă zi? Când auzise focuri de armă în interiorul magazinului şi o urmărise până la cort, de ce nu o terminase atunci, când plângea în întuneric?

Putea să-şi explice cele trei rateuri de pe autostradă. Oboseala, lipsa somnului, şocul pe care îl avusese când o văzuse din nou. Presupusese că ea se îndrepta spre nord, în cazul în care plecase din locul unde avea cortul, şi nu că se îndrepta înapoi spre sud. Simţise infuzia bruscă de adrenalină, ca şi cum ar fi dat colţul pe o stradă şi ar fi nimerit nas în nas cu un prieten demult pierdut. Probabil că asta l-a făcut să nu nimerească prima oară. A doua şi a treia puteau fi puse pe seama norocului – al ei, nu al lui.

Dar cum rămâne cu toate zilele alea în care o urmărise, strecurându-se în tabăra ei în timp ce ea căuta de mâncare, căutând prin lucrurile ei, inclusiv în jurnalul pe care îl ţinea. „Câteodată, când stau în cort, noaptea târziu, mi se pare că aud stelele rostogolindu-se pe cer.“ Cum rămâne cu dimineţile în care nu răsărise încă soarele, când el se strecura mut prin pădure până la culcuşul ei, hotărât s-o omoare de data asta, să facă lucrul pentru care se pregătise toată viaţa? Nu era prima persoană pe care urma s-o ucidă. Nu avea să fie ultima.

Ar fi trebuit să fie uşor.

Şi-a frecat coapsele cu palmele transpirate. Era răcoare printre copaci, dar el transpirase leoarcă. Îşi şterse ochii cu mâneca. Vântul bătea pe autostradă: sunetul singurătăţii. O veveriţă coborî repede pe trunchiul copacului, nederanjată de prezenţa lui. Dedesubt, autostrada dispărea la orizont în ambele direcţii şi nimic nu se mişca în afară de gunoi şi de iarba care făcea plecăciuni în vântul singuratic. Uliii găsiseră cele trei corpuri care zăceau în mijlocul străzii; trei păsări grase se apropiară poticnit ca să cerceteze mai îndeaproape, pe când ceilalţi membri ai stolului se roteau în curenţii înălţimilor. Uliii şi alte păsări răpitoare se bucurau de o explozie a populaţiei. Ulii, corbi, pisici sălbatice, haite de câini flămânzi. Se împiedicase de mai multe ori de cadavre disecate care fuseseră în mod sigur cina cuiva.

Uliii. Corbii. Motanul mătuşii Millie. Căţelul unchiului Herman, un chihuahua. Muştele de carne şi alte insecte.

Viermii. Timpul şi elementele naturii curăţau restul. Dacă nu ieşea, Cassie avea să moară sub maşină. La câteva minute după ce avea să-şi dea ultima suflare, prima muscă avea să vină să-şi depună ouăle în ea.

Alungă imaginea asta scârboasă. Era un gând omenesc. Nu trecuseră decât patru ani de la Trezire şi încă se mai lupta cu faptul că vedea lumea prin ochi omeneşti. În ziua Trezirii, când văzuse figura mamei lui terestre pentru prima oară, izbucnise în lacrimi: nu văzuse niciodată ceva atât de frumos şi atât de urât.

Se obişnuise dureros de greu. Nu se întâmplase rapid, dintr-un foc, ca în cazul altor Treziri despre care auzise. A presupus că fusese mai dificil pentru că gazda lui avusese o copilărie fericită. Un psihic uman bine adaptat, fericit, era mai greu de învins. Cea mai riscantă bătălie pe care o vei duce, i se spusese înainte de Inserţie, va fi cea mută, nesângeroasă, împotriva psihicului gazdei tale. Fusese – şi încă era – o luptă zilnică. Gazda lui nu era ceva diferit de el, pe care să poată să-l manipuleze ca pe o marionetă. Era chiar el. Ochii pe care îi folosea ca să vadă lumea erau ochii lui. Creierul pe care îl folosea ca să interpreteze, să

analizeze, să simtă şi să-şi amintească lumea, era creierul lui, conectat la miile de ani de evoluţie. Evoluţie umană. Nu era prizonier în interiorul lui şi nu se plimba cu el, cum s-ar fi plimbat un călăreţ pe un cal. El era una cu acest corp uman şi acel corp era una cu el. Şi dacă ceva avea să i se întâmple corpului – dacă de exemplu, avea să moară – avea să moară la rândul lui.

Era preţul supravieţuirii. Costul ultimului pariu, disperat, al speciei sale.

Pentru a curăţa noua casă de oameni, trebuia să devină om.

Şi fiind om, trebuia să-şi depăşească umanitatea.

S-a ridicat. Nu ştia ce aşteaptă. Cassie de la Cassiopeia era condamnată la moarte, nimic altceva decât un cadavru care încă respiră. Era rănită grav. Fie că o lua la fugă, fie că rămânea pe loc, nu avea nicio speranţă. Nu avea cum să-şi trateze rana şi nu se găsea nimeni, pe o distanţă de mulţi kilometri, care să o poată ajuta. Avea un tub mic cu cremă cu antibiotic în rucsac, dar nu avea nicio trusă de chirurgie şi nici pansamente. În câteva zile, rana avea să se infecteze, avea să se instaleze cangrena, şi avea să moară, în cazul în care un alt exterminator n-o va fi ucis-o între timp.

Pierdea vremea.

Aşa că vânătorul din pădure se ridică, speriind veveriţa. Aceasta se repezi în sus, pe trunchiul copacului, cu un sâsâit iritat. El îşi aruncă arma pe umăr şi ochi Buickul, plimbând reticulii înainte şi înapoi, în sus şi în jos, pe conturul maşinii. Dacă ar fi tras în cauciucuri maşina ar fi căzut pe caroserie, prinzând-o sub cele două tone de greutate. N-ar mai fi avut cum să fugă atunci.

Amuţitorul lăsă arma jos şi se întoarse cu spatele la autostradă.

Uliii care se hrăneau în mijlocul ei se ridicară greoi în aer.

Vântul singuratic se risipise.

Şi atunci, instinctul de vânător îi şopti: „Întoarce-te."

O mână însângerată ieşi de sub şasiu. Urmă un braţ. Apoi

un picior.
Îşi aduse arma în poziţia de tragere. O zări în cătare. Îşi ţinu respiraţia, în timp ce stropii de sudoare i se prelingeau pe faţă, înţepându-i ochii. Avea s-o facă. Avea să fugă. Era uşurat şi speriat în acelaşi timp.
Nu putea să rateze a patra oară. Îşi depărtă picioarele, îşi îndreptă spatele şi o aşteptă să se mişte. Direcţia nu conta. Odată ce avea să iasă, n-avea unde să se ascundă.
Totuşi, o parte din el spera că ea avea să fugă în direcţia opusă, aşa încât să nu fie nevoit s-o împuşte în faţă. Cu chiu, cu vai, Cassie se ridică în capul oaselor, se prăbuşi pentru o clipă, sprijinindu-se de maşină, apoi se îndreptă de spate, legănându-şi riscant piciorul rănit şi ţinând arma strâns în mână.
„Acum, Cassie. Fugi.”
Se îndepărtă de maşină. Ridică arma. Ţinti un punct, cincizeci de metri la dreapta lui.
Schimbă unghiul, la nouăzeci de grade, şi înapoi. Vocea ei ajunse până la el, subţire şi stridentă, în aerul înfrigurat.
— Aici sunt! Te aştept, nenorocitule!
„Vin acum”, se gândi el, pentru că arma şi glonţul erau parte din el şi când glonţul avea să se îngemăneze cu osul, avea să fie şi el acolo, în ea, în clipa morţii.
„Nu încă. Nu încă”, îşi spuse. „Aşteaptă până o ia la fugă.”
Dar Cassie Sullivan nu o luă la fugă. Figura ei, mânjită cu noroi şi ulei şi sânge de la rana de pe obraz, părea, prin cătare, că se află doar la câţiva centimetri, atât de aproape încât putea să-i numere pistruii de pe nas. Vedea în ochii ei expresia cunoscută a fricii, o expresie pe care o văzuse de sute de ori, expresia cu care privim moartea în faţă, când moartea se uită la noi.
Dar mai era ceva în ochii ei. Ceva care se războia cu frica ei, care se opintea, care îi anula frica, ceva care o ţinea pe loc şi o făcea să mişte arma. Nu se ascundea, nu fugea, ci înfrunta.
Figura ei se estompă în cătare: stropii de sudoare îi

picurau în ochi.

„Fugi, Cassie. Te rog, fugi.”

Vine un moment în război când ultima frontieră trebuie trecută. Frontiera care separă tot ce ai mai drag de nevoile războiului total. Dacă nu putea s-o treacă, bătălia lua sfârşit, iar el era pierdut.

Inima lui, războiul.

Figura ei, câmpul de luptă.

Cu un strigăt pe care doar el îl auzi, vânătorul se întoarse.

Şi o luă la fugă.

IV
Efemerida

32

Dintre toate modurile în care ai putea muri, să mori de frig nu e chiar cea mai rea variantă.

La asta mă gândesc în timp ce îngheţ.

Îţi simţi corpul fierbinte. Nu simţi nicio durere, absolut nimic. Ai o senzaţie de plutire, de parcă tocmai ai dat pe gât o sticlă de sirop de tuse. Lumea cea albă te ia în braţele ei albe şi te trage în jos, către o mare albă, acoperită de gheaţă.

Şi tăcerea atât de – la dracu'! — tăcută, încât bătăile inimii sunt singurele sunete din univers. E atât de linişte încât îţi auzi gândurile şoptind în aerul îngheţat, amorţit.

Îngropată în zăpadă până la mijloc, sub un cer fără nori şi doar cu nămeţii ca sprijin care să te susţină, pentru că picioarele n-o mai pot face.

Te gândeşti: „sunt vie, sunt moartă, sunt vie, sunt moartă."

Şi mai e şi ursul ăsta tâmpit cu ochii lui mari, cafenii, sticloşi şi imobili, care te fixează din buzunarul rucsacului: „hai, nenorocito, ai promis!"

E atât de frig că îţi îngheaţă lacrimile pe obraji.

— Nu e vina mea, i-am spus lui Urs. Nu eu am făcut vremea asta. Dacă ai o problemă, ia-te de Dumnezeu!

Cam asta am făcut în ultima vreme, m-am tot luat de Dumnezeu.

Cam aşa: „Dumnezeu? Ce dracu'?"

Am scăpat de Ochi, ca să-l pot omorî pe Soldatul Crucifix. Am scăpat de Amuţitor pentru ca piciorul să mi se poată infecta până în punctul în care să simt cum la fiecare pas calc pe autostrada Iadului. M-am ţinut bine, cu toate astea, până când a venit viscolul, două zile de viscol, şi m-a blocat sub troianul ăsta, până la mijloc, ca să pot să mor liniştită de hipotermie, sub cerul albastru, glorios.

Mulţumesc, Doamne.

„Cruţat, salvat, păstrat”, spune ursul. „Îţi mulţumesc, Doamne!”

De fapt, nu contează, îmi spun. Căşunasem pe tata pentru că se topise tot după Ceilalţi şi pentru că a întors lucrurile în aşa fel încât totul să pară mai puţin sumbru, dar de fapt nici eu n-am fost cu mult mai brează decât el. Şi pentru mine a fost la fel de greu de înghiţit gândul că mă băgasem în pat ca fiinţă umană şi mă trezisem gândac. Să fii un gândac dezgustător, purtător de boli, cu un creier de mărimea unei gămălii de ac nu e ceva cu care să te împaci uşor.

Îţi ia timp să te obişnuieşti cu ideea.

Şi ursul zice:

„Ştiai că un gândac poate să trăiască fără cap până la o săptămână?”

„Da, am învăţat la biologie. Deci ce vrei să-mi spui e că stau un pic mai prost decât un gândac. Mulţam. O să mă gândesc cam ce fel de dăunător purtător de boli sunt.”

În momentul ăla mă prind. Poate de-asta m-a lăsat Amuţitorul în viaţă, pe autostradă: daţi cu spray pe gândac şi căraţi-vă. Chiar vreţi să fiţi prin preajmă când se zbate răsturnat pe spate şi foarfecă aerul cu cele şase picioare fusiforme?

Rămâi sub Buick, fugi, înfruntă – ce mai conta? Rămâi, fugi, înfruntă, tot aia; răul fusese făcut. Piciorul nu avea să mi se vindece de la sine. Prima împuşcătură fusese o condamnare la moarte, aşa că de ce să fi risipit mai multe gloanţe?

Am ieşit din viscol şi m-am instalat pe bancheta din spate a unui Explorer. Am dat scaunul la o parte şi mi-am făcut un adăpost confortabil din metal din care să privesc cum se albeşte lumea. Nu am reuşit să deschid geamurile electrice ca să las aerul proaspăt să intre, aşa că SUV-ul s-a umplut repede de miros de sânge şi de damful rănii care supura.

În primele zece ore am consumat toate analgezicele pe care le aveam.

Până la sfârşitul primei zile în SUV terminasem toate proviziile.

Când mi se făcea sete deschideam trapa şi luam câţiva pumni de zăpadă. Lăsam trapa deschisă ca să intre nişte aer proaspăt – până când începeau să-mi clănţăne dinţii şi respiraţia să mi se transforme în fărâme de gheaţă, chiar în faţa ochilor.

Pe la amiază, în Ziua a Doua, zăpada era deja de un metru şi micul meu adăpost de metal a început să aducă mai mult a sarcofag decât a refugiu. Zilele erau doar cu doi waţi mai luminoase decât nopţile, iar nopţile erau pur şi simplu o negare a luminii – nu întuneric, ci o lipsă absolută de lumină. Iată, mi-am zis, aşa văd cei morţi lumea.

Am încetat să mă întreb de ce m-a lăsat Amuţitorul în viaţă. Nu m-a mai îngrijorat senzaţia foarte bizară că am două inimi: una în piept şi una mai mică, o mini-inimă, în genunchi. Nu mi-a mai păsat dacă ninsoarea avea să se oprească înainte să mi se oprească mie inimile.

Dormeam, dar nu dormeam propriu-zis. Pluteam într-o zonă intermediară, strângându-l pe Urs la piept, pe Urs care ţinea ochii deschişi aşa cum eu nu eram în stare. Pe Urs, care a respectat promisiunea lui Sammy, fiind acolo cu mine, în zona intermediară.

Hmm… promisiunile, Cassie…

Probabil că mi-am cerut iertare de mii de ori de la Sammy în acele două zile sub zăpadă. Îmi pare rău, Sams. Am zis „orice-ar fi“, dar chestia pe care eşti prea mic ca s-o înţelegi e că sunt mai multe feluri de căcaturi. Sunt căcaturile pe care ştii că le ştii; căcaturile pe care nu le ştii şi pe care ştii că nu le ştii; şi căcaturile pe care doar crezi că le ştii, dar de care, de fapt, habar n-ai. Să faci o promisiune în mijlocul unei operaţiuni extraterestre sub acoperire intră în ultima categorie. Atât… de rău îmi pare.

Atât de rău.

O zi mai târziu, îngropată până la brâu în zăpadă, iat-o pe Cassie, fecioara de gheaţă, cu o băscuţă şic de zăpadă pe cap, cu părul îngheţat şi cu genele pline de chiciură, febrilă

şi parcă plutind, murind centimetru cu centimetru, dar cel puţin murind pe propriile picioare în timp ce încearcă să-şi ţină o promisiune pentru care nu exista nicio şansă s-o poată respecta.

Îmi pare atât de rău, Sams. Atât de rău.

Gata cu prostiile.

Nu vin.

33

Locul ăsta nu are cum să fie Raiul. N-are vibraţia potrivită, înaintez printr-o ceaţă densă de pustietate albă, lipsită de viaţă. Spaţiu mort. Niciun sunet. Nici măcar sunetul propriei respiraţii. De fapt, nici măcar nu-mi dau seama dacă respir. Asta e prima chestie de verificat de pe lista despre „cum ştiu că încă sunt în viaţă”.

Ştiu că e cineva cu mine aici. Nu îl văd şi nici nu-l aud, nu-i percep conturul şi nici mirosul, dar ştiu că e aici. Nu ştiu de unde ştiu că e un el, dar ştiu asta, iar el mă urmăreşte. Stă nemişcat în timp ce eu înaintez prin ceaţa densă, dar cumva rămâne întotdeauna la aceeaşi distanţă de mine. Nu mă sperie faptul că e aici, observându-mă. Nici nu pot să spun că mă alină. E un simplu fapt, un alt fapt, cum e ceaţa. Avem ceaţa, pe mine, care nu respir, şi persoana de lângă mine, mereu în preajmă, privindu-mă mereu.

Dar nu văd pe nimeni lângă mine când dispare ceaţa şi mă trezesc într-un pat cu baldachin, sub trei cuverturi care miros vag a cedru. Pustietatea albă se risipeşte treptat şi locul îi e luat de strălucirea caldă a lămpii cu kerosen de pe măsuţa de lângă pat. Dacă îmi ridic un pic capul, văd un balansoar, o oglindă mare, pe suport, şi uşile cu şipci ale unui dulap. Un tub de plastic e legat la un capăt de braţul meu, iar la celălalt de o pungă plină cu un lichid limpede, atârnată de un cârlig metalic.

Durează un pic până desluşesc ce e în jur, până realizez că de la mijloc în jos sunt amorţită şi faptul ultra-mega derutant că nu sunt moartă.

Mă întind şi degetele mele dau de bandaje groase înfăşurate în jurul genunchiului. Aş mai vrea să-mi ating gamba şi degetele de la picioare pentru că nu simt nimic şi sunt cumva îngrijorată la gândul că nu mai există nicio

gambă şi nici degete şi nimic altceva mai jos de acel ghemotoc de bandaje. Dar nu pot să mă întind atât de mult fără să mă ridic în capul oaselor, iar să mă ridic în capul oaselor nu e o opţiune. Pare că singurele membre funcţionale sunt mâinile. Le folosesc ca să arunc la o parte cuverturile, dezvelindu-mi partea de sus a trupului în aerul rece. Port o cămaşă de noapte de bumbac cu imprimeu floral. Ce-o fi cu cămaşa asta de bumbac? Sub care, evident, nu am nimic. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, între stadiul în care mi-au fost scoase hainele şi cel în care mi s-a pus cămaşa, am fost complet goală, ceea ce înseamnă că am fost complet goală.

Aşadar, faptul ultra-mega-derutant numărul doi.

Îmi întorc capul spre stânga: dulap, masă, lampă. Spre dreapta: fereastră, scaun, masă. Şi uite-l şi pe Urs, tolănit cu capul pe pernă, lângă mine, fixând meditativ tavanul, fără nicio grijă pe lumea asta.

„Unde dracu' suntem, Urs?"

Podeaua trosneşte ca şi cum la etajul inferior cineva ar fi trântit o uşă. Clamp, clamp, clămpănit de bocanci grei pe lemnul gol. Tăcerea. O tăcere foarte apăsătoare, dacă nu pui la socoteală inima mea bubuind în coaste, ceea ce probabil ar trebui să faci pentru că se aude la fel de tare ca una dintre bombele sonice de care vorbea Crisco.

Bum-bum-bum, mai puternic cu fiecare bum.

Cineva urcă scările.

Încerc să mă ridic în capul oaselor. Nu e o idee bună. Mă deplasez cam zece centimetri de unde eram pe pernă şi cam asta e. Unde mi-e arma? Unde e Lugerul meu? Chiar în momentul ăsta cineva e în spatele uşii, iar eu nu pot să mă mişc şi chiar dacă aş putea, tot ce am e jucăria asta tristă. Ce pot să fac cu ea? Să-l strâng pe individ în braţe până îl omor?

Când nu ai opţiuni, cea mai bună opţiune e să nu faci nimic. Să faci pe mortul. Văd printre gene cum se deschide uşa. Văd o cămaşă ecosez, pe fond roşu, o curea lată, maro, blugi. Mâini mari, puternice cu unghii foarte drăguţ

conturate. Îmi ţin frumos respiraţia cât timp el stă lângă mine, lângă bara de metal, verificând perfuzia, presupun. Apoi se întoarce şi uite şi fundul, apoi se întoarce din nou, iar faţa lui coboară intrând în câmpul meu vizual când se aşază în balansoar, lângă oglindă. Respiră, Cassie, respiră. Are o faţă de om cumsecade, nu e faţa cuiva care ar vrea să-ţi facă vreun rău. Dacă ar fi vrut să-ţi facă rău nu te-ar fi adus aici şi nu ar fi înfipt în tine un ac de perfuzii ca să te menţină hidratată, plus cearşafurile care se simt frumos pe piele şi sunt curate, şi ce dacă te-a dezbrăcat şi ţi-a pus o cămaşă de noapte, ce te aşteptai să facă? Hainele tale erau murdare, ca şi tine, doar că acum nu mai eşti, iar pielea îţi miroase un pic a liliac, ceea ce înseamnă, Cristoase, că ţi-a făcut baie.

Încerc să-mi menţin respiraţia regulată şi nu-mi iese prea bine.

Apoi posesorul feţei de om cumsecade zice:

— Ştiu că eşti trează.

Şi pentru că nu răspund nimic, continuă:

— Şi mai ştiu că te uiţi la mine, Cassie.

— De unde ştii cum mă cheamă? cârâi.

Îmi simt gâtul de parcă ar fi tapetat cu şmirghel. Deschid ochii. Acum îl văd dar. Nu m-am înşelat în legătură cu faţa. E de om cumsecade, are o alură clară, à la Clark Kent. Cam optsprezece, nouăsprezece ani, aş zice, cu umeri laţi, braţe frumoase şi mâinile alea cu cuticule perfect îngrijite. Ei bine, îmi spun, ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să te salveze un pervers de vreo cincizeci de ani, care conduce un gipan monstruos şi o păstrează pe maică-sa moartă în pod.

— Din permisul de conducere, îmi spune.

Nu se ridică. Rămâne pe scaun cu coatele pe genunchi şi cu capul aplecat, chestie care mi se pare, culmea, mai mult un semn de timiditate decât unul de ameninţare. Mă uit la mâinile lui care se bălăngănesc şi îmi imaginez cum mi-ar freca corpul cu o cârpă udă, caldă, corpul meu complet gol.

— Eu sunt Evan, zice apoi. Evan Walker.

— Salut, îi răspund.
Râde uşor, de parcă aş fi spus ceva amuzant.
— Salut, răspunde.
— Unde dracu' sunt, Evan Walker?
— În dormitorul surorii mele.
Are o privire adâncă, ochii căprui ca de ciocolată – aşa-i e şi părul – şi un pic îndureraţi şi întrebători, ca ai unui căţeluş.
— E cumva…?
Dă din cap. Îşi freacă mâinile încet.
— Toată familia. Tu?
— Toată lumea în afară de frăţiorul meu. Ăsta e, hm, ursul lui, nu al meu.
Zâmbeşte. E un zâmbet de om bun, ca şi faţa lui.
— E un urs foarte simpatic.
— A arătat mai bine cândva.
— Ca majoritatea lucrurilor.
Presupun că vorbeşte despre lume în general şi nu despre corpul meu.
— Cum m-ai găsit? îl întreb.
Se uită în altă parte. Apoi iarăşi la mine. Ochi ciocolatii, privire pierdută, de căţeluş.
— Păsările.
— Ce păsări?
— Uliii. Când îi văd zburând în cercuri verific de fiecare dată. Ştii şi tu. În caz că…
— Sigur. Da.
Nu voiam să dezvolte mai departe.
— Aşa că m-ai adus acasă la tine, mi-ai pus o perfuzie – chiar, de unde ai făcut rost de o perfuzie? Apoi mi-ai dat jos toate… apoi m-ai curăţat…
— Sincer nu credeam că mai eşti vie, apoi nu am crezut că ai să trăieşti.
Îşi freacă mâinile. Îi e frig? E tensionat? Mie mi-e frig şi sunt şi tensionată.
— Perfuzia asta era deja aici. A fost de folos în timpul molimei. N-ar trebui să spun asta, presupun, dar în fiecare

zi, când mă întorceam acasă, mă aşteptam să te găsesc moartă. Erai într-o stare foarte gravă.

Bagă mâna în buzunarul cămăşii, moment în care, dintr-un motiv sau altul, tresar, chestie pe care o remarcă, după care zâmbeşte încurajator. Scoate o bucată de metal contorsionat de mărimea unui degetar.

— Dacă te lovea oriunde în altă parte, ai fi fost moartă.

Roteşte glonţul între degetul mare şi arătător.

— De unde a venit?

Îmi dau ochii peste cap. Nu mă pot abţine. Dar omit interjecţia sarcastică:

— Dintr-o armă.

Dă din cap. Crede că n-am înţeles întrebarea. Se pare că sarcasmul nu funcţionează în cazul lui. Dacă aşa stau lucrurile, am încurcat-o: e modul meu obişnuit de comunicare.

— Arma cui?

— Nu ştiu. A Celorlalţi. O trupă de-a lor, pretinzând că sunt soldaţi, l-au terminat pe tata şi pe toţi cei din tabăra noastră de refugiaţi. Am fost singura care a reuşit să scape vie de acolo. Bine, în afară de Sammy şi de restul copiilor.

Se uită la mine de parcă aş fi complet dusă.

— Ce s-a întâmplat cu copiii?

— I-au luat. Cu autobuzele şcolare.

— Autobuze şcolare?

Clatină din cap. Extratereştri în autobuze şcolare? Arată ca şi cum ar fi pe punctul de-a zâmbi. Probabil că m-am uitat un pic prea lung la buzele lui, pentru că şi le freacă, brusc conştient, cu dosul palmei.

— Unde i-au dus?

— Nu ştiu. Au zis că la Wright-Patterson, dar…

— Wright-Patterson, baza aeriană? Am auzit că a fost abandonată.

— Păi nu cred că trebuie să crezi tot ce-ţi spun. Ei sunt duşmanii.

Înghit în sec. Îmi simt gâtul ca pe un pergament uscat.

Evan Walker probabil că e unul dintre oamenii ăia care

observă totul, pentru că mă întreabă:

— Vrei ceva de băut?

— Nu mi-e sete, mint.

Bine, de ce am minţit în legătură cu aşa ceva? Să-i arăt cât sunt de rezistentă? Sau să-l ţin în scaunul acela, pentru că e singura persoană cu care am stat de vorbă în ultimele săptămâni, asta dacă nu puneţi la socoteală şi ursul, ceea ce nu ar trebui să faceţi.

— De ce au luat copiii?

Ochii lui sunt acum mari şi rotunzi, ca ai lui Urs. E greu să alegi cea mai frumoasă trăsătură. Ochii ăia blânzi, ciocolatii sau maxilarul bine definit? Poate că părul des, felul în care îi cade pe frunte când se apleacă spre mine.

— Nu cunosc adevăratul motiv, dar presupun că e unul foarte bun pentru ei şi foarte grav pentru noi.

— Crezi că…

Nu poate să termine întrebarea. Sau nu vrea, ca să mă scutească de presiunea de a da un răspuns. Se uită la ursul lui Sam, rezemat de pernă, lângă mine.

— Ce? Că frăţiorul meu e mort? Nu, cred că trăieşte. În special pentru că nu are nicio logică faptul că au luat toţi copiii, omorându-i pe toţi ceilalţi. Au ras toată tabăra cu un soi de bombă verde.

— Stai aşa, zice, ridicând o mână, palma aia mare. O bombă verde?

— Nu inventez.

— Bine, dar de ce verde?

— Pentru că verdele e culoarea banilor, a ierbii, a frunzelor de stejar şi a bombelor extraterestre. De unde dracu' să ştiu eu de ce era verde?

Râde. E un râs potolit, de parcă ar încerca să se abţină. Când zâmbeşte, partea dreaptă a gurii i se ridică un pic mai sus decât cea stângă. După care mă trezesc spunându-mi: „Cassie, de ce dracu' te holbezi la gura lui?“

Într-un fel, faptul că am fost salvată de un tip care arată bine, cu un zâmbet pieziş şi cu mâini mari, puternice, este cel mai destabilizator lucru care mi s-a întâmplat de când

au venit Ceilalţi.

Gândul la ce s-a întâmplat în tabără mă nelinişteşte, aşa că mă hotărăsc să schimb subiectul. Mă uit la cuvertura cu care sunt acoperită. Pare făcută manual. Imaginea unei bătrâne cosând la ea m-a străfulgerat şi, din cine ştie ce motiv, îmi vine brusc să plâng.

— De cât timp sunt aici? întreb cu jumătate de glas.

— Mâine se face o săptămână.

— A trebuit să-mi tai…

Nu ştiu cum să formulez întrebarea. Din fericire, nu trebuie s-o fac.

— Să-l amputez? Nu, glonţul a trecut pe lângă genunchi, deci cred că vei putea să mergi, deşi anumiţi nervi s-ar putea să fie afectaţi.

— Aha, am zis.

Încep să mă obişnuiesc cu senzaţia.

34

Mă lasă puţin singură şi revine cu o supă limpede, nu de pui sau vită, dar totuşi dintr-un fel de carne, probabil de căprioară, şi când apuc marginile cuverturii, mă ajută să mă ridic în capul oaselor, ca să pot sorbi, ţinând cana cu ambele mâini. Mă fixează cu privirea, nu cu genul de privire de obsedat, ci în felul în care te uiţi la cineva bolnav, simţindu-te şi tu un pic rău şi neştiind cum să ameliorezi situaţia. Sau poate, mă gândesc, e privirea unui obsedat şi expresia preocupată e doar o stratagemă. Perverşii sunt perverşi doar dacă nu ţi se par atrăgători? I-am spus lui Crisco că era bolnav la cap pentru că a încercat să-mi ofere bijuteriile luate de la un cadavru, şi el mi-a răspuns că nu aş fi reacţionat la fel dacă ar fi fost la fel de sexi ca Ben Parish.

Amintirea lui Crisco îmi taie pofta de mâncare. Evan mă vede cum mă uit la ceaşca pe care o ţin în poală aşa că mi-o ia cu delicateţe din mâini şi o pune pe masă.

— Puteam s-o fac şi singură, îi spun, mai apăsat decât voiam de fapt.

— Povesteşte-mi despre soldaţii ăştia, îmi zice. De unde ştii că nu erau… oameni?

I-am povestit cum au apărut după episodul cu dronele, despre felul în care au încărcat toţi copiii, după care i-au strâns pe toţi ceilalţi în barăci şi i-au exterminat. Dar factorul decisiv a fost Ochiul. Clar extraterestru.

— Sunt oameni, hotărăşte după ce termin de povestit. Probabil că lucrează cu vizitatorii.

— Doamne, te rog să nu le zici aşa.

Uram apelativul ăla. Îl foloseau crainicii înainte de Primul Val – toată lumea de pe YouTube, toată lumea din Twitterverse, chiar şi preşedintele la conferinţele de presă.

— Cum să le zic? mă întreabă zâmbind.

Cred că ar fi în stare să le zică şi napi dacă aşa aş vrea eu.

— Eu şi tata le spuneam Ceilalţi, adică diferiţi de noi, oamenii.

— La asta mă refeream, spune dând din cap cu seriozitate. Şansele ca ei să arate exact ca noi sunt astronomic de slabe.

Vorbeşte exact ca tata atunci când se pierdea în vreo tiradă speculativă şi brusc treaba asta mă enervează, nu ştiu prea bine de ce.

— E groaznic, nu? Un război pe două fronturi. Noi împotriva lor sau noi-împotriva-lor-împreună-cu-noi.

Dă din cap cu tristeţe.

— N-ar fi prima dată când oamenii schimbă alianţele când devine evident cine va câştiga.

— Aşadar trădătorii scot copiii din tabără pentru că vor să dea o mână de ajutor la exterminarea rasei umane, dar trag linie la toţi cei care au mai puţin de 18 ani?

Ridică din umeri.

— Tu ce crezi?

— Cred că am dat de dracu' dacă indivizii cu arme decid să-i ajute pe băieţii răi.

— S-ar putea să mă înşel, spune el, dar nu pare să creadă ce zice. Poate că sunt vizi… Ceilalţi, habar n-am, deghizaţi în oameni, sau poate chiar vreun fel de clone…

Dau din cap. Am mai auzit asta înainte, în cursul episoadelor prelungite în care tata medita la felul în care Ceilalţi ar putea să arate.

Întrebarea nu e „de ce să nu poată?“, ci „de ce să nu vrea?“ Noi ştim de existenţa lor de cinci săptămâni. Ei ştiu despre noi probabil de ani şi ani. De sute sau poate de mii de ani. Suficient de mult timp pentru a extrage ADN şi a „creşte” câte copii aveau nevoie. De fapt, e posibil să fi fost nevoie să deplaseze pe terenul de război copii de-ale noastre. Planeta noastră s-ar putea să fie nepotrivită pentru corpurile lor din mii de motive. Vă amintiţi *Războiul lumilor?*

Probabil că asta e sursa iritării pe care o simt. Evan se

comportă ca Oliver Sullivan. Şi treaba asta mă face să îl văd din nou pe Oliver Sullivan murind în praf, în faţa mea, când tot ce vreau e să mă uit în altă parte.

— Sau poate că sunt ca cyborgii, Terminatori, zic, glumind doar pe jumătate. Am văzut unul mort, soldatul pe care l-am împuşcat de aproape lângă groapa de cenuşă. Nu i-am verificat pulsul, dar sigur părea mort şi sângele arăta destul de real.

Amintirea taberei şi a tot ce s-a întâmplat mă îngrozeşte de fiecare dată, aşa că încep să simt groaza.

— Nu putem rămâne aici, zic alarmată.

Se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Ce vrei să spui?

— O să ne găsească.

Pun mâna pe lampa cu kerosen, desfac manşonul de sticlă şi suflu cu putere în flacăra care dansează. O aţâţ înspre mine, dar rămâne aprinsă. Îmi smulge sticla din mână şi o înşurubează la loc, pe baza lămpii.

— Afară sunt 2° şi suntem la zeci de kilometri de orice alt adăpost. Dacă dai foc la casă, ne facem pâine prăjită.

Pâine prăjită? O fi vreo încercare de glumă, dar nu zâmbeşte.

— În plus, nu eşti suficient de întremată ca să poţi călători. Nu în următoarele trei, patru săptămâni, cel puţin.

Trei sau patru săptămâni? Cu cine crede că glumeşte varianta adolescentină a lui Browny, tipul de pe rolele de hârtie de bucătărie? Nici trei zile nu rezistăm cu lumina în geam şi cu fumul ieşind rotocoale din coş.

Vede că nu e de glumă cu starea mea din ce în ce mai alarmată.

— Bine, zice oftând.

Stinge lampa şi camera se cufundă în întuneric. Nu-l văd, nu văd nimic. Dar îi simt mirosul, un amestec de fum de lemn şi ceva ce aduce cu pudra de bebeluşi şi, după câteva minute, îi simt corpul despicând aerul la câţiva centimetri de mine.

— La zeci de kilometri de cel mai apropiat adăpost? Unde

dracu’ stai, Evan?

— La ferma familiei mele, cam la 100 de kilometri de Cincinnati.

— Cât de departe de Wright-Patterson?

— Nu ştiu, între 115 şi 130 de kilometri. De ce?

— Ţi-am spus, l-au luat pe frăţiorul meu.

— Ai zis că acolo au spus că-l duc.

Vocile noastre, înfăşurate una în jurul celeilalte, se încolăcesc şi se desprind în întunericul ca de catran.

— Păi trebuie să încep de undeva, zic.

— Şi dacă nu e acolo?

— Atunci o să merg în altă parte. Am făcut o promisiune. Ursul ăsta nenorocit n-o să mă ierte dacă n-o respect

Îi adulmec respiraţia. Ciocolată. Ciocolată! Începe să-mi lase gura apă. Simt cum îmi pulsează glandele salivare. N-am mai mâncat hrană solidă de săptămâni şi el ce-mi aduce? Nişte ciorbă uleioasă făcută din cine ştie ce carne. O ascundea de mine, ţărănoiul ăsta.

— Îţi dai seama că sunt mai mulţi decât tine, nu?

— Şi ce sugerezi?

Nu răspunde, aşa că îl întreb:

— Crezi în Dumnezeu, Evan?

— Sigur că da.

— Eu nu. De fapt nu ştiu. Am crezut înainte să vină Ceilalţi. Sau cel puţin aşa credeam, când mă gândeam la asta. Apoi au venit ei şi…

A trebuit să mă opresc o secundă să mă adun.

— Poate că există vreun Dumnezeu. Sammy crede că există. Dar el crede şi că există Moş Crăciun. Cu toate astea, în fiecare seară şi-a spus rugăciunea împreună cu mine, şi nu aveam nimic în comun cu treaba asta. Era vorba despre Sammy şi despre ce credea el şi dacă l-ai fi văzut luându-l pe soldatul ăla fals de mână şi urmându-l în autobuz…

Îmi pierd controlul, dar nu-mi pasă prea tare. E întotdeauna mai uşor să plângi pe întuneric. Brusc, mâna mea rece e acoperită de mâna mai caldă a lui Evan şi

palma lui e la fel de fină şi de moale cum e faţa de pernă de sub obrazul meu.

— Mă termină, suspin. Felul în care a avut încredere în ei. Ca în vremurile când încă aveam încredere, înainte să vină ei şi să spulbere dracului toată lumea. Aveam încredere că după noapte vine zi. Aveam încredere că dacă voiam un nenorocit de Frappuccino de căpşuni, tot ce aveam de făcut era să ne aruncăm fundurile în maşină, să ne aşezăm la volan şi să mergem să cumpărăm nenorocitul de Frappuccino de căpşuni. Aveam încredere că…

Cealaltă palmă a lui îmi găseşte obrazul şi îmi şterge lacrimile cu degetul mare. Aroma de ciocolată mă învăluie când se apleacă peste mine şi îmi şopteşte:

— Nu, Cassie, nu, nu, nu.

Îmi arunc braţul în jurul gâtului său şi îmi lipesc apăsat obrazul meu ud de obrazul lui uscat. Tremur ca un epileptic şi pentru prima dată simt greutatea cuverturilor peste vârfurile degetelor de la picioare, pentru că întunericul orbitor îţi ascute celelalte simţuri.

Sunt ca o tocăniţă de gânduri şi sentimente disparate care dau în clocot. Mi-e teamă că-mi miroase părul. Vreau nişte ciocolată. Tipul care mă ţine în braţe – mă rog, eu îl ţin pe el – m-a văzut în goliciunea mea glorioasă. Ce-o fi crezut despre corpul meu? Ce cred eu despre corpul meu? Lui Dumnezeu îi pasă de-adevăratelea de promisiuni? Mie îmi pasă de-adevăratelea de Dumnezeu? Miracol este atunci când Marea Roşie se despică în două sau mai degrabă când Evan Walker m-a găsit blocată într-un morman de gheaţă într-o sălbăticie cufundată în alb?

— Cassie, va fi bine, îmi şopteşte în ureche, cu miros de ciocolată.

Când mă trezesc a doua zi, pe masa de lângă mine e o bomboană de ciocolată Hershey’s Kiss.

35

El pleacă în fiecare noapte de la vechea fermă să patruleze prin împrejurimi şi să vâneze. Îmi spune că are hrană rece variată şi alimente uscate, că mama lui punea conserve şi murături cu sfinţenie, dar că lui îi place carnea proaspătă. Aşa că mă părăseşte ca să găsească vreo arătare comestibilă pe care s-o omoare şi în a patra zi intră în cameră cu un hamburger adevărat pe o chiflă fierbinte, făcută în casă şi cu cartofi rumeniţi alături. E prima mâncare adevărată de când am fugit din Tabăra Gropii cu Cenuşă. În acelaşi timp e un nenorocit de hamburger, cum n-am mai gustat de la Sosire şi pentru care, cred că deja am spus-o, eram gata să omor.

— De unde faci rost de pâine? întreb după ce mănânc vreo jumătate de burger, cu grăsimea prelingându-mi-se pe bărbie.

Nici pâine n-am mai mâncat de mult. E uşoară şi pufoasă şi un pic dulce. Ar putea să-mi dea nu ştiu câte replici sarcastice, din moment ce nu e decât un singur mod prin care a putut să facă rost de ea. Nu mă ia peste picior.

— Am făcut-o eu.

După ce mă hrăneşte, îmi schimbă pansamentul de la picior. Îl întreb dacă să vreau să mă uit. Zice că nu, nu vreau în niciun caz să mă uit. Vreau să mă dau jos din pat, să fac o baie adevărată, să fiu o persoană adevărată.

Zice că e prea devreme. Îi spun că vreau să mă spăl şi să mă pieptăn. Prea devreme, insistă. Îi spun că dacă nu vrea să mă ajute, o să-i sparg lampa cu kerosen în cap. Aşa că pune un scaun de bucătărie în mijlocul căzii din mica baie cu tapet floral decojit de la capătul coridorului şi mă transportă până acolo, mă lasă jos şi se întoarce cu o albie mare, de metal, plină cu apă din care se ridică vălătuci de abur.

Albia trebuie să fie foarte grea. I se încordează bicepşii, se văd prin mâneci, zici că e Bruce Banner semi-hulkificat, şi venele de pe gât îi devin vizibile. Apa are un miros discret de petale de trandafiri. Ca să ia apă, foloseşte o carafă de limonadă decorată cu sori care zâmbesc, iar eu îmi las capul pe spate. Începe să mă şamponeze, dar îi dau mâinile la o parte. Pot să mă ocup şi singură de partea asta.

Apa îmi şiroieşte din păr şi face cămaşa de bumbac să mi se lipească de piele. Evan îşi drege glasul, iar când îşi întoarce capul, părul des îi flutură peste sprânceana castanie şi asta mă tulbură un pic, dar într-un mod plăcut. Îi cer pieptănul cu dinţii cei mai mari pe care îl poate găsi, iar el cotrobăie în dulapul de sub chiuvetă în timp ce eu îl urmăresc cu coada ochiului, abia observând cum i se mişcă umerii puternici sub cămaşa de flanel, sau blugii uzaţi cu buzunarele de la spate tocite, nebăgând absolut deloc în seamă rotunjimea fundului din blugii ăia, ignorând total faptul că lobii urechilor îmi ard ca focul sub apa călduţă care îmi şiroieşte din păr. După câteva eternităţi găseşte un pieptăn, mă întreabă dacă am nevoie de ceva înainte să plece, iar eu mormăi că nu, când de fapt tot ce-mi doresc cu adevărat e să râd şi să plâng în acelaşi timp.

Rămasă singură, mă forţez să mă concentrez asupra părului, care e o încâlceală oribilă. Noduri şi câlţi şi bucăţele de frunze şi fărâme de mizerie. În timp ce mă străduiesc să descâlcesc nodurile, apa se răceşte, iar eu încep să tremur în cămaşa de noapte udă. Mă opresc când aud un sunet slab dincolo de uşă.

— Eşti acolo? întreb.

Baia micuţă, placată cu gresie amplifică sunetul ca o cameră de rezonanţă.

Pauză, după care vine un răspuns blajin:

— Da.

— De ce stai acolo?

— Aştept să te limpezesc.

— S-ar putea să dureze ceva, răspund.

— E-n regulă.

— De ce nu te duci să faci o plăcintă sau ceva de genul şi să vii cam într-un sfert de oră?

Nu aud niciun răspuns, dar nu-l aud nici plecând.

— Mai eşti acolo?

Pardoseala din hol scârţâie.

— Da.

Renunţ după încă zece minute de pieptănat şi de tras. Evan se întoarce şi se aşază pe marginea căzii. Îmi aşez capul în palma lui cât timp mă clăteşte de clăbuci.

— Mă mir că te afli în locul ăsta, îi spun.

— Aici locuiesc.

— Mă mir că ai rămas aici.

O grămadă de tineri s-au prezentat la cea mai apropiată secţie de poliţie, la National Guard, sau la vreo bază militară, după ce veştile despre cel de-Al Doilea Val au început să se scurgă dinspre supravieţuitorii care s-au refugiat în interiorul ţării. A fost cam ca după 9/11, doar că de zece ori mai intens.

— Eram opt, cu mama şi cu tata, spune. Eu sunt cel mai mare. După ce ei au murit, am avut grijă de copii.

— Mai uşor, Evan, îi spun când îmi goleşte în cap jumătate de carafa. Mă simt ca la tortura prin inundarea sinusurilor.

— Scuze.

Îşi apasă latul palmei pe fruntea mea, să facă un fel de barieră. Apa e delicios de caldă şi mă gâdilă într-un mod plăcut. Închid ochii.

— Tu te-ai îmbolnăvit? îl întreb.

— Da. Apoi m-am făcut bine.

Ia din nou apă cu carafa din albia de metal, iar eu îmi ţin respiraţia anticipând gâdilatul călduţ.

— Sora mea cea mai mică, Val, a murit acum două luni. Camera în care stai tu a fost dormitorul ei. De atunci am tot încercat să-mi dau seama ce ar trebui să fac. Ştiu că nu pot rămâne aici la nesfârşit, dar am mers o dată de aici până la Cincinnati şi probabil că nu trebuie să-ţi explic de ce n-o să

mă mai întorc niciodată acolo.

O mână toarnă în timp ce cealaltă îmi presează părul ud pe scalp să stoarcă apa. Cu fermitate, nu prea tare, exact cum trebuie. Ca şi cum n-aş fi prima fată pe care o spală pe cap. O voce mică, isterică din capul meu începe să ţipe: „Ce e în capul tău? Nici măcar nu-l cunoşti pe tipul ăsta!“, dar aceeaşi voce continuă: „Minunate mâini; roagă-l să-ţi facă şi un masaj de scalp dacă tot s-a apucat”.

Asta în timp ce, dincolo de vocile din capul meu, glasul lui calm spune:

— Acum cred că nu are niciun rost să plec înainte să se mai încălzească. Probabil că o să mă duc la Wright-Patterson sau Kentucky. Fort Knox e la doar 225 de kilometri de aici.

— Fort Knox? Ce, ai de gând să jefuieşti pe cineva?

— E un fort, ştii, o zonă masiv fortificată. Un punct logic de adunare.

Îmi adună vârfurile părului în pumn şi le stoarce, iar picurii apei cad în cada cu picioare în formă de gheare.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş duce în niciun loc considerat punctul logic de adunare, zic. Logic, alea or să fie primele puncte pe care or să le măture de pe hartă.

— Din ce mi-ai spus despre Amuţitori, nu e logic să te întâlneşti cu alţi oameni niciunde.

— Sau să stai pe loc mai mult de câteva zile. Rezumă-te la numere mici şi mişcă-te.

— Până când?

— Nu e niciun „până când”, îl apostrofez. E doar „în caz că nu vrei să”.

Îmi usucă părul cu un prosop alb, pufos. Pe capacul care acoperă vasul de toaletă e o cămaşă de noapte curată. Mă uit în ochii ăia de culoarea ciocolatei şi-i zic:

— Întoarce-te cu spatele.

Se întoarce. Mă întind pe lângă buzunarele tocite care se lipesc de fundul la care nu mă uit şi înşfac cămaşa de noapte.

— Dacă încerci să tragi cu ochiul în oglindă, o să-mi dau

seama, îl avertizez pe tip, care deja mă văzuse dezbrăcată, dar atunci eram dezbrăcată şi inconştientă, ceea ce nu e acelaşi lucru.

Aprobă, lăsă capul în jos şi îşi muşcă buzele, ca şi cum şi-ar fi reţinut un zâmbet.

Mă strecor din cămaşa udă, mi-o trag pe cea uscată peste cap şi îi spun că poate să se întoarcă. Mă ridică din scaun şi mă cară înapoi în patul surorii lui moarte, ţin un braţ peste umerii lui, iar braţul lui stă strâns, dar nu foarte strâns, în jurul taliei mele. Corpul lui se simte cu câteva grade mai cald decât al meu. Mă lasă pe saltea şi trage cuverturile peste picioarele mele goale. Are obrajii foarte fini, părul aranjat cu grijă, iar cuticulele lui, aşa cum am mai remarcat, sunt impecabile. Ceea ce înseamnă că îngrijirea e foarte sus pe lista lui de priorităţi din epoca post-apocaliptică. De ce? Cine să-l vadă?

— Şi cât timp a trecut de când ai văzut ultima oară pe cineva? îl întreb. În afară de mine.

— Văd oameni zilnic, practic, răspunde. Ultima persoană pe care am văzut-o în viaţă, înainte de tine a fost Val. Înainte de ea a fost Lauren.

— Lauren?

— Prietena mea, îmi spune, privind în altă parte. A murit şi ea.

Nu ştiu ce să spun. Aşa că zic:

— Molima e oribilă.

— Nu a fost molima. Bine, era bolnavă, dar nu asta a omorât-o. Şi-a luat singură viaţa, înainte ca boala s-o poată face.

Stă lângă pat într-un mod bizar. Nu vrea să plece, nu are niciun pretext să mai rămână.

— Nu am putut să nu observ cât de drăguţ…

Nu, nu e un început bun.

— Presupun că e greu când eşti singurul care să aibă grijă de…

Nu, nu…

— De cine să aibă grijă? întreabă. De cineva când

aproape toţi ceilalţi s-au dus?

— Nu vorbeam despre mine.

După care renunţ la tentativa de a găsi o modalitate politicoasă în care s-o spun.

— Eşti foarte mândru de felul în care arăţi.

— Nu e mândrie.

— Nu te acuzam că ai fi încrezut.

— Înţeleg. Te întrebi care e rostul acum.

Ca să fiu sinceră, mă gândeam că eu aş fi motivul. Dar nu zic nimic.

— Nu îmi dau seama, zice. Dar e ceva ce pot controla. Îmi ordonează ziua. Mă face să mă simt mai…

Ridică din umeri.

— Uman, presupun.

— Şi ai nevoie de ajutor cu treaba asta? Să te simţi mai uman?

Se uită la mine ciudat şi îmi dă o chestie la care să mă gândesc mult timp după ce pleacă.

— Tu nu?

36

E plecat în majoritatea nopţilor. Ziua are grijă de mine nonstop, aşa că nu-mi dau seama când mai reuşeşte să doarmă. Din a doua săptămână încolo, simţeam c-o iau razna cocoţată în dormitorul mic de la etaj şi într-o zi când temperatura a urcat puţin peste zero, m-a ajutat să mă îmbrac cu ceva de la Val, întorcându-şi privirea atunci când trebuia, m-a cărat jos, m-a adus pe verandă şi mi-a pus o pătură peste picioare. M-a lăsat acolo şi s-a întors cu două căni mari, aburinde, de ciocolată fierbinte. Nu am mare lucru de spus despre privelişte. Pământ maroniu, lipsit de viaţă, vălurit, copaci fără frunze, cer gri, gol. Dar aerul rece se simţea plăcut pe obraji, iar ciocolata caldă avea temperatura perfectă.

Nu vorbim despre Ceilalţi. Vorbim despre vieţile noastre de dinainte de Ceilalţi. Ar fi trebuit să studieze ingineria la Kent State, după liceu. S-a oferit să rămână la fermă câţiva ani, dar tatăl lui a insistat să se ducă la colegiu. O ştia pe Lauren din clasa a patra, au început să iasă împreună din clasa a zecea. Vorbiseră despre căsătorie. A observat că devenisem tăcută din momentul în care a început să vorbească despre Lauren. Cum spuneam, Evan e genul atent.

— Dar tu? m-a întrebat. Ai avut prieten?

— Nu. Ei, ceva de genul. Îl chema Ben Parish. S-ar putea spune că avea o chestie pentru mine. Am ieşit de câteva ori. Ştii, când se nimerea.

Mă întreb ce m-a făcut să-l mint. Habar n-are cine e Ben Parish. Cam la fel cum nici Ben Parish habar nu avea cine sunt eu. Am amestecat cu linguriţa în ce mai rămăsese din ciocolata caldă şi i-am ocolit privirea.

A doua zi dimineaţa a apărut lângă patul meu cu o cârjă cioplită dintr-o singură bucată de lemn. Lucea de bine ce

era şlefuită, nici n-o simţeai de uşoară ce era, avea înălţimea perfectă. M-am uitat la cârjă şi l-am pus să numească trei lucruri la care nu se pricepe.

— Nu ştiu să mă dau cu rolele, să cânt şi să vorbesc cu fetele.

— Ai omis „urmărirea”, îi spun, în timp ce el mă ajută să cobor din pat. Îmi dau seama de fiecare dată când te furişezi prin vreun cotlon.

— Mi-ai cerut să numesc doar de trei lucruri.

Nu o să mint: refacerea mea mergea ca dracu’. De fiecare dată când îmi lăsam greutatea pe picior, un puseu de durere îmi urca înspre partea stângă a corpului, genunchiul mi se umfla şi singurele care mă împiedicau să nu cad grămadă la pământ erau braţele puternice ale lui Evan. Dar am tras din greu toată ziua şi în toate zilele care au urmat. Eram hotărâtă să devin puternică. Mai puternică decât eram în momentul în care Amuţitorul m-a doborât şi m-a lăsat să mor. Mai puternică decât fusesem în micul meu ascunziş din pădure, încovrigată în sacul de dormit şi plângându-mi de milă în timp ce Sammy suferea Dumnezeu ştie de ce. Mai puternică decât fusesem în tabăra Gropii cu Cenuşă, când umblam cu o creangă mare pe umăr, furioasă pe lume pentru că era aşa cum era, în felul în care fusese întotdeauna: un loc periculos pe care zgomotul nostru uman o făcuse să pară mult mai sigură.

Trei ore de recuperare dimineaţa. Treizeci de minute pauză de prânz. Apoi încă trei ore de recuperare după-amiaza.

Munceam să-mi refac muşchii până când îi simţeam cum se topesc într-o masă transpirată, gelatinoasă. Şi încă nu terminasem munca pe ziua respectivă. L-am întrebat pe Evan ce s-a întâmplat cu Lugerul meu. Trebuia să-mi depăşesc frica de arme. Iar precizia mea era vai de capul ei. M-a învăţat cum să ţin arma, cum să ţintesc. A aranjat cutii de vopsea goale, de 4 litri, pe stâlpii gardului, pe post de ţintă şi le-a înlocuit cu cutii mai mici, pe măsură ce mi se îmbunătăţea tehnica. L-am rugat să mă ia cu el la

vânătoare – trebuia să mă obişnuiesc să nimeresc o ţintă care se mişca şi respira – dar a refuzat. Sunt încă prea slăbită, încă nu sunt în stare nici să alerg şi ce s-ar întâmpla dacă ne-ar vedea vreun Amuţitor?

Facem plimbări când apune soarele. Prima dată n-am mers nici 800 de metri şi piciorul mi-a cedat, iar Evan a trebuit să mă care înapoi acasă. Dar cu fiecare zi care trecea reuşeam să fac câţiva metri mai mult decât în ziua precedentă. Şapte sute de metri au devenit un kilometru, un kilometru a devenit un kilometru jumătate. Din a doua săptămână făceam deja trei kilometri fără să mă opresc. Încă nu pot să alerg, dar ritmul şi energia mi s-au îmbunătăţit serios.

Evan stă cu mine la cină şi mai rămâne noaptea, câteva ore, apoi îşi pune puşca pe umăr şi îmi spune că se va întoarce înainte de răsărit. De obicei dorm când se întoarce – şi de obicei se întoarce mult după răsăritul soarelui.

— Unde te duci în fiecare noapte? îl întreb într-o zi.

— Mă duc să vânez.

Genul de bărbat care nu vorbeşte prea mult, acest Evan Walker.

— Cred că eşti un vânător jalnic, îl tachinez. Foarte rar te întorci cu câte ceva.

— De fapt, sunt foarte bun, spune el pe un ton egal.

Chiar şi când spune ceva care, scris pe hârtie, sună ca şi cum s-ar lăuda, nu e aşa. O spune firesc, de parcă ar vorbi despre vreme.

— Nu te lasă inima să ucizi, aşa e?

— Mă lasă inima să fac ce trebuie să fac.

Şi-a trecut degetele prin păr oftând.

— La început, tot ce conta era să rămânem în viaţă. Pe urmă am vrut să-mi protejez fraţii şi surorile de nebunia care înconjura totul după ce a izbucnit molima. Pe urmă am vrut să-mi protejez teritoriul şi resursele…

— Şi acum? îl întreb abia şoptind.

A fost prima dată când l-am văzut cât de cât preocupat.

— Îmi calmează nervii, a recunoscut ridicând jenat din

umeri. Îmi dă ceva de făcut.

— La fel ca igiena personală.

— Şi nu pot să dorm noaptea, a continuat. Nu se uita la mine. De fapt, nu se uita la nimic.

— Am insomnii. Aşa că după o vreme am renunţat să mai încerc să adorm noaptea şi am început să dorm ziua. Sau am încercat. De fapt, dorm doar două sau trei ore pe zi.

— Probabil că eşti foarte obosit.

În cele din urmă s-a uitat la mine şi am văzut ceva trist şi disperat în privirea lui.

— Asta e partea cea mai proastă, mi-a spus blând. Nu sunt. Nu sunt deloc obosit.

Încă mă nelinişteau plecările lui din timpul nopţii, aşa că odată am încercat să-l urmăresc. Proastă idee. L-am pierdut după zece minute, m-am temut c-am să mă rătăcesc, m-am întors ca să pornesc spre casă şi m-am pomenit nas în nas cu el.

Nu s-a supărat. Nu m-a acuzat că nu am încredere în el. A spus doar atât:

— Nu ar trebui să fii aici, Cassie, şi m-a condus în casă.

Mai mult din grijă pentru sănătatea mea mintală decât pentru siguranţa noastră (nu cred că înghiţise toată povestea cu Amuţitorul) a atârnat pături în geamurile salonului de jos ca să putem să aprindem focul şi câteva lămpi. Îl aşteptam acolo să se întoarcă din incursiunile lui în întuneric, dormind pe canapeaua mare de piele sau citind unul dintre romanele roz ale mamei lui, în ediţii jerpelite, de buzunar, cu tipi musculoşi, pe jumătate dezbrăcaţi pe copertă şi cu femei îmbrăcate în rochii de bal, gata să leşine. Pe la trei se întorcea şi el acasă, mai punea nişte lemne pe foc şi stăteam de vorbă. Nu îi place să vorbească prea mult despre familia lui (când l-am întrebat despre gusturile mamei lui la cărţi a ridicat din umeri şi a zis că pur şi simplu îi plăcea literatura). Schimbă direcţia conversaţiei către mine, când lucrurile devin prea personale. Vrea să vorbim mai ales despre Sammy, de exemplu despre cum plănuiesc să-mi ţin promisiunea faţă de el. Din moment ce

habar nu am cum o să reuşesc, discuţia nu se termină niciodată bine. Eu spun lucruri vagi, el mă presează să-i dau detalii concrete. Eu sunt defensivă, el insistent. În cele din urmă devin răutăcioasă şi se retrage.

— Explică-mi din nou, îmi spune într-o noapte, după ce am ţinut-o aşa cam o oră. Nu ştii precis cine sunt şi ce sunt, dar ştii că au o grămadă de artilerie grea şi acces la armament extraterestru. Nu ştii unde ţi-au dus fratele, dar te duci acolo să-l salvezi. După ce ajungi acolo, nu ştii cum ai de gând să-l salvezi, dar…

— Ce înseamnă asta? Ai de gând să mă ajuţi sau să mă faci să mă simt ca o proastă?

Stăm pe covorul mare şi pufos din faţa şemineului, între arma lui şi Lugerul meu.

Îşi ridică mâinile mimând că se predă.

— Nu vreau decât să înţeleg.

— Încep de la Groapa de Cenuşă, de acolo vreau să îi iau urma, spun, pentru a mia oară.

Cred că ştiu de ce mă tot întreabă acelaşi lucru, dar pare atât de greu de cap că nu poţi şti sigur ce e în mintea lui. Sigur, ar putea să spună şi el acelaşi lucru despre mine. Dacă e vorba despre planuri, al meu e de fapt mai mult un scop general cu pretenţii de plan.

— Şi dacă nu găseşti niciun indiciu să-i dai de urmă…

— Nu mă las până nu găsesc.

Dă din cap ca şi cum ar vrea să-mi spună „Da, dau din cap, dar nu pentru că aş fi de acord sau pentru că aş crede că ce spui tu are sens. Dau din cap pentru că eşti complet nebună şi nu vreau să te năpusteşti asupra mea cu scheme kung-fu şi cu cârja aia făcută de mine."

Aşa că am zis:

— Nu sunt nebună. Şi tu ai face acelaşi lucru pentru Val.

Nu răspunde prompt la chestia asta. Îşi cuprinde picioarele cu braţele şi îşi sprijină bărbia pe genunchi, uitându-se la foc.

— Crezi că-mi pierd vremea, îl învinovăţesc, uitându-mă la profilul lui perfect. Crezi că Sammy e mort.

— De unde să ştiu eu dacă e mort sau nu, Cassie?
— Nu spun că ştii sigur, spun că asta crezi.
— Contează ce cred eu?
— Nu. Taci din gură.
— N-am spus nimic. Tu ai zis că…
— Nu… spune… nimic.
— Nu spun.
— Tocmai ai spus.
— O să mă opresc.
— Ba n-o să te opreşti. Zici c-o să te opreşti, după care o ţii tot aşa.
Dă să spună ceva, dar se opreşte şi îşi încleştează atât de tare dinţii că-i aud scrâşnind.
— Mi-e foame, zic.
— O să-ţi aduc ceva.
— Ţi-am cerut eu să-mi aduci ceva?
Îmi vine să-l pocnesc fix peste gura aia perfect desenată. De ce vreau să-l lovesc? De ce sunt în halul ăsta de furioasă dintr-odată?
— Sunt perfect capabilă să mă servesc singură. Asta e problema, Evan. Nu am apărut aici ca să-ţi dau un scop în viaţă, acum că viaţa ta s-a terminat. De asta trebuie să te ocupi singur.
— Vreau să te ajut, îmi spune şi pentru prima dată văd furie adevărată în ochii ăia de căţeluş. De ce nu ar putea salvarea lui Sammy să fie şi scopul meu?
Întrebarea lui mă urmăreşte în bucătărie. Pluteşte deasupra capului meu ca un nor în timp ce pun nişte carne marinată de căprioară între două bucăţi de lipie pe care Evan trebuie s-o fi copt în cuptorul de afară, ca un adevărat Vultur-Cercetaş ce este. Mă urmăreşte în timp ce mă întorc şontâcăind înapoi în cameră şi mă aşez pe canapea fix cu faţa către ceafa lui. Am aşa un impuls să-i trag una direct între umerii ăia laţi. Pe masă, lângă mine, e o carte cu titlul *Dorinţa disperată a dragostei.* Dacă ar fi fost să mă iau după copertă, i-aş fi pus titlul *Spectaculosul meu abdomen cu pătrăţele.*

Asta e problema mea. Înainte de Sosire, tipi ca Evan Walker nu mi-au aruncat nicio privire, cu atât mai puţin să fi vânat pentru mine sau să mă fi spălat pe cap. Nu m-ar fi apucat de ceafă, cum fac modelele de pe copertele romanelor mamei lui, lipindu-şi muşchii abdominali de mine, cu pectoralii gata să plezenească. Niciodată nu s-au uitat fix în ochii mei, ridicându-mi bărbia la câţiva centimetri de ai lor. Eram fata din fundal, o amică şi atât, sau – mai rău, prietena unei simple amice. Genul de fată lângă care stai la ora de geometrie, dar nu-ţi aminteşti cum o cheamă. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi găsit în zăpadă vreun colecţionar de figurine din *Star Wars,* între două vârste.

— Care-i faza? vorbesc cu ceafa lui. Acum mă tratezi cu tăcere?

Văd cum i se scutură umerii. Ştiţi chicotele alea înfundate, cu dat din cap cu tristeţe. „Fetele! Ce prostuţe. “

— Probabil că ar fi trebuit să întreb, zice. N-ar fi trebuit să consider ca de la sine înţeles.

— Ce anume?

S-a rotit ca să se întoarcă înspre mine. Eu pe canapea, el pe covor, uitându-se în sus, către mine.

— Că o să merg cu tine.

— Poftim? Nici măcar nu am discutat despre asta. Şi de ce să vrei să vii cu mine, Evan? Din moment ce crezi că e mort?

— Pentru că nu vreau ca *tu* să mori, Cassie.

Asta pune capac.

Îi arunc în cap carnea de căprioară. Farfuria ricoşează şi el se ridică şi e în faţa mea într-o secundă. Se apropie, aplecându-se către mine, mă înconjoară cu braţele şi mă prinde ca într-o cuşcă. Ochii îi lucesc de lacrimi.

— Nu eşti singura căreia i s-a întâmplat aşa ceva, zice cu dinţii încleştaţi. Sora mea de doisprezece ani mi-a murit în braţe. S-a înecat cu propriul sânge. Şi nu am putut să fac nimic. Mă face să vărs felul în care te porţi ca şi cum cel mai cumplit dezastru din istoria omenirii gravitează în jurul

tău. Nu eşti singura care a pierdut totul – şi nici singura care crede că a găsit unicul lucru care face ca tot rahatul ăsta să aibă sens. Tu ai promisiunea făcută lui Sammy, iar eu te am pe tine.

Se opreşte. A mers prea departe şi o ştie.

— Tu nu mă ai pe mine, Evan, îi răspund.

— Ştii ce vreau să spun.

Se uită insistent la mine şi mi-e foarte greu să mă abţin să nu mă întorc.

— Nu te pot împiedica să te duci. Bine, presupun că aş putea, dar nici nu pot să te las să te duci singură.

— De unul singur e mai bine. Ştii asta. E motivul pentru care încă eşti în viaţă.

Îl împung cu degetul în pieptul bombat.

Se retrage şi mă lupt cu instinctul de a mă întinde după el. O parte din mine nu vrea ca el să se retragă.

— Dar nu e şi motivul pentru care eşti tu în viaţă, sare el. N-ai rezista nici două minute fără mine.

Explodez. Nu pot să mă abţin. Era cel mai prost lucru care putea fi spus în cel mai prost moment cu putinţă.

— Du-te dracului! ţip. N-am nevoie de tine. N-am nevoie de nimeni. Bine, cred că dacă aş avea nevoie de cineva care să mă spele pe cap, care să-mi înfăşoare un bandaj când fac buba sau să-mi facă o prăjitură, tu ai fi ăla.

După două încercări, reuşesc să mă ridic în picioare. Începe partea aia a scandalului care se lasă cu ieşit furios din cameră şi trântit uşa, timp în care tipul îşi pune mâinile în sân, pe pieptul lui bărbătesc şi se bosumflă. Fac o pauză pe la jumătatea scărilor, spunându-mi că mă opresc să-mi trag respiraţia, nu să-l las să mă prindă din urmă. Oricum nu vine după mine. Aşa că mă chinui până termin de urcat scările şi ajung în dormitorul meu.

Nu, nu în dormitorul meu, ci în al lui Val. Eu nu mai am un dormitor. Probabil că nici n-o să mai am unul vreodată.

Gata, dă-o dracu’ de autocompătimire. Lumea nu se învârteşte în jurul tău. Şi mai dă-o dracu’ şi de vină. Nu ai fost tu cea care l-a făcut pe Sammy să se urce în autobuz.

Şi dacă tot ai ajuns aici, la dracu' şi cu suferinţa. Faptul că Evan plânge după surioara lui n-o s-o aducă înapoi.

„Eu te am pe tine." Ei bine, Evan, adevărul e că nu contează dacă suntem doi sau două sute. Nu avem nicio şansă.

Nu în faţa unor duşmani ca Ceilalţi. Mă fortific pentru... pentru ce? Pentru ca atunci când o să cad, să cad în plină forţă? Ce mai contează?

Îl azvârl pe Urs din pat, de unde e cocoţat, cu un mârâit furios.

— La ce dracu' te holbezi?

În spatele meu se aude uşa scârţâind din balamalele ruginite.

— Pleacă de-acolo, zic fără să mă întorc.

Alt scârţâit. Apoi un clic, apoi linişte.

— Evan, eşti în fata uşii?

Pauză.

— Da.

— Nu ţi se pare că te cam strecori după oameni?

Dacă răspunde, nu-l aud. Mă cuprind cu braţele. Îmi frec palmele pe braţe, sus-jos. Cămăruţa e îngheţată. Mă doare genunchiul ca dracu', dar mă muşc de buză şi mă încăpăţânez să rămân în picioare, cu spatele la uşă.

— Mai eşti acolo? întreb, când nu mai suport tăcerea.

— Dacă pleci fără mine, pur şi simplu o să vin după tine. Nu poţi să mă opreşti, Cassie. Cum ai de gând să mă opreşti?

Ridic din umeri neajutorată, luptându-mă cu lacrimile.

— Presupun că împuşcându-te.

— Cum l-ai împuşcat pe Soldatul Crucifix?

Cuvintele lui mă lovesc ca un glonţ care-mi intră între umeri. Mă răsucesc şi deschid uşa. Clipeşte, dar îşi păstrează poziţia.

— De unde ştii despre el? Sigur, e doar un mod prin care puteai să afli. Citindu-mi jurnalul.

— Nu credeam că o să supravieţuieşti.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Cred că voiam să ştiu ce s-a întâmplat…

— Ai noroc că mi-am lăsat arma jos, altfel te împuşcam pe loc. Ştii că treaba asta, faptul că ştiu că mi-ai citit jurnalul, îmi dă fiori pe şira spinării? Cât ai citit din el?

Îşi pleacă privirea Pe obraji i se întinde un val de roşeaţă.

— L-ai citit pe tot, nu?

Mă simt complet jenată. Mă simt violată şi ruşinată. E de zece ori mai rău decât atunci când m-am trezit prima dată în patul lui Val şi am conştientizat faptul că mă văzuse goală. Dar atunci era vorba doar de corpul meu. Acum era despre sufletul meu.

I-am dat un pumn în stomac. Nici nu s-a simţit. Parcă lovisem o dală de beton.

— Nu pot să cred, ţip la el. Ai stat acolo – pur şi simplu ai stat acolo – în timp ce minţeam despre Ben Parish. Ştiai adevărul şi ai stat acolo şi m-ai lăsat să mint.

Îşi îndeasă mâinile în buzunare uitându-se în podea. Ca un băieţel prins c-a spart vaza antică a mamei.

— N-am crezut că e atât de important.

— N-ai crezut…?

Clatin din cap. Cine e individul ăsta? Dintr-odată mă apucă o criză îngrozitoare de nervi. Ceva e complet în neregulă aici. Poate că faptul că şi-a pierdut întreaga familie şi iubita sau logodnică, sau ce-o fi fost şi că trăia singur de luni de zile, prefăcându-se că a nu face absolut nimic înseamnă a face totuşi ceva. Poate că şi-a făcut un cocon la ferma asta părăsită din Ohio ca să poată să trăiască cu tot rahatul pe care l-au vărsat Ceilalţi peste noi sau poate că e doar un ciudat, că a fost un ciudat înainte de Sosire şi că a rămas la fel de ciudat după – dar orice ar fi, ceva e clar defect în legătură cu acest Evan Walker. E prea calm, prea raţional, prea tare ca să fie pe bune, cum să zic, tare.

— De ce l-ai împuşcat? mă întreabă în şoaptă. Pe soldatul din magazinul acela.

— Ştii de ce, răspund.

Şi sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Dă din cap.
— Din cauza lui Sammy.
Acum chiar sunt confuză.
— Nu a avut nimic de-a face cu Sammy.
Se uită la mine.
— Sammy l-a luat de mână pe soldat. Sammy s-a urcat în autobuz. Sammy a avut încredere. Şi acum, chiar dacă te-am salvat, tu nu-ţi permiţi să ai încredere în mine.
Îmi apucă mâna. O strânge cu putere.
— Eu nu sunt Soldatul Crucifix, Cassie. Şi nu sunt nici Vosch. Eu sunt la fel ca tine. Sunt speriat şi furios şi confuz şi nu ştiu ce dracu' o să fac, dar ştiu că nu se poate să joci pe două planuri. Nu poţi să spui cu o voce că eşti om şi cu alta că eşti gândac. Nu crezi că eşti un gândac. Dacă ai fi crezut asta, nu te-ai fi întors să dai piept cu lunetistul, pe autostradă.
— Dumnezeule, şoptesc. Era doar o metaforă.
— Vrei să te compari cu o insectă, Cassie? Dacă eşti o insectă, atunci eşti o efemeridă. Eşti aici pentru o zi şi apoi gata. Asta nu are nimic de-a face cu Ceilalţi. Mereu a fost aşa. Suntem aici şi pe urmă gata, nu mai suntem şi nu e important pentru cât timp suntem aici, ci ce facem cu acel timp.
— Ce spui tu nu are absolut niciun sens, îţi dai seama, nu?
Mă surprind aplecându-mă înspre el, cu toată înverşunarea scurgându-se din mine. Nu îmi dau seama dacă mă reţine sau mă respinge.
— Eşti o efemeridă, şopteşte.
Apoi Evan Walker mă sărută.
Îmi ţine palma apăsată pe pieptul lui, iar cealaltă palmă îi alunecă pe gâtul meu, o atingere moale, ca de pană, care îmi trimite fiori ce coboară dinspre şira spinării către picioare, pe care abia mă mai ţin. Îi simt inima bubuind în palma mea şi îi miros respiraţia, îi simt ţepii neraşi deasupra buzei de sus, un contrast ca de şmirghel cu moliciunea buzelor, iar Evan mă priveşte şi eu îl privesc la

rândul meu. Mă trag înapoi doar cât să pot să vorbesc.

— Nu mă săruta.

Mă ridică în braţe. Pare că plutesc în aer o veşnicie, ca atunci când eram fetiţa lui tati şi tati făcea avionul cu mine, şi simţeam că aş fi putut să zbor aşa până la marginea galaxiei.

Mă lasă în pat. Îi spun, chiar înainte să mă sărute din nou:

— Dacă mă săruţi din nou, o să-ţi trag una în coaie.

Mâinile lui sunt incredibil de fine, ca un nor care mă mângâie.

— Pur şi simplu n-am să te las... îşi caută cuvintele... să zbori departe de mine, Cassie Sullivan.

Suflă în lumânarea de lângă pat.

Acum îi simt sărutul mult mai intens, în întunericul camerei în care a murit sora lui. În liniştea acestei case în care a murit familia lui. În încremenirea unei lumi în care a murit viaţa, aşa cum o ştiam înainte de Sosire. Îmi gustă lacrimile înainte să le simt. Acolo unde ar fi curs lacrimi simt săruturile lui.

— Nu eu te-am salvat, îmi şopteşte în timp ce buzele lui îmi gâdilă genele. Tu m-ai salvat pe mine.

Repetă asta iar şi iar, până când cădem doborâţi de somn, lipiţi unul de altul, vocea lui în urechea mea, lacrimile mele pe buzele lui.

— Tu m-ai salvat.

V
Alegerea grâului de neghină

37

Cassie, prin fereastra mânjită, făcându-se tot mai mică. Cassie, pe drum, ţinându-l pe Urs.

Ridicându-i braţul, ca să poată să facă pa-pa cu mâna.

— Pa-pa, Sammy.

— Pa-pa, Urs.

Praful de pe drum ridicat de roţile mari şi negre ale autobuzului, şi Cassie făcându-se tot mai mică în vârtejul maroniu.

— Pa-pa, Cassie.

Cassie şi Urs micşorându-se tot mai mult şi sticla tare de sub degetele lui.

— Pa-pa, Cassie, pa-pa Urs.

Până când praful îi înghite şi el rămâne singur în autobuzul aglomerat, fără Mami şi fără Tati şi fără Cassie, şi poate că nu ar fi trebuit să-l lase pe Urs, pentru că Urs fusese lângă el încă din vremurile pe care nu şi le poate aminti. Urs fusese acolo dintotdeauna. Dar şi Mami fusese acolo dintotdeauna. Mami şi Nan-Nan şi Bunicul şi restul familiei. Şi copiii din clasa doamnei Neyman şi doamna Neyman şi familia Majewski şi doamna aceea simpatică, vânzătoarea de la Kroger, care avea mereu acadele cu căpşuni sub tejghea. Şi ei fuseseră dintotdeauna acolo, chiar de dinainte ca el să-şi poată aminti, iar acum nu mai erau. Cei care fuseseră dintotdeauna acolo nu mai erau, iar Cassie îi spusese că nu aveau să se mai întoarcă.

Niciodată.

Sticla îşi aminteşte după ce el îşi retrage palma. Sticla păstrează amintirea palmei. Nu ca o imagine, ci mai mult ca o umbră înceţoşată, cum e şi faţa mamei când încearcă să şi-o aducă aminte.

În afară de faţa lui Cassie şi a lui Tati, toate celelalte feţe pe care le ştia de când a început să înţeleagă ce sunt alea

feţe încep să se şteargă treptat-treptat. Acum fiecare faţă e nouă, fiecare faţă îi aparţine unui străin.

Un soldat înaintează spre el pe culoar. Şi-a scos masca neagră. Are faţa rotundă, nasul mic, cu câţiva pistrui. Nu pare mult mai mare decât Cassie. Împarte pungi cu jeleuri de fructe şi cutii cu suc. Degete murdare scormonesc după ceva bun. Unii dintre copii nu au mai mâncat de câteva zile. Pentru alţii, soldaţii sunt primii adulţi pe care îi văd de când le-au murit părinţii. Unii, cei mai tăcuţi, au fost găsiţi la marginea oraşului, rătăcind printre cadavre înnegrite, pe jumătate carbonizate şi se uită la tot şi la toate de parcă n-ar mai văzut niciodată nimic asemănător.

Alţii, ca Sammy, au fost salvaţi din tabere de refugiaţi sau din grupuri mici de supravieţuitori, şi hainele lor nu sunt chiar la fel de jerpelite, feţele lor nu chiar la fel de slăbite, privirile nu chiar la fel de rătăcite ca ale celor tăcuţi, găsiţi în timp ce rătăceau printre grămezile de morţi.

Soldatul ajunge la rândul din spate. Pe mânecă are o banderolă albă, cu o cruce roşie.

— Hei, vrei o gustare? îl întreabă soldatul.

Cutia cu suc şi bunătăţile gumate în formă de dinozauri. Sucul e rece. Rece. Nu a mai băut ceva rece de o veşnicie.

Soldatul se strecoară pe scaunul liber de lângă el şi îşi întinde picioarele lungi pe culoar. Sammy înfige paiul de plastic în cutia cu suc şi soarbe, în timp ce privirea i se fixează pe silueta unei fetiţe ghemuite în scaunul de vizavi. Are pantalonii scurţi zdrenţuiţi, tricoul roz murdar de cenuşă, pantofii înnămoliţi. Zâmbeşte în somn. Un vis frumos.

— O cunoşti? îl întreabă soldatul pe Sammy.

Sammy dă din cap că nu. Nu fusese în tabăra de refugiaţi cu el.

— De ce ai crucea asta mare, roşie?

— Sunt medic, ajut oamenii bolnavi.

— De ce ţi-ai dat jos masca?

— Nu am nevoie de ea acum, răspunde medicul.

Îşi aruncă un pumn de jeleuri în gură.

— De ce nu?

— Molima e acolo.

Soldatul face un semn cu degetul mare către fereastra din spate, unde se ridicase praful şi Cassie, cu Urs în braţe, se micşorase până nu mai rămăsese nimic din ea.

— Dar tati a spus că molima e peste tot.

Soldatul clatină din cap.

— Nu şi unde ne ducem noi, răspunde el.

— Unde ne ducem?

— În Tabăra de Refugiu.

Cu hârâitul motorului în fundal şi vâjâitul vântului în geamuri, s-a auzit de parcă soldatul ar fi spus Tabăra Paradis[7].

— Unde? întreabă Sammy.

— O să-ţi placă foarte mult, spune soldatul lovindu-şi uşor genunchiul. Am aranjat totul pentru voi.

— Pentru mine?

— Pentru toată lumea.

Cassie pe drum, ajutându-l pe Urs să facă pa-pa.

— Atunci de ce nu i-aţi luat pe toţi?

— O să-i luăm.

— Când?

— Imediat ce voi o să fiţi în siguranţă.

Soldatul îi aruncă din nou o privire fetei. Se ridică, îşi scoate jacheta verde şi o înveleşte uşor cu ea.

— Voi sunteţi cei mai importanţi, spune soldatul, iar faţa lui de adolescent e hotărâtă şi serioasă. Voi sunteţi viitorul.

Drumul îngust şi prăfuit se transformă într-unul mai larg, pavat, iar apoi autobuzul intră pe unul încă şi mai larg. Motoarele sunt turate până scot un huruit gutural şi propulsează autobuzul spre soare pe o autostradă curăţată de epave şi de maşini oprite. Au fost târâte şi împinse la marginea drumului pentru a face loc autobuzelor pline de copii.

---

7 În limba engleză, „refugiu” (*haven*) are o sonoritate asemănătoare are o sonoritate asemănătoare cu „paradis” *(heaven)* (n. tr.)

Medicul cu nasul pistruiat se întoarce din nou pe coridor, de data asta ca să împartă sticle cu apă şi să le spună să închidă geamurile pentru că unor copii le e frig, iar altora le e frică de zgomotul pe care îl face vântul şi care sună ca răgetul unui monstru. Aerul din autobuz devine rapid stătut, iar temperatura creşte, făcându-i pe copii somnoroşi.

Dar Sam i l-a dat pe Urs lui Cassie ca să-i ţină companie, şi el niciodată nu a dormit fără Urs, nici măcar o dată, de când Urs a venit la el. E obosit, dar îi lipseşte Urs. Cu cât încearcă mai tare să-l uite pe Urs, cu atât şi-l aminteşte mai bine şi cu cât si-l aminteşte mai bine, cu atât îi e mai dor de el şi îşi doreşte să nu-l fi lăsat în urmă.

Soldatul îi oferă o sticlă cu apă. Vede că ceva nu e în regulă, deşi Sammy zâmbeşte şi se preface că nu se simte atât de gol pe dinăuntru şi că nu-i lipseşte Urs. Soldatul se aşază din nou lângă el, îl întreabă cum îl cheamă şi îi spune că pe el îl cheamă Parker.

— Cât mai avem până ajungem? întreabă Sammy.

În curând va fi întuneric, iar pe întuneric e cel mai rău. Nu-i spusese nimeni, dar ştia că atunci când ei vor veni pentru ultima oară, vor veni pe întuneric şi nu va mai fi niciun avertisment, cum s-a întâmplat la celelalte valuri, şi nu se va putea face nimic, pur şi simplu se va întâmpla, ca atunci când televizorul pâlpâie şi se închide, maşinile se opresc, avioanele se prăbuşesc, vine ciuma, Furnicile Sâcâitoare cum le ziceau Cassie şi Tati şi Mami a lui înfăşurată în cearşafuri pline de sânge.

Când au venit Ceilalţi prima dată, tatăl lui i-a spus că lumea s-a schimbat şi că nimic nu va mai fi ca înainte, şi că poate îl vor lua şi pe el în nava-mamă, şi că poate că îl vor duce într-o aventură în spaţiu. Şi Sammy abia aştepta să ajungă pe nava-mamă şi să fie propulsat în spaţiu exact ca Luke Skywalker în nava lui de luptă cu aripi în X. Fiecare noapte era ca Ajunul Crăciunului. Când venea dimineaţa, se gândea că o să se ridice din pat şi o să găsească o mulţime de cadouri minunate lăsate de Ceilalţi.

Dar singurul lucru pe care l-au adus Ceilalţi a fost

moartea.

Nu veniseră să-i dea nimic. Veniseră să ia totul.

Când o să... când o să se termine totul? Poate că niciodată. Poate că extratereştrii nu se vor opri până când nu vor fi luat totul, până când întreaga lumea va fi ca Sammy, pustie şi fără Urs.

Aşa că îl întreabă pe soldat:

— Cât mai avem?

— Foarte puţin, răspunde soldatul pe nume Parker. Vrei să stau aici cu tine?

— Nu mi-e frică, răspunde Sammy.

Acum trebuie să fii curajos, îi spusese Cassie în ziua în care murise mama lor. Când a văzut patul gol şi a ştiut, fără să pună nicio întrebare, că plecase cu Nan-Nan şi cu toţi ceilalţi, cu ceilalţi pe care îi ştia, şi cu ceilalţi pe care nu îi ştia, cu cei care fuseseră puşi unii peste alţii şi arşi la marginea oraşului.

— Nu ar trebui să-ţi fie teamă, spune soldatul. Acum eşti în perfectă siguranţă.

Exact asta spusese şi Tati în noapte de după ce s-a întrerupt curentul, după ce a astupat ferestrele şi a blocat uşile, când oamenii răi cu bâte au venit să fure chestii.

„Eşti în perfectă în siguranţă.”

După ce Mami s-a îmbolnăvit, iar Tati a pus masca albă, de hârtie, peste faţa lui Cassie.

„Doar să fim siguri, Sam. Cred că eşti perfect în siguranţă.”

— Şi o să-ţi placă la nebunie în Tabăra de Refugiu, îi spune soldatul. Stai să vezi, când ajungem. Am aranjat locul exact pentru puşti ca tine.

— Şi ei nu pot să ne găsească acolo?

Parker zâmbeşte.

— Despre asta nu ştiu ce să zic. Dar pentru moment e probabil cel mai sigur loc din America de Nord. Are chiar şi un câmp de forţă invizibil, în caz că vizitatorii or să încerce ceva.

— Câmpurile de forţă nu sunt reale.

— Bine, oamenii spuneau acelaşi lucru şi despre extratereştri.

— Ai văzut vreunul, Parker?

— Încă nu, răspunde Parker. Nimeni nu a văzut vreunul, cel puţin nimeni din compania mea, dar abia aşteptăm.

Zâmbeşte, un zâmbet dur, de soldat, şi inima lui Sammy bate tot mai tare. Ar vrea să fie suficient de mare să poată fi soldat, ca Parker.

— Cine ştie, zice Parker. Poate că arată exact ca noi. Poate chiar acum te uiţi la unul.

Un altfel de zâmbet, de tachinare.

Soldatul se ridică, iar Sammy se întinde după mâna lui. Nu vrea ca Parker să plece.

— Tabăra de Refugiu chiar are un câmp de forţă?

— Da. Şi turnuri de observaţie cu patrulă şi supraveghere video 24 de ore din 24, zi de zi, şi garduri înalte de peste şase metri, cu sârmă ghimpată deasupra şi câini de pază mari şi fioroşi care pot să miroasă o fiinţă non-umană de la şapte kilometri.

Sammy strâmbă din nas.

— Nu prea seamănă a refugiu! Seamănă mai mult a închisoare.

— Doar că o închisoare îi ţine pe băieţii răi înăuntru, în timp ce tabăra noastră îi ţine afară.

38

Noapte.

Stelele pe cer, reci şi strălucitoare, drumul întunecat sub ele şi huruitul roţilor pe drumul întunecat de sub stelele reci. Farurile străpung întunericul gros. În autobuzul care se leagănă, aerul stătut, cald.

Fata de pe scaunul de vizavi stă în fund acum, are părul încâlcit într-o parte, obrajii spectrali şi pielea trasă în aşa fel încât ochii îi par enormi, ca de bufniţă.

Sammy îi zâmbeşte ezitant. Ea nu-i răspunde la zâmbet. Priveşte fix sticla de apă care se sprijină de piciorul lui.

— Vrei?

O mână osoasă ţâşneşte în spaţiul dintre ei, apucă sticla din mâna lui, iar fata dă pe gât restul de apă din patru înghiţituri şi apoi aruncă sticla goală pe scaunul de lângă ea.

— Cred că mai au, dacă îţi mai e sete, îi spune Sammy.

Fata nu zice nimic. Se uită fix la el, abia clipind.

— Şi mai au şi jeleuri, dacă-ţi e foame.

Îl priveşte şi atât, fără să scoată un cuvânt. Cu picioarele încovrigate sub jacheta lui Parker şi ochii mari, care nu clipesc.

— Eu sunt Sam, dar toată lumea îmi spune Sammy. În afară de Cassie. Cassie îmi spune Sams. Pe tine cum te cheamă?

Fata îşi ridică vocea peste huruitul roţilor şi bârâitul motorului.

— Megan.

Trage cu degetele subţiri de materialul jachetei de armată.

— Asta de unde a apărut? se întreabă cu voce tare, vocea ei abia acoperind bârâitul şi huruitul din fundal.

Sammy se ridică şi se strecoară lângă ea, în spaţiul

rămas liber. Ea tresare, retrăgându-şi picioarele cât de mult poate.

— De la Parker, îi spune Sammy. E cel care stă lângă şofer. E medic. Asta înseamnă că are grijă de oamenii bolnavi. E foarte drăguţ.

Fata pe nume Megan clatină din cap:

— Eu nu sunt bolnavă.

Ochi adânciţi în cearcăne întunecate, buzele crăpate, cojite, părul încâlcit, în care i se prinseseră crenguţe şi bucăţi de frunze uscate. Fruntea îi străluceşte, iar obrajii îi sunt cuprinşi de roşeaţă.

— Unde mergem? întreabă.

— Tabăra de Refugiu.

— Tabăra… cum?

— E un fort, îi răspunde Sammy. Şi nu orice fel de fort. E cel mai mare, cel mai bun, cel mai sigur fort din lume. Are chiar şi un câmp de forţă.

În autobuz e foarte cald şi un aer închis, dar Megan nu se poate opri din tremurat. Sammy o înveleşte până sub bărbie cu jacheta lui Parker. Ea îl priveşte cu ochii ei mari, ca de bufniţă.

— Cine e Cassie?

— Sora mea. Vine şi ea. Soldaţii or să se întoarcă s-o aducă. Pe ea şi pe tati şi pe toţi ceilalţi.

— Vrei să spui că trăieşte?

Sammy încuviinţează din cap, derutat. De ce să nu fie Cassie în viaţă?

— Tatăl şi sora ta trăiesc?

Buza de jos îi tremură. O lacrimă lasă o dâră prin funinginea care îi acoperă faţa. Funingine de la focurile în care au ars cadavrele.

Fără să se gândească, Sammy o ia de mână. La fel cum l-a luat pe el Cassie de mână în noaptea în care i-a spus ce făcuseră Ceilalţi.

Aceea fusese prima lor noapte în tabăra de refugiaţi. Grozăvia celor întâmplate în ultimele luni nu îl izbise până în noaptea aia, după stingere, când stătea ghemuit lângă

Cassie, pe întuneric.

Totul se întâmplase atât de repede, din ziua în care se luase curentul, până în ziua în care Tati o înfăşurase pe Mami în cearşaful alb şi până la sosirea lor în tabără. A crezut întotdeauna că într-o zi se vor întoarce acasă şi că totul va fi la fel cum fusese înainte de venirea lor. Mami nu avea să vină înapoi – nu era copil mic; ştia că Mami nu avea să mai vină înapoi – dar încă nu înţelesese că nu mai exista cale de întoarcere, că tot ceea ce se întâmplase va rămâne aşa pentru totdeauna.

Până în noaptea aia. Noaptea în care Cassie l-a luat de mână şi i-a spus că Mami fusese doar un om din miliarde. Că aproape toată lumea de pe Pământ era moartă. Că nu vor mai trăi niciodată în casa lor. Că nu va mai merge niciodată la şcoală. Că toţi prietenii lui erau morţi.

— Nu e drept, suspină Megan în întunericul din autobuz. Nu e drept.

Se uită lung la Sammy.

— Ai mei au murit toţi, iar tatăl *şi* sora ta? Nu e drept!

Parker s-a ridicat din nou. Se opreşte la fiecare scaun, vorbeşte blând cu fiecare copil şi apoi îi atinge pe frunte. Când îi atinge, o lumină străluceşte în întuneric. Uneori lumina e verde. Alteori e roşie. După ce lumina se stinge, Parker ştampilează mâna fiecărui copil. Lumină roşie, ştampilă roşie, lumină verde, ştampilă verde.

— Frăţiorul meu era cam de vârsta ta, îi spune Megan lui Sammy, ca o acuzaţie. Cum de tu trăieşti şi el nu?

— Cum îl cheamă? întreabă Sammy.

— Ce-i cu întrebarea asta? De ce vrei să ştii cum îl cheamă?

Ar vrea să fie Cassie aici. Cassie ar fi ştiut ce să spună ca s-o facă pe Megan să se simtă mai bine. Ea ştie întotdeauna ce trebuie spus.

— Îl chema Michael, e bine? Michael Joseph, şi avea şase ani şi nu a făcut niciodată nimic rău nimănui. E bine? Michael Joseph, aşa îl chema pe fratele meu. Vrei să ştii şi numele celorlalţi?

Se uită peste umărul lui Sammy, la Parker, care s-a oprit lângă scaunele lor.

— Măi, măi, somnorici, îi spune medicul lui Megan.

— Parker, e bolnavă, îl informează Sammy. Trebuie s-o faci bine.

— O să facem bine pe toată lumea, spune Parker zâmbind.

— Nu sunt bolnavă, spune Megan, apoi tremură violent sub jacheta verde a lui Parker.

— Nu, sigur că nu, spune Parker scuturând din cap şi zâmbind ştrengăreşte. Dar poate că ar trebui să-ţi măsor temperatura, doar aşa, să fim siguri. Bine?

Ridică un disc argintiu de mărimea unei monede.

— Dacă trece de 37° cu 7, emană o lumină verde.

Se apleacă peste Sammy şi apasă discul pe fruntea lui Megan. Se luminează verde.

— O-ho, exclamă Parker. Ia să vedem şi la tine, Sammy.

Pe fruntea lui, metalul se simte cald. Faţa lui Sammy e scăldată pentru o clipă într-o lumină roşie. Parker trece ştampila pe dosul palmei lui Megan. Cerneala verde luceşte umedă în întuneric. E un *smiley.* Şi un *smiley* roşu pentru Sammy.

— Aştepţi până strigă culoarea ta, bine? îi spune Parker lui Megan. Cei cu verde se duc direct la spital.

— Nu sunt bolnavă, strigă Megan răguşit.

Vocea i se pierde. Se încordează din nou şi începe să tuşească, iar Sammy se trage într-o parte, instinctiv. Parker îl bate pe umăr.

— E doar o răceală mai puternică, Sam, îi şopteşte. O să fie bine.

— Nu mă duc la spital, îi spune Megan lui Sammy după ce Parker se întoarce în faţă, lângă şofer. Îşi freacă furioasă dosul palmei de jachetă, întinzând cerneala. Acum *smiley*-ul e doar o bulină verde.

— Trebuie să te duci, îi spune Sammy. Nu vrei să te faci bine?

Dă din cap cu hotărâre. El nu pricepe.

— În spitale nu te duci ca să te faci bine. În spitale te duci ca să mori.

După ce mama lui s-a îmbolnăvit, l-a întrebat pe Tati:

— N-o duci pe Mami la spital?

Şi tatăl lui i-a răspuns că nu era un loc sigur. Prea mulţi oameni bolnavi, prea puţini doctori, şi oricum, doctorii nu ar fi putut să facă nimic pentru ea. Cassie i-a spus că spitalele erau stricate, la fel ca televizorul, ca lumina, ca maşinile şi tot restul.

— Totul s-a stricat? a întrebat-o pe Cassie. Totul?

— Nu, nu totul, Sams. Nu şi asta.

I-a luat mâna şi i-a pus-o pe piept şi el şi-a simţit inima bubuind, izbind cu forţă în podul palmei.

— Inima ta e întreagă, i-a spus Cassie.

39

Mama vine să-l viziteze doar în spaţiul intermediar, în zona cenuşie dintre somn şi veghe. Nu se amestecă în visele lui, de parcă ar şti că nu e bine să intre acolo, pentru că visele nu sunt reale, dar par mai mult decât reale atunci când le ai. Îl iubeşte prea mult ca să-i facă asta.

Uneori îi vede chipul, deşi de cele mai multe ori nu se poate, şi atunci nu-i desluşeşte decât silueta, puţin mai închisă la culoare decât cenuşiul din spatele pleoapelor lui, şi îi simte mirosul şi îi atinge părul, îl simte alunecându-i printre degete. Dacă se străduieşte prea tare să-i vadă faţa, imaginea ei se pierde în întuneric. Şi dacă încearcă să o ţină prea strâns, ea alunecă aşa cum alunecă părul printre degete.

Huruitul roţilor pe un drum întunecat. Aerul cald, stătut şi legănatul autobuzului sub stelele reci. Cât o mai fi până la Tabăra de Refugiu? Parc-ar merge pe drumul ăsta întunecat, sub stelele reci dintotdeauna. O aşteaptă pe mama în spaţiul intermediar, cu ochii închişi, în timp ce Megan îl priveşte cu ochii ei mari, rotunzi, de bufniţă.

Aşteptând-o, adoarme.

Încă doarme atunci când cele trei autobuze se opresc în faţa porţilor de la Tabăra de Refugiu. Sus de tot, în turnul de observaţie, santinela apasă pe un buton, încuietoarea electrică se deschide şi poarta se dă la o parte. Autobuzele intră şi poarta se închide în urma lor.

Se trezeşte abia când autobuzele parchează, cu un ultim sâsâit, furios, al frânelor. Doi soldaţi se mişcă pe culoar, trezindu-i pe copiii care au adormit. Soldaţii sunt înarmaţi până-n dinţi, dar zâmbesc şi vorbesc blând.

— E în regulă. E timpul să te trezeşti. Eşti în siguranţă acum.

Sammy se ridică mijind ochii în lumina neaşteptată care

năvăleşte pe ferestre, şi se uită afară. S-au oprit în faţa unui hangar mare pentru avioane. Porţile uriaşe sunt închise, aşa că nu vede ce e înăuntru. Pentru moment, nu-l îngrijorează faptul că se află într-un loc străin fără Tati, fără Cassie şi fără Urs. Ştie ce înseamnă lumina strălucitoare: extratereştrii n-au reuşit să întrerupă curentul aici. Mai înseamnă şi că Parker a spus adevărul: tabăra chiar are un câmp de forţă. Trebuie să aibă. Celor dinăuntru nu le pasă dacă Ceilalţi află despre tabără.

Sunt în siguranţă.

Megan răsuflă greu în urechea lui, şi el se întoarce şi o priveşte. Ochii ei răsar uriaşi în lumina orbitoare. Îl prinde de mână.

— Nu mă părăsi, îl imploră.

Un bărbat masiv se urcă în autobuz. Stă lângă şofer, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri. Are o faţă lată, cărnoasă şi ochi foarte mici.

— Bună dimineaţa, băieţi şi fete, şi bine aţi venit în Tabăra de Refugiu! Eu sunt maiorul Bob. Ştiu că sunteţi obosiţi şi înfometaţi şi poate puţin speriaţi… cine e puţin speriat acum să ridice mâna.

Nicio mână nu se ridică. Douăzeci şi şase de perechi de ochi se uită la el lipsiţi de expresie, iar maiorul Bob rânjeşte.

— Este extraordinar! Ştiţi ceva? Nici nu are de ce să vă fie frică! Tabăra noastră e cel mai sigur loc din lume acum, să ştiţi. Sunteţi în siguranţă perfectă!

Se întoarce către unul dintre soldaţii zâmbitori, care îi dă un dosar.

— Acum. Există doar două reguli în Tabăra de Refugiu. Regula numărul unu: nu uitaţi ce culoare aveţi. Toată lumea să ţină minte ce culoare are.

Douăzeci şi cinci de pumni zboară în aer. Al douăzeci şi şaselea, al lui Megan, rămâne la ea în poală.

— Cei cu roşu, în câteva minute veţi fi duşi în Hangarul Numărul Unu pentru a fi procesaţi. Cei cu verde, mai aveţi puţină răbdare, voi trebuie să mergeţi un pic mai departe.

— Eu nu mă duc, îi şopteşte Megan lui Sammy la ureche.
— Regula numărul doi! tună maiorul Bob. Regula numărul doi este compusă din două cuvinte: ascultă şi respectă. E uşor de ţinut minte, nu-i aşa? Regula doi, două cuvinte. Ascultaţi de şeful vostru de grup. Respectaţi fiecare instrucţiune pe care v-o dă şeful de grup. Nu puneţi întrebări şi nu comentaţi. Ei sunt aici – de fapt cu toţii suntem – cu un singur scop: să vă ţinem pe voi în siguranţă. Şi nu putem să vă ţinem în siguranţă dacă voi nu faceţi ce vi se spune, pe loc, fără să puneţi întrebări.
Îi înmânează dosarul soldatului zâmbitor, bate din palmele grăsuţe şi zice:
— Întrebări?
— Tocmai ce-a zis să nu punem întrebări, şopteşte Megan. Şi acum ne întreabă dacă avem întrebări.
— Perfect! ţipă Maiorul Bob. Să vă dăm la procesat, deci! Roşiilor, şeful vostru de grup e caporalul Parker. Nu alergaţi, nu împingeţi, nu puneţi piedica, dar continuaţi să vă mişcaţi. Nu ieşiţi din rând şi nu vorbiţi şi nu uitaţi să arătaţi ştampila la uşă. Să ne mişcăm, copii. Cu cât vă procesăm mai repede, cu atât mai repede veţi putea să trageţi un pui de somn, după care să luaţi micul dejun. Nu zic că mâncarea o fi cea mai bună din lume, dar avem din belşug!
Coboară greoi treptele. Autobuzul se bălăngăne la fiecare pas de-al lui. Sammy vrea să se ridice, dar Megan îl trage cu putere înapoi.
— Nu mă lăsa, zice ea din nou.
— Dar eu sunt roşu, protestează Sammy.
Îi pare rău de Megan, dar ar vrea să plece mai repede.
I se pare că e dintotdeauna în autobuz. Şi cu cât se golesc mai repede autobuzele, cu atât mai aproape va fi momentul când se vor întoarce după Cassie şi Tati.
— E în regulă, Megan, încearcă el să o liniştească. L-ai auzit pe Parker. O să-i facă bine pe toţi.
Intră în rând, în spatele celorlalţi roşii. Parker stă la baza scărilor, verificând ştampile. Şoferul strigă „Hei!“şi Sammy

se întoarce, exact când Megan pune piciorul pe treapta de jos. Se izbeşte de pieptul lui Parker şi ţipă când el îi prinde braţul neastâmpărat.

— Dă-mi drumul!

Şoferul o smulge din prinsoarea lui Parker şi o trage pe scări în sus, ţinând-o strâns cu braţele de mijloc.

— Sammy! ţipă Megan. Sammy, nu mă părăsi! Nu-i lăsa…

Uşile se trântesc, acoperindu-i ţipetele. Sammy se uită în sus la Parker, care îl bate liniştitor pe umăr.

— O să fie bine, Sam, zice medicul încet. Haide.

În timp ce se îndreaptă către hangar, o aude ţipând din spatele pielii metalice şi galbene a autobuzului, peste mormăitul hârâit al motorului şi sâsâitul frânelor. Ţipă de parcă ar muri, de parcă ar tortura-o cineva. Pe urmă, Sam intră printr-o uşă laterală în hangar şi n-o mai aude.

Un soldat stă chiar în dreptul uşii. Îi întinde lui Sammy o cartelă cu numărul patruzeci şi nouă.

— Du-te la cel mai apropiat cerc roşu, îi spune soldatul. Aşază-te şi aşteaptă până îţi strigă numărul.

— Trebuie să mă duc la spital, zice Parker. Stai liniştit, prietene, şi adu-ţi aminte că totul e bine acum. Nimic nu-ţi poate face rău aici.

Îi ciufuleşte părul lui Sammy şi promite că va trece să-l vadă din nou, în curând şi-l loveşte prieteneşte cu pumnul în umăr înainte să plece.

Nu sunt avioane în hangar, spre marea dezamăgire a lui Sammy. Nu mai văzuse niciodată un avion de luptă de aproape, deşi de la Sosire pilotase unul de o mie de ori. În timp ce mama lui zăcea pe moarte în camera din capătul holului, el se afla în carlinga unui avion Hawk de luptă, ştergând marginea atmosferei cu o viteză de trei ori mai mare decât cea a sunetului şi îndreptându-se direct către nava-mamă extraterestră.

Sigur, carcasa ei gri metalizată era străpunsă de ţevi de mitralieră şi tunuri cu raze şi câmpul de forţă emitea raze verzi, diabolice, dar era un punct slab în câmpul acela, o

gaură cu doar câţiva centimetri mai largă decât circumferinţa unei ţevi, unde dacă ar fi ochit cum trebuia…

Şi era obligat să ochească bine, pentru că tot escadronul fusese ras de pe faţa pământului, lui nu-i mai rămăsese decât o rachetă şi nu mai era nimeni să apere planeta de hoarda extraterestră, nimeni în afară de el, Sammy Sullivan zis Vipera.

Trei cercuri mari şi roşii sunt desenate pe podea. Sam li se alătură celor treisprezece copii care stau în cel mai apropiat loc de uşă, şi se aşază. Nu poate să-şi scoată din cap ţipetele îngrozite ale lui Megan. Ochii ei uriaşi şi felul în care pielea îi lucea de transpiraţie şi mirosul bolnav al răsuflării ei. Cassie îi spusese că Furnicile Sâcâitoare trecuseră, că îi omorâseră pe toţi cei pe care trebuiau să îi omoare, pentru că unii pur şi simplu nu se putea molipsi, unii precum Cassie, Tati şi el, şi toţi cei de la tabăra Groapa de Cenuşă. Erau imuni, aşa zisese Cassie.

Dar dacă Cassie se înşela? Poate că bolii îi lua mai mult să omoare anumiţi oameni. Poate că o omoară pe Megan chiar acum.

Sau poate că, se gândeşte el, poate că Ceilalţi au răspândit o a doua molimă, una chiar mai rea decât Furnicile, una care îi va omorî pe toţi cei care au scăpat prima oară.

Îndepărtează gândul ăsta. De la moartea mamei, a început să se priceapă la îndepărtat gânduri rele.

Sunt peste o sută de copii adunaţi în cele trei cercuri, dar în hangar e foarte linişte. Băiatul de lângă Sammy e epuizat, se aşază ghemuit pe o parte, pe cimentul rece, şi adoarme. E mai mare decât Sammy, are probabil zece sau unsprezece ani, şi doarme cu degetul înfipt ferm între buze.

Se aude un sunet de clopot şi apoi o voce de femeie răsună în difuzoare. Mai întâi în engleză, apoi în spaniolă.

„DRAGI COPII, BINE AŢI VENIT ÎN TABĂRA DE REFUGIU! SUNTEM FOARTE FERICIŢI SĂ VĂ VEDEM PE TOŢI AICI! ŞTIM CĂ SUNTEŢI OBOSIŢI ŞI CĂ VĂ E FOAME ŞI CĂ UNII DINTRE VOI NU SE SIMT PREA BINE, DAR TOTUL VA FI BINE DE-

ACUM. STAŢI ÎN CERCUL VOSTRU ŞI FIŢI ATENŢI LA MOMENTUL ÎN CARE VĂ VEŢI AUZI NUMĂRUL. NU PLECAŢI DIN CERC SUB NICIO FORMĂ. NU VREM SĂ-L PIERDEM PE NICIUNUL DINTRE VOI! STAŢI ÎN LINIŞTE ŞI CALMI ŞI AMINTIŢI-VĂ CĂ SUNTEM AICI CA SĂ AVEM GRIJĂ DE VOI! SUNTEŢI ÎN PERFECTĂ SIGURANŢĂ!”

În clipa următoare, e strigat primul număr. Copilul se ridică din cercul lui roşu şi e escortat de un soldat la uşa vopsită în aceeaşi culoare, de la capătul îndepărtat al hangarului. Soldatul îi ia cartela şi deschide uşa cu ajutorul ei. Copilul intră singur. Soldatul închide uşa şi se întoarce la post în spatele cercului roşu. Fiecare cerc are câte doi soldaţi, amândoi bine înarmaţi, dar zâmbitori. Toţi soldaţii zâmbesc. Nu se mai opresc din zâmbit.

Unul câte unul, copiii sunt chemaţi. Ies din cerc, traversează hangarul şi dispar în spatele uşii de culoare roşie. Nu se întorc.

Trece aproape o oră până ce femeia strigă numărul lui Sammy. Vine dimineaţa, iar lumina soarelui intră prin ferestrele înalte, umplând hangarul cu o lumină aurie. E foarte obosit, îi e o foame de lup şi e cam amorţit pentru că a stat aşa mult locului, dar sare instantaneu în picioare când îşi aude numărul – „Patruzeci şi nouă! La uşa roşie! Patruzeci şi nouă!” – şi în graba lui aproape că se împiedică de băiatul adormit de alături.

De partea cealaltă a uşii, îl aşteaptă o asistentă medicală. Îşi dă seama că e asistentă pentru că poartă mănuşi verzi şi pantofi moi ca ai asistentei Rachel de la cabinetul doctorului său. Zâmbetul ei e cald, ca al asistentei Rachel.

Îl ia de mână şi îl duce într-o cameră mică. Acolo vede un coş doldora de haine murdare şi halate de hârtie atârnând în cârlige, lângă o cortină albă.

— Aşa, puştiule, zice asistenta. De când n-ai mai făcut o baie?

Pufneşte în râs când îl vede atât de uimit. Apoi asistenta trage perdeaua cea albă şi scoate la vedere cabina de duş.

— Pune-ţi toate hainele în coş. Da, chiar şi lenjeria. Nouă ne plac copiii, dar nu şi păduchii sau puricii sau orice altceva cu mai mult de două picioare!

Chiar dacă protestează, asistenta insistă să îl ajute. Stă în picioare cu mâinile încrucişate dinainte, în timp ce ea îi stoarce un şuvoi de şampon urât mirositor în păr şi îl săpuneşte peste tot, din cap până-n picioare.

— Ţine ochii strâns închişi ca să nu te usture, îl instruieşte blând asistenta.

Îl lasă să se şteargă şi apoi îi spune să-şi pună un halat de hârtie.

— Intră pe uşa aceea de acolo, îi spune, arătându-i o uşă în capătul celălalt al camerei.

Halatul e prea mare pentru el. Partea de jos mătură podeaua când se îndreaptă spre camera alăturată. O altă asistentă îl aşteaptă acolo. E mai voinică decât prima, mai în vârstă şi nu la fel de prietenoasă. Îl pune pe Sammy să urce pe un cântar, notează pe fişă ce greutate are, lângă numărul lui şi apoi îl pune să se urce pe masa de examinare. Pune discul de metal – la fel cu cel pe care îl folosise Parker în autobuz – în dreptul frunţii.

— Îţi măsor temperatura, îi explică ea.

El dă din cap.

— Ştiu, mi-a spus Parker. Roşu înseamnă normal.

— Eşti roşu, clar, zice asistenta.

Degetele ei reci îl apasă pe încheietură, ca să-i ia pulsul.

Sammy tremură. I se face pielea de găină în halatul ăsta subţire şi e şi puţin speriat. Nu i-a plăcut niciodată să meargă la doctor şi îi e teamă că s-ar putea să-i facă vreo injecţie. Asistenta se aşază în faţa lui şi zice că trebuie să-i pună câteva întrebări. Trebuie să asculte cu atenţie şi să răspundă cât poate de sincer. Dacă nu ştie răspunsul, e în regulă. Înţelege?

Care e numele lui întreg? Câţi ani are? Din ce oraş e? Are fraţi sau surori? Trăiesc?

— Cassie, zice Sammy. Cassie trăieşte.

Asistenta notează numele lui Cassie.

— Câţi ani are Cassie?

— Cassie are şaisprezece ani. Se întorc să o ia şi pe ea, îi spune Sammy asistentei.

— Cine se întoarce?

— Soldaţii. Soldaţii au spus că nu e loc şi pentru ea, dar că se întorc să o ia şi pe ea şi pe Tati.

— Tati? Deci şi tatăl tău trăieşte. Dar mama?

Sammy clatină din cap. Îşi muşcă buza de jos. Se cutremură violent. Îi e atât de frig. Îşi aduce aminte de cele două locuri goale din autobuz, cel pe care s-a aşezat Parker, lângă el, şi cel pe care a stat lângă Megan. Izbucneşte:

— Au zis că nu e loc în autobuz, dar de fapt era! Tati şi Cassie ar fi putut veni. De ce nu i-au lăsat soldaţii să vină?

Asistenta răspunde:

— Pentru că tu eşti prioritatea, Samuel.

— Dar o să-i aducă şi pe ei, nu-i aşa?

Până la urmă, da.

Mai multe întrebări. Cum a murit mama lui. Ce s-a întâmplat după aceea.

Pixul asistentei zboară pe hârtie. Se ridică şi îl bate pe genunchiul gol.

— Nu-ţi fie teamă, zice ea înainte să plece. Eşti în perfectă siguranţă aici.

Vocea ei sună egal, aşa i se pare lui Sammy, ca şi cum ar repeta ceva ce a spus de o mie de ori.

— Stai cuminte. Vine şi doctorul în câteva minute.

Lui Sammy i se pare că durează mult mai mult de câteva minute. Îşi trece braţele în jurul pieptului, încercând să-şi păstreze căldura. Ochii lui dau roată prin cameră fără încetare. O chiuvetă şi un dulap. Un scaun pe care a stat asistenta. Un scaun rotitor într-un colţ şi, montată pe tavan fix deasupra scaunului, o cameră, cu ochiul scânteietor îndreptat direct către masa de consultaţie.

Asistenta se întoarce, urmată de doctoriţă. Pe cât e asistenta de scundă şi rotundă, pe atât e doctoriţa Pam de înaltă şi slabă. Îndată, Sammy se calmează. Ceva din alura

doctoriţei îi aminteşte de mama lui. Poate că e felul în care îi vorbeşte, uitându-se în ochii lui, pe un ton cald şi blând. Şi mâinile ei sunt calde. Nu poartă mănuşi când îl atinge, ca asistenta.

Ea face lucrurile la care el se aştepta, chestiile pe care le fac doctorii, cu care e obişnuit. Îi bagă o lumină în ochi, în urechi, pe gât. Îl ascultă prin stetoscop respirând. Îl freacă sub maxilar, dar nu prea tare, în timp ce fredonează încet.

— Întinde-te aici, Sam.

Degetele ferme îl apasă pe burtică.

— Te doare când fac aşa?

Îl pune să se ridice, să se aplece, să-şi atingă degetele de la picioare, în timp ce ea îşi trece degetele de-a lungul coloanei lui.

— Bine, puştiule, ţup înapoi pe masă.

El sare înapoi repede, întinzându-se pe hârtia creponată, simţind că vizita aproape s-a terminat. N-o să-i facă injecţie. Poate că îl vor înţepa în deget, şi asta nu e deloc plăcut, dar cel puţin n-o să-i facă injecţie.

— Întinde mâna, te rog.

Dr. Pam îi pune în palmă un tubuleţ gri, nu mai mare decât un bob de orez.

— Ştii ce-i asta? Se numeşte microcip. Ai avut vreodată un animal, un câine, o pisică, Sammy?

Nu. Tati e alergic. Dar dintotdeauna şi-a dorit un câine.

— Vezi tu, unii stăpâni de câini le pun animalelor un aparat exact ca ăsta, pentru cazul în care ar fugi şi s-ar pierde. Asta e puţin diferit totuşi. Emite un semnal pe care noi îl interceptăm.

— Intră exact sub piele, explică dr. Pam, şi oriunde ar fi Sammy, vor putea să-l găsească. În cazul în care păţeşte ceva. E super sigur în Tabăra de Refugiu, dar cu câteva luni în urmă, lumea credea că un atac extraterestru e imposibil, aşa că acum trebuie să avem grijă, să fim cât putem de precauţi…

Se opreşte din ascultat după cuvintele „sub piele”. O să-i injecteze tubuleţul cel gri? Frica începe să-l cuprindă din

nou.

— N-o să doară, zice dr. Pam, simţind cum se strecoară frica. Îţi facem mai întâi o mică injecţie să te amorţim şi apoi n-o să rămâi decât cu un mic punct inflamat, pentru o zi sau două.

Dr. Pam e foarte drăguţă. Îşi dă seama că înţelege cât de tare urăşte el injecţiile şi chiar nu vrea să o facă. Dar trebuie. Îi arată acul pe care îl va folosi pentru anestezie. E foarte mic, un pic mai gros decât un fir de păr. Ca o muşcătură de ţânţar, zice ea. Nu e aşa rău. A fost muşcat de ţânţari de nenumărate ori. Şi doctoriţa promite că n-o să simtă cum intră tubul gri sub piele. N-o să simtă absolut nimic după anestezie.

Se întinde pe burtică, ascunzându-şi faţa în pliul braţului. Camera e rece şi spirtul cu care îi şterge ceafa îl face să tremure violent. Asistenta îi spune să se relaxeze.

— Cu cât eşti mai tensionat, cu atât se inflamează mai tare, îi spune.

El încearcă să se gândească la ceva frumos, ceva care să-i ia gândul de la ceea ce e pe cale să i se întâmple. O vede pe Cassie cu ochiul minţii şi se miră. Se aştepta să o vadă pe mama.

Cassie zâmbeşte. El îi zâmbeşte înapoi, cu faţa ascunsă în încheietura braţului. Un ţânţar de mărimea unei păsări îl înţeapă tare de tot la baza cefei. Nu se mişcă, dar scânceşte uşor. În mai puţin de un minut, s-a terminat.

Numărul patruzeci şi nouă a fost etichetat.

40

După ce doctoriţa îi bandajează punctul de inserţie, notează ceva pe fişa lui, îi înmânează fişa asistentei şi-i spune lui Sammy că trebuie să mai facă un singur test.

El o urmează în camera de alături. E mult mai mică decât sala de consultaţie, doar un pic mai mare decât un dulap.

În mijlocul camerei se află un scaun care-i aminteşte lui Sammy de cel de la dentist, îngust, cu spatele înalt şi cu cotiere subţiri pe ambele părţi.

Doctoriţa îi spune să se aşeze.

— Lasă-te pe spate, cu capul pe spate, aşa. Stai relaxat.

Vrrrr. Spătarul scaunului coboară, partea din faţă se ridică, aducându-i picioarele aproape la acelaşi nivel cu umerii. Faţa doctoriţei intră în câmpul lui vizual. Femeia zâmbeşte.

— În regulă, Sam, ai avut foarte multă răbdare cu noi, iar ăsta e ultimul test, îţi promit. Nu durează mult şi nu doare, dar uneori poate fi cam, cum să spun, intens. Este un test al implantului pe care tocmai ţi l-am făcut. Ca să fim siguri că merge bine. E nevoie de câteva minute, şi trebuie să stai foarte, foarte cuminte. Nu e greu, nu? Nu trebuie să te zvârcoleşti sau să te mişti şi nici măcar să-ţi scarpini nasul, pentru că se anulează testul. Crezi că poţi?

Sammy dă din cap. Îi zâmbeşte doctoriţei, la rândul lui.

— M-am mai jucat de-a statuile, o asigură el. Şi sunt foarte bun.

— Super! Dar ca să fim siguri, o să-ţi pun aceste benzi în jurul încheieturilor şi gleznelor, fără să le leg strâns, ci doar atât cât să nu te scarpini la nas în caz că o să-ţi vină. Benzile îţi vor aminti că trebuie să stai nemişcat. E în regulă?

Sammy dă din cap. După ce l-a legat, ea spune:

— Bine, mă duc în camera cu computerul acum.

Computerul va trimite un semnal care să calibreze transponderul, iar transponderul va trimite un semnal înapoi. Nu îi va lua mai mult de câteva secunde, dar s-ar putea să ţi se pară mai mult – poate mult mai mult. Fiecare om reacţionează diferit. Eşti gata?

— Da.

— Bun! Închide ochii. Ţine-i închişi, până-ţi spun că poţi să-i deschizi. Inspiră adânc, adânc. Începem. Ţine ochii închişi. Număr înapoi de la trei… doi… unu…

O bilă albă, orbitoare, de foc explodează în capul lui Sammy Sullivan. Corpul îi înţepeneşte. Picioarele se opun legăturilor care le ţintuiesc, degetele lui mici strâng puternic cotierele. Aude vocea blândă a doctoriţei de partea cealaltă a luminii orbitoare, spunând:

— E în regulă, Sammy. Nu-ţi fie teamă. Doar câteva secunde şi gata, promit…

Îşi vede pătuţul de pe vremea când era bebeluş. Şi uite-l şi pe Urs lângă el în pătuţ, şi stelele şi planetele care se rotesc leneş deasupra. O vede pe mama, aplecându-se deasupra lui, cu o linguriţă de medicament şi spunându-i că trebuie să-l înghită.

Uite-o pe Cassie în curtea din spate şi e vară şi el se împleticeşte într-o pereche de pantalonaşi, iar Cassie stropeşte cu apă dintr-un furtun pe care îl ţine sus în aer, şi din nimic apare curcubeul. Furtunul dansează înainte şi înapoi, Sammy râde şi aleargă după el, culorile sunt imposibil de prins, aşchii scânteietoare de lumină aurie.

— Prinde curcubeul, Sammy! Prinde curcubeul!

Imaginile şi amintirile curg din mintea lui cum alunecă apa pe o conductă. În nu mai mult de nouăzeci de secunde, întreaga viaţă a lui Sammy ţâşneşte din el şi vine în prim-plan, o avalanşă de senzaţii tactile, de mirosuri, gusturi şi sunete, care apoi se pierd în pustietatea albă. Mintea lui rămâne goală în albul orbitor, tot ce a trăit, tot ce-şi aminteşte, chiar şi acele lucruri pe care nu şi le poate aminti, tot ce a compus personalitatea lui Sammy Sullivan e extras şi sortat şi transmis prin dispozitivul de la baza cefei

în computerul doctoriţei.

Numărul patruzeci şi nouă a fost cartografiat.

41

Dr. Pam îi desface legăturile şi îl ajută să se dea jos de pe scaun. Genunchii lui Sammy cedează. Ea îl ţine de braţe, ca să nu se prăbuşească. Stomacul îi urcă în gât şi vomită pe podeaua albă. Oriunde s-ar uita, nişte buline negre dansează şi ţopăie. Asistenta corpolentă şi nezâmbitoare îl duce înapoi în sala de consultaţie, îl urcă pe masă şi îi spune că e în regulă, îl întreabă dacă vrea să-i aducă ceva.

— Îl vreau pe Urs! strigă el. Vreau la tata şi la Cassie şi vreau acasă!

Dr. Pam apare lângă el. Ochii ei buni strălucesc de înţelegere. Ştie ce simte. Îi spune cât de curajos e, cât de curajos şi norocos şi deştept a fost încât a ajuns până aici. A trecut ultimul test cu brio. E perfect sănătos şi perfect în siguranţă. Ce a fost mai greu a trecut.

— Aşa-mi spunea tati de câte ori se întâmpla ceva rău, şi de fiecare dată se întâmpla ceva şi mai rău, zice Sammy, înghiţindu-şi lacrimile.

Îi aduc o salopetă albă ca s-o îmbrace. Seamănă cu un costum de pilot de avion de vânătoare, închis în faţă, cu materialul mătăsos la atingere. E prea mare pentru el, mânecile îi tot alunecă peste mâini.

— Ştii de ce eşti atât de important pentru noi, Sammy? întreabă dr. Pam. Pentru că tu eşti viitorul. Fără tine şi fără toţi ceilalţi copii n-avem nicio şansă împotriva lor De-asta v-am căutat şi v-am adus aici şi de-asta facem toate aceste lucruri. Ştii câte ceva din ce ne-au făcut ei nouă, şi ştii că a fost groaznic. Lucruri groaznice, oribile, dar asta nu e partea cea mai rea, nu e tot ce ne-au făcut.

— Ce altceva ne-au mai făcut? şopteşte Sammy.

— Chiar vrei să ştii? Pot să-ţi arăt, dar doar dacă vrei să ştii.

În camera albă, tocmai ce retrăise moartea mamei lui, îi

simţise mirosul de cupru al sângelui, privise cum tata şi-l spală de pe mâini. Dar astea nu erau cele mai rele lucruri pe care le făcuseră Ceilalţi, după spusele doctoriţei. Chiar voia să ştie?

— Vreau să ştiu, zice.

Doctoriţa ridică micul disc argintiu pe care asistenta l-a folosit ca să-i ia temperatura, acelaşi dispozitiv pe care Parker l-a pus pe fruntea lui şi a lui Megan în autobuz.

— Asta nu-i un termometru, Sammy, zice doctoriţa. Detectează ceva, dar nu temperatura. Ne spune cine eşti. Sau poate mai corect spus „ce“ eşti. Spune-mi, Sam. Ai văzut vreodată cum arată? Ai văzut vreun extraterestru?

El dă din cap că nu. Tremură în costumul alb, ghemuit pe mica masă de consultaţie. Îi e rău, capul îi pulsează, e slăbit de foame şi oboseală. Ceva din el ar vrea ca ea să înceteze. Aproape că ţipă „Gata! Nu vreau să ştiu!“ Dar îşi muşcă buzele. Nu vrea să ştie, dar trebuie să ştie.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că ai văzut unul, zice doctoriţa, cu o voce tristă, blândă. Toţi am văzut. De la Sosire i-am tot aşteptat să se arate, dar adevărul e că ei erau deja aici, chiar sub nasul nostru, de multă vreme.

El clatină din cap fără oprire. Dr. Pam se înşală. N-a văzut niciunul. Ore întregi l-a ascultat pe Tati făcând speculaţii despre cum ar putea arăta. L-a auzit pe tatăl lui spunând că ar putea să nu afle niciodată cum arată. Nu primiseră niciun mesaj de la ei, nu aterizase niciunul, nu avuseseră nicio confirmare a existentei lor în afara navei-mamă cenuşiu-verzuie, sus, în aer, şi de dronele controlate de la distanţă

De ce zicea doctoriţa că ar fi văzut unul?

Întinde mâna:

— Dacă vrei să vezi, pot să-ţi arăt.

VI
Lutul uman

42

Ben Parish e mort.

Dar nu-mi lipseşte deloc.

Ben era un bleg, un molâu, un papă-lapte.

Nu şi Zombi.

Zombi e tot ceea ce Ben nu era. Zombi e un dur. Zombi e beton. Zombi e rece ca gheaţa.

Zombi s-a născut în dimineaţa în care mi-am părăsit patul de convalescent, am schimbat halatul subţire, de spital, pe o uniformă albastră şi am fost repartizat la cazarma 10. Acolo am fost pus din nou pe picioare de un regim strict, cu trei mese pe zi şi instrucţie epuizantă, dar mai ales de Reznik, instructorul-şef al regimentului, omul care l-a făcut bucăţi-bucăţele pe Ben Parish, reasamblându-l apoi şi transformându-l în necruţătoarea maşină de ucis Zombi care este astăzi.

Nu mă înţelegeţi greşit: Reznik e un nemernic crud, indiferent şi sadic, şi în fiecare noapte adorm imaginându-mi moduri de a-l ucide. Încă din prima zi şi-a propus să-mi facă viaţa cât mai nenorocită cu putinţă, şi aproape c-a reuşit. Am fost pălmuit, lovit cu pumnii şi cu picioarele, împins şi scuipat. Am fost ridiculizat, luat la mişto şi s-a ţipat la mine până când au început să-mi ţiuie urechile. Forţat să stau în picioare ore întregi în ploaia rece ca gheaţa, să frec podeaua întregii cazarme cu periuţa de dinţi, să-mi dezasamblez şi să-mi asamblez arma la loc până au început să-mi sângereze degetele, să alerg până când nu-mi mai simţeam picioarele… v-aţi prins voi.

Dar eu nu. Cel puţin, nu de la început. Mă antrena ca să devin soldat sau voia să mă ucidă? La un moment dat, eram convins că era a doua variantă. Apoi, mi-am dat seama că erau ambele: el chiar voia să mă transforme într-un soldat adevărat – încercând să mă ucidă.

Să vă dau un singur exemplu. Unul e de-ajuns.

Ne făceam gimnastica de dimineaţă în curte, toate detaşamentele regimentului, peste trei sute de oameni, şi Reznik alege chiar momentul ăsta ca să mă umilească în faţa tuturor. Se postează deasupra mea, cu picioarele depărtate, mâinile pe genunchi şi-şi împinge faţa cărnoasă, mâncată de vărsat, cât mai aproape de mine, în timp ce mă las în jos pentru flotarea şaptezeci şi nouă.

— Soldat Zombi, maică-ta a născut vreun copil viu?

— Da, domnule sergent!

— Pun pariu că atunci când te-a făcut s-a uitat o dată la tine şi-a încercat să te bage înapoi la loc!

Zice asta înfigându-mi călcâiul cizmei negre în fund, pentru a mă obliga să mă las la pământ. Cum pământul e îngheţat-bocnă, iar asfaltul absoarbe sângele şi e mai abraziv, grupa mea face flotări în pumni pe inelul de asfalt care înconjoară curtea. Vrea să mă facă să renunţ înainte de-a ajunge la o sută, dar eu rezist: nici vorbă s-o iau de la început! Nu în faţa întregului regiment! Simt privirile celorlalţi recruţi fixate asupra mea. Aşteptându-mi inevitabila prăbuşire. Aşteptând ca Reznik să câştige. Reznik câştigă întotdeauna.

— Soldat Zombi, crezi că-s rău?

— Nu, domnule sergent!

Mă ard toţi muşchii. Pumnii-mi sunt juliţi până la os. Kilogramele le-am pus eu la loc, dar sufletul mi-a revenit la locul lui?

„Optzeci şi opt. Optzeci şi nouă. Mai am puţin.”

— Mă urăşti de moarte?

— Nu, domnule!

„Nouăzeci şi trei. Nouăzeci şi patru.” Cineva dintr-o altă grupă şopteşte: „Cine-i tipu’ ăla?” Şi altcineva, o voce de fată, răspunde: „Îl cheamă Zombi.”

— Eşti un ucigaş, soldat Zombi?

— Da, domnule sergent!

— Mănânci creier de extraterestru pe pâine?

— Da, domnule!

„Nouăzeci şi cinci. Nouăzeci şi şase.” În curte s-a lăsat o linişte mormântală. Nu sunt singurul recrut care-l urăşte pe Reznik. Într-una din zilele astea, cineva o să-l bată chiar la propriul lui joc. Asta-i rugăciunea pe care-o spun în gând, asta-mi oţeleşte umerii în timp ce lupt să ajung la o sută.

— Aiurea! Aud că eşti un laş. Aud că fugi de luptă.

— Nu, domnule!

„Nouăzeci şi şapte. Nouăzeci şi opt.” Încă două şi-am câştigat. O aud pe aceeaşi fată – trebuie să fie destul de aproape – şoptind: „Haide!”

La cea de-a nouăzeci şi noua flotare, Reznik mă împinge din nou cu călcâiul. Mă prăbuşesc pe piept, cu obrazul lipit de noroiul bătătorit al curţii şi mă trezesc cu faţa-i puhavă, cu ochi mici şi spălăciţi, la trei centimetri de-ai mei.

Nouăzeci şi nouă. Cu una mai puţin. Nemernicul.

— Soldat Zombi, eşti o ruşine pentru specia ta. Am înghiţit eu puişori mai duri decât tine. Mă faci să cred că duşmanul avea dreptate în legătură cu rasa umană. Ar trebui să fii dat de mâncare la porci şi-apoi scos pe din dos ca o lătură ce eşti! Ce mai aştepţi, borâtură, o nenorocită de invitaţie?

Capul îmi cade într-o parte. „O invitaţie ar fi numai bună, mulţumesc frumos, sergent.” Văd o fată cam de vârsta mea, care stă alături de grupa ei, cu braţele încrucişate pe piept, şi clatină încetişor din cap. Săracul Zombi. Nu zâmbeşte deloc. Are părul şi ochii negri, şi pielea atât de albă încât pare să lucească în lumina dimineţii. Am senzaţia c-o ştiu de undeva, deşi nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată. Sute de copii sunt antrenaţi pentru război şi alte sute ajung aici în fiecare zi, primesc uniforme albastre, sunt distribuiţi pe detaşamente şi înghesuiţi în cazarmele care străjuiesc curtea. Dar ea are genul acela de figură pe care ţi-o aminteşti.

— Ridică-te, vierme! Ridică-te şi fă încă o sută. O sută, sau jur că-ţi scot ochii şi mi-i atârn de oglinda retrovizoare pe post de brăduţi parfumaţi!

Sunt rupt. Nu cred că mai am forţă nici măcar pentru o

singură flotare.

Dar Reznik nu dă doi bani pe ce cred eu. Ăsta-i celălalt lucru pe care mi-a luat ceva timp să-l pricep: nu le pasă ce gândesc – şi nici *nu vor* să gândesc.

Îşi ţine faţa atât de aproape de a mea că-i pot mirosi respiraţia. E mentolată.

— Ce-i, scumpule? Eşti obosit? Vrei să faci nani?

Mai sunt în stare să fac măcar una? Dacă reuşesc, n-o să fiu un pămpălău absolut. Mă sprijin cu fruntea de asfalt şi închid ochii. Există un loc în care mă duc, un spaţiu în interiorul meu pe care l-am găsit după ce comandantul Vosch mi-a arătat câmpul bătăliei finale, un centru de nemişcare totală care nu e atins de oboseală, disperare, furie şi de niciun alt sentiment provocat de venirea Marelui Ochi Verde din Cer.

În locul ăla nu mă cheamă nicicum. Nu sunt nici Ben, nici Zombi – exist pur şi simplu. Întreg, intangibil, neînfrânt. Ultima fiinţă din univers care deţine întreg potenţialul uman – inclusiv potenţialul de a mai face încă o flotare în faţa celui mai mare ticălos de pe pământ.

Şi o fac.

43

Nu că aş fi eu mai breaz.

Reznik, e el un sadic, dar e adeptul egalităţii de şanse. Ceilalţi şase recruţi din grupa 53 au parte de aceleaşi sadisme împănate cu obscenităţi ca şi mine. Flintstone, de-o vârstă cu mine, cu capul lui mare şi sprâncenele stufoase şi unite; Tank, băiatul de la ţară, slăbănog şi iute la mânie; Dumbo, puştiul de doisprezece ani cu urechile clăpăuge, al cărui zâmbet din orice a dispărut rapid, chiar în prima săptămână de instrucţie; Poundcake, copilul de opt ani care nu vorbeşte niciodată, dar care e, de departe, cel mai bun lunetist dintre noi; Oompa, puştiul grăsuţ cu dinţii strâmbi care-i ultimul la toate exerciţiile şi primul la coadă la popotă; şi, în fine, Teacup, cea mai mică şi cea mai rea fetiţă de şapte ani pe care aţi văzut-o în viaţa voastră, dar şi cea mai bătăioasă, care venerează pământul pe care calcă Reznik, indiferent cât de multe ţipete sau lovituri primeşte.

Nu le ştiu numele reale. Nu vorbim despre cine eram înainte, despre cum am ajuns în tabără sau despre ce s-a întâmplat cu familiile noastre. Lucrurile astea nu contează. Ca şi Ben Parish, şi tipii ăştia – cei de dinainte de Flintstone, Tank, Dumbo etc. – sunt morţi. După ce am fost etichetaţi şi cartografiaţi, ni s-a spus că suntem cea din urmă şi cea mai bună speranţă a umanităţii, vinul cel nou turnat în burdufuri vechi. Am fost uniţi prin ură – ura de cei infestaţi şi de stăpânii lor extratereştri, desigur, dar şi cea mai arzătoare, pură şi neiertătoare ură faţă de sergentul Reznik, devenită cu atât mai intensă cu cât nu putea fi niciodată exprimată.

Când un puşti pe nume Nugget a fost trimis să stea în baraca numărul 10, unul dintre noi, ca un idiot, n-a mai reuşit să se stăpânească, şi-a lăsat toată furia aia multă

vreme încătuşată să explodeze.

Aveţi o singură încercare să ghiciţi cine a fost idiotul cu pricina.

Când l-am văzut pe puşti la apel nu mi-a venit să-mi cred ochilor. N-avea mai mult de cinci ani şi părea să înoate în uniforma albă pe care-o primise. Din cauza aerului rece al dimineţii, tremura ca frunza şi părea gata să-şi verse maţele dintr-un moment în altul, înnebunit de frică. Şi uite-l şi pe Reznik că vine cu chipiul tras peste ochii ca două mărgele, cizmele lustruite-oglindă şi vocea mereu răguşită de la atâta ţipat, şi-şi înfige mecla albicioasă, ciupită de vărsat, chiar în nasul bietului puşti. Nu-mi dau seama cum de-a reuşit prichindelul să nu se scape imediat pe el.

Reznik începe întotdeauna încet şi calm, şi creşte în continuu ritmul până la marele final, poate-aşa te păcăleşte, şi-ajungi să crezi că e şi el o fiinţă umană.

— Măi, măi… Ce-avem noi aici? Ce ne-au trimis, dom’ne, ăştia de la centru – să fie un hobbit? Eşti tu oare o creatură magică, venită din tărâmul basmelor ca să ne vrăjeşti cu magia ta întunecată?

Reznik nici nu se încălzise bine şi puştiul deja se lupta să-şi reţină lacrimile. De-abia s-a dat jos din autobuz după ce-a trecut prin Dumnezeu ştie ce acolo, afară, şi uite-l pe bărbatul ăsta între două vârste cum tabără asupra lui. Mă întrebam cum îl percepea el pe Reznik – sau toată nebunia asta numită Tabăra de Refugiu. Eu încă nu m-am obişnuit cu ea, şi-am depăşit demult vârsta de cinci ani.

— Vai, ce drăguţ! Cât de scump! Cred c-o să plâng! Doamne-dumnezeule, am înmuiat *nuggets* de pui mai mari decât tine în sos iute! a zis, ridicând vocea pe măsură ce se apropia de faţa copilului.

Puştiul rezista, însă, surprinzător de bine. E-adevărat că tresărea şi-şi plimba ochii dintr-un colţ într-altul, dar nu s-a mişcat nici măcar un centimetru, deşi eram convins că nu se gândeşte decât la cum ar putea traversa cât mai repede curtea, fugind până ce nu şi-ar mai fi simţit picioarele de oboseală.

— Care-i povestea ta, soldat Nugget? Ai pierdut-o pe mămica? Vrei să mergi acasă? *Ştiu eu!* Hai să închidem ochii şi să ne punem o dorinţă, şi poate mami o să vină şi-o să ne ducă acasă! Nu-i aşa c-ar fi frumos, soldat Nugget?

Iar puştiul a încuviinţat repede din cap, de parcă Reznik îi pusese chiar întrebarea pe care-o aştepta. În sfârşit, cineva spune ce trebuia spus demult! Şi-a ridicat privirea, fixându-şi ochii mari, de ursuleţ de pluş, în micile fante ale sergentului… Era de-ajuns să-ţi frângă inima, sau să te facă să urli.

Dar n-o faci. Stai nemişcat, cu privirea înainte, mâinile pe lângă corp, pieptul bombat, inima sfâşiată, urmărind cu coada ochiului ce se întâmplă, iar ceva se desprinde înăuntrul tău, descolăcindu-se ca un şarpe cu clopoţei gata de atac. Ceva pe care l-ai ţinut în tine multă vreme şi a acumulat presiune. Nu ştii când o să explodeze, n-o poţi prevedea, iar atunci când se-ntâmplă n-ai cum să-l opreşti.

— Lasă-l în pace!

Reznik s-a întors iute pe călcâie. Nimeni n-a scos un sunet, dar puteai auzi icnetele reţinute de spaimă. De cealaltă partea a liniei, Flintstone făcuse ochii cât cepele. Nu-i venea să creadă ce făcusem. Nici mie.

— Cine-a zis asta? Care dintre voi, viermilor de rahat, tocmai şi-a semnat condamnarea la moarte?

Reznik a scuipat printre dinţi, luând-o de-a lungul şirului, cu chipul roşu de furie şi degetele livide de la cât de tare strângea pumnii.

— Nimeni, ai? Păi atunci, cred c-o să cad în genunchi şi-o să-mi acopăr capul cu mâinile pentru că Domnul Dumnezeu însuşi mi-a vorbit din înaltul cerului!

S-a oprit în faţa lui Tank, care transpira prin uniformă deşi afară de-abia dacă erau vreo 5° Celsius.

— Tu ai fost, botosule? Tu, mă? Că acum îţi rup mâinile ca pe două surcele! a zis, luându-şi avânt ca să-l lovească pe Tank cu pumnul în vintre.

Şi iată că idiotul vorbeşte:

— Eu am zis, sergent! am strigat.

De data asta, Reznik a făcut stânga împrejur cu încetinitorul. I-a luat o mie de ani să ajungă la mine. Singurul sunet care s-a auzit a fost croncănitul îndepărtat al unei ciori.

S-a oprit undeva în raza mea vizuală, dar nu chiar în faţa mea, ceea ce nu era bine deloc. Nu mă puteam întoarce spre el. Trebuia să privesc înainte. Cel mai rău era că nu-i vedeam mâinile: nu aveam să ştiu când – sau de unde – avea să vină lovitura, aşa că n-aveam cum să ştiu nici când să mă pregătesc pentru ea.

— Cum ar veni, soldat Zombi dă ordinele acum, a zis Reznik, dar atât de încet încât de-abia l-am auzit. Soldat Zombi e tăticu' grupei cinzeştrei. Soldat Zombi, cred că m-am îndrăgostit. Mi s-au înmuiat genunchii. Mă faci s-o urăsc pe maică-mea că m-a făcut băiat şi nu pot să-ţi port copiii în pântece.

Oare unde-avea să aterizeze lovitura? La genunchi? În vintre? Probabil că în stomac; Reznik are o slăbiciune pentru stomac.

Nţ. A fost o lovitură dată cu latul palmei drept în mărul lui Adam. M-am clătinat pe picioare, luptându-mă să stau drept, să-mi ţin mâinile pe lângă corp, să nu-i dau satisfacţie şi să nu-i ofer un pretext ca să mă lovească din nou. Curtea şi barăcile ţiuiau, apoi au început să tremure şi să se topească pe măsură ce ochii mi s-au umplut de lacrimi – de durere, fireşte, dar şi de altceva.

— Dar nu-i decât un copil, domnule, am zis eu gâtuit.

— Soldat Zombi, ai două secunde, exact două secunde, să-ţi închizi haznaua aia pe care o ai pe post de gură sau ajungi în incinerator cu celelalte javre extraterestre infestate!

A tras adânc aer în piept, pregătindu-se pentru următorul tir verbal. Cum se pare că-mi pierdusem cu totul minţile, am deschis gura şi-am lăsat cuvintele să curgă. Sincer vorbind: o parte din mine se simţea uşurată şi aproape că jubila. Atât de mult ţinusem ura închisă în mine.

— Atunci, instructorul-şef ar trebui s-o facă, domnule!

Soldatului chiar nu-i pasă, domnule! Doar… doar să lăsaţi băiatul în pace.

Linişte absolută. Nici măcar cioara nu se mai agita. Nimeni din grupă nu mai respira. Ştiam ce le trecea prin minte. Auzisem cu toţii povestea pifanului mai slobod la gură şi a „accidentului” de la cursa cu obstacole care îl trimisese la spital pentru trei săptămâni. Şi cealaltă poveste, despre puştiul tăcut, de zece ani, care a fost găsit la duşuri, spânzurat cu un prelungitor. Sinucidere, declarase medicul. Mulţi nu erau chiar aşa de siguri de asta.

Reznik nu s-a mişcat din loc.

— Soldat Zombi, cine e şeful grupei voastre?

— Domnule sergent, soldat Flintstone este şeful nostru de grupă!

— Soldat Flintstone, la apel! a lătrat Reznik.

Flint a făcut un pas înainte şi-a salutat băţos. Unica lui sprânceană tremura de încordare.

— Soldat Flintstone, eşti eliberat din funcţie. Soldat Zombi este acum comandant de grupă. Soldat Zombi e prost şi urât, dar are vână.

Simţeam ochii lui Reznik sfredelindu-mi ţeasta.

— Soldat Zombi, ce s-a întâmplat cu sora ta mai mică?

Am clipit de două ori, încercând să nu las nimic să se vadă, dar vocea mi s-a frânt un pic când i-am răspuns:

— Sora soldatului e moartă, domnule!

— Pentru că ai fugit ca un laş!

— Da, domnule. Soldatul a fugit ca un laş!

— Da’ acum nu mai fugi, soldat Zombi, nu-i aşa?

— Nu, domnule, nu mai fug!

A făcut un pas în spate, lăsând, pentru o fracţiune de secundă, o umbră să-i treacă pe chip. O expresie pe care n-o mai văzusem niciodată. Aducea foarte mult a respect, dar era clar că nu putea fi asta.

— Soldat Nugget, la apel!

Pifanul nu s-a mişcat din loc până ce Poundcake nu l-a împuns uşor cu degetul în spate. Plângea. Nu voia s-o facă,

încerca să se abţină, dar Doamne, ce băieţel n-ar fi plâns într-o situaţie ca asta? Viaţa de până acum te azvârle ca pe un gunoi şi tocmai aici s-ajungi?

— Soldat Nugget, soldat Zombi e şeful tău de grupă şi-o să stai cu el în cazarmă. O să înveţi tot ce trebuie de la el. O să te-nveţe să mergi, să vorbeşti, să gândeşti. El o să fie fratele pe care nu l-ai avut niciodată. Înţelegi ce-ţi spun, soldat Nugget?

— Da, domnule! a răspuns el cu o voce micuţă şi chiţăită, dar măcar băgase regulile la cap, şi încă repede.

Şi aşa a început.

44

Aşa arată o zi obişnuită în neobişnuita realitate a Taberei de Refugiu.

5:00 a.m. Trezirea şi spălarea. Îmbrăcatul şi pregătirea paturilor pentru inspecţie.

5:10 a.m. Apelul de dimineaţă. Reznik ne inspectează paturile. Găseşte o cută în aşternuturile cuiva, ţipă vreo douăzeci de minute, apoi alege un alt recrut la întâmplare, la care mai ţipă vreo douăzeci de minute fără niciun motiv. Apoi trei ture în jurul curţii de antrenament, timp în care ne îngheaţă fundurile, iar eu trebuie să-i implor pe Oompa şi pe Nugget să ţină ritmul sau primesc încă o tură de teren. Pământul îngheţat de sub tălpile noastre. Respiraţia care se transformă instantaneu în abur. Cele două coloane gemene de fum negru de la centrala termică, ridicându-se în depărtare, dincolo de pista de aterizare şi de huruitul autobuzelor care opresc la intrarea principală.

6:30 a.m. Masa la cantina aglomerată, care miroase vag a lapte acru, amintindu-mi de molimă şi de faptul că, nu demult, nu mă gândeam decât la trei chestii – maşini, fotbal şi fete, exact în ordinea asta. Îl ajut pe Nugget cu tava, îndemnându-l să mănânce pentru că altfel instrucţia o să-l omoare. Chiar astea au fost cuvintele mele: „instrucţia o să te omoare”. Tank şi Flintstone râd de mine că-l cocoloşesc pe Nugget. Deja îmi spun dădaca lu’ Nugget. Să-i ia dracu’. După ce mâncăm, mergem să vedem ce-a apărut la avizier.

Scorurile din ziua anterioară sunt afişate pe un panou în faţa cantinei în fiecare dimineaţă. Punctele luate pentru cel mai bun timp la cursa cu obstacole, antrenamentele de pregătire pentru raidurile aeriene, cursele de trei kilometri. Primele patru grupe o să încheie stagiul la sfârşitul lui noiembrie, iar concurenţa e dură. Grupa noastră a înţepenit

de săptămâni întregi pe locul zece. Zece nu-i un loc rău, dar nici prea bun nu e.

8:30 a.m. Antrenament. Cu arme. Corp la corp. Supravieţuire în sălbăticie. Supravieţuire în mediul urban. Recunoaştere. Comunicaţii. Preferatul meu, de departe, e antrenamentul de supravieţuire. În special orele alea memorabile în care am fost nevoiţi să ne bem propria urină.

12:00 p.m. Masa de prânz. O carne misterioasă între două cruste tari de pâine. Dumbo, ale cărui bancuri sunt la fel de proaste pe cât de mari îi sunt urechile, hohoteşte că, de fapt, nu incinerăm corpurile contaminate, ci le tocăm şi le dăm de mâncare soldaţilor. Trebuie s-o trag repede pe Teacup, înainte de-a apuca să-i dea c-o tavă în cap. Nugget se holbează la burgerul lui de parc-ar fi gata să sară din farfurie şi să-l muşte de faţă. Mersi mult, Dumbo. Pustiu' e şi-aşa destul de slăbănog.

1:00 p.m. Iarăşi antrenament. Mai ales la poligon. Nugget a primit un băţ în loc de puşcă şi se face că trage în timp ce noi trimitem gloanţe adevărate înspre nişte ţinte de carton. Ropotul mitralierelor M16. Scârţâitul placajului sfârtecat. Poundcake are cel mai bun scor; eu sunt cel mai prost ţintaş din grupă. Îmi zic că ţinta e Reznik, sperând că asta o să mă facă s-o nimeresc. Nici vorbă.

5:00 p.m. Masa de seară. Conserve de carne, de mazăre şi de fructe. Nugget îşi plimbă mâncarea prin farfurie cu furculiţa şi izbucneşte în lacrimi. Întreaga grupă mă fixează cu privirea. Nugget e responsabilitatea mea. Dacă Reznik se decide să ne ia la refec pentru comportament necorespunzător o să se dezlănţuie iadul pe pământ, şi pe mine cade greul. Flotări suplimentare, raţii reduse – ar putea să ne scadă şi nişte puncte. Nimic altceva nu contează, decât să terminăm odată instrucţia de bază, să ieşim la luptă şi să scăpăm de Reznik. Peste masă, Flintstone mă săgetează cu privirea de sub sprânceana lui stufoasă. E furios pe Nugget, dar e şi mai furios pe mine că i-am luat postul. Nu că aş fi cerut eu să fiu şef de grupă. A

venit la mine dup-aia şi-a mârâit „Nu-mi pasă ce eşti acum, da’ eu, când termin, o să fiu sergent.” Iar eu îi zic „Mai multă putere pentru tine, Flint.“ Ideea ca eu să conduc o unitate de luptă e de-a dreptul ridicolă. Între timp, nimic din ceea ce spun nu reuşeşte să-l calmeze pe Nugget. Vorbeşte întruna despre sora lui şi despre cum i-a promis ea c-o să vină după el. Mă întreb de ce naiba ne-a procopsit comandantul cu un pici care nici măcar nu poate să ţină în mână o puşcă. Dacă Ţara Minunilor triază cei mai buni luptători, piciul ăsta în ce categorie intră?

6:00 p.m. Sesiune de întrebări cu sergentul de instrucţie în cazarmă. Partea mea favorită a zilei, în care petrec ceva timp cu persoana cea mai dragă mie din întreaga lume. După ce ne aduce la cunoştinţă ce rahaţi cu ochi fără nicio valoare suntem, Reznik ne lasă să ne exprimăm problemele şi îngrijorările.

Majoritatea întrebărilor noastre au de-a face cu concursul. Reguli, proceduri în caz de egalitate, zvonuri despre cutare grupă care trişează. Singurul lucru care ne preocupă este cum să trecem examenul.

Alte subiecte: situaţia operaţiunilor de salvare şi triaj (nume de cod Micuţa Bo Peep – şi nu glumesc!) Ce veşti mai avem din afară? Când o să ne instalăm definitiv în buncărul subteran, pentru că e limpede că inamicul vede tot ce facem aici şi nu-i decât o chestiune de timp până o să ne spulbere de pe faţa pământului. Iar la asta primim răspunsul standard: comandantul Vosch ştie foarte bine ce face. Nu-i treaba noastră să ne gândim la strategii şi logistică. Treaba noastră e să ucidem inamicul.

8:30 p.m. Timp de voie. În sfârşit, am scăpat de Reznik. Ne spălăm uniformele, lustruim bocancii, frecăm podelele şi latrina, curăţăm puştile, ne uităm împreună la reviste porcoase şi facem schimb de obiecte de contrabandă, cum ar fi bomboane sau gumă de mestecat. Jucăm cărţi, ne luăm la mişto şi ne plângem de Reznik. Comentăm zvonurile zilei şi spunem glume proaste, încercând să ţinem la distanţă tăcerea care ne răsună în cap, locul unde un

ţipăt neîntrerupt, dar mut, se ridică la suprafaţă ca aburul fierbinte care pluteşte deasupra unui şuvoi de lavă. Invariabil, izbucneşte câte o ceartă, întreruptă chiar înainte de-a se transforma într-o bătaie cu pumnii. Zvonurile ne sfâşie, ne chinuie. Ştim prea multe. Nu ştim destule. De ce e compus regimentul nostru doar din copii sub optsprezece ani? Ce s-a întâmplat cu toţi adulţii? Sunt duşi în altă parte, şi dacă da, unde şi de ce? Infestaţii sunt ultimul val, sau o să mai vină unul, un Al Cincilea Val care o să le facă pe primele patru să pară o nimica toată? Gândul la un Al Cincilea Val pune capăt oricărei discuţii.

9:30 p.m. Stingerea. E vremea să stau treaz în pat, gândindu-mă la un mod cu totul nou şi creativ de a-l desfiinţa pe sergentul Reznik. După o vreme obosesc, aşa că încep să mă gândesc la toate fetele cu care am fost, aranjându-le după cele mai variate criterii. Cea mai frumoasă. Cea mai deşteaptă. Cea mai amuzantă. Blondele. Brunetele. Până unde am ajuns cu ele. Şi toate încep să se contopească într-o singură fată, Fata Care Nu Mai Există, iar în ochii ei, Ben Parish, zeul culoarelor liceului, trăieşte din nou.

Scot medalionul lui Sissy din ascunzătoarea de sub pat şi mi-l lipesc în dreptul inimii. Nu mai vreau vinovăţie. Nu mai vreau durere. Voi schimba autocompătimirea pe ură. Vinovăţia pe şiretenie. Durerea pe dorinţa de răzbunare.

— Zombi? şopteşte Nugget din patul de lângă mine.

— Nu se vorbeşte după stingere, îi răspund.

— Nu pot să dorm.

— Închide ochii şi gândeşte-te la ceva frumos.

— Putem să ne rugăm? E împotriva regulilor?

— Sigur că poţi să te rogi. Dar nu cu voce tare.

Îi aud respiraţia şi patul scârţâind în timp ce se foieşte dintr-o parte într-alta în aşternuturi.

— Cassie spunea întotdeauna rugăciunea cu mine, mărturiseşte el.

— Cine-i Cassie?

— Ţi-am spus.

— Am uitat.

— Cassie e sora mea. O să vină după mine.

— Aa, sigur.

Nu-i mai spun că, dacă n-a apărut până acum, probabil că e moartă. Nu eu trebuie să-i frâng inima; asta-i treaba timpului.

— Dar a promis. A promis.

Se-aude un mic sughiţ de plâns. Minunat. Nimeni nu ştie precis, dar o luăm cu toţii de bună că dormitoarele sunt împânzite de microfoane şi că Reznik stă mereu la pândă aşteptând să greşim ca să ne poată strivi ca pe nişte gândaci. Încălcarea regulii tăcerii pe perioada stingerii ne va aduce tuturor o săptămână de serviciu la bucătărie.

— Hei, e în regulă Nugget…

Întind mâna să-l liniştesc şi dau peste capul lui proaspăt ras pe care îl mângâi uşor cu degetele. Lui Sissy îi plăcea s-o mângâi pe cap când nu se simţea bine – poate că şi lui Nugget îi place.

— Hei, voi de-acolo, terminaţi-o! strigă Flintstone în surdină.

— Da, da, zice şi Tank. Ce, Zombi, vrei s-o-ncurcăm cu toţii?

— Vino încoace, îi şoptesc lui Nugget, dându-mă la o parte şi bătând uşor salteaua cu palma, ca să-i arăt unde să se-aşeze. O să spun rugăciunea cu tine şi dup-aia te culci la loc, da?

Salteaua se lasă de la greutatea suplimentară. O, Doamne, ce fac aici? Dacă Reznik apare într-o inspecţie surpriză, o să curăţ cartofi o lună întreagă. Nugget stă întins pe-o parte, cu faţa spre mine, iar când îşi aduce mâinile sub bărbie, pumnişorii i se freacă de braţele mele.

— Ce rugăciune spuneai cu ea? întreb.

— „Adorm încetişor”, şopteşte el.

— Careva să-i pună o pernă pe faţă lui Nugget, zice Dumbo din colţul lui şi văd cum lumina difuză din cameră se răsfrânge în ochii mari şi cafenii ai puştiului.

Medalionul lui Sissy mă apasă pe piept, iar ochii lui

Nugget strălucesc ca două faruri gemene în întuneric. Rugi şi promisiuni. Cea pe care i-a făcut-o sora lui şi cea nerostită pe care i-am făcut-o eu surorii mele. Rugăciunile sunt tot un fel de promisiuni, iar astăzi trăim în vremea promisiunilor încălcate. Dintr-odată, îmi vine să izbesc cu pumnul în perete.

— „E noapte şi adorm încetişor, şi-l rog pe Domnul să-mi ţină sufletul uşor."

La următorul vers, mi se alătură şi el.

— „Iar dimineaţă, când mă voi trezi, iubirea Lui mă va călăuzi."

Şuierăturile dezaprobatoare se înteţesc. Cineva aruncă o pernă în noi, dar nu ne oprim.

— „E noapte şi adorm încetişor, şi-l rog pe Domnul să-mi ţină sufletul uşor. Peste noapte, îngerii Lui să mă vegheze, până la zi să stea pe metereze."

La „îngerii Lui" şâşâielile şi şuierăturile se opresc. Peste dormitor se aşterne o linişte adâncă.

Înaintea ultimului vers, vocile noastre încetinesc, de parcă n-am vrea să ajungem la capăt, pentru că la sfârşitul acestei rugăciuni nu se află decât nimicul unui alt somn epuizat, apoi o altă zi de aşteptare a zilei de pe urmă, cea în care vom muri. Până şi Teacup cred că ştie că n-o să ajungă să-şi sărbătorească a opta zi de naştere. Dar o să ne trezim, oricum, şi-o să trecem iar prin şaptesprezece ore de iad. Pentru că vom muri, dar măcar vom muri fără să cedăm.

— „Iar dac-o fi să mor mai înainte, la El să mă primească e ruga mea fierbinte."

45

În dimineaţa următoare sunt în biroul lui Reznik cu o cerere specială. Ştiu ce va răspunde, dar tot trebuie să-l întreb.

— Domnule, şeful de grupă solicită ca sergentul să-l învoiască pe soldatul Nugget de la îndatoririle de azi.

— Soldatul Nugget e un membru al acestei grupe, îmi aminteşte el. Şi, ca membru al acestei grupe, trebuie să îndeplinească toate îndatoririle care i-au fost atribuite de Comandamentul Central. Absolut toate, soldat.

— Domnule, şeful de grupă solicită ca sergentul să se mai gândească, dată fiind vârsta soldatului Nugget şi…

Reznik expediază restul propoziţiei cu o fluturare de mână:

— Băiatul n-a căzut din cer, soldat. Dacă n-ar fi trecut testele preliminare nu ar fi fost repartizat la unitatea ta. Fapt este, însă, că *a trecut* testele preliminare, *a fost* repartizat la unitatea ta şi *va îndeplini* toate sarcinile care v-au fost atribuite de Comandamentul Central, inclusiv P&D. Clar, soldat?

Ce pot să zic, Nugget? Eu am încercat.

— Ce înseamnă P&D? mă întreabă la micul dejun.

— Procesare şi Debarasare, îi răspund, ferindu-mi privirea.

De partea cealaltă a mesei, Dumbo îşi împinge tava din faţă cu un oftat.

— Minunat. Nu pot să mănânc decât dacă nu mă gândesc deloc la asta!

— Aşa se alege grâul de neghină, puişor, se bagă Tank, cerând din ochi aprobarea lui Flintstone.

Ăştia doi sunt la cataramă. În ziua în care Reznik mi-a dat postul, Tank a venit la mine şi mi-a spus că nu-i pasă cine e şef de grupă, că el nu ascultă decât de Flint. Am ridicat din

umeri. Ce-o fi o fi. Când absolvim – dacă o să absolvim vreodată – unul dintre noi va fi promovat la gradul de sergent, iar ăla precis nu voi fi eu.

— Dr. Pam ţi-a arătat un infestat, îi zic lui Nugget, iar el dă din cap că da.

După expresia lui, îmi dau seama că nu e o amintire plăcută.

— Ai apăsat pe buton, zic.

O altă încuviinţare. Mai lentă decât prima.

— Ce crezi că se întâmplă cu persoana de dincolo de geam după ce apeşi pe buton?

— Moare, şopteşte Nugget.

— Şi cu oamenii bolnavi pe care-i aduc din afară, cei care nu supravieţuiesc după ce ajung aici – ce crezi că se întâmplă?

— Haide, Zombi, spune-i odată! zice Oompa, care şi-a împins şi el tava la o parte.

O premieră, dat fiind că e singurul din grupă care se duce să-şi pună porţii suplimentare. Mâncarea de la cantina noastră e oribilă, şi asta-i puţin spus.

— E un lucru pe care nu ne place să îl facem, dar care trebuie făcut, îi zic preluând, în parte, sloganul companiei. Pentru că suntem în război, înţelegi? Aşa-i la război.

Mă uit de-a lungul mesei, în căutare de sprijin. Singura care vrea să-mi susţină privirea e Teacup, care dă fericită din cap.

— Război, zice ea veselă.

Ies din cantină şi traversez curtea în care mai multe grupe se antrenează sub privirile atente ale sergenţilor de instrucţie, cu Nugget ţopăind pe lângă mine. Pe la spate, cei din grupă îi spun „Câinele lui Zombie“. Trecem printre barăcile 3 şi 4 ca să ajungem la drumul care duce la centrala electrică şi la hangarele de procesare. Ziua e rece şi înnorată, şi pare c-ar putea să ningă. În depărtare se aude zgomotul unui Black Hawk care decolează şi ropotul ascuţit al focului de arme automate. Chiar în faţa noastră, turnurile gemene ale centralei scuipă fum gri şi negru în

aer. Cel gri se pierde în nori. Cel negru pluteşte leneş în aer.

La intrarea în hangar a fost ridicat un cort mare şi alb, zona fiind împrejmuită cu semne roşii şi albe de pericol biologic. Aici ne îmbrăcăm în costumele de protecţie pentru procesare. Odată echipat, îl ajut pe Nugget să-şi pună costumul portocaliu, ghetele, mănuşile de cauciuc, masca şi gluga. Îi ţin lecţia despre cum nu trebuie să-şi dea niciodată jos vreo parte a costumului în interiorul hangarului, absolut niciodată, cu niciun pretext. Trebuie să ceară permisiunea înainte de-a pune mâna pe orice, iar dacă trebuie să părăsească clădirea din orice motiv, trebuie să fie decontaminat şi inspectat înainte de-a intra înapoi.

— Stai aproape de mine şi-o să fie bine, îi spun.

Când dă din cap, gluga îi saltă înainte şi-napoi, iar masca de plastic îl loveşte în frunte. Încearcă să rămână stăpân pe sine, dar nu-i prea iese. Aşa că-i zic:

— Sunt doar oameni, Nugget. Nimic altceva decât oameni.

În hangarul de procesare, trupurile doar-oamenilor sunt triate, infestaţii de neinfestaţi. Infestaţii sunt însemnaţi cu un cerc verde strălucitor pe frunte, dar, de cele mai multe ori, nu-i nevoie să te uiţi după el – infestaţii sunt întotdeauna cele mai proaspete cadavre.

Au fost stivuiţi unii peste alţii lângă peretele din spate, aşteptând să le vină rândul să fie întinşi pe mesele lungi, de metal, dispuse pe toată lungimea hangarului. Trupurile sunt în diverse stadii de descompunere. Unele sunt vechi de câteva luni, altele sunt atât de proaspete încât ai senzaţia că s-ar putea ridica în fund pentru a-ţi face cu mâna.

E nevoie de trei grupe pentru treaba asta. O echipă duce cadavrele cu căruciorul până la mesele de tablă. O alta le procesează, iar o a treia duce corpurile procesate şi le stivuieşte la intrare, de unde vor fi ridicate. Sarcinile se îndeplinesc prin rotaţie, ca să mai rupem monotonia.

Procesarea e partea cea mai interesantă, iar astăzi grupa noastră chiar de-acolo începe. Îi spun lui Nugget să nu

atingă nimic şi să mă urmărească până se prinde cum trebuie procedat.

Goleşti buzunarele. Separi conţinutul. Gunoiul merge într-o găleată, echipamentele electronice în alta, metalele preţioase într-o a treia şi toate celelalte metale în a patra. Portofele, genţi, hârtii, bani – toate sunt gunoi. Unii dintre noi nu se pot abţine – ce vreţi, lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba – şi umblă cu buzunarele doldora de bancnote de o sută de dolari complet inutile.

Poze, buletine şi orice alt mărunţiş sentimental care nu-i din ceramică – gunoi. Aproape fără excepţie, de la cei mai tineri până la cei mai bătrâni, buzunarele morţilor sunt pline-ochi de cele mai ciudate lucruri, a căror valoare reală numai proprietarul ar putea-o cunoaşte.

Nugget nu scoate o vorbă. Mă priveşte lucrând şi se ţine în dreapta mea când păşesc în lateral, trecând la următorul cadavru. Hangarul e ventilat, dar asta nu face mirosul mai puţin copleşitor. Ca orice miros omniprezent – sau, mai curând, ca orice alt lucru omniprezent – te obişnuieşti cu el, iar după o vreme, nici nu-l mai simţi.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru celelalte simţuri. Şi pentru suflet. După ce-ai văzut al cinci sutelea bebeluş mort, cum mai poţi fi şocat sau îngreţoşat sau cum mai poţi să simţi ceva în general?

Lângă mine, Nugget mă priveşte în tăcere.

— Să-mi spui dacă ţi se face rău, îi zic eu ferm. E absolut oribil să vomiţi în costum.

Difuzoarele de deasupra capetelor noastre revin la viaţă şi melodiile încep. Majoritatea preferă rap în timp ce procesează; mie-mi place să-l combin cu ceva heavy metal şi R&B. Nugget vrea să facă şi el ceva, aşa că-l pun să ducă hainele zdrenţuite în containerele pentru haine. Vor fi arse la noapte, alături de cadavrele procesate. Debarasarea are loc alături, în incineratorul centralei. Se zice că fumul negru e de la cărbune, iar cel gri, de la cadavre. Nu ştiu dacă-i adevărat.

E una dintre cele mai grele procesări pe care le-am făcut.

Îl am pe Nugget pe cap, cadavrele şi, pe deasupra, trebuie să mai arunc un ochi şi la restul echipei, pentru că nu-i niciun sergent prin preajmă, de fapt, niciun adult pur şi simplu în hangarul de procesare, cu excepţia celor morţi. Sunt numai copii şi, uneori, ai impresia că eşti în clasă când profesorul tocmai a fost chemat pe culoar. Lucrurile pot s-o ia razna.

În afară de P&D, grupele nu prea interacţionează între ele. Concurenţa pentru primele locuri pe tabela de marcaj e prea intensă şi n-are nimic prietenos.

Aşa că, atunci când o văd pe fata cu pielea albă şi părul negru ducând cadavrele cu roaba de la masa lui Poundcake la zona de debarasare, nu mă duc să mă prezint şi nici nu-l opresc pe vreunul dintre coechipierii ei să-l întreb cum o cheamă. Mă mulţumesc s-o urmăresc de la distanţă, în timp ce scormonesc prin buzunarele morţilor. Observ că dirijează traficul la ieşire, ceea ce înseamnă că e şefa de grupă. În pauza de la jumătatea dimineţii, îl trag pe Poundcake deoparte. E un puşti drăguţ, tăcut, dar nu într-un fel ciudat. Dumbo are teoria asta că, într-o bună zi, dopul o să sară şi Poundcake n-o să se mai oprească din vorbit o săptămână întreagă.

— O ştii pe fata de la grupa 19 care lucrează la masa ta? îl întreb. El dă din cap că da. Ştii ceva despre ea? Dă din cap că nu. Ştii de ce te întreb asta, Cake? Ridică din umeri. Bine, zic, dar nu mai spune nimănui că te-am întrebat.

După a patra oră la linia de procesare, Nugget nu prea se mai ţine bine pe picioare. Are nevoie de-o pauză, aşa că-l scot afară câteva minute, unde stăm sprijiniţi de uşa hangarului, uitându-ne cum se pierd coloanele de fum negru şi gri în nori.

Nugget îşi dă gluga jos şi-şi sprijină capul de uşa rece de metal, cu faţa strălucind de transpiraţie.

— Sunt doar oameni, îi spun din nou, pentru că nu ştiu ce altceva să-i spun. Devine mai uşor, insist eu. De fiecare dată, simţi ceva mai puţin. Până când ajunge să fie ca – nu ştiu – ca atunci când îţi faci patul, sau te speli pe dinţi.

Sunt încordat, aşteptând s-o ia razna. Să plângă. S-o ia la sănătoasa. Să izbucnească. Ceva. Orice. Dar tot ce văd în ochii lui e o căutătură distantă şi, brusc, eu sunt cel pe cale să izbucnească. Nu la el. Sau la Reznik pentru că m-a obligat să-l aduc aici. La ei. La nenorociţii care ne-au făcut asta. Lăsaţi viaţa mea – asta ştiu cum se termină. Dar a lui Nugget? Are cinci ani şi ce-ar trebui să se-aştepte? Şi de ce naiba l-a repartizat comandantul Vosch la o unitate de luptă? Pe cuvântul meu, nici măcar nu poate să ridice o puşcă. Poate că ideea e să-i prinzi de tineri şi să-i dresezi de la zero. Încât până ajung de vârsta mea să nu fie doar nişte ucigaşi cu sânge rece, ci unii cu sângele de gheaţă. Cu azot lichid curgându-le prin vene.

Înainte să-i simt atingerea pe braţ, îi aud vocea:

— Zombi, eşti bine?

— Da, da, sunt bine.

Iată o întorsătură ciudată: el e îngrijorat pentru soarta mea.

Un camion mare opreşte în faţa uşilor hangarului, iar grupa 19 începe să încarce cadavrele, aruncându-le pe platformă asemenea salvatorilor care aruncă saci cu ajutoare. Iat-o iarăşi pe fata cu părul negru, luptându-se cu partea din faţă a unui cadavru foarte gras. Înainte de-a intra din nou în clădire după următorul cadavru, aruncă o scurtă privire în direcţia noastră. Minunat. Probabil c-o să ne raporteze c-am ars gazul de pomană ca să ne mai taie câteva puncte din scor.

— Cassie spune că nu contează ce fac ei, zice Nugget. Nu pot să ne omoare pe toţi.

— Şi de ce nu pot? Pentru că, puştiule, chiar mi-ar plăcea şi mie să ştiu.

— Pentru că suntem prea greu de ucis. Suntem investa… invo… invici…

— Invincibili?

— Asta e! zice el, cu o bătaie liniştitoare pe braţ. Invincibili.

Fum negru, fum gri. Şi frigul care ne muşcă obrajii,

căldura corpurilor noastre închisă în costume, Zombi şi Nugget, norii mohorâţi de deasupra şi, ascunsă dincolo de ei, nava-mamă care a dat naştere fumului gri şi, într-un fel, nouă. Şi nouă.

46

Acum, Nugget se strecoară în patul meu în fiecare noapte, după stingere, ca să-şi spună rugăciunea. Îl las să stea până adoarme, apoi îl iau în braţe şi-l duc în patul lui. Tank ameninţă să mă denunţe. De regulă, după ce-i dau un ordin care nu-i place. Dar n-o face. În secret, cred că aşteaptă cu nerăbdare momentul rugăciunii.

Mă uimeşte cât de repede s-a adaptat Nugget la viaţa din tabără. Dar aşa sunt copiii. Se pot obişnui cu aproape orice. Tot nu poate ridica puşca la umăr, dar face tot restul, uneori chiar mai bine decât puştii mai mari. E mai iute decât Oompa la cursa cu obstacole şi prinde lecţiile din zbor mai bine decât Flintstone. Singura care nu-l poate suferi e Teacup. Cred că-i vorba de gelozie: înainte de venirea lui Nugget, Teacup era bebeluşul familiei.

E-adevărat că Nugget a avut o mini-criză în timpul primului exerciţiu de raid aerian. Ca noi toţi, nu ştia când o să aibă loc, dar, spre deosebire de noi, el n-avea habar nici despre ce naiba era vorba.

Se întâmplă o dată pe lună şi întotdeauna în toiul nopţii. Sirenele urlă atât de tare încât simţi podeaua vibrându-ţi sub picioarele goale, în timp ce orbecăieşti prin întuneric, îţi tragi repede uniforma şi ghetele pe tine, apuci în grabă M16-le şi năvăleşti afară, alături de celelalte sute de recruţi, care traversează curtea înspre tunelele de acces subteran.

Eu rămăsesem cu câteva minute în urma grupei, pentru că Nugget urla de-ţi spărgea timpanele şi se-agăţa de mine ca o maimuţică de mama ei, crezând că navele extraterestre o să apară din clipă în clipă ca să-şi verse încărcătura ucigaşă peste noi.

Am ţipat la el să se calmeze şi să se ţină după mine. Dar îmi iroseam gura de pomană. Până la urmă, l-am luat pur şi simplu pe sus şi l-am aruncat pe umăr, ţinând puşca într-o

mână şi fundul lui în cealaltă. În timp ce-o zbugheam afară pe uşă, în minte mi-a venit imaginea unei alte nopţi şi-a unui alt copil care ţipa. Amintire care m-a făcut să gonesc şi mai tare.

Am intrat în casa scării, am coborât cele patru etaje scăldate în lumina galbenă de urgenţă, cu capul lui Nugget bălăngănindu-mi-se pe spate, apoi am trecut de uşa blindată de jos, am parcurs un scurt culoar, şi-am intrat printr-o a doua uşă blindată în complexul subteran. În spatele meu, uşa grea s-a închis cu un ţăcănit, încuindu-ne înăuntru. De-acum, Nugget părea să fi înţeles că nu urmează să fim pulverizaţi aşa că l-am putut lăsa jos.

Adăpostul este un labirint năucitor de coridoare slab luminate care se intersectează, dar am făcut atâtea exerciţii în el, încât îmi puteam găsi postul şi cu ochii închişi. Am încercat să acopăr zgomotul sirenei, strigându-i lui Nugget să mă urmeze şi-am luat-o din loc. O grupă care se îndrepta în cealaltă direcţie a trecut în fugă pe lângă noi.

Dreapta, stânga, dreapta, dreapta, stânga, până la ultimul coridor, ţinându-l pe Nugget de ceafă ca să nu rămână în urmă. Îmi vedeam deja grupa îngenuncheată la douăzeci de metri de peretele unui tunel înfundat, cu puştile aţintite asupra grilajului de metal ce acoperea puţul de aerisire care ducea la suprafaţă.

În spatele lor stătea Reznik, cu un cronometru în mână.

„Rahat.”

Am întârziat patruzeci şi opt de secunde. Patruzeci şi opt de secunde care aveau să ne coste trei zile de permisie. Patruzeci şi opt de secunde care aveau să ne coboare încă un loc în clasament. Patruzeci şi opt de secunde care însemnau Dumnezeu ştie câte alte zile de Reznik.

Odată întorşi în dormitor eram mult prea agitaţi ca să mai dormim. Jumătate din grupă era supărată pe mine, cealaltă jumătate, pe Nugget. Evident că Tank dădea vina pe mine.

— Ar fi trebuit să-l laşi în urmă, zice el, cu faţa lui ascuţită, roşie de furie.

— Facem exerciţiile astea cu un motiv, Tank, îi amintesc eu. Dacă ar fi fost un atac pe bune?

— Bănuiesc c-ar fi mort.

— Şi el e un membru al grupei ăsteia ca şi noi.

— Tu tot nu te prinzi, Zombi, nu-i aşa? E vorba de natura omului. Cine-i prea bolnav sau prea slab trebuie să dispară, zice scoţându-şi cizmele şi aruncându-le în lada de la capătul patului. Dacă ar fi după mine, i-am arunca pe toţi în incinerator cu infestaţii.

— Să omori oameni – nu-i asta treaba extratereştrilor?

E roşu ca sfecla la faţă şi loveşte aerul cu pumnii. Flintstone schiţează gestul de a veni să îl calmeze, dar Tank îi face semn să stea pe loc.

— Ăla care-i prea slab, prea bolnav, bătrân, încet, prea prost sau prea mic – ăla trebuie să DISPARĂ! ţipă el. Toţi cei care nu pot să lupte sau să ne sprijine în luptă – nu fac altceva decât să ne tragă în jos, după ei.

— Pot să fie sacrificaţi, arunc eu sarcastic.

— Lanţul e doar atât de puternic pe cât e cea mai slabă verigă a lui, rage Tank. E în natura lucrurilor, Zombi. Doar cei puternici supravieţuiesc!

— Haide, omule, las-o baltă, îi spune Flintstone. Zombi are dreptate. Nugget face parte din echipa noastră.

— Lasă-mă-n pace, Flint, ţipă Tank. Lăsaţi-mă cu toţii! De parc-ar fi vina mea. De parcă eu aş fi responsabil pentru rahatul ăsta!

— Zombi, fă ceva, se milogeşte Dumbo de mine. Face ca Dorothy.

Dumbo se referă la o tipă care şi-a ieşit odată din minţi, la poligon, şi a întors arma împotriva celor din propria grupă. Doi oameni au fost ucişi şi alţi trei grav răniţi înainte ca sergentul de instrucţie să aibă timp să-şi scoată pistolul de la brâu şi să-i tragă un glonţ în cap. În fiecare săptămână mai apare câte-o poveste despre cineva care „face ca Dorothy” sau „o ia razna”. Presiunea devine din ce în ce mai mare şi, uneori, cedezi. Uneori, te-ntorci împotriva celorlalţi. Alteori, împotriva ta. Din când în când mi se-

ntâmplă să mă-ntreb ce-o fi în capul celor de la Cartierului General, de pun arme automate de mare calibru în mâinile unor copii cu creierul vraişte.

— Du-te şi-mpuşcă-te, mârâie Tank la Dumbo. De parc-ai şti tu ceva. De parc-ar şti vreunul dintre voi ceva. Ce dracu' facem aici? Vrei să-mi spui tu mie, Dumbo? Dar tu, şefule de grupă? Îmi spui tu? Ar fi bine ca cineva să-mi spună şi asta chiar acum, că dacă nu, fac locul ăsta una cu pământul! Şi vă fac şi pe voi, pentru că situaţia-i praf, oameni buni! Să ne luptăm cu ei, cu chestiile astea care-au şters şapte miliarde de oameni de pe faţa pământului? Şi cu ce? Cu ăsta, zice îndreptând vârful puştii spre Nugget, care se agaţă de piciorul meu. Cu ăsta? scuipă el, printre hohote isterice de râs.

La vederea puştii, toată lumea se încordează. Întind mâinile goale în faţă şi spun cu tot calmul de care sunt în stare:

— Soldat, lasă arma jos chiar acum!

— Nu eşti tu şeful meu! Nimeni nu-mi spune ce să fac! strigă Tank, stând în picioare lângă patul lui, cu arma la şold.

Acum chiar că pare s-o fi luat-o razna de tot.

Privirea îmi alunecă spre Flintstone, care stă cel mai aproape de Tank, la doar câţiva metri în dreapta lui, şi care-mi răspunde cu o înclinare a capului abia perceptibilă.

— Tâmpiţilor, voi nu vă întrebaţi niciodată de ce nu ne-au atacat încă? zice Tank, care din râs a dat în plâns. Ştiţi că pot s-o facă. Ştiţi că ei ştiu că suntem aici şi ştiu ce facem, aşa că de ce ne lasă?

— Nu ştiu, Tank, zic eu, cât mai plat cu putinţă. De ce?

— Pentru că nu mai are nicio importanţă ce dracu' facem noi aici! S-a terminat, frate. S-a dus dracu'! urlă el, gesticulând cu puşca în toate direcţiile.

Dacă se descarcă…

— Iar voi, eu şi tot restul celor din nenorocita asta de bază suntem terminaţi! Suntem…

Dar Flint e deja peste el, îi smulge puşca din mâini şi-l

îmbrânceşte la pământ cu putere. În cădere, capul i se loveşte de marginea patului. Se face ghem, ţinându-şi capul în mâini şi urlă cât îl ţin puterile, iar când rămâne fără suflare, trage din nou aer în piept şi reîncepe să urle. Cumva, însă, asta-i chiar mai rău decât atunci când flutura M16-le încărcat în toate direcţiile. Poundcake o zbugheşte înspre latrină ca să se-ascundă într-una dintre cabine. Dumbo îşi acoperă urechile imense şi se urcă în vârful patului. Oompa s-a strecurat mai aproape de mine, chiar lângă Nugget, care se ţine cu ambele mâini de piciorul meu, iţindu-şi capul de după genunchiul meu ca să mai arunce câte-o privire la Tank, care se zvârcoleşte pe podea. Singura care nu pare să fie afectată de criza lui Tank este Teacup, fetiţa de şapte ani. Stă aşezată pe patul ei, fixându-l stoic cu privirea, de parcă în fiecare seară Tank s-ar tăvăli pe jos, urlând ca un porc dus la tăiere.

Şi dintr-odată, mă loveşte un gând: asta, ce ne fac ei nouă, chiar e o crimă. O crimă foarte lentă şi crudă, care ne ucide mai întâi sufletele, şi brusc, îmi vin în minte cuvintele comandantului: „Nu-i vorba de-a ne lipsi de capacitatea de a lupta, ci de a ne zdrobi voinţa de-a lupta."

E fără speranţă. E o nebunie curată. Iar Tank e singurul sănătos la cap dintre noi pentru c-o vede drept ceea ce este.

Şi tocmai de-aia trebuie să plece.

47

Sergentul de instrucţie e de acord cu mine şi, a doua zi dimineaţă, Tank e luat la spital pentru un examen psihologic complet. Patul lui e liber timp de o săptămână întreagă, iar grupa noastră rămâne din ce în ce mai în urmă în clasament. N-o să absolvim niciodată, n-o să ne schimbăm niciodată salopetele albastre pe uniforme adevărate, n-o să ne aventurăm niciodată dincolo de gardul electric şi de sârma ghimpată ca să dovedim din ce suntem făcuţi şi să le plătim măcar o parte din ceea ce am pierdut.

Despre Tank nu vorbim deloc. E ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Trebuie să credem că sistemul este perfect, iar Tank n-a fost decât un defect al sistemului.

Apoi, într-o dimineaţă, în hangarul de P&D, Dumbo îmi face semn să vin la masa lui. Dumbo se pregăteşte să devină medicul grupei, aşa că trebuie să disece anumite cadavre, de regulă infestaţi, ca să înveţe mai multe despre anatomia umană. Când ajung lângă el, nu scoate o vorbă, doar arată cu capul spre corpul aflat pe masa din faţa lui.

E Tank.

Ne holbăm o bună bucată de vreme la faţa lui. Ochii îi sunt larg deschişi, fixaţi pentru totdeauna în tavan, dar fără să îl vadă. Dumbo aruncă priviri furişe în jur, asigurându-se că nu ne poate auzi nimeni şi-mi şopteşte:

— Nu-i spune lui Flint.

Dau din cap şi-l întreb:

— Ce s-a întâmplat?

Dumbo scutură energic din cap. Sub gluga de protecţie, transpiră din abundenţă:

— Asta-i cel mai ciudat, Zombi. Nu găsesc nimic în neregulă la el.

Mă uit din nou la Tank. Nu-i deloc livid, pielea lui fiind chiar uşor rozalie şi fără niciun semn. Cum a murit? O fi

ajuns ca Dorothy acolo, la nebuni? O fi luat vreo supradoză de medicamente?

— Dar dacă-l deschizi? întreb.

— Nu-l deschid pe Tank, zice el, privindu-mă de parcă tocmai i-aş fi spus să se-arunce într-o prăpastie.

— Da, încuviinţez eu. E o idee tâmpită.

În fond, Dumbo nu-i doctor, e doar un puşti de doisprezece ani. Mă uit din nou în jur.

— Ia-l de pe masa asta, zic. Nu vreau să-l mai vadă cineva.

Iar asta înseamnă că nici eu. Mă întorc cu spatele, simţind c-o să mi se facă rău, apoi îmi vine o idee şi mă întorc.

Îl împing uşor de bărbie, întorcându-i faţa spre perete, apoi îi pipăi baza craniului cu buricele degetelor.

— Dă-mi cuţitul tău, Dumbo.

N-am mai tăiat niciodată carne de om şi nici nu-i un lucru care să se afle pe lista mea de priorităţi. Introduc degetul mare şi arătătorul în incizia pe care am făcut-o până ce găsesc dispozitivul plasat în capătul coloanei vertebrale a lui Tank. Dumbo se uită la mine cu ochii cât cepele.

— E pentru următorul recrut, îi explic. N-are rost să se piardă degeaba.

Trupul lui Tank e aruncat peste celelalte corpuri aflate la intrarea în hangar. De-acolo va fi încărcat în camionul care-l va duce pe ultima bucată a drumului către incineratoare, unde va fi înghiţit de flăcări, cenuşa lui devenind una cu fumul gri care se va înălţa într-o coloană de abur fierbinte, aşternându-se, până la urmă peste noi într-o pulbere prea fină pentru simţurile noastre. Va rămâne cu noi – pe noi – până când ne vom spăla în seara respectivă, trimiţând ce-a mai rămas din el în canalizarea conectată la ţevile care duc spre fosele septice, unde se va amesteca cu excrementele şi se va scurge în ţărână pentru totdeauna.

48

Două zile mai târziu, soseşte şi înlocuitorul lui Tank. Ştim că vine, pentru că Reznik ne-a anunţat la şedinţă cu o seară înainte. Nu vrea să ne spună nimic despre el, în afară de nume: Ringer. După ce pleacă, toţi suntem surescitaţi: Reznik trebuie să fi avut el un motiv de l-a poreclit aşa.

Nugget vine până la patul meu şi mă întreabă:

— Ce-i ăla un „ringer”?[8]

— Cineva pe care îl strecori într-o echipă ca să ai un avantaj, îi explic. Cineva care-i foarte bun.

— Un lunetist, îşi dă Flintstone cu presupusul. Acolo suntem cei mai slabi. Poundcake e cel mai bun ţintaş al nostru, iar eu sunt în regulă, dar tu, Dumbo şi Teacup sunteţi un dezastru. Iar Nugget nici măcar nu poate să tragă.

— Vino la mine şi spune-mi că nu sunt în stare, îi strigă Teacup, întotdeauna pusă pe harţă.

Dac-aş fi eu comandant, i-aş da lui Teacup o puşcă şi vreo câteva încărcătoare şi le-aş da drumul tuturor infestaţilor pe-o rază de o sută de kilometri.

După ce-şi face rugăciunea, Nugget se foieşte şi se zvârcoleşte în spatele meu până când nu mai suport şi-i şuier să se ducă în patul lui.

— Zombi, ea e!

— Cine e ea?

— Ringer! Cassie e Ringer!

Îmi ia câteva secunde să-mi amintesc cine e Cassie. „Nu, frate, să nu înceapă din nou cu asta!“

— Nu cred că Ringer e sora ta.

— Da’ nici nu ştii precis că nu e.

Aproape că-mi vine să-i zic: „Nu fi prost, puştiule. Sora ta

---

8 *Ringer* înseamnă, în argou, candidat introdus fraudulos într-o competiţie sportivă, concurs etc. (n. tr.).

nu vine după tine pentru că-i moartă.“ Dar mă abţin. Cassie e medalionul de argint al lui Nugget. E lucrul de care se agaţă cu disperare pentru că dacă n-ar face-o, n-ar mai fi nimic care să-l împiedice s-o pornească vesel spre Oz ca toate celelalte Dorothy din tabără. Asta e şi motivul pentru care o armată de copii are sens. Adulţii nu-şi pierd vremea cu gândirea magică. Ei rămân la aceleaşi adevăruri incomode care l-au trimis pe Tank pe masa de disecţie.

În dimineaţa următoare, Ringer nu e prezent la apel. Şi nici nu apare la masă. Ne echipăm pentru poligon, verificăm armele şi o pornim de-a curmezişul curţii. E o zi senină, dar extrem de rece. Nimănui nu-i prea arde de vorbă. Cu toţii ne întrebăm cine-o fi noul puşti din echipă.

Nugget îl vede primul pe Ringer, stând undeva departe pe poligon şi imediat constatăm că Flintstone avusese dreptate: Ringer e un ţintaş al naibii de bun. Ţinta ţâşneşte din iarba maronie înaltă şi pac-pac capul i-a şi explodat. Apoi alta, cu acelaşi rezultat. Reznik stă pe o latură a poligonului de trageri şi controlează ţintele. Vede că venim şi începe să lovească butoanele mai repede. Ţintele ţâşnesc din iarbă una după alta, iar Ringer le doboară dintr-o singură lovitură înainte de-a apuca să se ridice. Lângă mine, Flintstone scoate un fluierat lung şi apreciativ:

— E bun.

Nugget se prinde înaintea noastră Ceva la umeri sau, poate, la şolduri, îl face să exclame „Nu-i un el“ şi s-o zbughească peste câmp către silueta singuratică ce ţine o armă încă fumegândă în aerul îngheţat.

Se întoarce înainte ca Nugget să ajungă la ea, ceea ce-l face să se-oprească în loc, mai întâi confuz, apoi dezamăgit. Din câte se pare, Ringer nu e sora lui.

Ciudat, de la distanţă părea mai înaltă. E cam ca Dumbo de înaltă, doar ceva mai subţire – şi mai mare. Bănuiesc că are vreo cincisprezece-şaisprezece ani, cu o faţă de spiriduş şi ochii închişi la culoare şi adânci, piele de un alb imaculat şi păr negru, drept. Ochii sunt cei care te izbesc mai întâi. Sunt genul de ochi în care cauţi ceva şi-ajungi la concluzia

că n-ai decât două posibilităţi: fie ceea ce e acolo e ascuns prea în adâncime ca să poată fi văzut, fie nu-i absolut nimic acolo.

E fata din curte, cea care ne-a prins pe mine şi pe Nugget în faţa hangarului de P&D.

— Ringer e fată, şopteşte Teacup, strâmbând din nas de parc-ar fi simţit un iz de putregai.

Acum nu numai că nu mai e singurul bebeluş din grupă, dar nu mai e nici singura fată.

— Ce-o să ne facem cu ea? se văicăreşte Dumbo, gata să intre în panică.

Eu nu mă pot abţine să nu rânjesc.

— O să absolvim pe locul întâi, spun.

Şi am dreptate.

49

Cum a fost prima noapte a lui Ringer în baraca 10? Într-un cuvânt: ciudată.

Fără luat peste picior, fără bancuri porcoase, fără cocoşeli. Numărăm minutele până la stingere de parcă am fi o gaşcă de tocilari emoţionaţi la prima întâlnire. Alte grupe poate că mai au fete de vârsta ei. Noi o avem pe Teacup. Dar Ringer pare să n-aibă habar de stinghereala noastră. Stă aşezată pe marginea fostului pat al lui Tank, desfăcându-şi şi curăţându-şi puşca. E clar că-i place. Şi încă mult.

Îţi dai seama de asta după grija cu care plimbă cârpa uleioasă în susul şi-n josul ţevii, lustruind-o până când metalul rece ajunge să strălucească în lumina neoanelor din tavan. E aproape dureros cât de tare ne străduim să nu ne zgâim la ea. Îşi montează arma la loc, o aşază cu grijă în dulapul de lângă pat şi vine spre patul meu. Simt cum mi se pune o gheară în piept. N-am mai vorbit cu o fată de vârsta mea de… când? De dinainte de molimă. Iar la viaţa mea de dinainte nu mă gândesc. Era viaţa lui Ben, nu a lui Zombi.

— Tu eşti şeful de grupă, zice ea, c-o voce plată, la fel de lipsită de emoţie ca şi ochii ei. De ce?

Răspund provocării c-o altă provocare:

— De ce nu?

Stă în şort şi în tricoul standard, fără mâneci, cu bretonul oprindu-i-se chiar deasupra sprâncenelor întunecate şi mă priveşte de sus. Dumbo şi Oompa se opresc din jucat cărţi. Teacup rânjeşte, simţind apropierea unei confruntări. Flintstone, care-şi împăturea rufele, dă drumul salopetei pe care-o ţinea în mână.

— Eşti un ţintaş îngrozitor de prost, zice ea.

— Am alte talente, spun, încrucişându-mi braţele pe piept. Ar trebui să mă vezi cu un cuţit de curăţat cartofi.

— N-ai un corp rău.

Cineva râde înfundat. Cred că Flint.

— Ai făcut sport?

— Mda. Făceam.

Mă priveşte de sus, cu pumnii înfipţi în şolduri şi picioarele depărtate. Ochii ei sunt însă cei care mă distrug. Negura lor profundă. Să nu fie nimic acolo – sau aproape totul?

— Fotbal, zice ea.

— Bună-ncercare.

— Şi probabil că şi baseball.

— Când eram mai mic.

— Tipul pe care l-am înlocuit a luat-o razna ca Dorothy, nu-i aşa? schimbă ea brusc subiectul.

— Aşa-i.

— De ce?

— Contează? zic ridicând din umeri.

Mă aprobă. Nu, nu contează.

— Eu eram şefa grupei mele.

— N-aveam nicio îndoială.

— Doar pentru că eşti şef nu-nseamnă că o să te facă sergent după ce absolvim.

— Asta sper şi eu.

— Ştiu sigur că-i aşa Am întrebat, zice şi face stânga-mprejur pe călcâiele goale, întorcându-se în patul ei.

Îmi privesc picioarele şi-mi dau seama că trebuie să-mi tai unghiile. Ea are picioare foarte mici, dar degetele mari sunt cam butucănoase. Când ridic din nou privirea, se-ndreaptă spre duşuri cu un prosop aruncat peste umăr. Ajunsă la uşă, se opreşte.

— Dacă mă atinge careva, îl omor.

Nu-i nimic ameninţător sau amuzant în modul cum a spus-o. De parcă n-ar fi făcut altceva decât să remarce ceva evident. Că afară e frig, spre exemplu.

— Am eu grijă s-o ştie toată lumea, zic.

— Şi nimeni nu intră când sunt la duş. Absolut nimeni.

— Am înţeles. Altceva?

Face o pauză, fixându-mă cu privirea din partea cealaltă a camerei. Simt că mă încordez. Ce-o să mai urmeze?

— Îmi place să joc şah. Joci?

Dau din cap că nu şi le strig băieţilor:

— Joacă vreunul dintre voi, perverşilor, şah?

— Nu, răspunde Flint. Dar dacă are chef de un pocher pe dezbrăcate…

Se-ntâmplă înainte de-a mă putea ridica mai mult de doi centimetri de pe saltea: Flint e pe jos, se ţine cu mâinile de gât şi dă din picioare ca un gândac, cu Ringer deasupra lui.

— În aceeaşi ordine de idei: nicio remarcă înjositoare, sexistă sau alte rahaturi machiste.

— Eşti tare! îi scapă lui Teacup şi nu glumeşte. Poate că trebuie să regândească toată povestea asta cu Ringer. Poate că n-ar fi chiar aşa de rău să aibă o fată prin preajmă.

— Pentru asta ai raţia redusă la jumătate timp de o săptămână, îi zic eu. Poate că Flint o ceruse, dar, atunci când Reznik nu-i prin preajmă, eu sunt şeful, şi trebuie s-o ştie şi ea.

— Îmi faci raport? întreabă fără nicio teamă în voce, fără furie, fără nimic.

— Îţi dau un avertisment.

Încuviinţează şi se-ndepărtează de Flint, frecându-se de mine când trece să-şi recupereze trusa de toaletă. Miroase… Ei bine, miroase ca o fată şi, pentru o secundă, mă simt uşor confuz.

— Când o să mă facă noua şefa a grupei 53, o să ţin minte că m-ai scutit de data asta, zice ea c-o fluturare de breton.

50

La o săptămână de la venirea lui Ringer, Grupa 53 a ajuns de pe locul zece, pe locul şapte. În cea de-a treia săptămână, ne strecuraserăm pe lângă Grupa 19, ajungând pe locul cinci. Apoi, cu numai două săptămâni înainte de absolvire, ne-am lovit de un zid. Am pierdut şaisprezece puncte şi-am picat de pe locul patru. O diferenţă aproape de nedepăşit.

Poundcake, care nu-i un om al vorbelor, dar e un maestru al cifrelor, ne explică situaţia. La toate categoriile cu excepţia uneia singure nu prea avem ce îmbunătăţi: suntem pe locul doi la cursa cu obstacole, pe locul trei la alergare şi raiduri aeriene şi primii la „alte îndatoriri pe ordinea de zi”, o categorie care cuprinde de toate, de la inspecţia de dimineaţă, până la „comportament corespunzător unui membru al forţelor armate”. Problema noastră vine de la tir, unde suntem pe locul şaisprezece, în ciuda unor trăgători beton ca Ringer şi Poundcake. Dacă nu putem să mărim scorul ăsta în următoarele două săptămâni s-a zis cu noi.

Fireşte că nu trebuie să fii un maestru al cifrelor ca să-ţi dai seama de ce avem nişte scoruri atât de proaste. Şeful de grupă e un trăgător de rahat. Aşa că şeful ăsta care nu e-n stare să tragă se duce la sergent şi-i cere ore suplimentare de antrenament şi tot degeaba. Scorul nu se mişcă. N-am o tehnică rea; fac toate mişcările în ordinea corespunzătoare; cu toate astea, dacă dintr-un încărcător de treizeci de gloanţe nimeresc o singură lovitură la cap înseamnă că am o baftă de zile mari. Ringer e şi ea de acord că-i noroc chior. Zice că până şi Nugget ar putea să nimerească o lovitură la cap din treizeci. Chiar dacă se străduieşte să n-o arate, lipsa mea de talent la tir o calcă pe nervi. Fosta ei grupă e pe locul doi. Dacă n-ar fi fost

repartizată la noi, ar fi absolvit cu grupa întâi şi-ar fi fost prima la rând la tresele de sergent.

— Vreau să-ţi fac o propunere, îmi zice într-o zi când ieşisem la alergarea de dimineaţă.

Poartă o bentiţă care să-i ţină bretonul mătăsos. Nu că aş observa eu că e mătăsos.

— Te ajut, continuă ea, cu o singură condiţie.

— Are vreo legătură cu şahul?

— Să renunţi la şefia grupei.

Îi arunc o privire rapidă. Frigul i-a pictat obrajii sidefii într-o nuanţă de roşu-aprins. Ringer e o fiinţă tăcută – nu ca Poundcake, ci într-un fel intens şi neliniştitor, cu nişte ochi ce par să te disece cu aceeaşi precizie şi ascuţime ca bisturiele lui Dumbo.

— N-ai cerut postul ăsta, nu-ţi pasă de el, de ce să nu mă laşi pe mine să-l am? întreabă ea, fără să-şi ia privirea de la culoarul de alergat.

— De ce ţii atât de mult să-l ai?

— Dacă dau eu ordinele am cele mai multe şanse să rămân în viaţă.

Urmăm cărarea ce şerpuieşte afară din curte, prin parcarea spitalului şi ajunge la drumul de acces spre aerodrom.

În faţa noastră se ridică acum centrala electrică, ce-şi scuipă continuu fuioarele de fum cenuşiu şi negru.

— Ce zici de asta? propun eu. Întâi mă ajuţi, câştigăm şi apoi renunţ la şefie.

E o ofertă fără nicio miză. Suntem nişte bieţi recruţi. Nu noi hotărâm cine e şef de grupă, ci Reznik. Şi ştiu că nu despre asta e vorba, de fapt. Ci despre cine o să capete gradul de sergent când o să intrăm în serviciul activ. Faptul că eşti şef de grupă nu-ţi garantează promovarea, dar nici de stricat nu strică.

Deasupra noastră, un Black Hawk se întoarce duduind dintr-o misiune de noapte.

— Te întrebi vreodată cum au făcut-o? zice, urmărind cu privirea elicopterul care virează la dreapta, îndreptându-se

către zona de aterizare. Cum au pus totul din nou pe picioare după atacul cu IEM?

— Nu, răspund eu sincer. Tu ce crezi?

Fiecare răsuflare a ei e o micuţă explozie albă în aerul îngheţat.

— Buncăre subterane, asta trebuie să fie. Asta sau…

— Sau ce?

Scutură din cap, umflându-şi obrajii muşcaţi de frig, iar părul negru îi flutură înainte şi-napoi la fiecare pas, sărutat de soarele strălucitor al dimineţii.

— Nu, Zombi, ar fi mult prea dement, zice ea într-un sfârşit. Haide, să vedem ce poţi, fotbalistule!

Sunt cu doisprezece centimetri mai înalt ca ea. Pentru fiecare pas de-al meu, ea trebuie să facă doi. Aşa c-o întrec.

Dar la mustaţă.

În aceeaşi după-amiază ne ducem la poligon şi-l luăm şi pe Oompa ca să acţioneze ţintele. Ringer mă urmăreşte trăgând câteva focuri, apoi îmi spune părerea ei de expertă:

— Eşti groaznic.

— Asta-i problema, zic eu, oferindu-i cel mai bun zâmbet al meu. Faptul că sunt atât de groaznic.

înainte de Armageddonul extraterestru eram cunoscut pentru zâmbetul meu. Nu vreau să mă laud, dar trebuia să am grijă să nu zâmbesc niciodată la volan: puteam orbi şoferii care veneau din sens opus. Asupra lui Ringer, însă, se pare că n-are niciun efect. Nu trebuie să-şi ferească privirea din pricina strălucirii lui copleşitoare. Nici măcar nu clipeşte.

— Ai o tehnică bună. Dar ce se întâmplă când tragi?

— În general, ratez.

Clatină din cap. Că tot vorbeam de zâmbete, până acum, n-am reuşit s-o văd nici măcar dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet subţire. Aşa că mă hotărăsc să-mi fac un scop din a-i smulge un zâmbet. Asta-i mai degrabă un gând de-al lui Ben, decât al lui Zombi, dar ştiţi cum e cu lupul şi năravul.

— Vreau să zic, între tine şi ţintă, adaugă ea.

„Ceee?“

— Păi, când se ridică din iarbă…

— Nu. Vorbesc de ceea ce se întâmplă între locul ăsta, şi mă atinge cu degetele pe mâna dreaptă, şi locul ăla, zice, arătând către ţinta aflată la vreo douăzeci de metri distanţă.

— M-ai pierdut, Ringer.

— Trebuie să te gândeşti la arma ta ca fiind o parte din tine. Nu M16-le trage, *tu* tragi. E ca atunci când sufli într-o păpădie. Trebuie să sufli glonţul.

Îşi dă puşca jos de pe umăr şi-i face un semn cu capul lui Oompa. Deşi nu ştie de unde-o să răsară ţinta, capul acesteia explodează într-un milion de arşice înainte de-a apuca să ajungă în poziţie verticală.

— Gândeşte-te că nu există spaţiu, nu există nimic care să nu fii tu. Arma eşti tu. Glonţul eşti tu. Ţinta eşti tu. Nu există nimic care să nu fie tu.

— Practic, vrei să spui că-mi crăp propria ţeastă.

Pentru asta, aproape c-am obţinut un zâmbet. Colţul stâng al gurii ei are o mică tresărire nervoasă.

— Ce spui tu e foarte zen, încerc din nou.

Se încruntă. A treia lovitură.

— Aduce mai mult cu mecanica cuantică, încearcă ea.

Confirm foarte serios din cap:

— A, sigur. Asta voiam să spun. Mecanica cuantică.

Întoarce capul. Ca s-ascundă un zâmbet? Ca să n-o văd dându-şi ochii peste cap exasperată? Când se-ntoarce din nou spre mine, tot ce văd e privirea aia intensă, care-ţi lasă un gol în stomac.

— Auzi, tu vrei să termini şcoala asta?

— Vreau să scap dracului odată de Reznik.

— Nu-i de-ajuns, zice, arătând către una dintre ţintele de carton din depărtare. Vântul îi mişcă uşor şuviţele bretonului. Ce vezi când te uiţi la o ţintă?

— Văd o siluetă umană făcută din carton.

— Bine, dar ce vezi de fapt?

— Ştiu ce vrei să spui. Uneori văd faţa lui Reznik.

— Şi asta te-ajută cu ceva?
— Tu să-mi spui.
— E vorba de conexiune, spune ea, făcându-mi semn să mă aşez.
Se lasă pe vine în faţa mea şi-mi ia mâinile într-ale ei. Are palmele la fel de îngheţate ca trupurile de la P&D.
— Închide ochii. Hai, Zombi! La ce ţi-a folosit ce-ai făcut tu până acum? Bun. Acum, ţine minte, nu există un tine şi o ţintă. Nu contează ce e între voi, ci ceea ce vă leagă. Gândeşte-te la leu şi la gazelă. Ce îi leagă?
— Mmm. Foamea?
— Asta-i valabil pentru leu. Eu întreb ce au ei în comun.
Uau, astea-s chestii grele. Poate că n-a fost o idee aşa de bună să-i accept oferta. Acum, nu numai că e convinsă că sunt un soldat bun de nimic, dar există posibilitatea foarte reală să creadă că-s şi idiot.
— Frica, îmi şopteşte ea la ureche, de parcă mi-ar împărtăşi un secret. Pentru gazelă, e vorba de frica de-a fi mâncată. Pentru leu, e frica de-a nu muri de foame. Frica e lanţul care-i leagă.
Lanţul. Şi eu port unul în buzunar, pe care se află un medalion de argint. Au trecut o mie de ani de la noaptea în care a murit sora mea. Noaptea aia a fost noaptea trecută. S-a terminat şi nu se termină niciodată. Noaptea aia şi ziua de azi sunt unite printr-o linie, printr-un cerc. Degetele mi se strâng în jurul degetelor ei.
— Nu ştiu care-i lanţul tău, continuă ea, şi-i simt răsuflarea caldă în ureche.
Pentru fiecare e altfel. Ei ştiu. Ţara Minunilor le spune. E acel lucru care i-a făcut să-ţi pună o armă în mâini şi acelaşi lucru te leagă de ţinta ta.
Iar apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile:
— De fapt, nu-i o linie, Zombi. E un cerc.
Deschid ochii. Razele soarelui care apune o îmbracă într-o aură de lumină.
— Nu există distanţă, repet eu.
Încuviinţează şi mă trage în picioare:

— E aproape întuneric.

Ridic puşca şi-mi sprijin patul de umăr. Nu ştii de unde-o să apară ţinta – ştii doar c-o s-o facă. Ringer îi face semn lui Oompa şi iarba înaltă şi moartă foşneşte în dreapta mea cu o milisecundă înainte ca ţinta să fie vizibilă, dar asta-i mai mult decât suficient. E o eternitate.

Nu există distanţă. Nimic nu stă între ceea ce sunt şi ceea ce nu sunt.

Capul ţintei se dezintegrează cu un pârâit extrem de satisfăcător, iar Oompa slobozeşte un strigăt de bucurie şi-şi înalţă pumnul în aer. Uit cu totul de mine aşa c-o apuc pe Ringer de mijloc şi încep s-o învârt prin aer. Nu mai lipsea mult şi-aş fi sărutat-o. Când o pun jos, se trage câţiva paşi înapoi şi-şi aranjează cu grijă părul după urechi.

— Scuză-mă, am fost deplasat, zic eu.

Nu ştiu cine-i mai stânjenit. Amândoi încercăm să ne oprim din gâfâit. Poate din motive diferite.

— Fă-o din nou, mă îndeamnă ea.

— Ce? Să trag sau să te-nvârt?

Văd cum îi tremură colţurile gurii. Ah, sunt atât de aproape!

— Singurul lucru care contează.

51

Ziua absolvirii.

Când ne-am întors de la micul dejun, noile uniforme ne aşteptau frumos călcate, apretate şi împăturite pe paturi. Am primit şi un premiu surpriză: nişte benzi elastice echipate cu cea mai nouă tehnologie de detectare a extratereştrilor, un disc transparent, cam cât o monedă de mare, care se fixează pe ochiul stâng. Oamenii infestaţi se vor vedea luminoşi prin lentilă. Cel puţin aşa ni s-a spus. Ceva mai târziu, când l-am rugat pe tehnician să-mi explice cum funcţionau mai exact, mi-a răspuns simplu: murdăria străluceşte verde. Iar când i-am cerut să-mi facă o scurtă demonstraţie, a râs:

— O să ai parte de toată demonstraţia de care ai nevoie pe câmpul de luptă, soldat.

Pentru prima dată de când am ajuns în Tabăra de Refugiu – şi, probabil, pentru ultima oară în viaţa noastră – suntem din nou copii. Batem palma, sărim dintr-un pat într-altul şi chiuim. Singura care se ascunde în baie ca să se schimbe e Ringer. Noi, restul, ne dezbrăcăm în dormitor şi trântim salopetele albastre pe care le urâm, într-un maldăr în mijlocul camerei. Teacup vine cu strălucita idee de a le da foc, ceea ce ar fi şi făcut dacă Dumbo nu i-ar fi smuls chibritul aprins din mână în ultima secundă.

Singurul dintre noi fără uniformă stă pe marginea patului în salopeta lui albă, cu mâinile încrucişate pe piept, îşi bălăngăne picioarele şi face o mutră lungă de un kilometru. Nu-s orb. M-am prins despre ce e vorba. După ce mă îmbrac, mă aşez lângă el şi-l bat uşor cu palma pe picior.

— O să vină şi rândul tău, soldat. Ţin-te tare.

— Doi ani, Zombi.

— Şi ce? Gândeşte-te cât de tare-o să fii tu în doi ani. O să ne umileşti pe toţi.

După ce plecăm, Nugget o să fie repartizat la o altă grupă. I-am promis că o să poată dormi cu mine ori de câte ori o să fiu la bază, deşi n-am nici cea mai mică idee când – sau dacă – o să mă întorc. Misiunea noastră e în continuare strict secretă, fiind cunoscută numai de Cartierul General. Nu sunt convins că Reznik însuşi ştie unde ne ducem. Şi nici nu-mi pasă, atâta vreme cât rămâne aici.

— Haide, soldat. Ar trebui să te bucuri pentru mine, îl necăjesc eu.

— N-o să te mai întorci, spune cu atâta mânie şi convingere, încât nu mai ştiu ce să-i răspund. N-o să te mai văd niciodată!

— Sigur c-o să mă vezi iar, Nugget. Pe cuvântul meu.

Mă loveşte cât de tare poate. Iar şi iar, drept în piept. Îl prind de încheietura unei mâini, iar el mă împinge în piept cu cealaltă. Îl apuc şi de asta şi-i ordon să se potolească.

— Nu promite, nu promite, nu promite! Nu mai promite nimic niciodată! ţipă, cu feţişoara schimonosită de furie.

— Hei, Nugget, hei! zic, strângându-i braţele unul peste altul la piept şi aplecându-mă să-l privesc în ochi: unele lucruri nu trebuie să le promiţi. Le faci pur şi simplu.

Bag mâna în buzunar şi scot medalionul lui Sissy. Desfac închizătoarea. Ceea ce n-am mai făcut de când l-am închis în Oraşul de Corturi. Cercul e rupt. I-l pun în jurul gâtului şi-l închid. Cercul s-a refăcut.

— Indiferent ce s-ar întâmpla acolo, afară, o să mă întorc după tine, îi promit.

Pe deasupra umărului lui, o văd pe Ringer ieşind din baie şi aranjându-şi părul sub bereta cea nouă. Sar în poziţie de drepţi şi o salut.

— Şef de grupă, soldat Zombi se prezintă la datorie!

— Singura mea zi de glorie, zice ea, răspunzându-mi la salut. Toată lumea ştie cine-o să fie sergent.

Înalţ cu modestie din umeri.

— Nu plec urechea la zvonuri.

— Mi-ai făcut o promisiune pe care ştiai că n-o poţi ţine, îmi aminteşte ea plat – aşa cum spune totul, de altfel.

Din păcate, o spune chiar în faţa lui Nugget.

— Eşti sigur că nu vrei să înveţi să joci şah, Zombi? Ai fi foarte bun.

Cum râsul pare cea mai puţin periculoasă alternativă în clipa de faţă, încep să râd.

Uşa zboară de perete şi Dumbo strigă:

— Bună dimineaţa, domnule sergent!

Ne grăbim s-ajungem lângă paturi, în poziţie de drepţi, în timp ce Reznik trece printre noi pentru ceea ce va fi ultima noastră inspecţie. Pare chiar calm, pentru Reznik. Nu ne strigă „viermi” sau „rahaţi”, dar e la fel de chiţibuşar ca-ntotdeauna. Cămaşa lui Flintstone nu e bine băgată în pantaloni într-o parte, bereta lui Oompa e strâmbă. Ia o scamă pe care doar el o poate vedea de pe gulerul lui Teacup, apoi rămâne un minut cât o veşnicie lângă ea, fixând-o cu o privire aproape comică în seriozitatea ei.

— Ei bine, soldat, eşti gata să mori?

— Da, domnule! strigă Teacup cât mai marţial cu putinţă

Reznik se-ntoarce către noi:

— Dar voi? Voi sunteţi gata să muriţi?

Vocile noastre bubuie la unison:

— Da, domnule!

Înainte de-a pleca, Reznik mă cheamă în faţă.

— Tu vii cu mine, soldat!

Salută trupa pentru ultima oară, apoi:

— Ne vedem la petrecere, copilaşi!

În timp ce ieşim, Reznik îmi aruncă o privire atotştiutoare de tipul *ţi-am zis eu.*

Traversez curtea păstrând o distanţă de doi paşi în urma lui. Recruţi în uniforme albastre fac pregătirile finale la podium, atârnă drapele, aşază scaune pentru ofiţeri, desfăşoară covoare roşii. În capătul îndepărtat al cazarmei e un afiş cu NOI SUNTEM UMANITATEA. Iar în partea opusă, unul cu: SUNTEM CA UNUL.

Intrăm într-o clădire obişnuită, fără etaj, aflată în partea de vest a complexului, trecând printr-o uşă pe care scrie: INTRAREA PERMISĂ DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT.

Trecem printr-un detector de metale manevrat de soldaţi fără expresie, înarmaţi până în dinţi şi luăm un lift care ne duce la patru etaje sub pământ. Reznik nu scoate un cuvânt. Nici măcar nu mă priveşte. Îmi cam închipui eu unde mergem, dar habar n-am de ce. De emoţie, îmi tot aranjez uniforma cea nouă.

Traversăm un coridor lung, scăldat în lumină fluorescentă. Trecem de un alt punct de control, unde găsim alţi soldaţi cu chipuri împietrite, înarmaţi până în dinţi. Reznik se opreşte în faţa unei uşi fară nicio inscripţie şi-şi trece legitimaţia printr-o fantă specială. Pătrundem într-o mică încăpere. Un bărbat în uniformă de locotenent ne întâmpină la uşă şi-l urmăm de-a lungul unui alt coridor până într-un birou mare. Un alt bărbat stă la un birou, frunzărind un teanc de foi imprimate.

E Vosch.

Le face semn lui Reznik şi locotenentului să iasă şi rămânem singuri.

— Pe loc repaus, soldat.

Depărtez picioarele şi-mi duc mâinile la spate, strângând uşor încheietura stângă în palma dreaptă. Împietresc în faţa biroului uriaş cu privirea-nainte şi pieptul bombat. El e comandantul suprem, iar eu sunt doar un soldat, un pârlit de recrut, care nici măcar n-a ajuns încă soldat adevărat. Atât de tare-mi bate inima, încât mi-e teamă să nu-nceapă să-mi sară nasturii de la cămaşa cea nouă.

— Aşa, deci, Ben, ce mai faci?

Îmi zâmbeşte călduros, iar eu nici măcar nu ştiu cu ce să-ncep. Ca să nu mai zic că-s luat pe nepregătite de faptul că-mi spune Ben. După atâtea luni în care-am auzit numai Zombi, sună ciudat chiar şi pentru mine.

Aşteaptă un răspuns şi, din cine ştie ce motiv tâmpit, scuip prima chestie care-mi vine în minte:

— Domnule, soldatul e gata să-şi dea viaţa!

Încuviinţează, zâmbind în continuare, apoi se ridică, iese de după birou şi spune:

— Haide să vorbim liber, ca de la soldat la soldat. În fond,

asta eşti acum, sergent Parish.

Şi-atunci le văd: tresele de sergent pe care le ţine în mână. Deci, Ringer avea dreptate. Lovesc călcâiele în poziţie de drepţi, iar el îmi prinde tresele la rever. Mă apucă de umeri şi mă sfredeleşte cu ochii lui albaştri.

E greu să-l priveşti în ochi. Felul în care se uită la tine te face să te simţi gol puşcă, total expus.

— Ai pierdut un om, zice.

— Da, domnule.

— Îngrozitor lucru.

— Da, domnule.

Se sprijină de birou şi-şi încrucişează braţele pe piept.

— Profilul lui era excelent. Nu la fel de bun ca al tău, dar… Lecţia care trebuie trasă de-aici, Ben, este că toţi avem o limită. Oameni suntem cu toţii, nu?

— Da, domnule.

Zâmbeşte. De ce zâmbeşte? Chiar dacă jos, în buncăr, e răcoare, încep să transpir.

— Poţi să mă întrebi, zice el, făcându-mi un gest de încurajare cu mâna.

— Domnule?

— Întrebarea pe care trebuie că ţi-o pui. Cea care te frământă încă de când Tank a apărut pe masa de la procesare şi debarasare. Cea pe care n-ai avut curajul să i-o pui sergentului tău de instrucţie când i-ai predat dispozitivul de urmărire pe care l-ai găsit.

— Cum a murit, domnule?

— O supradoză, după cum cred că bănuiai deja. La o zi după ce fusese scos din salonul pentru sinucigaşi.

Îmi face semn să mă aşez pe scaunul de lângă mine.

— Ia loc, Ben. Trebuie să discut ceva cu tine.

Mă aşez pe scaun, stând doar pe margine, cu spatele drept şi bărbia înainte. Dacă se poate sta în poziţie de „drepţi” şezând pe scaun, eu aşa stau.

— Fiecare dintre noi are o limită, zice el, ţintuindu-mă cu privirea lui albastră. O să-ţi spun unde mi-am descoperit-o pe a mea. La două săptămâni după cel de-Al Patrulea Val,

când strângeam supravieţuitorii dintr-o tabără de refugiaţi aflată la vreo şase kilometri de-aici. Ei, nu toţi supravieţuitorii. Doar copiii. Deşi încă nu depistaserăm infecţia, eram destul de siguri că ceea ce se întâmpla nu-i afecta şi pe copii. Din moment ce nu ştiam care ne era duşmanul, a fost decizia comandamentului să eliminăm orice individ care depăşea vârsta de cincisprezece ani.

Chipul i se întunecă dintr-o dată. Cu privirea fixată într-un punct din depărtare, se lasă pe spate şi strânge atât de puternic marginea biroului încât degetele i se albesc de la efort.

— Decizia mea, adică, spune trăgând adânc aer în piept. I-am omorât, Ben. După ce am urcat copiii în autobuze, i-am omorât pe cei rămaşi. Iar după ce-am terminat, am dat foc taberei. I-am ras de pe faţa pământului.

Se uită din nou la mine şi, incredibil, dar văd că lăcrimează:

— Asta a fost limita mea. După aceea, spre groaza mea, mi-am dat seama că picasem în capcana lor. Devenisem un instrument în mâna inamicului. Pentru fiecare persoană infestată pe care am ucis-o, trei nevinovaţi şi-au pierdut viaţa. Va trebui să trăiesc cu asta – pentru că trebuie să trăiesc. Înţelegi ce vreau să spun?

Când încuviinţez, îmi zâmbeşte trist:

— Sigur că înţelegi. Amândoi avem mâinile mânjite de sânge nevinovat, nu-i aşa?

Brusc, se ridică în picioare, gata de treabă. Nici urmă de lacrimi.

— Sergent Parish, astăzi vor absolvi primele patru grupe ale batalionului tău. Ca şef al grupei câştigătoare, ai dreptul să distribui primele misiuni. Două echipe vor patrula perimetrul şi vor proteja baza, iar celelalte două vor fi trimise în teritoriul inamic.

Îmi ia vreo două minute să pricep ce vrea să spună. Îmi lasă răgazul. Ridică una dintre foile printate şi mi-o pune în faţă. Pe ea sunt o grămadă de cifre, linii vălurite şi simboluri stranii care nu înseamnă absolut nimic pentru

mine.

— Nu mă aştept să fii în stare s-o descifrezi, zice el. Dar nu vrei măcar să ghiceşti ce este?

— Exact asta ar fi, domnule, răspund eu. O presupunere.

— Este analiza unei fiinţe umane infestate, făcută de Ţara Minunilor.

Încuviinţez din cap. Dar de ce naiba o fac? Nu-i ca şi cum aş pricepe ceva: „Aa, da, comandante, o analiză! Vă rog, continuaţi!”

— Le-am tot analizat cu Ţara Minunilor, fireşte, dar n-am reuşit să facem harta infestării sau cea a victimei – a clonei sau ce-o fi ea. Până acum.

Ridică hârtia.

— Sergent Parish, aşa arată o conştiinţă extraterestră.

Dau iarăşi din cap. De data asta, însă, încep să mă prind:

— Ştiţi ce gândesc.

— Exact! exclamă zâmbindu-i celui mai bun elev din clasă. Cheia câştigării acestui război nu e tactica sau strategia şi nici măcar superioritatea tehnologică. Adevărata cheie a câştigării acestui război, a oricărui război, de fapt, este să înţelegi cum gândeşte inamicul. Iar acum, înţelegem.

Aştept să-mi explice pe înţelesul meu. Cum gândeşte inamicul?

— Multe dintre presupunerile noastre au fost corecte. Ne studiază de ceva timp. Infecţia a fost implantată în anumiţi indivizi, aleşi anume din toate colţurile lumii, agenţi sub acoperire, dacă vrei, care nu aşteptau decât un semnal pentru a lansa un atac coordonat, după ce populaţia avea să fie redusă considerabil. Ştim cum s-a desfăşurat atacul ăsta aici, la Tabăra de Refugiu, şi bănuim că alte baze n-au fost atât de norocoase ca a noastră.

Se loveşte cu foaia pe coapsă. Trebuie să fi tresărit, pentru că îmi oferă un zâmbet liniştitor.

— O treime din populaţia supravieţuitoare. Infiltrată printre noi pentru a-i eradica pe cei care-au supravieţuit primelor trei valuri. Tu. Eu. Colegii tăi. Noi toţi. Dacă încă

mai aveai vreo temere, cum a avut săracul Tank, în legătură cu apariţia unui Al Cincilea Val, poţi sta liniştit. N-o să vină. N-au nici cea mai mică intenţie să-şi părăsească nava-mamă până ce ultimul dintre noi nu va fi exterminat.

— De-asta nu au…?

— De-asta nu ne-au atacat din nou? Aşa credem. Principala lor dorinţă pare a fi să conserve planeta pentru colonizare. Suntem într-un război de uzură. Resursele noastre sunt limitate şi nu vor ţine la nesfârşit. Noi ştim asta. Şi o ştiu şi ei. Fără o linie de aprovizionare constantă, fară posibilitatea de-a pune la punct o forţă de luptă semnificativă, această tabără – alături de celelalte ca ea care mai există încă – se va usca în cele din urmă şi va pieri ca o mlădiţă smulsă cu tot cu rădăcină.

Ce ciudat. Zâmbeşte în continuare, de parcă ceva din scenariul ăsta apocaliptic l-ar entuziasma.

— Deci, ce facem? întreb.

— Singurul lucru pe care îl putem face, sergent. Ducem lupta spre ei.

Felul în care-o spune: fară îndoială, fară teamă, fară disperare. „Ducem lupta spre ei.“ De-asta e comandantul nostru. Mă priveşte de sus, zâmbitor, plin de încredere, cu trăsăturile sculptate amintindu-mi de o statuie antică, nobile, înţelepte, puternice. El este stânca de care se sparg valurile de extratereştri care nu pot să îl atingă. NOI SUNTEM UMANITATEA, scria pe afiş. Greşit. Noi suntem palidele ei reflexii, nişte umbre, nişte ecouri îndepărtate ale ei*. El e* umanitatea… inima ei încă palpitândă, neînvinsă şi invincibilă. În clipa aceea, dacă Vosch mi-ar fi cerut să-mi trag un glonţ în cap pentru cauză, aş fi făcut-o. Fără nicio ezitare.

— Ceea ce ne-aduce la misiunea ta, zice el încet. Zborurile noastre de recunoaştere au identificat grupuri semnificative de luptători infestaţi în Dayton şi în împrejurimi. O echipă va fi paraşutată în oraş şi va fi pe cont propriu timp de patru ore, până la recuperare. Şansele ei de supravieţuire sunt, în mare, una din patru.

Îmi dreg glasul:

— Şi două echipe rămân la bază.

Confirmă, cu ochii săi albaştri sfredelindu-mă adânc, până la măduvă:

— E decizia ta.

Acelaşi mic zâmbet rezervat. Ştie ce urmează să spun. A ştiut-o dinainte de-a intra pe uşă. Poate că şi-a dat seama din profilul făcut de Ţara Minunilor, dar nu cred. Mă cunoaşte.

Mă ridic de pe scaun direct în poziţie de drepţi.

Şi-i spun ceea ce ştie deja.

52

La ora 9 a.m., întregul batalion se strânge în curte, într-o mare de salopete albastre, în fruntea căreia se află cele patru grupe câştigătoare în noul lor echipament. Peste o mie de recruţi dispuşi într-o formaţie perfectă, cu chipurile întoarse spre est, direcţia noilor începuturi, către podiumul oratorilor, ridicat cu o zi înainte. Drapelele pârâie în briza îngheţată, dar noi nu simţim frigul. Suntem toţi încinşi pe dinăuntru de o vâlvătaie mult mai aprigă decât cea care l-a transformat pe Tank în scrum. Ofiţerii de la cartierul general trec prin faţa primului rând – cel câştigător – strângându-ne mâinile şi felicitându-ne pentru treaba bine făcută. Apoi urmează câteva cuvinte de mulţumire din partea sergenţilor fiecărei grupe. Am tot visat la ce-o să-i spun lui Reznik când va veni să-mi strângă mâna. „Mulţumesc că mi-aţi făcut viaţa un iad… Mori. Mori odată, javră ce eşti…“ Sau, preferata mea, scurtă şi dulce şi la obiect: „Să te…” Dar când mă salută şi-mi întinde mâna, aproape că mă pierd. Îmi vine să-i dau un pumn în faţă şi să-l îmbrăţişez în acelaşi timp.

— Felicitări, Ben, îmi spune.

Şi cu asta mă dă pe spate total. Habar n-aveam că ştia cum mă cheamă. Îmi face cu ochiul şi porneşte mai departe de-a lungul şirului.

Urmează o serie de discursuri scurte ale unor ofiţeri pe care nu i-am mai văzut niciodată. Apoi este prezentat comandantul suprem, iar soldaţii o iau razna, fluturându-şi beretele şi mâinile în aer. Uralele noastre se lovesc de pereţii clădirilor dimprejur şi se întorc de două ori mai puternice, iar noi părem de două ori mai mulţi. Comandantul Vosch îşi ridică palma la frunte cu un gest extrem de lent şi calculat şi, deodată, parcă ar fi apăsat pe un buton: sunetul se întrerupe şi salutăm cu toţii. În jurul

meu, aud foşnete înfundate. E prea mult. După tot ce ne-a adus aici şi tot ce s-a petrecut aici, după tot sângele, moartea şi focul prin care am trecut, după ce Ţara Minunilor ne-a dezvăluit oribilul chip al trecutului, iar camera de execuţie pe cel şi mai înspăimântător al viitorului, după luni de antrenamente nemiloase, care i-au împins pe unii dintre noi dincolo de punctul de la care nu mai există întoarcere, în sfârşit, am ajuns. Am supravieţuit decesului copilăriei noastre. Acum suntem soldaţi, poate ultimii care-o să lupte vreodată, ultima speranţă a Pământului, uniţi într-una şi aceeaşi dorinţă de răzbunare.

N-aud un cuvânt din discursul lui Vosch. Privesc soarele care răsare în spatele lui, încadrat de coşurile gemene ale centralei electrice, razele fiindu-i răsfrânte de nava-mamă aflată pe orbită, singura imperfecţiune pe un cer altfel imaculat. Atât de mică şi de neînsemnată. Am senzaţia c-aş putea întinde mâna s-o smulg de-acolo, s-o trântesc la pământ şi s-o calc în picioare până nu mai rămâne nimic din ea. Vâlvătaia din pieptul meu arde şi mai aprig, cuprinzându-mi fiecare părticică a corpului. Îmi topeşte oasele, îmi incinerează pielea – sunt un soare transformat în supernovă.

Am greşit când am spus că Ben Parish a murit în ziua în care a părăsit patul de spital. I-am cărat hoitul împuţit cu mine pe toată perioada instrucţiei. Acum, şi ultima rămăşiţă din el s-a transformat în scrum în timp ce privesc ţintă la figura solitară care a aprins acea vâlvătaie. Omul care mi-a arătat unde se poartă adevărata bătălie. Care m-a golit de orice ca să pot fi umplut la loc. Care m-a ucis ca să pot trăi. Şi jur că-l văd privindu-mă la rându-i cu ochii aceia de un albastru glacial, care văd până în străfundul sufletului meu şi ştiu – ştiu cu-adevărat – ce gândeşte.

„Suntem unul şi-acelaşi, eu şi cu tine. Înfrăţiţi în ură, în şiretenie şi-n setea de răzbunare.”

VII
Inima să ucizi

53

„M-ai salvat.”

În noaptea aia, stăteam la el în braţe, îmi răsunau în urechi cuvintele lui şi-mi ziceam: „Proasto, proasto, proasto. Nu poţi face asta. Nu poţi, nu poţi, nu poţi!”

Prima regulă: să n-ai încredere în nimeni. Care duce inevitabil la cea de-a doua: singura cale de-a rămâne în viaţă cât mai mult cu putinţă este să stai cât mai mult singură.

Acum le-am încălcat pe amândouă.

O, sunt atât de deştepţi. Cu cât mai greu devine să supravieţuieşti, cu-atât mai mult vrei să fii alături de cineva. Şi cu cât mai mult vrei să stai cu cineva, cu-atât mai greu devine să supravieţuieşti.

Ideea e că eu am avut şansa asta şi nu m-am descurcat prea bine pe cont propriu. De fapt, nu m-am descurcat deloc. Dacă nu m-ar fi găsit Evan, aş fi murit.

Stă cu trupul lipit de spatele meu, ţinându-mi protector braţul în jurul mijlocului şi-i simt răsuflarea gâdilându-mă plăcut pe ceafă. Camera e foarte rece. Ar fi frumos să mă strecor sub pătură, dar nu vreau să mă mişc. Nu vreau să se mişte nici el. Îmi plimb degetele pe braţul lui gol, amintindu-mi de căldura buzelor lui, de părul lui mătăsos între degetele mele. Băiatul care nu doarme niciodată, dormind. Venit să se odihnească pe malurile Casiopeei, o insulă în mijlocul unui ocean de sânge. „Tu ai promisiunea ta, iar eu te am pe tine.”

Nu pot avea încredere în el, dar trebuie să am.

Nu pot rămâne cu el, dar nici nu-l pot lăsa în urmă.

Nu mai poţi crede în şansă. Ceilalţi m-au învăţat asta.

Dar în dragoste mai poţi oare avea încredere?

Nu că l-aş iubi. Nici măcar nu ştiu ce-nseamnă asta. Ştiu cum m-a făcut Ben Parish să mă simt, ceea ce nu poate fi

explicat în cuvinte sau, cel puţin, nu în cuvintele pe care le ştiu eu.

Evan se foieşte în spatele meu:

— E târziu, murmură el. Ar fi bine să dormi şi tu puţin.

„Cum de-a ştiut că-s trează?”

— Dar tu?

Se ridică din pat şi se-ndreaptă încetişor spre uşă. Mă ridic şi eu, cu inima bătând să-mi sară din piept, fără să ştiu exact de ce:

— Unde te duci?

— Mă duc să arunc o privire prin împrejurimi. Nu stau mult.

După ce pleacă, îmi dau hainele jos şi-mi pun una dintre cămăşile lui cadrilate, de tăietor de lemne. Se pare că lui Val îi plăceau pijamalele cu dantelă. Nu-i stilul meu.

Mă urc înapoi în pat şi-mi trag pătura până la gât. La naiba, ce frig e! Stau şi ascult liniştea casei lipsite de Evan. De afară se aud sunetele naturii dezlănţuite. Lătratul îndepărtat al unui câine. Urletul unui lup. Ţipetele bufniţelor. E iarnă, anotimpul în care natura şopteşte. Când va veni primăvara, o să se dezlănţuie o adevărată simfonie de lighioane.

Îl aştept să se întoarcă. Trece o oră. Apoi două.

Aud scârţâitul cunoscut şi-mi ţin respiraţia. De obicei, îl aud când se-ntoarce noaptea. Uşa de la bucătărie se trânteşte. Călcătura grea a bocancilor lui pe scări. Acum, tot ce-aud sunt scârţâiturile de dincolo de uşă.

Mă întind şi iau Lugerul de pe noptieră. Îl ţin mereu aproape.

Primul meu gând este: „E mort. La uşă nu-i Evan, ci un Amuţitor.”

Mă strecor afară din pat şi mă duc tiptil până la uşă.

Îmi lipesc urechea de ea. Închid ochii şi mă concentrez. Ţin arma aşa cum trebuie, cu ambele mâini, cum m-a învăţat el. Repet fiecare pas în minte, cum m-a învăţat el.

„Mâna stângă pe clanţă. Apeşi, tragi de uşă, te dai doi paşi în spate, ridici arma. Apeşi clanţa, tragi de uşă, te dai

doi paşi în spate, ridici arma…

Scââââârţ.”

Bine, asta e.

Dau uşa de perete, fac doar un pas în spate – iată ce se-alege de toate repetiţiile pe care le-am făcut – şi ţintesc. Evan face-un salt înapoi şi se loveşte de perete, iar mâinile îi sar din reflex în aer la vederea strălucirii pistolului.

— Hei! strigă el, cu ochii mari şi mâinile ridicate, de parc-ar fi jefuit.

— Ce naiba faci? întreb eu, tremurând toată de furie.

— Veneam să… văd ce faci. Poţi să laşi pistolul jos, te rog?

— Ştii că nu eram obligată să deschid, mârâi eu, lăsând arma jos. Te-aş fi putut împuşca prin uşă.

— Data viitoare precis o să bat, răspunde el, servindu-mi caracteristicul său zâmbet strâmb.

— Hai să punem la punct un semnal pentru momentele în care vrei să te furişezi aşa. O bătaie înseamnă că vrei să intri. Două, că te opreşti să mă spionezi puţin în timp ce dorm.

Privirea i se plimbă de la chipul meu, la cămaşă (care, din întâmplare, e chiar a lui), apoi la picioarele goale, asupra cărora se opreşte puţin cam mult înainte de-a reveni la faţă. Privirea lui e caldă. Picioarele mele sunt reci.

Apoi bate o dată în uşă, dar zâmbetul e cel care-i deschide, de fapt.

Ne aşezăm pe pat. Încerc să nu mă gândesc la faptul că-i port cămaşa, care miroase a el, că stă la numai treizeci de centimetri de mine, iar eu am un ghem în stomac, mic şi tare ca un tăciune aprins.

Vreau să mă atingă din nou. Vreau să-i simt mâinile catifelate ca norii. Dar mi-e teamă că dacă o face, toate cele şapte miliarde de miliarde de miliarde de atomi care-mi alcătuiesc corpul vor exploda şi se vor împrăştia în tot universul.

— Oare mai trăieşte? şopteşte el, cu aceeaşi privire tristă şi disperată de mai devreme.

Ce s-a întâmplat acolo, afară? De ce se gândeşte la Sams?

Ridic din umeri. De unde să ştiu eu?

— Eu am ştiut când Lauren a… adică, am ştiut când n-a mai fost, zice el adunând nişte scame de pe pătură, trecându-şi degetele peste tivuri şi urmărind cusăturile peticelor de parc-ar fi urmărit un drum secret către o comoară.

— Am simţit-o. Rămăseserăm doar eu şi Val, care era destul de bolnavă şi despre care ştiam că nu mai are mult. Ştiam precis cât timp mai are, până în ultimul minut: în fond, trecusem prin asta de şase ori.

Îi ia un minut bun să continue. Ceva l-a speriat rău.

Ochii îi sunt neliniştiţi. Îşi tot plimbă privirea prin cameră de parc-ar încerca să găsească ceva care să-i distragă atenţia – sau poate dimpotrivă, ceva care să-l ancoreze în prezent. În clipa asta pe care-o petrece cu mine. Nu în cea la care se gândeşte întruna.

— Odată, eram afară, reia el, şi atârnam nişte rufe la uscat, când m-a cuprins senzaţia asta ciudată. De parcă m-ar fi lovit ceva în piept. Era ceva cu totul fizic, nu mental, nu doar o voce micuţă în capul meu care-mi spunea… care-mi spunea că Lauren dispăruse. Simţeam de parcă cineva mă lovise cu putere. Şi, în clipa aia, am ştiut. Aşa că am lăsat baltă cearşafurile şi-am luat-o la goană spre casă…

Clatină din cap. Îl ating pe genunchi şi-mi retrag mâna repede. După cea dintâi atingere, devine prea uşor.

— Cum a făcut-o? întreb.

Nu vreau să-l oblig să ajungă într-un loc în care nu e pregătit să meargă. Până acum a fost ca un aisberg emoţional. Două treimi din el au rămas ascunse în adâncuri. Mai mult a ascultat decât a vorbit şi mai mult a pus întrebări decât să dea răspunsuri.

— S-a spânzurat, spune. Eu am dat-o jos.

Îşi fereşte privirea. Aici cu mine, acolo, cu ea.

— Şi apoi am îngropat-o.

Nu ştiu ce să-i zic, aşa că nu spun nimic. Mult prea mulţi

oameni încep să vorbească atunci când nu au nimic de spus.

— Cred că aşa se întâmplă, zice el, după încă un minut. Atunci când iubeşti pe cineva. Dacă i se întâmplă ceva, simţi un pumn în inimă. Nu *ca* un pumn, ci un pumn cât se poate de *real* drept în inimă. Înalţă din umeri şi chicoteşte uşurel de unul singur:

— Oricum, eu aşa am simţit.

— Şi, dat fiind că eu n-am simţit asta, crezi că Sammy trebuie să fie în viaţă?

— Sunt sigur.

Ridică din umeri şi râde stânjenit.

— E stupid, ştiu. Îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

— Chiar ai iubit-o, nu-i aşa?

— Am crescut împreună, răspunde el, iar ochii îi sclipesc, încărcaţi de amintiri. Ea venea pe-aici, sau eu mă duceam pe-acolo. Apoi ne-am făcut mai mari şi ea era mereu aici, iar eu mereu pe la ea. Pe-atunci mă strecuram tot timpul din casă. Când trebuia să-l ajut pe taică-meu la fermă.

— Acolo te-ai dus şi-n seara asta, nu? Acasă la Lauren.

O lacrimă i se prelinge pe obraz. I-o şterg cu degetul mare, la fel cum îmi ştersese şi el lacrimile în noaptea când îl întrebasem dacă crede în Dumnezeu.

Pe neaşteptate, se-apleacă şi mă sărută. Pur şi simplu.

— De ce m-ai sărutat Evan?

Vorbeşte despre Lauren şi apoi mă sărută pe mine. Mi se pare ciudat.

— Nu ştiu, zice, ascunzându-şi capul între umeri.

Există un Evan misterios, un Evan taciturn, unul pasional, iar acum, Evan, băieţelul cel ruşinos.

— Data viitoare, ar fi bine să ai un motiv serios, îl necăjesc eu.

— Bine, zice şi mă sărută din nou.

— Motivul? întreb eu încetişor.

— Hmmm. Pentru că eşti foarte drăguţă?

— E bun. Nu ştiu dacă-i şi adevărat, dar e un motiv bun.

Îmi ia capul între palmele fine şi se-apleacă pentru un al treilea sărut care durează şi-mi aprinde tăciunele sfârâitor din stomac, făcându-mi perişorii de pe ceafă să se ridice într-un mic dans de bucurie.

— E-adevărat, îmi şopteşte, iar buzele ni se freacă uşor.

Adormim îmbrăţişaţi în aceeaşi poziţie în care stătusem cu câteva ore mai devreme, palma lui lipită mai jos de ceafa mea. Mă trezesc în toiul nopţii, şi pentru o secundă sunt înapoi în pădure, în sacul de dormit, doar eu, cu ursuleţul de pluş şi M16-le – şi un străin se-mpinge cu tot corpul în mine.

„Nu, Cassie, e în regulă. E Evan, salvatorul tău, cel care te-a îngrijit până te-ai pus din nou pe picioare, cel care-a fost dispus să-şi rişte viaţa ca tu să-ţi poţi ţine o promisiune ridicolă. Evan, observatorul care te-a observat. Evan, băiatul simplu de la ţară, cu mâinile calde şi fine.”

Inima mai să-mi sară din piept. Ce fel de ţăran are mâinile fine?

Îmi trag încetişor mâna de la piept. Se foieşte niţel şi îmi oftează în ceafă. Acum, perişorii gâdilaţi de buzele lui dansează pe un cu totul alt ritm. Îmi trec uşurel degetele peste palma lui. Catifelată ca un fund de bebeluş.

„Bine, nu intra în panică. Au trecut câteva luni bune de când n-a mai muncit pe câmp. Şi ştii cât de bine îngrijite îi sunt cuticulele… dar pot oare ani întregi de bătături să fie şterşi cu buretele de câteva luni de vânat în pădure?”

Vânat în pădure…

Aplec puţin capul şi-i miros degetele. Probabil că nu-i decât imaginaţia mea surescitată, dar mi se pare că simt izul acru, metalic, al prafului de puşcă? Când a tras el cu puşca? În noaptea asta nu s-a dus la vânătoare, ci la mormântul lui Lauren.

La răsăritul soarelui, stau în braţele lui complet trează şi-i simt inima bătându-mi în spate, în timp ce propria-mi inimă bate cu disperare în palma lui.

„Probabil că eşti un vânător execrabil. Niciodată nu aduci nimic.

De fapt, sunt chiar foarte bun.
Atunci, pur şi simplu nu te lasă inima să ucizi?
Mă lasă să fac tot ce trebuie să fac.”
Şi ce te lasă inima să faci, Evan Walker?

54

Ziua următoare e un calvar.

Ştiu că nu pot să-l confrunt. E mult prea riscant. Dacă toate temerile mele se dovedesc a fi adevărate? Că nu există niciun Evan Walker ţăranul, doar Evan trădătorul de specie – sau inimaginabilul (cuvânt care sintetizează cum nu se poate mai bine invazia asta extraterestră) – Evan Walker, Amuţitorul. Îmi zic că această din urmă posibilitate e de-a dreptul ridicolă. Un Amuţitor n-ar fi stat lângă mine până m-am însănătoşit – şi nici vorbă să-mi pună porecle sau să se joace de-a ţinutul în braţe pe întuneric. Un Amuţitor pur şi simplu m-ar fi exterminat.

Odată ce fac pasul ăsta, s-a cam terminat cu joaca. Dacă nu e cine pretinde că e, n-o să mai aibă de ales. Oricare ar fi motivul pentru care m-a ţinut în viaţă, nu cred că aş mai rămâne aşa multă vreme dacă şi-ar da seama că ştiu adevărul.

„Nu te grăbi. Încearcă să-ţi dai seama ce se-ntâmplă. Nu te-arunca cu capul înainte cum faci întotdeauna, Sullivan. Ştiu că nu-i stilul tău, dar, măcar o dată în viaţă, încearcă să fii metodică.”

Aşa că mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. La micul dejun, însă, fac cum fac, şi îndrept discuţia către zilele de dinaintea venirii extratereştrilor. Ce fel de treburi făcea pe-aici, pe la fermă? De toate, zice el. Conducea tractorul, împacheta baloturi de fân, dădea de mâncare la animale, repara utilaje, întindea sârmă ghimpată. Nu-mi dezlipesc ochii de pe mâinile lui, în timp ce mintea mea îi tot caută scuze. A purtat mereu mânuşi e cea mai bună dintre ele, dar nu-mi vine niciun mod firesc de-a întreba asta. „Aşa deci, Evan, ai mâini mult prea fine pentru a fi crescut la o fermă. Trebuie să fi purtat mânuşi tot timpul şi să-ţi fi plăcut cremele mai mult decât celorlalţi băieţi, nu?“

Nu vrea să vorbească despre trecut, viitorul e cel care-l îngrijorează. Vrea să afle detalii despre misiune. Spre exemplu, cum trebuie să plănuim fiecare pas pe care-l vom face între fermă şi Wright-Patterson sau să luăm în considerare orice posibilitate neprevăzută. Dacă nu aşteptăm până la primăvară şi vine o altă furtună de zăpadă? Dacă găsim baza abandonată? Cum îi mai luăm urma lui Sammy atunci? Când ştim că am epuizat toate posibilităţile şi renunţăm?

— Eu n-o să renunţ niciodată, îi zic.

Aştept lăsarea serii. Niciodată n-am fost foarte bună la aşteptat, aşa că observă că sunt neliniştită.

— O să te descurci? mă întreabă, stând lângă uşa de la bucătărie, cu puşca pe umăr.

Îmi ţine capul cu grijă între palmele alea catifelate, iar eu mă uit în sus, în ochii ăia de căţeluş, Cassie cea curajoasă, Cassie cea încrezătoare, Cassie-momeala. „Sigur c-o să fiu bine. Tu du-te şi mai împuşcă nişte oameni, iar eu o să pregătesc nişte floricele de porumb."

Apoi încui uşa după el şi-l urmăresc coborând cu pas uşor de pe veranda din spate şi îndreptându-se către liziera pădurii, apoi spre vest, spre autostradă, acolo unde, aşa cum ştim cu toţii, îi place tot vânatului proaspăt, ca iepurii, căprioarele şi *Homo sapiens* să se-adune.

Scotocesc prin toate camerele. După o lună de zile de arest la domiciliu în casa asta, ai fi zis că mi-am băgat şi eu nasul pe ici, pe colo.

Ce găsesc? Nimic. Şi multe.

Albume foto de familie. Uite-l pe bebeluşul Evan la spital, purtând clasica bonetuţă dungată de nou-născut. Evan-ţâncul, împingând o maşină de tuns iarba de jucărie. Evan la cinci anişori, călare pe un ponei. Evan la zece ani, pe un tractor. Evan la doisprezece ani, în echipament de baseball…

Şi restul familiei lui, printre care şi Val – pe care o identific imediat, iar faptul că văd chipul fetei care i-a murit în braţe şi ale cărei haine le port îmi aduce aminte de tot

rahatul prin care-am trecut şi, dintr-odată, mi se pare că sunt cea mai josnică fiinţă de pe faţa pământului. Văzându-i toată familia adunată în fata bradului de Crăciun, a torturilor de la aniversări, sau pe munte, în drumeţii, mă obligă să conştientizez faptul că s-a sfârşit cu brazii de Crăciun, cu torturile şi vacanţele în familie, şi cu celelalte zece mii de lucruri normale de până acum. Fiecare fotografie e un dangăt de clopot, o numărătoare inversă până la dispariţia a tot ceea ce e normal pe lumea asta.

În câteva poze apare şi ea, Lauren. Înaltă. Atletică. Ah, da, şi blondă. Evident că aşa trebuia să fie. Împreună, sunt un cuplu foarte atrăgător. Şi, în mai mult de jumătate dintre poze, ea nu se uită la aparat, ci la el. Şi nu aşa cum m-aş fi uitat eu la Ben Parish, cu ochi galeşi, de căţeluş, ci sălbatic, de parc-ar zice: „Îl vedeţi pe ăsta? E-al meu!“

Când pun albumele la loc, senzaţia de paranoia începe, parcă, să se mai risipească. „Deci, are mâinile fine, şi ce? E frumos să ai mâinile fine.” Fac un foc zdravăn, ca să încălzesc camera şi să alung umbrele care mă asaltează. „Degetele îi miros a praf de puşcă după ce se duce să viziteze un mormânt, şi ce dacă? E plin de animale sălbatice. Şi nu-i genul de activitate despre care te-apuci imediat să spui «Mda, am fost la mormântul ei. Şi apropo, pe drumul de întoarcere a trebuit să împuşc un câine turbat.» De când te-a găsit a avut grijă de tine, te-a protejat şi ţi-a stat alături.”

Însă, oricâte lucruri de bun-simţ mi-aş spune, nu reuşesc să mă calmez. Ceva îmi scapă. Ceva important. Mă plimb în sus şi-n jos prin faţa şemineului, tremurând în ciuda vâlvătăii intense. Parc-aş avea o mâncărime pe care nu pot s-o scarpin. Dar ce-ar putea să fie? Instinctul îmi spune că n-o să găsesc nimic incriminator, chiar dacă aş întoarce toată casa cu susul în jos.

„Dar n-ai căutat peste tot, Cassie. N-ai căutat în singurul loc în care nu s-ar aştepta să cauţi.”

Dau fuga în bucătărie. Nu mai am mult timp. Iau o jachetă groasă din cârligul de lângă uşă şi-o lanternă din

dulap, îmi înfig Lugerul la curea şi ies afară, în frigul muşcător. Bolta e senină, iar curtea e scăldată în lumina stelelor. Îndreptându-mă spre hambar, încerc să nu mă gândesc la nava-mamă, aflată la doar câteva sute de kilometri deasupra capului meu. Când intru, nu aprind lumina.

Înăuntru se simte un iz de bălegar uscat şi de fân muced. Pe scândurile putrezite de deasupra, se-aude zgrăpţănitul rapid al şobolanilor. Plimb fasciculul lanternei peste boxele goale, peste podeaua de pământ, până în şură. Deşi nu ştiu exact ce caut, caut în continuare. În toate filmele de groază făcute vreodată, hambarul este ascunzişul perfect al tuturor lucrurilor pe care nu ştii că le cauţi şi întotdeauna regreţi că le-ai găsit.

Găsesc ceea ce nu căutam sub un maldăr de pături jerpelite, aruncate lângă peretele din fund. Ceva lung şi întunecat sclipeşte în ochiul de lumină al lanternei. Nu m-ating de el. Îl descopăr, dând la o parte trei pături ca să ajung la el.

E M16-le meu.

Ştiu că-i al meu pentru că îmi văd iniţialele scrijelite pe patul lui: *C.S.* Le-am făcut într-una din după-amiezele în care mă ascundeam în micul cort din pădure. *C.S.* De la *Complet Stupidă.*

Am lăsat-o în mijlocul străzii când m-a atacat Amuţitorul din pădure. Din cauza panicii, am abandonat-o. Şi mi-am zis că nu mă pot întoarce după ea. Acum, iat-o aici, în hambarul lui Evan Walker. Tovarăşa mea de nădejde şi-a găsit drumul înapoi la mine.

„Ştii cum să-ţi dai seama care e duşmanul pe timp de război, Cassie?"

Mă trag înapoi din faţa ei. Mă trag înapoi din faţa mesajului ei. Mă trag hăt înapoi până la uşă ţinând lanterna fixată pe ţeava neagră şi strălucitoare.

Apoi mă întorc şi mă izbesc direct de pieptul lui tare ca piatra.

55

— Cassie? exclamă el nedumerit, prinzându-mă de braţ ca să nu cad în fund. Ce faci aici? zice, aruncând o privire în hambar peste umărul meu.

— Mi s-a părut că aud un zgomot.

Ce proastă eşti! Acum poate se hotărăşte să vadă cu ochii lui ce era. Dar a fost primul lucru care mi-a venit în cap. Ar trebui să mai lucrez la chestia asta cu scuipatul primelor lucruri care-mi vin în cap – dacă reuşesc să supravieţuiesc în următoarele cinci minute. Inima-mi bate atât de tare încât îmi ţiuie urechile.

— Ce ţi s-a părut? Cassie, n-ar trebui să ieşi afară noaptea.

Încuviinţez grăbită şi mă forţez să-l privesc în ochi. Evan

Walker este un tip perspicace.

— Ştiu, a fost stupid. Dar ai lipsit atât de mult!

— Urmăream o căprioară.

În faţa mea stă o umbră mare, în formă de Evan, o umbră cu o carabină de mare calibru pe fundalul unui milion de sori.

„Sunt sigură că asta făceai.”

— Haide să intrăm, vrei? Mai am puţin şi-ngheţ.

Nu se mişcă. Se tot uită prin hambar.

— Am verificat eu, zic, încercând să nu las vocea să-mi tremure. Erau nişte şobolani.

— Şobolani?

— Îhâm. Şobolani.

— Ai auzit şobolani? În hambar? Din casă?

— Nuu. Cum să-i fi auzit de-acolo?

În clipa asta ar fi bine dacă aş putea să-mi dau exasperată ochii peste cap, dar tot ce pot să fac este să scot un hohot nervos.

— Am ieşit pe verandă să iau aer.

— Şi i-ai auzit de pe verandă?

— Erau nişte şobolani foarte mari!

„Repede, zâmbet cuceritor!” Încerc ceea ce sper eu că trece drept aşa ceva, apoi mă agăţ de braţul lui şi-l trag înspre casă. E ca şi cum aş încerca să mişc un stâlp de beton. Dacă intră în hambar şi vede puşca descoperită s-a terminat. De ce naiba n-am acoperit-o la loc?

— Evan, nu-i nimic. M-am speriat, atâta tot.

— Bine.

Închide uşa hambarului şi ne îndreptăm împreună spre casă, ţinându-mă protector cu braţul pe după umeri. Când ajungem la uşa, îşi lasă braţul jos.

„Acum, Cassie. Un pas iute la dreapta, scoţi Lugerul de la centură cu ambele mâini, aşa cum trebuie, genunchii uşor flexaţi, apeşi uşor, nu tragi. Acum!”

Când intrăm în bucătăria încălzită, ocazia a trecut.

— Să înţeleg că n-ai prins nicio căprioară, zic eu pe un ton indiferent.

— Nu, închide el discuţia, sprijinind puşca de perete şi dându-şi haina jos. Are obrajii roşii de la frig.

— Poate că ai prins altceva, zic eu. Poate că asta am auzit.

Dă din cap că nu.

— N-am prins nimic astăzi.

Îşi suflă în palme. Îl urmez în camera mare, unde se apleacă către şemineu ca să-şi încălzească mâinile. Eu rămân după canapea, la câţiva metri în spatele lui.

A doua ocazie să-l dobor. De la distanţa asta nici n-ar fi greu să-l nimeresc. Sau n-ar fi dacă ţeasta lui ar aduce cu o cutie goală de porumb, singura ţintă cu care sunt obişnuită.

Scot revolverul de la brâu.

Faptul că mi-am găsit puşca în hambarul lui nu mi-a lăsat foarte multe opţiuni. Este ca atunci sub maşină, pe autostradă: ascunde-te sau înfruntă pericolul. A nu face nimic, a pretinde că totul e în regulă, nu rezolvă nimic. A-l împuşca în cap pe la spate chiar ar rezolva ceva – l-ar ucide. După soldatul cu crucifix, însă, una dintre priorităţile

mele era să nu mai ucid niciun alt nevinovat. Mai bine mi-aş arăta mâna acum, cât încă mai am pistolul în ea.

— Ar trebui să-ţi spun ceva, zic eu, cu vocea un pic nesigură. Am minţit în privinţa şobolanilor.

— Ai găsit puşca.

Nu este o întrebare.

Se întoarce spre mine. Stă cu spatele către foc şi chipul în umbră, aşa că nu-i pot citi expresia feţei, dar tonul vocii e cât se poate de firesc.

— Am găsit-o acum câteva zile, pe lângă autostradă – mai ţii minte că mi-ai spus c-ai scăpat-o când ai fugit – când am văzut iniţialele de pe patul ei, mi-am zis că trebuie să fie a ta.

O clipă nu spun nimic. Explicaţia lui e logică. Doar că nu m-aşteptam să ajungă aşa rapid la ea.

— Şi de ce nu mi-ai spus? întreb în cele din urmă.

Ridică din umeri:

— Voiam să-ţi zic. Cred c-am uitat. Ce-ai de gând să faci cu pistolul ăla, Cassie?

„Ah, mă gândeam să-ţi zbor creierii, asta-i tot. Mă gândeam c-ai putea fi un Amuţitor sau un trădător al umanităţii sau ceva de genul ăsta. Ha-ha-ha!“

Îi urmăresc privirea îndreptată spre arma pe care-o ţin în mână şi, dintr-o dată, îmi vine să izbucnesc în lacrimi.

— Trebuie să avem încredere unul în altul, şoptesc. Nu-i aşa?

— Da, răspunde el, venind înspre mine. Trebuie.

— Dar cum… cum te poţi convinge să mai ai încredere în cineva? întreb.

Acum a ajuns lângă mine. Nu-ntinde mâna după armă.

Îmi caută privirea. Şi vreau să mă privească în ochi înainte de-a ajunge prea departe de Evan pe care credeam că îl cunosc şi care m-a salvat ca să se salveze pe sine însuşi. El e tot ce mi-a rămas. El e tufişul micuţ care creşte din stânca de care mă agăţ. „Ajută-mă, Evan. Nu mă lăsa să cad. Nu mă lăsa să pierd acea parte din mine care mă face să fiu om.“

— Nu te poţi obliga să crezi în nimic, răspunde el încetişor. Dar îţi poţi permite să crezi. Îţi poţi permite să ai încredere.

Dau din cap, privindu-l direct în ochii atât de ciocolatii şi de calzi. Atât de umezi şi de trişti. La naiba, de ce trebuie să fie atât de frumos? Şi de ce trebuie să fiu atât de conştientă de asta? Şi prin ce e diferită încrederea mea în el de momentul când Sammy l-a luat de mână pe acel soldat înainte de-a se urca în autobuz? Ce-i ciudat e că ochii lui îmi amintesc de-ai lui Sammy – atât de plini sunt de dorinţa de-a şti că totul va fi bine. Ceilalţi au răspuns la întrebarea asta printr-un NU fară drept de apel. Aşa că ce mă face să-i dau lui Evan acelaşi răspuns?

— Vreau, Evan. Vreau mult, mult de tot.

Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar pistolul e acum în mâna lui. Mă ia de mână şi mă trage de după canapea. Pune pistolul pe *Dorinţa disperată a dragostei*, se aşază aproape de mine, chiar prea aproape, şi-şi lasă coatele pe genunchi. Îşi freacă palmele mari una de alta, de parcă ar fi încă îngheţate. Dar nu sunt – de-abia l-am ţinut de mână.

— Nu vreau să plec de-aici, mărturiseşte el. Şi nu voiam dintr-o grămadă de motive care păreau foarte întemeiate până te-am întâlnit pe tine.

Bate din palme de frustrare. Cuvintele nu-i ies aşa cum şi-ar dori:

— Ştiu că, cu tot... cu tot ceea ce se-ntâmplă, nu tu ai cerut să fii motivul meu de-a merge mai departe. Dar, din clipa în care te-am găsit...

Se întoarce şi-mi ia mâinile între palme. Brusc, mi se face puţin frică. Are ochii scăldaţi în lacrimi şi mă strânge cu putere. E ca şi cum l-aş ţine să nu cadă într-o prăpastie.

— Am înţeles greşit, continuă el. Înainte de-a te găsi, am crezut că singura cale de-a merge mai departe era să găsesc ceva pentru care să trăiesc. Dar nu e. Ca să mergi mai departe, trebuie să găseşti ceva pentru care eşti dispus să mori.

VIII
Spiritul răzbunării

56

Universul urlă din rărunchi.

Nu-i decât vântul îngheţat care suflă prin uşa deschisă a Black Hawk-ului, dar aşa sună. În perioada de vârf a molimei, când oamenii mureau cu sutele în fiecare zi, locuitorii panicaţi din Oraşul de Corturi aruncau câteodată în flăcări din greşeală, pe câte cineva care doar îşi pierduse cunoştinţa şi ale cărui urlete, în timp ce ardea de viu, nu doar că le auzeai, ci le simţeai ca pe nişte lovituri de ciocan în inimă.

Unele lucruri nu pot fi lăsate în urmă. Ele nu ţin de trecut, ci de tine.

Universul urlă din rărunchi. Lumea întreagă e arsă de vie.

Pe fereastră se văd focurile care punctează peisajul întunecat, pete chihlimbarii pe un fundal de cerneală neagră, înmulţindu-se pe măsură ce ne apropiem de marginea oraşului. Nu simt ruguri funerare. Fulgerele furtunilor de vară au pornit aceste focuri, iar vânturile tomnatice le-au purtat scânteia către terenuri mereu proaspete de vânătoare. Aveau atâtea de devorat, încât cămara era mereu plină. Lumea va arde ani de-a rândul. Va arde mocnit până când voi fi de vârsta tatălui meu – dacă trăiesc atât.

Planăm la 3 metri deasupra vârfurilor copacilor, sunetul rotoarelor fiind înăbuşit printr-o tehnologie de camuflaj, şi ne-apropiem de centrul Daytonului dinspre nord. Ninge uşor, iar fulgii de zăpadă formează halouri aurii în jurul focurilor, iluminând nimicul din jur.

Mă întorc de la geam şi-o văd pe Ringer pe bancheta de pe partea opusă fixându-mă cu privirea. Ridică două degete. Încuviinţez. Mai sunt două minute până coborâm.

Îmi trag banda pe frunte, poziţionez lentila pe ochiul stâng şi ajustez cureaua.

Ringer face un semn arătând spre Teacup, care stă chiar lângă mine. Cureaua îi tot alunecă. Când i-o strâng şi îmi face un semn cu degetul mare ridicat, care-mi spune că e-n regulă, simt un gust amar în gură. Şapte ani. Isuse. Mă aplec şi-i strig la ureche:

— Să nu te dezlipeşti de mine, da?

Teacup zâmbeşte, dă din cap şi arată spre Ringer. „Eu stau cu ea!“ Râd. Nu-i proastă Teacup asta.

Acum suntem deasupra râului, iar elicopterul planează la câţiva metri de suprafaţa apei. Ringer îşi verifică pentru a suta mia oară arma. Lângă ea, Flintstone bate nervos din picior, uitându-se drept înainte, în gol.

Mai încolo, Dumbo îşi verifică trusa medicală, iar Oompa se apleacă, încercând să ascundă un ultim baton de ciocolată pe care şi-l îndeasă în gură.

În ultimul rând, Poundcake stă cu capul plecat şi mâinile în poală. Reznik l-a poreclit Poundcake pentru că a zis că-i moale şi dulce ca o prăjitură. Mie nu mi se pare aşa, în special la poligon. Per ansamblu, Ringer e o ţintaşă mai bună, dar pe Poundcake l-am văzut nimerind şase ţinte în şase secunde.

„Exact, Zombi. Ţinte. Forme umane decupate din placaj. Ce-o să mai nimerească când va fi vorba de oameni adevăraţi? Ce-o să mai nimerim oricare dintre noi?“

Incredibil. Noi suntem avangarda. Şapte puşti care acum şase luni nu erau nimic mai mult decât nişte puşti; noi suntem contralovitura la nişte atacuri care-au făcut şapte miliarde de morţi.

Ringer se holbează iar la mine. În timp ce elicopterul coboară, îşi desface centura şi vine până la mine. Îmi pune mâinile pe umeri şi-mi zbiară în faţă:

— Aminteşte-ţi de cerc! N-o să murim aici!

Plonjăm iute şi fără nicio pregătire către zona de aterizare. Elicopterul nu aterizează, planează la câţiva centimetri deasupra solului, în timp ce membrii echipajului sar unul câte unul. Din uşa deschisă, o văd pe Teacup zbătându-se să-şi desfacă centura. Gata! S-a eliberat şi-a

sărit repede înaintea mea. Sunt ultimul. În cabină, pilotul mi-aruncă o privire peste umăr şi-mi face semn cu degetul mare ridicat.

Îi răspund la fel.

Black Hawk-ul ţâşneşte înspre cerul nopţii, apoi virează brusc spre nord şi este înghiţit rapid de norii întunecaţi cu care se confundă.

În părculeţul de lângă râu, rotoarele au eliminat orice urmă de fulgi de zăpadă. Acum, fulgii se întorc în vârtejuri furioase. Tăcerea bruscă ce îi urmează vântului urlător e asurzitoare. În faţă se profilează umbra uriaşă aruncată de statuia unui veteran al războiului din Coreea. În stânga statuii e podul. Dincolo de el, la zece străzi distanţă, se află fostul tribunal unde mai mulţi infestaţi au adunat un mic arsenal de arme automate, lansatoare de grenade şi rachete Stinger FIM-92, potrivit profilului făcut de Ţara Minunilor unui infestat capturat în urma operaţiunii Micuţa Bo Peep. Stingerele sunt cele care ne-au adus aici. Capacitatea noastră aeriană a fost afectată de atacuri, e imperativ să protejăm puţinele resurse pe care le mai avem.

Avem o dublă misiune: să distrugem sau să capturăm tot armamentul inamic şi să eliminăm tot personalul infestat. Pe toţi, până la unul.

Ringer o ia-nainte pentru că are cei mai buni ochi. O urmăm dincolo de statuia cu chipul dârz până pe pod – Flint, Dumbo, Oompa, Poundcake şi Teacup, eu închizând coloana. Ne croim drum printre maşinile oprite, care, acoperite cum sunt de resturile a trei anotimpuri, par să se iţească de sub o cuvertură albă. Unele au geamurile sparte, altele au fost mâzgălite cu grafitti şi jefuite de orice lucruri de valoare – dar ce mai e de valoare acum? În faţa mea, Teacup se zoreşte cu paşii ei mărunţi, de copil – ea are valoare. Iată cu ce-am rămas eu de pe urma Sosirii: omorându-ne, extratereştrii ne-au arătat idioţenia lucrurilor. Ce s-a întâmplat cu tipul care avea BMW-ul ăsta? E în acelaşi loc ca femeia care avea Kia de colo.

Ne oprim la capătul sudic al podului, chiar înainte de bulevardul Patterson. Ghemuiţi lângă bara de protecţie îndoită a unui SUV cercetăm şoseaua din faţa noastră. Din cauza zăpezii, nu vedem dincolo de jumătatea străzii. Ar putea să ne ia ceva timp. Mă uit la ceas. Mai sunt patru ore până la întâlnirea din parc.

O cisternă s-a împotmolit chiar în mijlocul intersecţiei, la vreo douăzeci de metri de noi, şi ne blochează vederea către latura stângă a străzii. N-o pot vedea, dar ştiu de la instructaj că pe partea aia e o clădire de patru etaje – un punct de control ideal, dacă ar fi vrut să ţină podul sub supraveghere. Îi fac semn lui Ringer s-o ţină pe partea dreaptă, ca să punem camionul între noi şi clădire.

Când ajunge la bara din faţă a camionului se-opreşte brusc şi se-aruncă la pământ. O imităm cu toţii şi mă târăsc până lângă ea.

— Ce vezi? îi şoptesc.

— Sunt trei, în partea dreaptă.

Mă uit prin vizieră către clădirea de pe partea cealaltă. Prin ceaţa pufoasă a zăpezii văd trei pete verzi ţopăind de-a lungul trotuarului, devenind din ce în ce mai mari pe măsură ce se apropie de intersecţie. Primul meu gând e: „La dracu’, viziera asta chiar funcţionează.” Al doilea: „La dracu’, infestaţi, şi vin drept spre noi!”

— O patrulă? o întreb pe Ringer.

Dă din umeri:

— Probabil că au văzut elicopterul şi vin să verifice.

Stă întinsă pe burtă, cu puşca îndreptată spre ei, aşteptând ordinul de tragere. Petele verzi se fac mai mari; au ajuns la colţul opus al străzii. Din pricina semnalelor verzi care le stau pe umeri de-abia dacă le mai desluşesc trupurile. E un efect ciudat, de borcan, de parcă ar avea capetele cuprinse de o flacără rotitoare, verde-irizată.

„Nu încă. Nu dai ordinul decât dacă traversează strada.”

Alături de mine, Ringer trage adânc aer în piept şi-şi ţine răbdătoare respiraţia, în aşteptarea ordinului meu, de parcă ar putea sta aşa o mie de ani. Zăpada i se aşterne pe umeri

şi-i rămâne în păr. Are vârful nasului roşu. Momentul se lungeşte. Dacă sunt mai mult de trei? Dacă ne facem cunoscută prezenţa, ne-am putea trezi cu peste o sută pe cap, răsărind din zeci de direcţii diferite. Să-i atacăm sau să aşteptăm? Îmi muşc buza de jos, evaluându-mi opţiunile.

— Sunt ai mei, zice ea, înţelegându-mi greşit ezitarea.

Peste drum, petele verzi de lumină s-au oprit, strânse laolaltă de parc-ar purta o discuţie. Nu-mi dau seama nici măcar dacă se uită în direcţia asta, dar sunt sigur că nu ştiu că suntem aici. Dac-ar şti, ar veni spre noi, ar deschide focul, s-ar ascunde, ar face ceva. Noi avem elementul surpriză. Şi pe Ringer. Chiar dacă ratează primul foc, pe următoarele n-o să le mai rateze. De fapt, nu-i un ordin greu de dat.

Şi-atunci, ce mă opreşte să-l dau?

Probabil că Ringer se-ntreabă acelaşi lucru, pentru că se uită la mine şi şopteşte:

— Zombi? Ce facem?

Ordinele mele spun: „Elimină tot personalul infestat." Instinctul îmi spune: „Nu te grăbi. Nu forţa lucrurile. Lasă-le să se desfăşoare în ritmul lor." Iar eu sunt prins undeva, la mijloc.

Cu o milisecundă înainte ca urechile să audă sunetul carabinei de mare calibru, pavajul aflat la 50 de centimetri în faţa noastră explodează într-o ploaie de zăpadă murdară şi ciment. Ceea ce-mi rezolvă iute dilema. Cuvintele îmi zboară din gură de parcă mi-ar fi fost smulse din plămâni de vântul îngheţat:

— Doboară-i!

Glonţul lui Ringer izbeşte una dintre luminile verzi şi pâlpâitoare, şi aceasta se stinge. În dreapta noastră, o altă lumină o ia la goană. Ringer îndreaptă ţeava puştii în direcţia mea. Când trage, bag capul la cutie, şi o altă lumină pâlpâie şi se stinge. Cea de-a treia pare să se micşoreze pentru că a luat-o la goană în direcţia din care-a venit.

Sar în picioare. Nu-l pot lăsa să scape ca să dea alarma.

Ringer m-apucă de încheietură şi mă trage tare ca să mă las în jos.

— La dracu', Ringer, ce…

— E-o capcană, zice, arătând înspre gaura adâncă de 20 de centimetri din pavaj. N-ai auzit împuşcătura? N-a venit dinspre ei. Ci de-acolo, îmi spune arătând cu capul înspre clădirea de pe partea opusă a străzii. Din stânga noastră. Şi, judecând după unghi, de la mare înălţime… posibil de pe acoperiş.

Scutur din cap. Un al patrulea infestat pe acoperiş? Cum de-a ştiut că suntem aici – şi de ce nu i-a avertizat pe ceilalţi? Suntem ascunşi în spatele camionului, ceea ce înseamnă că trebuie să ne fi văzut când eram pe pod – ne-a reperat şi n-a tras până când ne-am ascuns în spatele cisternei şi nu mai avea cum să ne nimerească. N-avea niciun sens.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Ringer zice:

— Cred că la asta se refereau când vorbeau de „ceaţa războiului".

Dau afirmativ din cap. Lucrurile devin mult prea complicate, mult prea repede.

— Cum de ne-a văzut când am trecut? mă mir eu.

Clatină din cap:

— Poate că are ochelari cu infraroşii. Asta trebuie să fie.

— Atunci ne-am ars. Suntem imobilizaţi. Lângă câteva mii de litri de benzină. O să tragă în cisternă, sar eu.

Ringer ridică din umeri:

— Nu cu un glonţ, Zombi. Asta nu merge decât în filme, zice şi mă priveşte, aşteptând să-i dau un ordin.

La fel ca restul grupei. Mă uit în spate şi văd toţi ochii lor mari şi bulbucaţi fixându-mă din întunericul înzăpezit. Teacup fie e pe punctul să îngheţe de frig, fie tremură ca frunza de spaimă. Flint mă priveşte furios şi e singurul care îndrăzneşte să spună ceva, ca să-mi dau seama ce gândesc toţi:

— Gata, ne-au prins. Acu' renunţăm, nu?

Tentant, dar sinucigaş. Dacă nu ne prinde lunetistul de

pe acoperiş când ne retragem, ne dau gata întăririle care probabil că sunt deja pe drum.

Retragerea nu-i o opţiune. Să înaintăm nu-i o opţiune. Să rămânem pe loc nu-i o opţiune. N-avem nicio opţiune.

Fugim=*murim*. Stăm=*murim.*

— Apropo de ochelarii de noapte, mormăie Ringer, ar fi putut să se gândească la asta înainte să ne paraşuteze într-o misiune de noapte. Suntem orbi ca liliecii aici.

Mă holbez la ea. „Orbi ca liliecii. Mamăă, Ringer, îmi vine să te pup!" Le ordon să se-adune în jurul meu şi le zic în şoaptă:

— La următoarea stradă pe dreapta, lipit de o clădire de birouri, este un garaj.

Cel puţin aşa ar trebui să fie, dacă e să mă iau după hartă.

— Trebuie să ajungem la etajul trei. Doi câte doi: Flint cu Ringer, Poundcake cu Oompa, Dumbo cu Teacup.

— Şi tu? se interesează Ringer. Tu cu cine mergi?

— Eu n-am nevoie de partener, spun repede. Sunt un nenorocit de zombi!

Iată şi zâmbetul. E pe drum.

57

Arăt către panta care duce la marginea apei.

— Trebuie să ajungeţi până jos, la trotuarul ăla, îi zic lui Ringer. Şi nu mă aşteptaţi!

Scutură din cap, încruntându-se. Mă aplec spre ea, încercând să par cât mai serios posibil:

— Am crezut că te-am făcut la replica aia cu zombi. Ascultă la mine, soldat, într-una din zilele astea o să-ţi smulg eu un zâmbet!

— Nu cred, domnule, zice, fără nicio umbră de zâmbet.

— Ai ceva împotriva zâmbitului?

— A fost primul lucru pe care l-am pierdut.

Apoi e înghiţită de întuneric şi de zăpadă. Restul grupei o urmează. O aud pe Teacup scâncind în timp ce Dumbo îi dă ultimele instrucţiuni:

— Să fugi mâncând pământul când o auzi, da, Cup?

Mă ghemuiesc lângă cisternă şi pun mâna pe capacul de metal al rezervorului, rostind în gând una dintre acele rugăciuni total contra-intuitive ca drăcovenia asta să fie plină-ochi – sau, şi mai bine – să fie pe jumătate plină, pentru că vaporii de motorină ar produce cea mai mare explozie cu putinţă. Nu îndrăznesc să aprind încărcătura direct, dar cei câţiva litri rămaşi în rezervor ar trebui să facă treaba. Sper.

Capacul e îngheţat. Îl bat cu patul puştii şi trag de el cu ambele mâini, cu toată forţa de care sunt în stare. Într-un final, se desprinde cu un şuierat ascuţit şi extrem de satisfăcător. O să am vreo zece secunde. Să număr oare? Neee, las-o baltă! Trag cuiul grenadei, o arunc în gaură şi-o tulesc pe pantă. Zăpada mă izbeşte în faţă. Vârful bocancului mi se prinde în ceva şi mă rostogolesc până jos, aterizând pe spate şi lovindu-mă cu capul de asfalt. Zăpada mi se învârtejeşte în jurul capului şi simt mirosul râului. Aud

un *uuumpf* înfundat şi cisterna sare vreo jumătate de metru în aer, apoi văd o superbă bilă de foc, care se reflectă în fulgii de zăpadă, creând un univers în miniatură, alcătuit din sori strălucitori infinitezimali. Acum gâfâi în susul pantei, dar echipa mea nu-i nicăieri. Când ajung din nou sus, la acelaşi nivel cu camionul, simt căldura flăcărilor pe obrazul stâng şi-mi dau seama că cisterna e în continuare întreagă. Grenada din rezervor n-a fost suficientă ca să aprindă şi încărcătura. Să mai arunc una? Să alerg mai departe? Probabil că lunetistul şi-a dat ochelarii jos, orbit de explozie. Dar n-o să rămână aşa mult timp.

Când se aprinde benzina, am traversat deja intersecţia şi-am ajuns la curbă. Suflul exploziei mă proiectează în faţă, peste trupul primului infestat împuşcat de Ringer, direct prin uşile de sticlă ale clădirii de birouri. Aud un pârâit şi sper că-i ceva de la uşă, nu vreo parte importantă din mine. În jur plouă cu bucăţi uriaşe de metal zimţat, bucăţi din cisterna distrusă de explozie, aruncate la sute de metri distanţă, în toate direcţiile, cu viteza glonţului.

În timp ce mă ghemuiesc în cea mai mică bilă umană cu putinţă, aud pe cineva ţipând. Căldura e incredibilă. Mă simt de parc-aş fi fost înghiţit de soare.

Geamul din spatele meu se face ţăndări – de la un glonţ de mare calibru, nu de la explozie. „Mai ai jumătate de stradă până la garaj, Zombi – du-te!“ Şi exact asta fac, fug cât mă ţin picioarele, până când dau peste Oompa încovoiat pe trotuar, cu Poundcake lângă el, trăgându-l de umăr, cu chipul schimonosit într-un ţipăt fără sonor. Pe Oompa îl auzisem ţipând după explozia cisternei, şi nu-mi ia decât o clipă să-mi dau seama de ce: o bucată de metal de dimensiunile unui frisbee îi iese de undeva, din partea de jos a spatelui.

Îl împing pe Poundcake către garaj – „Du-te!“ – şi iau trupuşorul rotund al lui Oompa pe umăr. De data asta aud păcănitul puştii la două bătăi după ce lunetistul de peste drum trage, şi o bucată de tencuială se desprinde din zidul din spatele meu.

Parterul garajului e despărţit de trotuar printr-un zid de beton până la brâu. Îl las uşurel pe Oompa peste zid, apoi sar şi eu şi mă ghemuiesc în spatele lui. Pa-daaam: o bucată de perete cât un pumn sare în direcţia mea. Îngenuncheat lângă Oompa, arunc o privire iute în jur şi-l văd pe Poundcake gâfâind înspre scări. Acum, atâta vreme cât nu mai e vreun alt lunetist în clădire, şi atâta vreme cât infestatul care-a scăpat nu s-a adăpostit şi el aici…

Cercetez repede rana lui Oompa, iar ce văd nu-i deloc încurajator. Cu cât mai repede reuşesc să îl duc sus la Dumbo, cu-atât mai bine.

— Soldat Oompa, îi şuier eu la ureche. N-ai permisiunea mea să mori, înţelegi?!

Dă din cap, trăgând în piept aerul îngheţat şi suflându-l înapoi cald, dinăuntrul fiinţei lui. Dar e alb ca zăpada care se unduieşte în lumina aurie. Îl iau iarăşi pe umăr şi pornesc în goană spre scări, încercând să merg cât mai aplecat cu putinţă fără să-mi pierd echilibrul.

Sar câte două trepte deodată până la nivelul trei, unde-i găsesc pe ceilalţi ghemuiţi în spatele primului rând de maşini, la câţiva metri distanţă de zidul dinspre clădirea în care se află trăgătorul. Dumbo e îngenuncheat lângă Teacup şi-i îngrijeşte piciorul. Echipamentul ei e sfâşiat, iar pe pulpă, acolo unde a fost străpunsă de un glonţ, are o rană roşie, urâtă. Dumbo îi pune un pansament, o cheamă pe Ringer să-l ţină şi vine în grabă la Oompa. Flintstone clatină din cap înspre mine.

— Ţi-am zis să renunţăm, spuse el, cu ochii scânteind de răutate: Acu' uită-te şi tu ce-ai făcut!

Îl ignor. Mă întorc spre Dumbo:

— Ei?

— Nu-i bine deloc, sergent.

— Atunci, fă-l să fie bine! zic uitându-mă la Teacup, care şi-a îngropat capul în pieptul lui Ringer şi scânceşte uşor.

— E o rană superficială, mă anunţă Ringer. Poate să meargă.

Dau din cap în tăcere. Oompa e la pământ. Teacup a fost

împuşcată. Flint e gata să se revolte. Un lunetist peste drum şi vreo sută şi mai bine dintre prietenii lui cei mai buni pe cale să ne facă de petrecanie. Trebuie să-mi vină o idee genială şi încă repede.

— Ştie că suntem aici, ceea ce-nseamnă că nu putem sta pe loc prea mult. Vezi dacă nu poţi să-l dobori.

Dă din cap aprobator, dar n-o poate desprinde pe Teacup din braţe. Întind mâinile mânjite de sângele lui Oompa: „Dă-mi-o mie.“ Odată pusă în braţele mele, Teacup mi se zbate la piept. Nu vrea la mine. Fac un semn cu capul către stradă şi-i zic lui Poundcake:

— Cake, du-te cu Ringer. Curăţă-l pe nenorocit!

Ringer şi Poundcake se strecoară printre două maşini şi dispar. În timp ce-o mângâi pe Teacup pe cap – între timp, şi-a pierdut bereta – mă uit cum Dumbo încearcă să tragă uşor de fragmentul metalic înfipt în spinarea lui Oompa. Oompa urlă de durere, zgâriind pământul cu mâinile. Dumbo se uită şovăitor la mine. Îi fac semn că da, trebuie să iasă.

— Repede, Dumbo. E mai rău încet.

Aşa că trage.

Oompa se chirceşte cu totul, iar ecoul ţipetelor lui reverberează de jur împrejurul garajului. Dumbo aruncă bucata zimţată de metal deoparte şi luminează rana deschisă cu lanterna.

Se strâmbă şi-l întoarce pe Oompa cu faţa în sus. Are cămaşa plină de sânge, aşa că o rupe, dezvelind rana: schija l-a străpuns dintr-o parte într-alta.

Flint se întoarce cu spatele, se târăşte niţel mai încolo în patru labe şi vomită spasmodic. Brusc, Teacup a înmărmurit. Probabil c-a intrat în stare de şoc. Teacup, cea care striga cel mai tare în timpul repetiţiilor de şarjă din curte. Teacup, cea mai însetată de sânge, cea care cânta cel mai tare la P&D. O pierd.

Şi-l pierd şi pe Oompa. În timp ce-i ţine tot felul de comprese de vată pe burtă, încercând să oprească sângerarea, Dumbo mă caută din ochi.

— Care sunt ordinele tale, soldat? îl întreb.
— Nu trebuie să… nu trebuie…
Aruncă bandajul plin de sânge şi pune unul proaspăt pe burta lui Oompa. Fără să-şi dezlipească privirea de la mine. Nu mai trebuie să spună nimic. Nici mie, nici lui Oompa.
O dau uşurel jos pe Teacup din braţe şi îngenunchez lângă Oompa. Răsuflarea îi miroase a sânge şi-a ciocolată.
— Din cauză că sunt gras, şuieră el cu greu şi-ncepe să plângă.
— Termină cu prostiile, i-o tai eu din scurt.
Încearcă să şoptească ceva, aşa că-mi apropii urechea de gura lui:
— Numele meu e Kenny.
De parcă ar fi un secret îngrozitor pe care i-a fost teamă să ni-l împărtăşească.
Îşi dă ochii peste cap şi moare.

58

Teacup şi-a pierdut capul cu totul. Îşi ţine genunchii cu mâinile la piept şi fruntea lipită de ei. Îl chem pe Flint şi-i zic să n-o scape din ochi. Sunt îngrijorat pentru Ringer şi Poundcake. Flint se uită la mine de parc-ar vrea să mă strângă de gât cu mâinile goale.

— Tu ai dat ordinul, mârâie el. Tu s-o supraveghezi.

Dumbo îşi curăţă mâinile de sângele lui Oompa – ba nu, al lui Kenny.

— Se face, dom' sergent, zice el calm, dar mâinile continuă să-i tremure.

— Dom' sergent, scuipă Flint. Aaa, chiar aşa. Şi-acu' ce facem, dom' sergent?

Nu-l bag în seamă şi mă grăbesc către peretele exterior, unde-l găsesc pe Poundcake ghemuit lângă Ringer. Stă în genunchi, uitându-se pe furiş peste balustradă înspre clădirea de vizavi. Mă las lângă ei, evitând privirea întrebătoare a lui Poundcake.

— Oompa nu mai ţipă, constată Ringer fără să-şi dezlipească privirea de la blocul de vizavi.

— Îl chema Kenny, zic eu, iar ea dă din cap.

S-a prins imediat. Lui Poundcake îi mai ia vreun minut, dar când o face, ţâşneşte cât mai departe de noi, se sprijină cu ambele mâini de perete şi trage adânc aer în piept.

— Trebuia, Zombi, mă îmbărbătează Ringer. Dacă n-ai fi făcut-o, toţi puteam fi Kenny.

Sună foarte bine ce spune. A sunat bine şi când mi-am spus-o singur. Privind-o din profil, mă întreb ce naiba a fost în capul lui Vosch când mi-a dat tresele de sergent. Comandantul a promovat soldatul greşit.

— Cum e? o întreb.

Arată cu capul înspre blocul de vizavi.

— E-ascuns în vizuină.

Înalţ capul uşor şi văd clădirea în lumina focului muribund: o faţadă cu geamuri sparte, pereţi albi coşcoviţi şi acoperişul la un etaj deasupra noastră. Acolo sus, întrezăresc o umbră care-ar putea fi un turn de apă, dar asta-i tot.

— Unde? şoptesc.

— Tocmai a băgat capul la cutie. Numai asta face. Sus-jos-sus-jos, ca un hopa-mitică.

— E singur?

— Doar pe el l-am văzut.

— Se-aprinde?

Ringer scutură din cap.

— Negativ, Zombi. Nu pare să fie infestat.

Îmi muşc buza de jos.

— Poundcake l-a văzut şi el?

Dă din cap afirmativ.

— Nu-i verde, zice, urmărindu-mă cu ochii ăia întunecaţi care taie ca nişte cuţite.

— Poate că nu el e lunetistul… propun eu un răspuns.

— I-am văzut arma… o puşcă cu lunetă.

Şi-atunci de ce nu străluceşte verzui? Cei de pe stradă s-au aprins şi erau mai departe decât ăsta. Apoi îmi zic că nu contează dacă străluceşte cu lumină verde, mov sau deloc: încearcă să ne omoare şi nu ne putem mişca până când nu-l neutralizăm. Şi trebuie să ne mişcăm de-aici înainte ca cel care-a scăpat să nu vină cu întăriri.

— Nu-i aşa că-s deştepţi? mormăie Ringer de parcă mi-ar fi citit gândurile. Îşi pun o mască umană, ca să nu mai poţi avea încredere în nimeni. Singura soluţie: ucide-i pe toţi sau riscă să fii ucis de oricine.

— Crede că suntem de-ai lor?

— Sau a hotărât că nu contează. Singura modalitate de-a fi sigur.

— Dar a tras în noi – nu în cei trei care erau chiar sub el. De ce-ar ignora ţintele uşoare ca să tragă în cele imposibile?

Nici ea n-are un răspuns la întrebarea asta. Spre

deosebire de mine, însă, nu se află pe lista ei de priorităţi.

— Singurul fel de-a fi siguri, repetă apăsat.

Mă uit la Poundcake, care-mi susţine privirea. Aşteaptă să vadă ce hotărăsc, dar prea multe opţiuni nu am.

— Poţi să-l nimereşti de-aici? o întreb pe Ringer.

Scutură din cap.

— E prea departe. N-aş face altceva decât să ne dau de gol.

Merg pe vine până la Poundcake:

— Tu stai aici. În zece minute, deschizi focul asupra lui ca să ne acoperi traversarea.

Se uită în sus la mine cu ochii ăia mari şi încrezători, de căprioară.

— Ştii, soldat, se obişnuieşte să răspunzi când primeşti un ordin de la superiorul tău.

Poundcake dă din cap. Mai încerc o dată:

— Cu un „da, domnule”.

Iarăşi dă din cap.

— Se răspunde cu gura. Cuvinte.

Aceeaşi încuviinţare tacită.

Bineee, măcar am încercat.

Când ajungem înapoi la ceilalţi, corpul lui Oompa a dispărut. L-au băgat într-una dintre maşini. Ideea lui Flint. Foarte asemănătoare cu ce-are în minte pentru noi toţi.

— Aici suntem la adăpost. Eu zic să ne-ascundem în maşini până când vin să ne ia.

— Un singur vot contează în unitatea asta, Flint, zic eu.

— Mda, şi la ce ne-a folosit asta până acum? Aa, da, ştiu. Hai să-l întrebăm pe Oompa!

— Flintstone, zice Ringer. Stai calm. Zombi are dreptate.

— Până când o să nimeriţi amândoi într-o ambuscadă şi bănuiesc că n-o să mai aibă.

— Moment în care tu o să fii comandantul unităţii şi-o să hotărăşti ce trebuie făcut, sar şi eu. Dumbo, sarcina ta e să ai grijă de Teacup.

Dacă poate s-o dezlipească de Ringer, de al cărei picior s-a agăţat iarăşi.

— Dacă nu ne întoarcem în treizeci de minute, nu ne mai întoarcem.

La care Ringer, pentru că e Ringer, zice:

— Ne întoarcem.

59

Cisterna s-a făcut scrum. Ghemuit la intrarea pentru pietoni a garajului, arăt către clădirea de vizavi, care-a căpătat reflexe portocalii în lumina flăcărilor.

— Pe acolo intrăm. A treia fereastră din stânga nu mai are geam deloc, vezi?

Ringer dă din cap absentă. O preocupă ceva. Se joacă încontinuu cu vizorul. Îl trage de pe ochi, apoi îl coboară la loc. Siguranţa pe care a afişat-o în faţa echipei a dispărut.

— Lovitura imposibilă… şopteşte. Apoi se-ntoarce către mine: Cum îţi dai seama când începi s-o iei razna ca Dorothy?

Scutur din cap. Ce i-a venit?

— N-o iei razna, o asigur eu, întărind afirmaţia c-o bătaie cu palma pe braţ.

— Cum îţi dai seama? mi-o taie ea, plimbându-şi neliniştită privirea dintr-un colţ într-altul, în căutarea unui loc pe care să-l ilumineze cu vizorul. La fel ca Tank, înainte s-o ia pe arătură. Nebunii nu cred niciodată că-s nebuni. Din punctul lor de vedere, nebunia lor e cât se poate de firească.

Are o căutătură disperată în privire, una pe care nu i-am mai văzut-o niciodată.

— Nu eşti nebună. Crede-mă.

Exact ce nu trebuia să spun.

— De ce te-aş crede? îmi aruncă ea.

E prima dată când o văd arătând o emoţie.

— De ce-aş avea încredere în tine şi de ce-ai avea încredere în mine? De unde ştii că nu-s una dintre ei, Zombi?

În sfârşit, o întrebare uşoară.

— Pentru că am fost testaţi. Şi nu apărem verzi prin vizieră.

Mă fixează îndelung cu privirea, apoi şopteşte:

— Doamne, ce mi-ar fi plăcut acuma să joci şah!

Cele zece minute au trecut. Deasupra noastră, Poundcake deschide focul înspre acoperişul vecin, iar lunetistul îi răspunde fără întârziere. Şi-am pornit. Nici n-am trecut bine de curbă, că asfaltul din faţa noastră explodează. Ne despărţim, Ringer o zbugheşte la dreapta, eu la stânga, şi aud şuierul unui glonţ, un sunet ascuţit, ca de şmirghel, cam cu o lună înainte să-mi facă o gaură în jachetă. Instinctul de-a răspunde la foc cu foc, gravat adânc în subconştientul meu de lunile de antrenamente, e greu de învins. Sar pe trotuarul vecin şi din doi paşi m-am şi lipit de betonul rece şi reconfortant al clădirii. Atunci o văd pe Ringer alunecând pe-o bucată de gheaţă şi căzând în nas foarte aproape de trotuar. Un glonte muşcă o bucată din bordura de deasupra capului ei. S-o ia naiba, *în niciun caz.* Fac un salt înspre ea, o apuc de braţ şi-o arunc înspre clădire. Un alt glonţ îmi şuieră pe lângă ureche în timp ce-mi iese sufletul să ajung din nou la adăpost.

Sângerează. Rana străluceşte întunecat în lumina focului.

Îmi face semn să merg mai departe: „Du-te, du-te!” O pornim de-a lungul peretelui până la geamul spart şi intrăm.

Traversarea ne-a luat sub un minut, dar nouă ni s-a părut c-au trecut două ore.

Suntem în ceea ce fusese un magazin de haine de lux. A fost jefuit de mai multe ori, iar acum e plin de rafturi goale, umeraşe rupte, sinistre manechine decapitate şi postere cu fotomodele mult prea concentrate la ceea ce fac.

Deasupra ghişeului e un afiş pe care scrie: LICHIDARE DE STOC FINALĂ.

Ringer s-a ghemuit într-un colţ al camerei de unde are o vedere bună asupra ferestrelor şi uşii care dă spre holul clădirii. Mâna pe care-o ţine la gât e plină de sânge. Trebuie să mă uit. Dar ea nu vrea. Aşa că zic:

— Nu fi tâmpită, lasă-mă să văd!

Şi mă lasă. E o rană superficială, între o zgârietură şi-o

tăietură ceva mai adâncă. Găsesc o eşarfa într-o vitrină, pe care o împătureşte şi-o apasă pe rană. Face un semn cu capul înspre mâneca mea sfâşiată:

— Te-a nimerit?

Scutur din cap şi mă las uşurel jos, lângă ea. Gâfâim la unison. Capul stă să-mi explodeze, atât de plin de adrenalină sunt:

— N-aş vrea să fiu rău, dar tipul ăsta-i un lunetist al naibii de prost.

— Trei focuri, trei ratări. Aproape că-ţi doreşti să fi fost la un meci de baseball.

— Mult mai multe, o corectez. A tras mai multe focuri înspre ţinte şi singura lovitură reuşită a fost o rană superficială la piciorul lui Teacup.

— Un amator.

— Probabil că da.

— Probabil, mestecă ea cuvântul.

— N-a apărut luminat pe vizieră şi nu-i un profesionist. Un singuratic care-şi apără teritoriul şi care probabil că se ascunde de aceiaşi tipi după care am venit şi noi. Şi face pe el de frică.

Nu adaug „ca noi“, pentru că nu-s convins că-i valabil decât pentru unul dintre noi.

Afară, Poundcake îl ţine în continuare ocupat pe lunetist. Pac-pac-pac, o linişte grea, apoi iar pac-pac-pac. Trăgătorul răspunde de fiecare dată.

— Atunci, ar trebui să fie uşor, zice Ringer, cu buzele subţiate într-un rânjet macabru, cât o lamă de cuţit.

Ceea ce mă descumpăneşte un pic.

— Nu s-a aprins, Ringer. N-avem permisiunea să…

— Eu am, zice, trăgându-şi puşca în poală. Chiar aici.

— Hmm. Credeam că misiunea noastră era să salvăm umanitatea.

Mi-aruncă o privire piezişă, cu colţul ochiului neacoperit de vizieră.

— Şah, Zombi: trebuie să fii pregătit să te aperi de mutarea încă nefăcută. Contează că nu s-a aprins lumina

verde? Chiar contează că ne-a ratat când ar fi trebuit să ne doboare? Dacă două posibilităţi au aceeaşi probabilitate de realizare, dar se exclud reciproc, care dintre ele contează mai mult? Pe care ţi-ai miza viaţa?

Eu tot dau din cap, dar nu înţeleg nimic:

— Zici că el ar putea fi infectat, îmi dau eu cu presupusul.

— Spun că cea mai sigură variantă este să acţionăm ca şi cum ar fi.

Îşi scoate cuţitul din teacă. Tresar, amintindu-mi de remarca ei cu Dorothy. De ce şi-a scos cuţitul?

— Ce contează? zice ea meditativă.

Dintr-odată, pare cuprinsă de-o linişte înspăimântătoare, o furtuna pe cale să se dezlănţuie, un vulcan gata să erupă.

— Ce contează, Zombi? Întotdeauna am fost bună la asta. Iar după atacuri, am devenit şi mai pricepută. Ce contează de fapt? Mama a murit prima. Asta era rău – dar ceea ce conta cu adevărat era că încă îi mai aveam pe tata, pe fratele meu şi pe surioara mai mică. Apoi i-am pierdut şi pe ei, şi ce conta era că încă mă mai aveam pe mine. Iar când venea vorba de mine, nimic nu prea conta. Mâncare. Apă. Adăpost. De ce altceva ai mai avea nevoie? Ce altceva contează?

Nu sună bine deloc. A luat-o deja pe arătură. N-am idee unde vrea s-ajungă cu asta, dar dac-o ia razna acum, sunt terminat. Şi poate că nu doar eu, poate şi ceilalţi. Trebuie s-o readuc în prezent, printre noi. Cel mai bine ar fi s-o ating, dar mi-e teamă că dacă fac asta o să mă spintece cu cuţitoiul ăla de 30 de centimetri.

— Chiar contează, Zombi? mă întreabă, lungindu-şi gâtul ca să se uite la mine, şi învârtind încet cuţitul în mână.

— Contează că a tras în noi şi nu în cei trei infestaţi care erau chiar în faţa lui? Sau că nu ne-a nimerit niciodată? zice continuând să sucească cuţitul al cărui vârf îi împunge degetul. Contează că au reuşit să repună totul pe picioare după atacul cu impulsul electromagnetic? Că lucrează chiar sub nava-mamă, adună supravieţuitori, ucid infestaţi şi le ard corpurile cu sutele, că ne înarmează şi ne antrenează şi

ne trimit să-i ucidem pe cei care-au mai rămas? Spune-mi că toate astea nu contează. Spune-mi că şansele ca ei să nu fie, de fapt, ei, sunt infime. Spune-mi pe ce posibilitate ar trebui să-mi mizez viaţa!

Dau iar din cap, dar de data asta îmi dau seama unde vrea s-ajungă, şi e un loc foarte întunecat. Mă ghemuiesc lângă ea şi-o privesc drept în ochi.

— Nu ştiu care-i povestea tipului ăstuia şi nici ce s-a întâmplat cu impulsul electromagnetic, dar comandantul mi-a spus de ce ne lasă în pace. Consideră că nu mai suntem o ameninţare pentru ei.

Îşi dă bretonul într-o parte şi-mi aruncă:

— Şi de unde naiba ştie comandantul ce gândesc ei?

— De la Ţara Minunilor. Am reuşit să facem un profil al…

— Ţara Minunilor, mă îngână ea, dând scurt din cap şi plimbându-şi ochii de la strada înzăpezită la mine şi-napoi. Ţara Minunilor e un program extraterestru.

— Exact.

Rămâi cu ea, dar încearcă s-o aduci uşurel la realitate:

— Aşa e, Ringer. Nu-ţi aminteşti? După ce-am recucerit baza, l-am găsit ascuns în…

— Doar dacă nu l-am găsit de fapt, Zombi. *Dacă nu l-am găsit…* rosteşte, îndreptând cuţitul înspre mine. E o posibilitate la fel de valabilă, iar posibilităţile contează. Crede-mă, Zombi, sunt expertă în ceea ce contează. Până acum, am jucat pocher şi-am pariat în orb. E timpul să jucăm şi nişte şah.

Întoarce cuţitul şi-mi întinde mânerul:

— Scoate-l din mine!

Nu ştiu ce să zic. Mă uit năuc la cuţitul din mâna ei.

— Implanturile, Zombi, insistă, împingându-mă în piept cu mânerul cuţitului. Trebuie să le scoatem. Tu mi-l scoţi mie, eu ţi-l scot ţie.

Îmi dreg glasul:

— Ringer, nu putem să le scoatem, zic, căutând încă un argument convingător, dar nu-mi vine decât: dacă nu reuşim s-ajungem înapoi la punctul de întâlnire, cum o să

ne mai găsească?

— La naiba, Zombi, n-ai auzit nimic din ce ţi-am spus? Dacă ei nu sunt noi? Dacă sunt ei? Dacă totul n-a fost decât o minciună?

Sunt gata să-mi pierd cu totul cumpătul. Ce spun, chiar mi-l pierd:

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Ringer! Ştii cât de neb… cât de stupid sună asta? Inamicul ne-a salvat, ne-a antrenat, ne-a pus arme în mâini? Hai să lăsăm tâmpeniile; avem o misiune de îndeplinit. Poate că tu nu eşti foarte încântată de ea, dar eu sunt comandantul tău şi…

— Foarte bine, zice ea foarte rece acum. La fel de rece pe cât sunt eu de înfierbântat: o s-o fac singură.

Apleacă capul şi-şi pune cuţitul la ceafa, dar eu i-l smulg din mână. Destul!

— Pe loc repaus, soldat!

Arunc cuţitul în întuneric, în partea cealaltă a camerei.

Îmi tremură tot corpul, inclusiv glasul.

— Vrei să rişti? Foarte bine. Rămâi aici până când mă-ntorc. Sau, mai bine, lichidează-mă chiar acum! Poate că stăpânii mei extratereştri au găsit o cale de a-mi face infestarea invizibilă pentru tine. Şi după ce mi-ai făcut de căpetenie, du-te înapoi şi omoară-i pe toţi, trage-i un glonţ între ochi lui Teacup! De ce nu? Şi ea ar putea fi unul dintre inamici, nu? Aşa că zboară-i capul! E singura soluţie, nu? Ucide-i pe toţi sau riscă să fii ucisă la rândul tău.

Ringer nu mişcă un deget. Şi nici nu zice nimic foarte multă vreme. Rafale de zăpadă pătrund prin geamul spart. Mii de fulgi de un roşu aprins, care reflectă culoarea resturilor fumegânde ale cisternei.

— Sigur nu ştii să joci şah? mă întreabă.

Îşi trage înapoi puşca în poală şi-şi trece arătătorul peste trăgaci:

— Întoarce-te cu spatele la mine, Zombi.

Am ajuns la capătul unui drum foarte întunecos, o fundătură de-a dreptul. Nu-mi mai vine niciun argument cât de cât coerent, aşa că recurg la primul lucru care-mi vine în

cap:

— Mă cheamă Ben.

Nici nu clipeşte:

— Nasol nume. Zombi sună mai bine.

— Pe tine cum te cheamă? nu mă las eu.

— Asta-i unul dintre lucrurile care nu contează. Şi care n-a mai contat de foarte multă vreme, Zombi, zice mângâind încet trăgaciul cu degetul arătător.

Atât de încet încât devine hipnotic, ameţitor.

— Ce zici de asta? încerc eu, căutând o cale de scăpare. Eu îţi scot dispozitivul de urmărire, iar tu promiţi să nu mă omori.

Şi-n felul ăsta o fac să rămână de partea mea, pentru că mai bine mă lupt cu zece lunetişti deodată decât cu o Ringer sonată. Cu ochii minţii, îmi văd capul explodând ca unul dintre oamenii de placaj de la poligon.

Lasă capul într-o parte, iar colţul gurii i se ridică în ceva care aduce-a zâmbet, dar nu este:

— Şah!

Îi întorc un zâmbet din cele adevărate, vechiul zâmbet al lui Ben Parish, care-mi aducea aproape tot ce-mi doream. Ei bine, nu aproape. Sunt modest.

— Ce-nseamnă „şahul” ăsta – da sau vrei să-mi mai dai o lecţie de joc?

Pune puşca deoparte şi se-ntoarce cu spatele la mine. Îşi lasă capul în jos şi-şi dă şuviţele negre, mătăsoase într-o parte.

— Ambele.

Pac-pac-pac se-aude puşca lui Poundcake. Şi lunetistul îi răspunde. Schimbul lor de focuri se-aude în fundal, în timp ce îngenunchez lângă Ringer cu cuţitul în mână. O parte din mine e dispusă să-i facă pe plac dacă asta mă menţine – pe mine şi pe ceilalţi – în viaţă. Cealaltă parte urlă întruna pe dinăuntru „Nu-i ca şi cum i-ai da un biscuit unui şoricel, Zombi? Ce-o să mai vrea în continuare – să-ţi inspecteze scoarţa cerebrală?”

— Stai liniştit, Zombi, zice încetişor, liniştit, Ringer cea

obişnuită. Dacă dispozitivele nu sunt ale noastre, probabil că nu-i o idee bună să le avem înăuntru. Dacă sunt, dr. Pam poate să ni le reimplanteze oricând. De acord?

— Şah-mat.

— Şah şi mat, mă corectează ea.

În timp ce explorez cu degetele zona de sub cicatrice în căutarea umflăturii specifice, îi simt gâtul lung, graţios şi rece. Îmi tremură mâna. „Fă-i pe plac. Probabil c-o să te trimită la curtea marţială şi-o să-ţi petreci restul vieţii curăţând cartofi, dar măcar o să fii în viaţă.”

— Fii blând, îmi şopteşte.

Trag adânc aer în piept şi trec vârful lamei peste micuţa cicatrice. Sângele începe să curgă, roşu aprins, uimitor de roşu pe pielea ei de culoarea perlei. Deşi nici măcar nu tresare, simt nevoia s-o întreb:

— Te doare?

— Nu, îmi place la nebunie!

Împing uşor implantul cu vârful lamei. Geme încetişor. Micuţa granulă rămâne lipită de metalul lamei, încastrată într-o picătură de sânge.

— Deci, zice ea, întorcându-se, cu ceva-ul ăla care-aduce a zâmbet: ţie ţi-a plăcut?

Nu-i răspund. Nu pot. Am rămas fără grai. Scap cuţitul din mână. Sunt la jumătate de metru distanţă şi mă uit drept spre ea, dar chipul i-a dispărut. Prin vizieră nu se mai vede.

Tot capul lui Ringer s-a aprins şi mă orbeşte cu intensitatea lui verzuie.

60

Prima mea reacţie este să-mi smulg viziera de pe ochi, dar n-o fac. Sunt paralizat de uimire. Simt cum mă străbate un fior de repulsie, apoi mă cuprinde panica. Urmată îndeaproape de confuzie. Capul lui Ringer s-a aprins ca un pom de Crăciun şi luminează de la un kilometru distanţă. Flacăra verzuie pâlpâie şi se-nvolburează atât de intens încât mi se întipăreşte pe retină.

— Ce e? se interesează ea. Ce s-a întâmplat?

— Te-ai aprins. Imediat ce ţi-am scos dispozitivul de urmărire, te-ai aprins!

Ne zgâim unul la altul câteva minute bune. Apoi ea sparge tăcerea:

— Murdăria străluceşte verde.

Sunt deja în picioare, cu M16-le în mâini şi mă-ndrept cu spatele spre uşă. Afară, de sub pătura de zăpadă care amuţeşte totul, Poundcake şi lunetistul, schimbă în continuare focuri. Murdăria străluceşte. Ringer nu face niciun gest să-şi recupereze puşca, aflată chiar lângă ea. Dac-o privesc cu ochiul drept, e normală. Dacă mă uit cu stângul, arde ca un foc de artificii.

— Gândeşte-te ce faci, Zombi! spune ea. Gândeşte-te bine! repetă, ridicând mâinile goale, pline de julituri de la căzătură, cu una dintre palme acoperită cu sânge uscat. M-am aprins numai după ce-ai scos implantul. Vizierele nu detectează infestaţii, ci lipsa implantului.

— Îmi pare rău, Ringer, dar ce spui n-are niciun sens. S-au aprins şi la cei trei infestaţi de-afară. De ce s-ar fi aprins dacă nu erau infestaţi?

— Ştii de ce. Doar că nu vrei s-o recunoşti faţă de tine. S-au aprins pentru că nu erau infestaţi. Sunt exact ca noi, singura diferenţă este că n-au implanturi.

Se ridică. Dumnezeule, pare aşa de mică. Un copil. Dar

chiar e un copil, nu? Cu un ochi normală, cu celălalt, o minge de foc verde. Ce este? *CE* este?

— Ne iau de partea lor.

Face un pas spre mine şi ridic puşca. Se opreşte.

— Ne triază şi ne dau echipamente. Ne învaţă să ucidem.

Încă un pas. Îndrept ţeava puştii spre ea. Nu către ea, ci în direcţia ei: „Nu te-apropia!“

— Toţi cei care nu sunt implantaţi emit o lumină verzuie, iar când se apără, ne atacă, sau trag în noi ca lunetistul ăsta de pe acoperiş – ei bine, asta nu dovedeşte decât că ei sunt duşmanul, nu?

Încă un pas. Acum, ţintesc drept spre inima ei.

— Nu te-apropia, o implor. Te rog, Ringer.

Un chip pur, celălalt, în flăcări.

— Până ce îi omoram pe toţi cei care n-au implanturi.

Încă un pas. Acum stă chiar în faţa mea. Cu pieptul sprijinit uşor în ţeava puştii.

— E Al Cincilea Val, Ben.

Scutur din cap:

— Nu există un Al Cincilea Val! Nu există! Comandantul a spus…

— Comandantul a minţit.

Întinde mâinile însângerate şi-mi trage puşca din mâini. Simt că mă prăbuşesc într-o cu totul alt fel de ţară a minunilor, în care susul e jos, adevărul e minciună, iar inamicul are două chipuri, al meu şi-al lui, cel care m-a salvat de la înec, care mi-a luat inima şi-a transformat-o într-un câmp de bătălie.

Îşi lasă mâinile într-ale mele şi-mi pronunţă decesul:

— Ben, *noi suntem* Al Cincilea Val.

61

NOI SUNTEM UMANITATEA.

Totul e-o minciună. Ţara Minunilor, Tabăra de Refugiu, războiul însuşi.

Cât de uşor a fost. Cât de incredibil de uşor, după toate prin câte trecuserăm. Sau poate c-a fost uşor tocmai *pentru că* trecuserăm prin atâtea.

Ne-au adunat. Ne-au golit de orice şi ne-au umplut cu ură şi cu sete de răzbunare.

Ca să ne poată trimite din nou la luptă.

Să-i ucidem pe cei care mai rămăseseră dintre noi.

„Şah şi mat.“

O să mi se facă rău. Ringer îmi ţine o mână pe umăr în timp ce vărs pe un afiş căzut la pământ: ÎN TOAMNA ASTA, FII LA MODĂ!

Când termin, mă clatin pe picioare. Îi simt degetele reci frecându-mă pe ceafă şi-i aud vocea spunându-mi că totul o să fie bine. Îmi smulg viziera de la ochi şi ucid flacăra verde, redându-i lui Ringer chipul. Ea e Ringer, iar eu sunt eu, doar că nu sunt sigur ce mai înseamnă asta. Nu sunt ceea ce credeam că sunt. Lumea nu e aşa cum credeam. Poate că asta-i şi ideea:

Acum e lumea lor şi noi suntem extratereştrii.

— Nu putem să ne mai întoarcem, zic eu sugrumat şi-i simt degetele răcoroase pe ceafă şi ochii tăioşi pătrunzându-mi adânc în spate.

— Nu, nu putem. Dar putem merge înainte.

Ridică puşca şi mi-o împinge în braţe:

— Şi putem începe cu nenorocitul ăla de la etaj.

Nu înainte de a-mi scoate implantul. Mă doare mai tare decât mă aşteptam, dar mai puţin decât merit.

— Nu-ţi face sânge rău, îmi spune în timp ce mi-l scoate cu cuţitul. Ne-au păcălit pe toţi.

— Iar pe cei pe care n-au putut să-i prostească, i-au făcut nebuni şi i-au ucis.

— Nu doar pe ei, răspunde ea amar.

Şi, dintr-o dată, un gând mă izbeşte ca un pumn în inimă: hangarul de P&D. Coşurile gemene care revărsau fum negru şi cenuşiu. Camioanele încărcate cu trupuri – sute de cadavre pe zi. Mii pe săptămână. Şi autobuzele care veneau noapte de noapte încărcate cu refugiaţi, pline de morţi încă vii.

— Tabăra de Refugiu nu-i o bază militară, şoptesc, cu sângele picurându-mi pe spate.

Scutură din cap:

— Nicio tabără de refugiaţi.

Dau încetişor din cap, iar gura mi se umple de fiere. Ştiu că aşteaptă s-o spun cu voce tare. Uneori, adevărul trebuie rostit cu voce tare, altfel nu pare real:

— E un lagăr de exterminare.

Există o veche zicală despre adevărul care te eliberează. Să nu care cumva s-o credeţi. Uneori, adevărul trânteşte uşa celulei în urma ta şi-o închide cu o mie de lacăte.

— Eşti gata? mă întreabă Ringer, care pare nerăbdătoare să se pună pe treabă.

— Nu-l omorâm, îi zic, iar ea se uită la mine cu o privire de genul „Ce dracu'?”.

Dar mă gândesc la Chris, legat de un scaun, de cealaltă parte a geamului. Mă gândesc la trupurile pe care le-am aruncat pe banda-transportoare, care-şi purta încărcătura umană în fălcile hulpave şi încinse ale incineratorului. Prea multă vreme am fost doar un instrument în mâinile lor.

— Neutralizăm şi dezarmăm, astea-s ordinele. Înţeles?

Ezită, apoi dă din cap aprobator. Nu-mi pot da seama ce gândeşte – ceea ce nu-i deloc ieşit din comun. Să fi început o altă partidă de şah? De partea cealaltă a străzii, Poundcake încă se mai aude trăgând. Probabil că nu prea mai are muniţie. E timpul.

Când pătrundem în holul clădirii, plonjăm într-o mare de întuneric. Înaintăm umăr la umăr, pipăind pereţii cu mâna

şi încercând toate uşile, în căutarea celei care dă în casa scărilor. Singurele sunete sunt cele ale respiraţiei noastre, în aerul rece, stătut, şi lipăitul bocancilor în cei câţiva centimetri de apă rece ca gheaţa şi duhnitoare, provenită, probabil, de la o ţeavă spartă. Împing o uşă de la capătul holului şi simt un curent de aer proaspăt năvălind în încăpere. E casa scărilor.

Ne oprim pe palierul de la etajul patru, la baza treptelor înguste ce duc către acoperiş. Uşa e întredeschisă; auzim şuierul ascuţit al puştii cu lunetă, dar nu vedem trăgătorul. În întuneric, semnalele cu mâna sunt inutile, aşa c-o trag mai aproape pe Ringer şi-mi lipesc buzele de urechea ei:

— Pare să fie drept în faţă.

Când dă din cap, părul ei mă gâdilă pe nas.

— Intrăm în forţă.

Cum ea e cea mai bună ţintaşă, o să intre prima. Eu o să trag focul următor, în caz că ratează sau e doborâtă. Am exersat asta de o mie de ori, dar întotdeauna am făcut-o ca să eliminăm ţinta, nu s-o scoatem temporar din joc. Şi ţintele noastre n-au tras niciodată înapoi. Urcă până la uşă. Stau chiar în spate, cu mâna pe umărul ei. Vântul scânceşte prin uşa întredeschisă ca un animal pe moarte. Ringer îmi aşteaptă semnalul cu capul plecat, respirând adânc şi egal, şi mă întreb dacă se roagă şi, dacă o face, dacă se roagă la acelaşi Dumnezeu ca şi mine. Cumva, nu prea cred. O bat o dată pe umăr, loveşte uşa cu piciorul şi mi se pare c-a lovit-o cineva cu tunul, atât de repede dispare în vârtejul de zăpadă, înainte ca eu să pot face doi paşi pe acoperiş. Aproape că mă împiedic de ea, îngenuncheată pe covorul alb şi umed de zăpadă, la câteva secunde după ce aud pocnetul ascuţit al puştii ei. La trei metri în faţă, lunetistul e culcat pe-o parte, cu o mână ţinându-se de un picior; iar cu cealaltă, căutându-şi puşca. Probabil că a scăpat-o când l-a împuşcat. Ringer trage din nou, de data asta înspre mâna care-şi caută puşca. Are doar câţiva centimetri, dar o nimereşte în plin. În întunericul ca smoala. Prin perdeaua groasă de zăpadă.

Îşi trage mâna la piept cu un ţipăt de uimire. O ating pe Ringer pe cap şi-i fac semn să se ridice.

— Stai pe loc! strig. Nu mişca!

Stă în şezut, aplecat cu faţa spre stradă şi-şi apasă mâna zdrobită la piept, dar cu cealaltă nu vedem ce face. Dintr-odată, prind o sclipire argintie şi-l aud mârâind „Viermilor” şi ceva în mine îngheaţă instantaneu. Ştiu vocea asta.

Ţipase la mine, mă batjocorise, mă umilise, mă ameninţase şi mă înjurase. Mă însoţise de la primele minute ale dimineţii până în ultimele clipe înainte de-a adormi. Fluierase, scuipase, mârâise, şuierase la mine de nenumărate ori. La noi toţi, de altfel.

Era Reznik.

Îl auzim amândoi şi ne ţintuieşte pe loc. Ne face să ne ţinem respiraţia. Ne îngheaţă gândurile.

Şi-l ajută să câştige timp.

Timp care se desfăşoară grăunte cu grăunte pe măsură ce se ridică, încetinind de parcă ceasul universului pornit de Big Bang ar fi rămas fără baterie.

Se împinge cu greu în picioare. Asta-i ia cam şapte-opt minute.

Se întoarce cu faţa la noi. Cel puţin zece.

Ţine ceva în mâna sănătoasă, pe care-l loveşte întruna cu mâna însângerată. Asta ţine vreo douăzeci de minute bune.

Brusc, Ringer se trezeşte la viaţă. Glonţul ei îl nimereşte în piept. Reznik cade în genunchi. Gura-i rămâne deschisă. Se prăvăleşte înspre noi, cu faţa în jos.

Ceasul se resetează. Nimeni nu mişcă. Nimeni nu scoate un cuvânt.

Zăpadă. Vânt. De parc-am fi pe piscul îngheţat al unui munte. Ringer se duce la el, îl întoarce cu faţa în sus şi-i smulge dispozitivul argintiu din mână. Uitându-mă la faţa lui lătăreaţă, ciupită de vărsat şi la ochişorii lui roşiatici, de şobolan, îmi dau seama că sunt surprins şi, în acelaşi timp, nu atât de surprins pe cât m-aş fi aşteptat.

— Şi-a petrecut luni întregi antrenându-ne, doar ca să ne omoare, zic eu.

Ringer dă din cap. Se uită la ecranul dispozitivului argintiu, care-i luminează chipul, accentuând contrastul dintre pielea sidefie şi părul negru ca smoala. Pare foarte frumoasă în lumina asta. Şi nu-i o frumuseţe angelică, ci una a unui înger al răzbunării.

— N-avea de gând să ne ucidă, Zombi. Până când nu l-am luat prin surprindere şi n-a mai avut de ales. Şi oricum, nu cu puşca.

Ţine dispozitivul ridicat, ca să văd ce apare pe ecran.

— Mai degrabă cu asta.

Jumătatea superioară a ecranului e haşurată de o reţea. În colţul din stânga sus e un grup de puncte verzi, şi un altul, ceva mai aproape de mijloc.

— Echipa, zic eu.

— Iar punctul ăsta singuratic de-aici trebuie să fie Poundcake.

— Ceea ce înseamnă că dacă nu ne-am fi scos implanturile…

— Ar fi ştiut cu precizie unde suntem, completează ea. Ne-ar fi aşteptat şi-am fi terminaţi.

Arată înspre cele două numere luminate din josul ecranului. Unul dintre ele este numărul pe care l-am primit când am fost examinat de dr. Pam. Celălalt, bănuiesc că-i al lui Ringer. Dedesubtul lor este un buton verde care clipeşte.

— Ce se întâmplă dacă apeşi pe butonul ăla? întreb.

— Bănuiesc că nimic.

Şi-l apasă.

Tresar, dar presupunerea ei e corectă.

— E o comandă de terminare, continuă ea. Asta trebuie să fie. Conectată la implanturile noastre.

Ar fi putut să ne prăjească oricând voia. Se pare că scopul lui nu era să ne ucidă. Dar atunci care era? Ringer îmi citeşte întrebarea în ochi:

— Cei trei „infestaţi” – de-asta a tras primul foc, zice ea. Suntem prima echipă care-a părăsit baza. E logic că o să vrea să ne monitorizeze îndeaproape, ca să vadă cum ne

descurcăm într-o luptă adevărată. Sau ceea ce credem noi că e o luptă adevărată. Ca să se asigure că reacţionăm la momeala verde ca nişte şoricei cuminţi. Probabil că l-au paraşutat în zonă înaintea noastră – ca să dea comanda de terminare în caz că nu ne comportam corespunzător. Iar când n-am făcut-o, ne-a oferit un mic stimulent.

— Şi-a continuat să tragă în noi ca să…

— Ca să ne ţină surescitaţi, gata să spulberăm orice chestie verde care străluceşte.

Prin ninsoarea deasă, mi se pare că mă priveşte printr-o perdea albă şi transparentă. Fulgii de zăpadă îi punctează sprâncenele şi-i sclipesc în păr.

— Cam mare riscul pe care şi l-a asumat, ţin eu să subliniez.

— Nu chiar. Ne avea pe radarul ăsta. În cel mai rău caz, n-avea altceva de făcut decât să apese pe buton. Pur şi simplu n-a luat în considerare cel mai rău caz cu putinţă.

— Că ne-am scoate implanturile.

Ringer încuviinţează. Îşi şterge zăpada de pe faţă:

— Nu cred că deşteptu' ăsta se aştepta să ne revoltăm.

Îmi întinde aparatul. Îi închid capacul şi-l bag în buzunar.

— Mişcarea noastră acum, sergent, zice ea încetişor, sau poate că zăpada e cea care-i amortizează vocea. Care-i ordinul?

Trag adânc aer în piept şi-l las încet afară:

— Ne întoarcem la echipă. Le scoatem tuturor implanturile…

— Şi?

— Şi ne rugăm să nu fi trimis deja un batalion întreg de Reznici după noi.

Fac stânga împrejur să plec, dar mă prinde de braţ:

— Stai! Nu putem să mergem fără implanturi!

Îmi ia o secundă să mă prind ce vrea să spună. Apoi dau din cap afirmativ, ştergându-mi buzele amorţite cu dosul palmei. Fără implanturi, o să ne vadă prin viziere aprinşi ca nişte pomi de Crăciun.

— Poundcake o să ne doboare înainte să ajungem la

jumătatea străzii.

— Să le ţinem în gură?

Scutur din cap. Dacă le înghiţim din greşeală?

— Trebuie să le băgăm înapoi de unde le-am scos. Să bandajăm rănile cât mai bine şi…

— Să ne rugăm să nu cadă?

— Şi să sperăm că faptul că le-am scos nu le-a dezactivat… Ce? întreb. Sper prea multe?

— Poate că asta-i arma noastră secretă, zice cu un mic tremur în colţul gurii.

62

— E o demenţă totală, îmi zice Flintstone. Reznik trăgea în noi?

Stăm rezemaţi de zidul scund al garajului. Ringer şi Poundcake ne flanchează, supraveghind strada de dedesubt. Dumbo stă în dreapta, Flint în stânga, iar Teacup la mijloc, cu capul lipit de pieptul meu.

— Reznik e un infestat, îi spun a treia oară. Tabăra de Refugiu e a lor. Ne-au folosit ca să…

— Gata, Zombi, ţine-ţi pliscu! Asta-i cea mai dementă, cea mai paranoică tâmpenie pe care-am auzit-o vreodată!

Faţa lui Flintstone e roşie ca racul. Sprâncenele lui unite se ridică şi tresar întruna.

— Ne-ai curăţat sergentul de instrucţie! Şi încă într-o misiune de eliminare a infestaţilor! Voi faceţi ce vreţi, dar mie mi-a ajuns. Gata!

Se ridică în picioare şi-şi flutură pumnul spre mine:

— Mă întorc la punctul de întâlnire şi aştept evacuarea.

— Asta-i… caută cuvântul potrivit fără să-l găsească, aşa că se mulţumeşte cu:

— … o tâmpenie!

— Flint, zic eu încercând să vorbesc cât mai calm şi măsurat. La loc comanda.

— Incredibil. Ai luat-o razna cu totul. Dumbo, Cake, voi credeţi tâmpenia asta? Nu-mi spuneţi că şi voi credeţi asta!

Scot aparatul argintiu din buzunar. Deschid clapeta şi i-l bag direct în faţă.

— Vezi punctul ăla verde de-acolo? Ăla eşti tu.

Dau în jos până la numărul lui şi-l fac să se-aprindă apăsându-l cu degetul mare. Butonul verde începe să clipească:

— Ştii ce se întâmplă când apeşi butonul verde?

Asta-i unul dintre lucrurile alea care nu te lasă să dormi

tot restul vieţii, unul dintre lucrurile pe care ai vrea să nu le fi făcut, dar pe care nu le mai poţi repara.

Dintr-o săritură, Flintstone e lângă mine şi-mi smulge aparatul din mână. Poate că aş fi putut să-l opresc, dar o am pe Teacup în braţe, care-mi îngreunează mişcările. Înainte ca el să apese pe buton n-am timp decât să strig:

— Nu!

Capul lui Flintstone se smuceşte violent pe spate, de parcă cineva l-ar fi lovit cu putere în frunte. Rămâne cu gura deschisă şi ochii daţi peste cap.

Apoi se prăbuşeşte grămadă la pământ, ca o păpuşă ale cărei sfori au fost brusc retezate.

Teacup urlă ca din gură de şarpe. Ringer o trage de pe mine, lăsându-mă să îngenunchez lângă Flint. Nu mai e nevoie să-i verific pulsul ca să ştiu că-i mort, dar o fac oricum. Tot ce-mi rămâne de făcut este să mă uit la ecranul aparatului pe care-l strânge în continuare în mână. În locul punctului verde este acum unul roşu.

— Cred c-ai avut dreptate, îi zic lui Ringer peste umăr. Scot uşurel aparatul din mâna fără viaţă a lui Flintstone.

Îmi tremură mâna. De panică, confuzie, dar mai mult de furie: sunt furios pe Flint. Îmi vine să-i dau un pumn în faţa lui mare şi grasă.

În spatele meu, Dumbo zice:

— Ce facem acum, dom’ sergent?

Şi el e gata să se panicheze.

— Acum o să scoţi implanturile lui Teacup şi Poundcake.

Vocea îi sare o octavă mai sus:

— Eu?

A mea coboară cu o octavă:

— Tu eşti medicul echipei, da? Ringer o să-l scoată pe-al tău.

— Bine, bine, da’ dup-aia ce facem? Nu putem să ne întoarcem. În niciun caz. Şi unde-o să ne ducem?

Ringer se uită la mine. Am început să-i citesc mai uşor expresiile feţei. Uşoara curbură a colţurilor gurii ei îmi spune că aşteaptă ceva, de parcă deja ar şti ce-o să spun.

Cine ştie? Poate chiar ştie.

— Nu te întorci, Dumbo.

— Vrei să spui nu *ne* întoarcem, mă corectează Ringer. *Noi,* Zombi.

Mă ridic în picioare. Ceea ce pare să-mi ia o veşnicie. Mă apropii de ea. Vântul îi suflă şuviţele într-o parte – un drapel negru fluturând.

— Am lăsat pe cineva în urmă, răspund eu.

Scutură cu putere din cap, iar şuviţele i se mişcă plăcut înainte şi-napoi:

— Pe Nugget? Zombi, nu poţi să te-ntorci după el. E curată sinucidere.

— Nici să-l las nu pot. I-am promis.

Încerc să-i explic, dar nu ştiu de unde să încep. Cum pot pune asta în cuvinte? Nu se poate. E ca şi cum ai încerca să găseşti începutul unui cerc. Sau primul ochi ăl unui lanţ de argint.

— Am fugit o dată, zic eu în cele din urmă. Nu mai pot să fug şi a doua oară.

63

Ninge. Mici ace albe, care coboară în vârtejuri.

Râul duhneşte de excremente şi rămăşiţe umane. Curge negru, iute şi tăcut, sub norii ce ascund ochiul verde şi strălucitor al navei-mamă.

Apoi e marele star de fotbal al liceului, în vârstă de optsprezece ani, îmbrăcat în uniformă de soldat şi dotat de către marele ochi verde cu o armă semiautomată de mare calibru, ghemuit lângă statuia unui soldat adevărat, care a luptat şi-a murit cu mintea limpede şi inima curată, neîntinată de minciunile unui duşman care ştie cum gândeşte şi transformă în rău tot ceea ce era bun în el, care se foloseşte de speranţa şi încrederea lui, transformându-l într-o armă de luptă împotriva propriei lui specii. Puştiul care nu s-a întors atunci când trebuia şi care o face acum, când nu trebuie. Pentru că promisiunile contează. Acum mai mult ca niciodată.

Puştiul poreclit Zombi, care a făcut o promisiune pe care, dacă o încalcă, războiul s-a sfârşit – nu războiul cel mare, ci acela care contează, cel care se poartă pe câmpurile de bătălie ale sufletului său.

În parcul de lângă râu, în ninsoarea care cade în jurul lui în vârtejuri.

Simt elicopterul înainte de a-l auzi. O modificare a presiunii atmosferice, o uşoară apăsare pe pielea goală. Apoi ţăcănitul ritmic al paletelor elicei, şi mă ridic şovăitor, apăsându-mi cu mâna rana de glonte din burtă.

— Unde să te împuşc? mă întrebase Ringer.

— Nu ştiu, dar nu în mâini sau în picioare.

La care Dumbo, care căpătase ceva experienţă cu anatomia umană de la procesare, a zis:

— Împuşcă-l într-o parte. De aproape. Şi în unghiul ăsta, că altfel îi găureşti intestinul.

— Şi ce ne facem dacă-i găuresc intestinul? s-a interesat Ringer.

— Îngropaţi-mă, pentru c-o să fiu mort, am încercat eu.

Vreun zâmbet? Nu. La naiba.

Dup-aia, în timp ce Dumbo îmi cerceta rana, Ringer a întrebat:

— Cât să te aşteptăm?

— Nu mai mult de-o zi.

— Doar o zi?

— Bine. Două. Dar dacă nu ne-ntoarcem în patruzeci şi opt de ore, nu mai venim deloc.

Nu m-a contrazis, dar a spus:

— Dacă nu sunteţi înapoi în patruzeci şi opt de ore, vin după voi.

— Proastă mişcare, şahisto.

— Nu jucăm şah aici.

O umbră neagră duduie deasupra crengilor golaşe ale arborilor care împrejmuiesc parcul, bătăile grele şi ritmice ale rotorului semănând cu cele ale unei uriaşe inimi care palpită. Când pornesc în goană spre uşa deschisă, vântul îngheţat mă loveşte direct între umeri, împingându-mă de la spate.

În timp ce m-arunc înăuntru, pilotul întoarce capul spre mine şi-ntreabă:

— Unde-i echipa ta?

— Porneşte! Porneşte! strig eu, cufundându-mă într-unul dintre scaunele libere.

Iar pilotul:

— Soldat, unde ţi-e echipa?

Dintre copaci, grupa mea îi răspunde, deschizând un foc continuu de baraj, ale cărui gloanţe ricoşează din caroseria armată a Black Hawk-ului, iar eu strig cât pot de tare:

— Hai! Hai! Hai!

Ceea ce mă costă, căci cu fiecare „hai“ sângele ţâşneşte din rană şi mi se prelinge printre degete.

Pilotul ridică aparatul, porneşte înainte, apoi virează tare la stânga. Închid ochii. „Hai, Ringer, hai!“

Black Hawk-ul lansează acum un iureş de gloanţe, pulverizând copacii, iar pilotul îi strigă ceva copilotului. Acum suntem deasupra copacilor, dar Ringer şi restul echipei ar trebui să fie demult dispăruţi, pe poteca de lângă malurile întunecate ale râului. Înconjurăm de mai multe ori pâlcul de copaci, trăgând continuu, până când nu mai rămân decât nişte cioturi pipernicite. Pilotul aruncă o privire în spate şi mă vede întins pe două scaune, ţinându-mă de pântecele însângerat. Ridică aparatul şi apasă pe acceleraţie. Elicopterul ţâşneşte în înalturi, iar parcul e înghiţit de nimicul alb al zăpezii.

Îmi pierd cunoştinţa. Prea mult sânge. Mult prea mult. Uite chipul lui Ringer şi al naibii să fiu dacă nu râde. Nu zâmbeşte, ci râde de-adevăratelea. Bravo mie c-am făcut-o să râdă!

Şi uite-l şi pe Nugget, care precis nu zâmbeşte.

„Nu promite, nu promite, nu promite! Nu promite nimic niciodată, niciodată, niciodată!”

— Mă întorc. Promit.

64

Mă trezesc acolo unde-a început totul, într-un pat de spital, bandajat şi în derivă, într-un ocean de tranchilizante – cercul este închis.

îmi ia mai multe minute să-mi dau seama că nu sunt singur. Cineva stă pe scaunul aflat de partea cealaltă a suportului pentru perfuzii. Întorc capul şi primul lucru pe care-l văd sunt cizmele lui negre, care strălucesc ca o oglindă. Uniforma perfectă, călcată şi apretată. Chipul sculptat, ochii pătrunzători şi albaştri, care mi-au pătruns până în adâncul sufletului.

— Iată-te, exclamă Vosch încetişor. În siguranţă, chiar dacă nu întru totul întreg. Doctorii îmi spun că eşti teribil de norocos c-ai supravieţuit. N-ai nicio rană gravă. Glonţul a trecut dintr-o parte în cealaltă. Surprinzător, de fapt, dată fiind distanţa de la care-ai fost împuşcat.

Ce-o să-i spui?

„Adevărul.”

— Ringer a fost, recunosc.

Lasă capul într-o parte, amintindu-mi de-o pasăre cu ochi strălucitori, care fixează o bucăţică apetisantă.

— Şi de ce te-a împuşcat soldat Ringer, Ben?

„Nu poţi să-i spui adevărul.”

Bine. Dă-l naibii de adevăr. Mă rezum la fapte.

— Din cauza lui Reznik.

— Reznik?

— Da domnule, soldat Ringer m-a împuşcat pentru că i-am luat apărarea lui Reznik. Am zis că trebuia să fie acolo.

— Şi de ce era nevoie să-i iei apărarea lui Reznik, sergent? întreabă, aşezându-se picior peste picior şi apucându-şi genunchiul ridicat cu mâinile.

Nu-i poţi susţine privirea mai mult de trei sau patru secunde.

— S-au întors împotriva noastră, domnule. Mă rog, nu toţi. Flintstone şi Ringer – şi Teacup, dar numai din cauza lui Ringer. Ziceau că faptul că Reznik e acolo dovedeşte că asta-i o minciună şi că dumneavoastră…

Ridică o mână:

— „Asta”?

— Tabăra, infestaţii. Că nu eram antrenaţi să-i ucidem pe extratereştri, ci că ei ne antrenau să ne omorâm între noi.

La început, nu zice nimic. Aproape că mi-aş dori să râdă, să zâmbească sau să clatine din cap. Dacă ar face-o, poate că încă aş mai avea unele îndoieli, aş putea reevalua toată chestia cu „ăsta-i un cap fals de extraterestru” şi mi-aş spune că sufăr de paranoia şi de cine ştie ce isterie provocată de lupte.

El, în schimb, mă priveşte total lipsit de expresie, cu ochii ăia strălucitori, de pasăre.

— Dar tu n-ai vrut să ai nimic de-a face cu mica lor teorie a conspiraţiei, nu?

Încuviinţez din cap. Un gest puternic şi încrezător – sper.

— Au luat-o razna cu toţii, domnule. Au întors toată echipa împotriva mea.

Zâmbesc. Un zâmbet sumbru, dur, soldăţesc – sper.

— Dar nu înainte să mă ocup de Flint.

— I-am recuperat trupul, zice Vosch. Fusese împuşcat de foarte aproape, ca şi tine. Deosebirea e, însă, că lui, glonţul i-a intrat în corp ceva mai sus.

„Eşti sigur, Zombi? De ce trebuie să-l împuşti în cap?

Nu trebuie să-şi dea seama că a fost „scurt-circuitat”. Poate că dacă reuşesc să fac destule pagube, n-o să mai găsească nimic. Dă-te înapoi, Ringer. Ştii că nu-s cel mai bun ţintaş din lume.”

— I-aş fi curăţat şi pe restul, doar că erau mai mulţi decât mine, domnule. Aşa că mi-am zis că cel mai bun lucru ar fi să mă-ntorc la bază să vă raportez.

Iarăşi, nu se mişcă şi nu spune nimic foarte multă vreme. Mă fixează cu privirea şi-atât. „Ce eşti?” mă întreb. „Eşti un infestat? Sau eşti… altceva? Ce naiba eşti?

— S-au evaporat, ştii asta? mă anunţă el într-un final.

Apoi aşteaptă să vadă ce răspund. Din fericire, am deja un răspuns pregătit. Sau Ringer are. Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

— Şi-au scos implanturile.

— L-au scos şi pe-al tău, precizează el.

Şi aşteaptă. Pe deasupra umărului său, văd infirmieri în halate verzi trecând printre rândurile de paturi şi-aud cum le scârţâie papucii pe linoleum. O zi obişnuită în spitalul sufletelor pierdute.

Sunt gata pentru întrebarea asta:

— Le cântam în strună. Pândeam momentul potrivit. După ce mi l-a scos mie, Dumbo i l-a scos lui Ringer, şi atunci am intervenit.

— L-ai împuşcat pe Flintstone…

— Şi dup-aia, Ringer m-a împuşcat pe mine.

— Şi apoi… mă îndeamnă cu braţele încrucişate pe piept acum. Bărbia în piept. Cercetându-mă cu ochii mijiţi. Ca o pasăre de pradă care-şi urmăreşte viitoarea cină.

— Şi-apoi am fugit, domnule.

„Deci, reuşesc să-l dobor pe Reznik în întuneric, în toiul unei furtuni de zăpadă, dar nu te nimeresc pe tine de la un metru distanţă? N-o s-o-nghită, Zombi.

Nu trebuie s-o înghită. Trebuie doar să-i ocupe mintea câteva ore.“

Îşi drege glasul. Se scarpină în bărbie şi pare să studieze tavanul un timp, înainte de a-şi întoarce privirea spre mine:

— Ce noroc ai avut, Ben, c-ai reuşit să ajungi în zona de evacuare înainte să mori din cauza hemoragiei.

„Ah, nu zău, tu, orice-ai fi tu! Noroc chior.”

Brusc, între noi se lasă o tăcere grea. Ochii albaştri. Gura strânsă. Braţele încrucişate.

— Nu mi-ai spus totul.

— Domnule?

— E ceva ce nu-mi spui.

Scutur încet din cap. Camera se clatină de parc-ar fi un vapor în furtună. Câte tranchilizante mi-au dat?

— Fostul tău sergent de instrucţie… Cineva din grupa ta trebuie să-l fi percheziţionat şi să fi găsit unul din astea, spune, ţinând în mână un aparat identic cu cel al lui Reznik. Moment în care cineva – şi-aş zice că tu, dat fiind că erai cel mai mare în grad – s-ar fi întrebat ce face Reznik cu un mecanism capabil să vă omoare printr-o simplă apăsare a unui buton.

Încuviinţez. Ne-am gândit c-o să ajungă şi la asta, Ringer şi cu mine, aşa că am răspunsul pregătit. Dacă o să mă creadă sau nu, asta-i cu totul altă întrebare.

— Există o singură explicaţie logică, domnule. Era prima noastră misiune, prima noastră luptă adevărată. Cineva trebuia să ne monitorizeze. Şi era nevoie de o măsură de siguranţă, în cazul în care vreunul dintre noi ar fi cedat nervos în mijlocul bătăliei şi s-ar fi întors împotriva celorlalţi…

Amuţesc, cu răsuflarea tăiată, şi mă bucur c-am făcut-o, pentru că n-am încredere în mine cu atâtea medicamente în sistem. Gândurile nu-mi sunt deloc limpezi. Mă strecor printr-un câmp minat, pe o ceaţă deasă. Ringer prevăzuse asta. De-aia mă făcuse să repet de nu ştiu câte ori partea asta în timp ce aşteptam întoarcerea elicopterului, chiar înainte de a-mi propti puşca în burtă şi-a apăsa pe trăgaci.

Scaunul scârţâie pe podea şi, dintr-o dată, chipul supt şi dur al lui Vosch îmi umple câmpul vizual.

— E de-a dreptul extraordinar, Ben, cum ai reuşit tu să rezişti dinamicii grupului în timpul luptei, uriaşei presiuni de-a urma turma. E aproape; ei bine, aproape inuman, în lipsa unui cuvânt mai bun!

— Sunt om, şoptesc, inima bătându-mi atât de tare încât, pentru o secundă, sunt convins că mi-o poate vedea prin halatul subţire de spital.

— Eşti sigur? Pentru că asta e, de fapt, esenţa chestiunii, nu-i aşa, Ben? Asta-i miza! Cine e om – şi cine nu e. N-avem şi noi ochi, Ben? N-avem mâini, organe, dimensiuni, simţuri, afecte şi pasiuni? Dacă ne împungi, nu sângerăm? Dacă greşeşti faţă de noi, nu vom căuta să ne răzbunăm?

Unghiul drept al maxilarului. Asprimea ochilor albaştri. Buzele subţiri şi palide pe fondul chipului îmbujorat.

— Shakespeare. *Neguţătorul din Veneţia.* Sunt cuvintele rostite de membrul uneia dintre cele mai persecutate şi dispreţuite rase. Ca a noastră, Ben. Ca rasa umană.

— Nu cred că ne urăsc, domnule.

Încerc să-mi păstrez calmul după această cotitură stranie şi neaşteptată pe câmpul minat. Mi se învârte capul. Sunt împuşcat în burtă, drogat şi discut despre Shakespeare cu liderul unuia dintre cele mai eficiente lagăre de exterminare din istoria lumii.

— Au un mod foarte ciudat de a-şi arăta afecţiunea.

— Nu ne urăsc şi nici nu ne iubesc. Le stăm în cale, asta-i tot. Poate că, pentru ei, noi suntem infecţia.

— Periplaneta americana pentru *Homo sapiensul* lor? În concursul ăsta, eu o să fiu de partea gândacului. E mult mai greu de stârpit.

Mă bate pe umăr şi devine foarte serios. Acum e-acum. Am ajuns la ultimul prag. Acum se decide dacă mor sau trăiesc. O simt. Frământă întruna aparatul argintiu în mână.

„Planul tău e de rahat, Zombi. Ştii asta.

Bine, bine. Vino tu cu unul mai bun!

Rămânem împreună şi ne încercăm norocul cu cei care s-au ascuns în clădirea tribunalului.

Şi Nugget?

N-o să-i facă niciun rău. De ce eşti aşa de îngrijorat în privinţa lui Nugget? Doamne, Zombi, mai sunt sute de copii…

Mda, mai sunt. Dar lui i-am dat cuvântul meu."

— Ăsta-i un incident foarte grav, Ben. Extrem de grav. Deziluzia lui Ringer o s-o împingă exact în braţele celor pe care fusese trimisă să-i elimine. O să le spună tot ce ştie despre operaţiunile noastre. Ca să împiedic asta, am trimis deja trei echipe după ea, dar mi-e teamă să nu fie prea târziu. Dacă se dovedeşte a fi aşa, n-o să mai am de ales şi-o să fiu nevoit să pun în funcţiune ultima opţiune.

Ochii îi strălucesc, aprinşi de vâlvătaia propriului lor foc

albăstriu. Când îşi întoarce privirea de la mine, chiar tremur, fiindu-mi deodată extrem de frig şi foarte, foarte frică.

„Care-i ultima opţiune?”

N-o fi înghiţit-o cu totul, dar precis i-am dat ceva de rumegat în următoarele ore. Încă sunt în viaţă. Şi atâta vreme cât trăiesc, Nugget mai are o şansă.

Se întoarce de parcă şi-ar fi amintit brusc ceva.

„La dracu’. Acu’ vine.”

— Aa, şi încă ceva. Nu vreau să fiu chiar eu cel care-ţi aduce veşti proaste, dar va trebui să-ţi întrerupem tratamentul cu analgezice ca să ne dai un raport complet.

— Un raport, domnule comandant?

— Lupta e un lucru ciudat, Ben. Se joacă cu memoria ta. Şi ne-am dat seama că medicamentele interferează cu programul. O să mai dureze vreo şase ore până ţi se curăţă complet sistemul de medicamente.

„Tot nu-mi dau seama, Zombi. De ce trebuie să te împuşc? De ce nu poţi spune că ne-ai tras clapa şi gata? După mine, asta cu împuşcatul e un pic prea gogonată.

Trebuie să fiu rănit, Ringer.

De ce?

Ca să-mi dea medicamente. Să mă pună pe perfuzii, ceva.

De ce?

Ca să câştig timp. Să nu mă ducă acolo imediat ce aterizăm.

Unde să te ducă?“

Prin urmare, nu trebuie să-l întreb pe Vosch despre ce vorbeşte, dar o fac oricum:

— O să mă conectaţi la Ţara Minunilor?

Îi face semn cu degetul unui infirmier, care se apropie cu o tavă în mâini, pe care se află o seringă şi o micuţă capsulă argintie.

— Te conectăm la Tara Minunilor.

IX
Ca o floare în ploaie

65

Azi noapte am adormit în faţa şemineului, iar în dimineaţa asta m-am trezit în patul nostru – nu, nu al nostru. Al meu. Patul lui Val? Mă rog, patul. Şi nu-mi amintesc să fi urcat scările, aşa că trebuie să mă fi dus el sus şi să mă fi învelit, doar că acum nu e lângă mine. Când îmi dau seama că nu e acolo mă panichez puţin. Îndoiala e mult mai uşor de calmat atunci când e cu mine. Când văd ochii ăia de culoarea ciocolatei calde si-i aud vocea baritonală, care mă învăluie ca o pătură călduroasă într-o noapte rece. „O, Cassie, eşti fără speranţă. Eşti un dezastru. "

Mă îmbrac repede, în lumina palidă a răsăritului, şi cobor. El nu e acolo, dar M16-le meu este, curăţat, încărcat şi sprijinit de şemineu. Îl strig, dar nu-mi răspunde decât tăcerea.

Iau arma în mână. Ultima dată când am tras cu ea a fost în ziua cu Soldatul Crucifix.

„Nu-i vina ta, Cassie. Şi nici a lui."

Închid ochii şi-l văd pe tata întins în ţărână, împuşcat în burtă, spunându-mi „Nu, Cassie", chiar înainte ca Vosch să se ducă la el şi să-l reducă definitiv la tăcere.

„E vina lui. Nu a ta. Nu a Soldatului Crucifix. A lui." Dintr-odată, în faţa ochilor am o imagine foarte vie, în care lipesc ţeava puştii de tâmpla lui Vosch şi-i zbor capul de pe umeri.

Mai întâi, trebuie să-l găsesc. Apoi să-l rog frumos să stea locului, ca să-i pot lipi ţeava puştii de tâmplă şi să-i zbor capul de pe umeri.

Mă trezesc stând pe canapea lângă Urs, ţinându-l în braţe pe Urs într-o parte şi puşca în cealaltă, de parc-aş fi din nou în pădure, în cortul meu de sub copacii aflaţi sub cer, sub ochiul malign al navei-mamă, sub puzderia de stele, dintre care a noastră e doar una – şi care erau

nenorocitele de şanse ca Ceilalţi să aleagă tocmai steaua noastră din cele 100 sextilioane de stele din univers ca să se instaleze?

E prea mult pentru mine. Nu-i pot învinge pe Ceilalţi. Sunt un gândac. Bine, o să folosesc metafora lui Evan cu efemerida, oricum efemeridele sunt mai drăguţe; măcar pot să zboare. Ce pot să fac, însă, e să scap lumea de câţiva ticăloşi până la sfârşitul ultimei zile pe acest pământ. Şi plănuiesc să-ncep cu Vosch.

O mână mi se lasă pe umăr:

— Cassie, de ce plângi?

— Nu plâng. E o alergie. Blestematul ăsta de urs e plin de praf.

Se aşază lângă mine pe partea cu ursul, nu pe cea cu puşca.

— Unde-ai fost? întreb ca să schimb subiectul.

— Am fost să văd cum e vremea.

— Şi?

„Vorbeşte cu subiect şi predicat, te rog. Mi-e frig şi am nevoie de vocea ta caldă şi învăluitoare ca să mă simt în siguranţă.” Îmi trag genunchii la piept, şi-mi sprijin tălpile pe marginea canapelei.

— Cred că totul e-n regulă pentru noaptea asta.

Lumina dimineţii se strecoară printr-o crăpătură a cearşafurilor care acoperă fereastra, zugrăvindu-i chipul în auriu. Sclipeşte jucăuş în părul întunecat şi-i scânteiază în privire.

— Foarte bine, mormăi eu.

— Cassie, mă cheamă el, atingându-mi genunchiul.

Îi simt căldura mâinii prin blugi.

— Mi-a venit ideea asta ciudată.

— Că toate astea nu-s decât un vis urât?

Scutură din cap şi râde nervos:

— Nu vreau să înţelegi greşit ce-o să-ţi spun, aşa că, te rog, ascultă-mă înainte să spui ceva, da? M-am gândit mult la asta şi nici măcar n-aş fi adus-o în discuţie dacă…

— Spune-mi, Evan. Spune-mi şi gata.

„O, Doamne, ce-o vrea să-mi spună?“ Mă încordez toată.

„Lasă, Evan. Nu-mi spune.”

— Lasă-mă să mă duc.

Scutur din cap confuză. Să fie vreo glumă? Mă uit la mâna pe care mi-o ţine pe genunchi şi la degetele cu care mă strânge uşor.

— Credeam că mergi oricum.

— Vreau să spun, lasă-mă *pe mine* să merg, zice, atingându-mă uşurel pe genunchi ca să mă uit la el.

Şi-atunci mă prind.

— Adică să te las să te duci singur. Eu să rămân aici, iar tu să-mi cauţi fratele.

— Ei, ai promis că mă asculţi!

— N-am promis nimic, îi arunc eu, dându-i mâna la o parte de pe genunchiul meu.

Ideea ca el să mă lase în urmă nu-i numai jignitoare – ci de-a dreptul înspăimântătoare.

— Eu sunt cea care i-a făcut o promisiune lui Sammy, aşa că las-o baltă.

Evident că n-o lasă.

— Dar habar n-ai ce-i acolo.

— Şi tu ai?

— Mult mai mult decât tine.

Se-ntinde spre mine, dar îl opresc punându-i mâna în piept. „O, nu, amice!”

— Atunci, spune-mi!

Ridică braţele în sus în semn de exasperare.

— Gândeşte-te cine are mai multe şanse să rămână suficient timp în viaţă ca să-ţi poţi îndeplini promisiunea. Nu spun asta pentru că tu eşti fată, sau pentru că eu aş fi mai puternic, mai dur, sau cine ştie cum. Spun doar că, dacă se duce doar unul dintre noi, celălalt ar mai avea o şansă să-l găsească în caz că se-ntâmplă ceva rău.

— Mă rog, probabil că ai dreptate cu ultima parte, dar asta nu înseamnă că tu trebuie să fii primul care încearcă. E fratele meu. Şi a naibii să fiu dac-o să stau aici să aştept ca vreun Amuţitor să bată la uşă să-mi ceară o cană de zahăr!

O să mă duc singură.

Sar de pe canapea de parc-aş vrea să plec chiar în clipa asta. M-apucă de braţ şi mă smucesc.

— Gata, Evan. Se pare că tu tot uiţi că eu *te las* pe tine să mă însoţeşti, nu invers.

Pleacă spăşit capul.

— Ştiu asta. O ştiu prea bine.

Apoi râde amărât.

— Ştiam şi care-o să fie răspunsul tău, dar trebuia să întreb.

— Pentru că ai impresia că nu pot să am grijă de mine?

— Pentru că nu vreau să mori.

66

Ne pregătim de săptămâni bune. În această ultimă zi n-a mai rămas mare lucru de făcut decât să aşteptăm înserarea. N-am luat multe cu noi; Evan credea că am putea ajunge la Wright-Patterson în vreo două-trei nopţi. Asta dacă nu suntem întârziaţi de vreo furtună de zăpadă sau dacă nu e vreunul dintre noi ucis – sau amândoi, ceea ce-ar amâna operaţiunea pe termen nedefinit.

În ciuda faptului că n-am luat decât strictul necesar, mă chinui să-l îndes pe Urs în rucsac. Poate c-ar trebui să-i tai picioarele şi să-i spun lui Sammy c-au fost smulse de explozia Ochiului care-a distrus Tabăra de Cenuşă.

Ochiul. Asta ar fi mult mai bine, mi-am zis: nu un glonţ în cap, ci o bombă extraterestră pe care să i-o vâr lui Vosch direct în pantaloni.

— Poate că n-ar trebui să-l iei, zice Evan.

— Poate c-ar trebui să-ţi ţii fleanca, bombăn, îndesând capul Ursului în propria-i burtă şi trăgând fermoarul. Gata!

Evan zâmbeşte.

— Ştii că prima dată când te-am văzut în pădure, am crezut că e ursul tău.

— În pădure?

Zâmbetul îi piere instantaneu.

— Nu m-ai găsit în pădure, îi amintesc.

Brusc, în cameră s-a făcut cu vreo zece grade mai frig:

— M-ai găsit în mijlocul unui morman de zăpadă.

— Voiam să zic că eu eram în pădure, nu tu, se fâstâceşte el. Te-am văzut din pădure, de la jumătate de kilometru distanţă.

Dau din cap afirmativ. Nu pentru că îl cred, ci pentru că ştiu că am dreptate să n-am încredere în el.

— Încă n-ai ieşit la lumină din pădurea aia, Evan. Eşti drăguţ şi ai nişte cuticule incredibile, dar nu înţeleg de ce ai

palmele atât de fine sau de ce miroseai a praf de puşcă în noaptea în care se presupunea că te-ai dus să vizitezi mormântul prietenei tale.

— Ţi-am zis aseară. N-am mai muncit nimic la fermă de doi ani de zile şi-mi curăţasem arma în dimineaţa aia. Nu ştiu ce altceva să-ţi spun...

— N-am încredere în tine decât pentru că te descurci atât de bine cu puşca şi încă nu m-ai omorât, cu toate că ai avut vreo mie de ocazii. N-o lua în nume de rău, dar e ceva ce nu-mi miroase bine la tine şi la toată situaţia asta, dar asta nu înseamnă că n-o să mă prind eu la un moment dat. Iar când o să mă prind, dacă adevărul mi te pune de-a curmezişul, o să fac ce trebuie să fac, i-o tai eu.

— Ce?

Mi-o întoarce cu blestematul ăla de zâmbet câş şi sexi, umerii ridicaţi, mâinile înfundate în buzunare, cu o atitudine de genul „cine, eu?“, care bănuiesc că e menită să mă facă să-mi pierd minţile, dar într-un fel bun. Ce-o avea el de-mi vine să-l plesnesc şi să-l sărut, să fug de el şi să m-arunc la pieptul lui, să îl îmbrăţişez şi să-i trag un şut între picioare, toate în acelaşi timp? Mi-ar plăcea să dau vina pe Sosire pentru efectul pe care-l are asupra mea, dar ceva îmi spune că tipii ne fac nouă, fetelor, chestia asta de ceva mai mult timp, nu doar de câteva luni.

— Tot ceea ce va trebui să fac, repet şi urc la etaj.

Faptul că m-am gândit la ce voi avea de făcut mi-a amintit de ceva ce voiam să fac înainte să plecăm.

Intru în baie şi cotrobăi prin sertare până când găsesc o foarfecă cu care m-apuc să-mi tai părul. Din spatele uşii se-aude podeaua scârţâind aşa că strig fără să mă mai întorc să văd ce se-ntâmplă:

— Nu te mai furişa pe-acolo!

N-a trecut mai mult de-o secundă, că Evan bagă capul pe uşă.

— Ce faci acolo? mă întreabă.

— Îmi tai părul simbolic. Tu ce faci? Aaa, da, era să uit: mă urmăreşti peste tot şi stai să mă pândeşti pe după uşi.

Poate că într-una din zilele-astea o să-ţi iei inima-n dinţi şi-o să şi treci pragul, Evan.

— Dar tu chiar îţi tai părul!

— M-am hotărât să scap de toate lucrurile care mă enervează, zic eu uitându-mă la el în oglindă.

— Şi de ce te enervează părul tău?

— De ce vrei să ştii? zic, uitându-mă la propria-mi reflexie de data asta, dar văzându-l tot acolo, în cadru, cu colţul ochiului.

Al naibii simbolismul ăsta!

Ia o decizie înţeleaptă şi iese. Harşt, harşt, harşt şi chiuveta se umple de bucle. Îl aud tropăind pe jos, apoi uşa de la bucătărie se trânteşte. Trebuia să-i cer voie lui mai întâi sau ce? De parc-aş fi proprietatea lui. Ca un căţeluş pierdut pe care l-a găsit în zăpadă.

Mă dau un pas în spate ca să-mi contemplu opera. Cu părul tuns scurt şi fără machiaj arăt de parc-aş avea vreo doisprezece ani. Mă rog, oricum nu mai mult de paisprezece. Dar cu atitudinea potrivită şi accesoriile de rigoare sper să pot trece drept o copilandră de vreo zece-unsprezece anişori. Poate că cineva chiar se va oferi să mă ducă la adăpost cu prietenosul său autobuz şcolar galben.

După-amiază, o perdea de nori gri se-aşterne peste cer, aducând cu sine o înserare timpurie. Evan dispare din nou şi se întoarce peste câteva minute cu două canistre de cincisprezece litri de benzină. La privirile mele întrebătoare, îmi zice:

— Mă gândeam că o diversiune n-ar strica.

Îmi ia ceva timp să procesez informaţia:

— Vrei să-ţi dai foc la casă?

Încuviinţează din cap şi pare chiar un pic entuziasmat de idee.

— O să-mi dau foc la casă.

Cară una dintre canistre sus, ca să stropească dormitoarele, iar eu ies pe verandă, ca să scap de mirosul de benzină. O cioară mare şi neagră, care ţopăie prin curte, se opreşte şi mă fixează cu ochişorii ei mici. Îmi vine să

scot pistolul şi s-o împuşc.

Nu cred c-aş rata. Mulţumită lui Evan, am devenit o ţintaşă destul de bună şi, pe deasupra, urăsc păsările din tot sufletul.

În spatele meu, uşa se deschide şi-un val de vapori înăbuşitori năvăleşte afară cu furie. Cobor în curte şi cioara îşi ia zborul croncănind. Evan stropeşte şi prispa, apoi lasă canistra lângă zidul casei.

— Hambarul, zic eu. Dacă voiai să creezi o diversiune, ar fi trebuit să dai foc hambarului. Aşa, casa ar fi tot aici când ne întoarcem.

„Pentru că mi-ar plăcea să cred că ne întoarcem, Evan. Tu, eu şi Sammy – o mare familie fericită.”

— Ştii foarte bine că nu ne mai întoarcem, răspunde el şi-aprinde chibritul.

67

Douăzeci şi patru de ore mai târziu am închis cercul care mă leagă de Sammy ca un fir de argint, întorcându-mă în locul unde i-am făcut promisiunea.

Tabăra Gropii de Cenuşă e exact la fel cum am lăsat-o, adică nu există. E doar un drum de pământ care traversează pădurea, întrerupt de o pustietate lată de vreun kilometru în locul în care fusese Tabăra. Aici pământul e mai tare ca oţelul şi complet pustiit, fără pic de iarbă, frunze uscate sau buruieni. Fireşte că acum e iarnă, dar, cumva, nu cred că la primăvară acest luminiş făcut de mâna Celorlalţi o să fie plin de flori.

Arăt către un punct din dreapta noastră:

— Acolo era cazarma. Cred. E greu să-ţi dai seama fără niciun reper în afara drumului. Acolo, depozitul. În direcţia aia era groapa de cenuşă şi după ea, râpa.

Evan scutură din cap a mirare:

— N-a mai rămas nimic, exclamă şi loveşte pământul tare ca piatra cu piciorul.

— O, ba da. Ceva tot a rămas… Eu.

— Ştii ce-am vrut să spun, oftează el.

— Oricum mă agit prea tare, zic eu.

— Mda. Nu-i genul tău.

Încearcă să zâmbească, dar, în ultimul timp, zâmbetul lui nu mai are acelaşi efect asupra mea. De când am plecat, lăsându-i casa în flăcări, în mijlocul câmpurilor, s-a purtat destul de drăguţ cu mine. În lumina din ce în ce mai slabă a amurgului, îngenunchează, întinde harta pe pământ şi arată către locul în care ne aflăm cu lanterna.

— Drumul de pământ de-acolo nu e pe hartă, dar trebuie să fie legat de ăsta, poate pe-aici? Putem să-l urmăm până pe 675, şi-apoi avem drum drept până la Wright-Patterson.

— Cât mai avem până acolo? întreb, aruncând o privire la

hartă peste umărul lui.

— În jur de patruzeci-cincizeci de kilometri. Dacă tragem tare, cam o zi.

— Tragem tare.

Mă aşez lângă el şi-i scotocesc în rucsac, căutând ceva de mâncare. Găsesc o misterioasă carne afumată, împachetată într-o hârtie cerată, şi câţiva biscuiţi tari. Îi ofer unul lui Evan, dar dă din cap că nu vrea.

— Trebuie să mănânci, îl admonestez eu. Nu-ţi mai face atâtea griji.

Se teme c-o să rămânem fără mâncare. Şi-a luat şi puşca, fireşte, dar, în această primă fază a misiunii de salvare, n-o să putem vâna. Trebuie să fim cât mai silenţioşi cu putinţă când trecem prin această zonă – nu că ar fi o regiune deosebit de liniştită. În prima seară, am auzit focuri de armă. Uneori, ecoul unei singure împuşcături, alteori, chiar mai multe. Dar întotdeauna la mare depărtare, niciodată suficient de aproape cât să ne îngrijorăm. Poate că erau nişte vânători singuratici, ca Evan, care se descurcau cum puteau. Poate că erau nişte bande rătăcitoare. Cine ştie? Poate că mai sunt şi alte fete de şaisprezece ani, cu un M16 în mână, suficient de proaste încât să creadă că sunt ultimele reprezentante ale umanităţii pe planetă.

Până la urmă cedează şi ia un biscuit. Rupe o bucată şi-o mestecă încet, cercetând pustietatea la ultima geană de lumină a zilei.

— Şi dacă nu mai trimit autobuze? întreabă pentru a mia oară. Cum intrăm?

— Ne vine nouă vreo idee. Cassie Sullivan: expertă în strategie militară.

Se uită la mine:

— Ei au soldaţi profesionişti. Humvee-uri, Black Hawk-uri şi chestia asta – cum i-ai zis? — bomba ochi-verde. Ar fi bine să venim şi noi cu ceva pe măsură.

Îşi bagă harta în buzunar şi se ridică, aranjându-şi puşca pe umăr. Simt că e pe cale să facă ceva. Nu ştiu exact ce.

Să izbucnească în lacrimi, în râs, să ţipe?

Şi eu. Toate trei deodată. Şi poate nu din aceleaşi motive. Am hotărât să am încredere în el, dar, aşa cum spunea cineva odată, nu te poţi forţa să ai încredere. Aşa că-ţi pui toate îndoielile într-o cutiuţă, pe care-o îngropi cât poţi de adânc şi-ncerci să uiţi unde ai îngropat-o. Problema mea e că acea cutiuţă îngropată e ca o coajă de pe-o rană pe care nu te poţi abţine s-o rupi întruna.

— Ar trebui să mergem, spune brusc, aruncând o privire spre cer.

Norii care s-au strâns cu o zi înainte încă mai sunt pe cer, ascunzând stelele.

— Aici suntem expuşi.

— Ce e? şoptesc eu.

Ridică palma şi mişcă scurt din cap, cercetând în continuare cu privirea întunericul aproape absolut. Eu nu văd nimic. Nu aud nimic. Dar, pe de altă parte, nici nu sunt o vânătoare ca Evan.

— O nenorocită de lanternă, murmură el, cu buzele lipite de urechea mea. Ce-i mai aproape, pădurea de pe partea cealaltă a drumului sau râpa?

Ridic din umeri. Chiar nu ştiu.

— Râpa, bănuiesc.

N-are nici cea mai mică ezitare. Mă ia de mână şi-o luăm la goană către locul în care sper eu că e râpa. Nu ştiu cât am alergat până acolo. Probabil că nu atât de mult pe cât mi s-a părut mie, pentru că mie mi s-a părut o veşnicie. Evan mă lasă în jos pe peretele stâncos al râpei, apoi sare lângă mine.

— Evan? îl strig.

Duce un deget la buze şi se caţără pe perete ca să se uite peste margine. Face un gest înspre rucsacul lui, în care încep să scotocesc în căutarea unui binoclu. Îl trag de pantaloni şi-l întreb – „Ce se întâmplă?” – dar îmi face semn să-l las în pace. Se bate cu mâna pe coapsă, ţinându-şi degetul mare în palmă. Sunt patru? Asta vrea să spună? Sau foloseşte cine ştie ce cod al vânătorului, gen: „Pune-te

în patru labe!”

Rămâne nemişcat un timp destul de lung. Într-un final, se lasă uşor înapoi şi-şi lipeşte iar buzele de urechea mea:

— Vin în direcţia asta.

Mijeşte ochii şi cercetează întunecimea dinspre peretele opus al râpei, care e mult mai abrupt decât cel pe care-am coborât noi, dar acolo sunt păduri, sau, cel puţin, ce-a mai rămas din ele: cioturi de copaci spulberaţi, încrengături de ramuri şi mlădiţe. O bună acoperire. Sau, măcar mai bună decât cea oferită de o albie secată în care suntem total expuşi, iar băieţii răi ne pot împuşca pe rând, ca pe nişte peşti dintr-un acvariu. Îşi muşcă buza, cântărindu-ne şansele. Avem oare timp să escaladăm peretele opus înainte să fim reperaţi?

— Stai jos aici!

Îşi dă puşca jos de pe umăr, îşi înfige mai bine bocancii în peretele alunecos şi-şi aşază coatele pe marginea râpei. Sunt chiar sub el, cu M16-le în braţe. Sigur, mi-a zis să stau jos, ştiu. Dar n-am de gând să mă fac ghem şi să-mi aştept cuminte sfârşitul. E o situaţie în care am mai fost şi n-o să mai ajung în veci.

Evan trage un foc şi nemişcarea amurgului se destramă. Reculul îl dezechilibrează, piciorul îi alunecă şi cade la pământ. Din fericire, sub el e o mare idioată care-i amortizează căderea. Norocul lui, nu şi al idioatei.

Se rostogoleşte de pe mine, sare în picioare şi mă-mpinge spre peretele opus. Dar e cam greu să te mişti repede când nu poţi să respiri.

O rachetă de semnalizare cade în râpă, despicând întunericul cu strălucirea ei roşiatică, de coşmar. Evan mă apucă de subsuori şi mă aruncă spre marginea peretelui. Mă prind cu vârful degetelor de muchie şi-mi înfig vârful bocancilor cu furie în perete, ca o biciclistă dementă. Apoi Evan mă împinge de fund şi-am trecut.

Mă întorc să-l ajut, dar îmi strigă să fug – acum nu mai are niciun sens să vorbim încet – exact în clipa în care un mic obiect în formă de ananas aterizează în râpă, în spatele

lui.

— Grenadă! ţip, ceea ce-i dă o secundă întreagă să se ferească.

Dar nu-i destul.

Suflul exploziei îl doboară şi, în clipa următoare, o siluetă îmbrăcată într-o salopetă apare din partea cealaltă a râpei. Deschid focul cu M16-le, urlând ceva fără noimă din toţi rărunchii. Silueta o zbugheşte de unde-a venit, dar eu continuu să trag înspre locul în care se aflase. Nu cred că se aştepta la răspunsul lui Cassie Sullivan la invitaţia lui de-a petrece în stilul extraterestru post-apocaliptic.

Golesc încărcătorul şi pun unul nou. Număr până la zece şi mă oblig să mă uit în jos, sigură de ce-o să văd. Trupul lui Evan pe fundul râpei, făcut fărâme, doar pentru că am fost singurul lucru pentru care-a considerat că merită să moară. Eu, fata care l-a lăsat să o sărute, dar nu l-a sărutat niciodată prima. Fata care nu i-a mulţumit niciodată că a salvat-o şi l-a răsplătit numai cu ironii şi acuzaţii. Ştiu ce-o să văd când mă uit în jos, dar nu asta văd.

Evan a dispărut.

Micul glas din capul meu a cărui slujbă e să mă menţină în viaţă îmi strigă: „Fugi!“

Aşa că fug.

Sar peste trunchiuri căzute şi tufe uscate iar în spatele meu aud ţăcănitul familiar al focului de armă automată.

Grenade. Rachete de semnalizare. Arme automate. Ăştia care ne urmăresc nu sunt nişte puştani, ci profesionişti.

După ce trec de lumina diabolică a rachetei, mă lovesc de un perete de întuneric, apoi intru drept într-un copac şi cad pe spate. Nu ştiu cât de departe am ajuns, dar trebuie să fi alergat ceva pentru că nu mai văd râpa şi nu mai aud altceva decât bătăile inimii şi vuietul din urechi.

Mă arunc înspre un pin căzut şi mă ascund în spatele lui, aşteptând să-mi recapăt răsuflarea. Aşteptând să cadă încă o rachetă de semnalizare chiar în faţa mea şi să năvălească Amuţitorii peste mine din tufişuri.

În depărtare, se-aude un foc de armă, urmat de un ţipăt

ascuţit. Apoi, drept răspuns, focul de baraj al unor arme automate, o altă explozie de grenadă şi-apoi tăcere.

„Păi, nu în mine trag, aşa că trebuie să fie Evan”, îmi zic. Ceea ce mă face să mă simt în acelaşi timp mai bine, şi mult mai rău, pentru că el e acolo de unul singur, în faţa unor profesionişti, iar eu unde sunt? Mă ascund în spatele unui copac ca o fetiţă.

Dar ce fac cu Sams? Pot să fug înapoi înspre o luptă pe care probabil c-o s-o pierd, sau să stau ascunsă ca să mai rămân în viaţă suficient cât să-mi ţin promisiunea.

Sau/sau – aşa e lumea acum.

Un alt pac! al unei arme şi încă un ţipăt de fetiţă..

Din nou linişte.

Îi elimină unul câte unul. Un ţăran fără experienţă de luptă împotriva unui pluton de soldaţi profesionişti. Depăşit numeric. Depăşit ca putere de foc. Secerându-i cu aceeaşi eficienţă brutală ca a Amuţitorului de pe autostradă, vânătorul din pădure care m-a urmărit până sub o maşină şi-apoi a dispărut misterios.

Pac!

Un ţipăt.

Tăcere.

Nu mă mişc. Aştept, ascunsă după buştean, cu inima cât un purice. În ultimele zece minute ne-am împrietenit atât de tare încât mă gândesc să-i dau nume: Howard, buşteanul meu favorit.

„Ştii, când te-am văzut prima dată în pădure, am crezut că e ursul tău.“

Frunzişul şi crenguţele uscate trosnesc şi pârâie sub greutatea unor paşi. O umbră mai întunecată se desprinde din întunericul pădurii. Chemarea dulce a Amuţitorului. Amuţitorul meu.

— Cassie? Gata, Cassie, pericolul a trecut.

Cu un efort, sunt în picioare, cu puşca îndreptată spre capul lui Evan Walker.

68

Se-opreşte în loc imediat, dar mai durează ceva până când începe să i se citească nedumerirea pe chip:

— Eu sunt, Cassie.

— Ştiu că tu eşti. Doar că nu ştiu cine eşti.

Strânge din dinţi şi are vocea încordată. De furie? Frustrare? Nu-mi dau seama.

— Lasă puşca jos, Cassie.

— Cine eşti tu, Evan? Dacă ăsta e numele tău. *Eventual* al tău.

Zâmbeşte abia perceptibil. Apoi cade în genunchi, se clatină, se prăbuşeşte la pământ şi rămâne nemişcat.

Aştept cu puşca aţintită spre ceafa lui. Nu se mişcă. Sar peste Howard şi-l împung cu vârful piciorului. Tot nu se mişcă. Îngenunchez lângă el, sprijinind patul puştii de coapsă şi îi apăs două degete pe jugulară, încercând să-i simt pulsul. E încă în viaţă. De la genunchi în jos, are pantalonii făcuţi ferfeniţă şi umezi la atingere. Îmi miros degetele. E sânge.

Sprijin M16-le de trunchiul prăbuşit şi-l rostogolesc pe spate. Pleoapele i se zbat. Întinde mâna şi îmi atinge obrazul cu palma însângerată.

— Cassie, murmură el. Cassie de la Casiopeea.

— Termină, i-o tai eu, remarcând puşca de lângă el şi lovind-o cu piciorul ca să nu mai ajungă la ea. Cât de grav eşti rănit?

— Cred că destul de grav.

— Câţi erau?

— Patru.

— N-aveau nicio şansă, nu?

Oftează adânc. Ridică privirea spre mine şi nu mai e nevoie să spună nimic, căci îi pot citi răspunsul în ochi.

— Nu, nu prea.

— Pentru că nu te lasă inima să ucizi, dar te lasă să faci ceea ce trebuie să faci, spun pe nerăsuflate.

Probabil că ştie unde vreau s-ajung cu asta.

Ezită. Încuviinţează. I se citeşte durerea în ochi. Îmi feresc privirea, ca să nu-mi poată citi la rându-mi în ochi. „Tu ai apucat-o pe drumul ăsta, Cassie. Nu te mai poţi întoarce acum."

— Şi eşti foarte bun la lucrurile astea pe care inima te lasă să le faci, nu?

„Păi chiar asta e întrebarea, nu? Şi pentru tine: ce te lasă inima să faci, Cassie?"

Mi-a salvat viaţa. Tot el să fie cel care a încercat să mi-o ia? N-are niciun sens.

Mă lasă oare inima să-l văd cum sângerează până la ultima picătură pentru că ştiu că m-a minţit – că nu e blândul Evan Walker, vânătorul milos, fiul, fratele şi iubitul îndurerat, ci altceva, ceva ce-ar putea să nici nu fie uman? Sunt eu în stare să urmez prima regulă până la concluzia ei ultimă, brutală şi neiertătoare, şi să-i trag un glonţ în fruntea aia perfect sculptată?

„Ei, rahat, pe cine duci tu de nas aici?"

Încep să-i desfac nasturii de la cămaşă.

— Trebuie să-ţi dăm hainele astea jos, mormăi eu.

— Nici nu ştii de când aştept să te-aud spunând asta, replică el zâmbind strâmb şi sexy.

— Nu mai scapi tu din asta doar cu lapte şi miere, prietene. Poţi să te ridici puţin? Un pic mai mult. Uite, ia astea.

Îi dau nişte analgezice din trusa de prim ajutor şi le ia cu două guri mari de apă din sticla pe care i-am dat-o.

Când îi trag cămaşa peste cap încearcă să-mi prindă privirea, dar evit să mă uit la el. În timp ce-i trag bocancii din picioare îşi desface cureaua şi fermoarul. Ridică fundul, dar nu pot să-i dau pantalonii jos pentru că s-au lipit de picioare cu sânge închegat.

— Rupe-i, mă sfătuieşte el.

Se rostogoleşte pe burtă. Încerc, dar materialul îmi tot

alunecă printre degete.

— Uite, foloseşte asta, zice, întinzându-mi un cuţit însângerat.

Nu-l întreb de unde e sângele.

Tai dintr-o parte într-alta foarte încet, căci mi-e frică să nu-l ating şi pe el. Apoi desprind crăcii de pe fiecare picior în parte ca şi cum aş decoji o banană. Asta e, metafora perfectă: de parc-aş decoji o banană. Trebuie să aflu adevărul şi nu poţi ajunge la fructul gustos fără să decojeşti stratul exterior.

Vorbind de fructe, am ajuns – vreau să zic, el a ajuns – la chiloţi.

Pusă în faţa faptului, îl întreb:

— Chiar trebuie să mă uit la fundul tău?

— Mă întrebam care e părerea ta.

— Gata cu încercările astea jalnice de glumă.

Tai pânza în dreptul şoldurilor şi trag de chilot până când rămâne gol. Fundul lui e rău. Adică e ciuruit de alice. Altfel, arată destul de bine.

Tamponez găurile cu un tifon pe care l-am găsit în trusă, zbătându-mă din răsputeri să nu izbucnesc în hohote isterice de râs. O pun pe seama stresului insuportabil, nu pe seama faptului că-l şterg pe Evan Walker la fund

— Doamne, eşti într-un hal fără de hal!

— Deocamdată, încearcă doar să opreşti sângerarea, horcăie el, încercând să respire.

Îi bandajez rana dintr-o parte cât de bine pot.

— Poţi să te-ntorci din nou cu faţa? întreb.

— Mai bine n-aş încerca.

— Trebuie să văd cum e în faţă.

„O, Doamne. În faţă?“

— În faţă e bine. Serios.

Mă trag înapoi, epuizată. Bănuiesc că ăsta-i unul dintre lucrurile în privinţă cărora trebuie să-l cred pe cuvânt.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— După ce-ai ieşit din râpă, am fugit. Am găsit un loc cu pantă mai puţin abruptă. Am ieşit, m-am întors şi le-am

picat în spate. Restul, probabil că l-ai auzit.

— Am auzit trei împuşcături, dar tu ai zis că erau patru.

— Cuţitul.

— Cuţitul ăsta?

— Da, ăla. Sângele de pe mâinile mele e al lui, nu al meu.

— Vai, ce bine.

Mă frec pe obraz, în locul în care m-a atins cu mâna şi decid să propun cea mai proastă explicaţie pentru ce se întâmplă:

— Eşti un Amuţitor, nu?

Tăcere. Ce ironic.

— Sau eşti om? încerc eu în şoaptă.

„Spune-mi că eşti om, Evan. Iar când o spui, spune-o perfect, ca să nu mai existe nicio îndoială Te rog, Evan, am nevoie să-mi îndepărtezi toate îndoielile. Ştiu că ai zis că nu te poţi forţa să ai încredere – dar, la naiba, fă pe altcineva să aibă. Fă-mă pe mine. Spune-o. Spune că eşti om.“

— Cassie…

— Eşti om?

— Sigur că sunt om.

Trag adânc aer în piept. A spus-o, dar nu perfect. Nu-i văd faţa, ascunsă sub cot. Poate că dacă i-aş vedea *faţa,* ceea ce-a spus ar suna aşa cum trebuie şi gândul ăsta îngrozitor nu m-ar mai chinui atât. Iau nişte pansamente sterile şi-ncep să-mi şterg mâinile de sângele lui – sau al cui o fi.

— Dacă eşti om, de ce m-ai minţit?

— Nu te-am minţit în toate privinţele.

— Doar în cele care contează.

— Exact acolo am spus adevărul.

— Tu i-ai omorât pe oamenii ăia trei de pe autostradă?

— Da.

Tresar. Nu mă aşteptam să zică da. Ci „Glumeşti? Nu mai fi atât de paranoică!” În schimb, am parte de un răspuns moale şi simplu, de parcă l-aş fi întrebat dacă a făcut vreodată baie în pielea goală.

Următoarea întrebare e cea mai grea de până acum.

— Tu m-ai împuşcat în picior?

— Da.

Mă înfior şi scap pansamentul însângerat.

— De ce m-ai împuşcat în picior, Evan?

— Pentru că nu puteam să te împuşc în cap.

„Ei bine, iată!”

Scot Lugerul şi mi-l pun în poală. Capul lui e la vreo treizeci de centimetri de genunchiul meu. Ce mă uimeşte la situaţia asta e faptul că cel care are pistolul tremură ca frunza, iar cel care se află la mila lui e cât se poate de calm.

— Acum plec, zic eu. Plec şi te las aici să sângerezi, aşa cum m-ai lăsat şi tu sub maşină.

Aştept să spună ceva.

— Văd că nu pleci, subliniază el.

— Aştept să văd ce-ai de zis.

— E complicat.

— Nu, Evan. Minciunile sunt complicate. Adevărul e simplu. De ce trăgeai în oameni pe autostradă?

— Pentru că mă temeam.

— De ce te temeai?

— Mă temeam că nu erau oameni.

Scot un oftat şi pescuiesc o sticlă de apă din rucsac. Mă sprijin de trunchiul căzut şi trag o duşcă zdravănă.

— I-ai împuşcat pe oamenii ăia de pe autostradă – şi pe mine, şi Dumnezeu mai ştie pe cine; pentru că ştiu că nu ieşeai în fiecare noapte ca să vânezi animale – pentru că ştiai deja de-Al Patrulea Val. Eu sunt soldatul tău cu crucifix.

Încuviinţează cu capul lipit de cot şi spune cu vocea înfundată:

— Dacă aşa vrei tu să-i spui.

— Şi dacă voiai să mă omori, de ce m-ai scos din zăpadă? De ce nu m-ai lăsat să îngheţ?

— Nu voiam să te omor.

— După ce m-ai împuşcat în picior şi m-ai lăsat să mor sub o maşină.

— Nu, nu. Erai deja în picioare când am fugit.

— Ai fugit? De ce-ai fugit?

Mi-e greu să-mi închipui scena.

— Mi-era frică.

— I-ai împuşcat pe oamenii ăia pentru că ţi-era frică. Pe mine m-ai împuşcat pentru că ţi-era frică. Şi-ai fugit tot de frică.

— Mda, s-ar putea să am o problemă cu frica.

— Dup-aia mă găseşti şi mă aduci la fermă, mă îngrijeşti până mă fac bine, îmi găteşti hamburgeri, mă speli pe cap, mă înveţi să trag şi te săruţi cu mine pentru că…?

Îşi întoarce capul şi mă priveşte cu un singur ochi:

— Cassie, ştii că asta-i un pic cam nedrept din partea ta!

— Nedrept din partea mea? rămân eu cu gura căscată.

— Să mă interoghezi când sunt ciuruit de alice.

— Nu-i vina mea, sar eu. Tu eşti cel care-a insistat să vină.

Şi, zicând asta, un fior de spaimă mi se strecoară pe şira spinării.

— De ce-ai venit cu mine, Evan? E vreo păcăleală? Te foloseşti de mine pentru altceva?

— A fost ideea ta să-l salvăm pe Sammy, precizează el. Eu am încercat să te fac să te răzgândeşti. Chiar m-am oferit să mă duc singur.

Acum a început să tremure. E gol, iar afară sunt doar vreo cinci grade. Îi întind jacheta pe spate şi-i acopăr cum pot mai bine picioarele şi fundul, cu cămaşa de blugi.

— Îmi pare rău, Cassie.

— Pentru ce?

— Pentru tot, zice, amestecând cuvintele.

Analgezicele au început să-şi facă efectul.

Ţin pistolul cu ambele mâini şi tremur toată, dar nu de la frig.

— Evan, eu l-am ucis pe soldatul ăla pentru că n-am avut de ales – nu m-am dus în fiecare zi să caut oameni pe care să-i omor. Nu m-am ascuns în păduricea de lângă şosea, ca să elimin pe oricine trecea pe-acolo pentru că ar putea fi unul dintre ei, spun eu, întărindu-mi cuvintele cu câte-o

înclinare a capului. Pentru că, de fapt, e cât se poate de simplu. Nu poţi să fii cine zici tu că eşti, pentru că acea persoană n-ar fi făcut ce-ai făcut tu!

În clipa asta nu mă mai interesează nimic altceva decât adevărul. Şi să nu fiu o proastă. Şi să nu simt nimic pentru el, pentru că asta ar face mult mai dificil, poate chiar imposibil, ceea ce trebuie să fac, iar dacă vreau să-mi salvez fratele, nimic nu poate fi imposibil.

— Şi-acum ce urmează? întreb.

— Dimineaţă va trebui să scoatem alicele.

— Vreau să spun, după valul ăsta. Sau tu eşti ultimul val, Evan?

Mă priveşte şi clatină încetişor din cap:

— Nu ştiu ce-aş mai putea face ca să te conving…

Îi lipesc ţeava pistolului de tâmplă, chiar lângă ochiul ciocolatiu care mă priveşte şi mârâi:

— Primul val: Stingerea. Al Doilea Val: Atacul. Al Treilea: Molima. Al Patrulea: Amuţitorii. Ce urmează, Evan? Care e cel de-Al Cincilea Val?

Nu răspunde. A leşinat.

69

La răsăritul soarelui, el încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa, aşa că-mi iau carabina şi ies din pădure ca să-i văd „opera”. Poate nu e cea mai bună idee din lume. Dacă vizitatorii noştri nocturni au chemat întăriri? M-ar lua ca din găleată. Nu-s o ţintaşă proastă, dar nu sunt nici Evan Walker.

Mă rog, nici Evan nu e chiar Evan Walker.

Nu ştiu ce este. El zice că e om, şi arată ca un om, vorbeşte ca un om, sângerează şi, de acord, sărută ca un om. Iar un trandafir, oricum i-ai spune bla, bla, bla. Şi mai şi spune ce trebuie, cum ar fi că i-a împuşcat pe oamenii ăia din acelaşi motiv pentru care l-am împuşcat şi eu pe Soldatul Crucifix.

Problema e că nu-l cred. Iar acum, nu mă pot hotărî ce-ar fi mai util: un Evan viu, sau unul mort. Mort fiind, Evan nu mă poate ajuta să-mi ţin promisiunea. Dacă e viu, poate.

De ce m-a împuşcat, ca să mă salveze apoi? Ce voia să spună când a zis că l-am salvat?

E straniu. Când m-a luat în braţe, m-am simţit în siguranţă. Când m-a sărutat, m-am pierdut cu totul. E ca şi cum ar fi doi Evan. Cel pe care îl ştiu şi cel pe care nu-l ştiu. Evan, băiatul de la ţară cu palmele fine, care mă mângâie până încep să torc ca o pisică şi Evan prefăcutul, ucigaşul cu sânge rece care a tras în mine.

O să presupun că e om – măcar din punct de vedere biologic. Poate că e o clonă crescută la bordul navei-mamă dintr-un fragment de ADN recoltat pe pământ. Sau poate ceva mai puţin ştiinţifico-fantastic şi mai infam: un trădător de specie. Poate că asta şi sunt, de fapt, Amuţitorii: mercenari umani.

Ceilalţi îi oferă ceva ca să ne omoare. Sau îl ameninţă – ţin ostatică o persoană apropiată (Lauren? Că tot nu i-am văzut mormântul) şi fac o înţelegere cu el. „Omoară

douăzeci de oameni şi-o primeşti înapoi.”

Şi ultima posibilitate? Păi, să fie chiar ceea ce spune că este. Un om rămas de capul lui, care ucide înainte de a fi ucis, adept neabătut al regulii numărul unu, până când a încălcat-o lăsându-mă mai întâi să scap, pentru ca apoi, să mă salveze.

Explică ce s-a întâmplat la fel de bine ca celelalte două ipoteze. Totul se potriveşte. Ar putea fi adevărat. Cu excepţia unui singur detaliu sâcâitor: soldaţii.

De-aia nu-l abandonez în pădure. Pentru că vreau să văd cu ochii mei ce-a făcut.

Dat fiind că tabăra Gropii de Cenuşă e mai plată acum ca un deşert, n-am nicio problemă în a găsi cadavrele lăsate de Evan. Unul e chiar pe buza râpei. Alte două se află unul lângă celălalt la vreo câteva sute de metri distanţă.

Toate trei sunt împuşcate în cap. Pe întuneric. În timp ce ripostau. Ultimul e întins chiar în locul în care erau dormitoarele soldaţilor, poate chiar acolo unde Vosch l-a împuşcat pe tata.

Niciunul dintre ei nu are mai mult de paisprezece ani. Şi toţi poartă nişte ciudate viziere argintii pe ochi. Să fie un fel de dispozitiv de vedere nocturnă? Dacă e aşa, într-un fel bolnăvicios, isprava lui Evan e cu-atât mai impresionantă.

Când mă întorc, Evan e deja treaz şi stă în fund, sprijinit de trunchiul căzut. E palid, tremură şi-are ochii adânciţi în orbite.

— Sunt nişte copii, îi zic. Doar nişte copii.

Îmi croiesc drum printre tufele uscate din spatele lui şi vomit.

Apoi mă simt mai bine.

Mă întorc la el. Am hotărât să nu-l ucid. Încă. Mi-e mai util viu decât mort. Dacă e un Amuţitor, ar putea să ştie ce s-a întâmplat cu fratele meu. Aşa că iau trusa de prim ajutor, îngenunchez lângă el şi-i îndepărtez picioarele.

— Buun, e timpul pentru operaţie.

Găsesc un pachet de pansamente sterile şi încep să curăţ sângele victimei lui de pe cuţit. Mă urmăreşte în tăcere.

Înghit cu greu şi în gură îmi rămâne un gust de vomă:

— N-am mai făcut aşa ceva, spun.

Ceea ce era destul de evident, dar simt nevoia s-o exprim pentru că am impresia că vorbesc cu un necunoscut.

încuviinţează din cap şi se întoarce pe burtă. Dau cămaşa de pe el, dezvelindu-i partea de jos a corpului.

N-am mai văzut niciodată un bărbat gol, iar acum stau în genunchi între picioarele lui, deşi nu-l văd în toată goliciunea. Doar partea din spate. Ciudat, nu mi-am închipuit că prima dată când o să stau lângă un bărbat gol o să fie aşa. Mă rog, dacă stau bine să mă gândesc, poate nu-i chiar aşa de ciudat.

— Mai vrei un calmant? îl întreb. E frig şi-mi tremură mâinile…

— Nu mai vreau nicio pastilă, mormăie el, cu faţa ascunsă într-un cot.

La început, lucrez încet, înţepând uşurel cu vârful cuţitului rănile, dar, în curând, îmi dau seama că nu asta-i cea mai bună metodă de-a scoate bucăţi de metal dintr-un trup uman – sau poate neuman: nu faci altceva decât să prelungeşti agonia.

Durează destul de mult. Nu din cauză că aş tărăgăna eu, ci pentru că e plin de şrapnel. Dar nu se zvârcoleşte deloc. De-abia dacă tresare. Uneori scoate un „Aaa!“, alteori, suspină.

Îi dau la o parte jacheta de pe spate. Aici n-are foarte multe răni, iar cele care sunt, sunt concentrate în zona inferioară. Am degetele înţepenite şi încheieturile mă dor, mă străduiesc să fiu cât mai rapidă – dar cu băgare de seamă.

— Rezistă, şoptesc. Aproape am terminat.

— Şi eu.

— N-avem destule bandaje.

— Ocupă-te doar de cele mai grave.

— Şi pentru infecţie…?

— E nişte penicilină în trusă.

În timp ce caut pastilele, el se-ntoarce din nou cu faţa în sus, apoi înghite două cu o gură de apă. Mă las pe spate, transpirată, deşi nu sunt decât câteva grade peste zero.

— De ce copii? întreb eu dintr-odată.

— Nu ştiam că sunt copii.

— Poate că nu, dar erau înarmaţi până în dinţi şi ştiau bine ce fac. Problema lor a fost că şi tu ştiai. Probabil c-ai uitat să-mi spui de pregătirea ta de comando.

— Cassie, dacă nu putem avea încredere unul în celălalt...

— Evan, păi chiar *nu putem* avea încredere unul în celălalt.

Vreau să-i dau una în cap şi să izbucnesc în plâns în acelaşi timp. Am ajuns la un stadiu de epuizare dincolo de oboseală.

— Tocmai asta-i problema.

Deasupra capului nostru, soarele s-a desprins din nori, dezvelind un cer de un albastru strălucitor.

— Clone extraterestre de copii? îmi dau eu cu presupusul. America recurge la ultimii recruţi pe care-i mai are la dispoziţie? Nu, acum serios, de ce mişună pe-aici copii cu arme automate şi grenade?

Scutură din cap. Mai ia o gură de apă şi tresare, cuprins de-un spasm:

— Poate c-aş mai lua o pastilă din aia.

— Vosch a zis că sunt doar copiii. Îi răpesc ca să-i transforme într-o armată?

— Poate că Vosch nu e unul dintre ei. Poate că armata a luat copiii.

— Şi-atunci de ce i-au omorât pe toţi? De ce l-a împuşcat pe taică-meu? Şi dacă nu-i unul dintre ei, de unde a făcut rost de Ochi? Ceva nu miroase-a bine aici, Evan. Iar tu ştii ce se întâmplă. Amândoi ştim că ştii. De ce nu-mi spui pur şi simplu? Ai încredere în mine să rămân înarmată şi să-ţi scot şrapnel din fund, dar n-ai suficientă încredere cât să-mi spui adevărul?

Se uită lung la mine, apoi spune:

— Mi-ar fi plăcut să nu te tunzi.

În momentul ăsta îmi vine să urlu, dar mi-e prea frig, prea greaţă şi sunt prea secătuită de energie.

— Jur pe ce-am mai sfânt, Evan Walker, zic eu cu o voce egală, că dacă n-aş avea nevoie de tine, te-aş omorî chiar în clipa asta.

— Atunci, îmi pare bine că ai nevoie de mine.

— Iar dacă aflu că m-ai minţit în privinţa lucrului cel mai important, te omor.

— Şi care-i lucrul cel mai important?

— Faptul că eşti om.

— Sunt la fel de uman ca şi tine, Cassie, spune şi mă ia de mână.

Amândoi avem mâinile pătate de sânge. A mea, de al lui. A lui, de sângele unui băiat nu cu mult mai mare decât fratele meu. Câţi oameni o fi ucis mâna asta?

— Asta suntem noi doi?

Întreb mirată.

Sunt pe punctul de a-mi pierde cu totul cumpătul. Nu pot să am încredere în el. Dar trebuie să am. Nu pot să cred.

Dar trebuie să cred. Asta să fie scopul final al Celorlalţi, valul suprem, care să despoaie umanitatea până la oasele ei de animal, până ce nu mai rămânem decât nişte prădători fără suflet care le fac treaba murdară, la fel de singuratici şi milostivi ca nişte rechini?

— Ce este? se îngrijorează el, observându-mi căutătura de animal încolţit.

— Nu vreau să fiu un rechin, şoptesc eu.

Mă fixează îndelung cu privirea, iar tăcerea care se lasă e din ce în ce mai apăsătoare. Ar fi putut să spună „Rechin? Cine? Ce? Cum? Cine-a zis că eşti un rechin?“ El, în schimb, începe să dea din cap, de parc-ar înţelege perfect ce spun.

— Nu eşti.

Tu, nu *noi,* îmi zic şi-i întorc o privire la fel de lungă şi pătrunzătoare.

— Dacă Pământul ar fi pe moarte şi-am fi nevoiţi să plecăm, zic eu încetişor, şi-am găsi o planetă, dar cineva ar

fi acolo înaintea noastră, cineva cu care, dintr-un motiv oarecare, am fi incompatibili…

— Am face tot ceea ce trebuie.

— Ca nişte rechini.

— Ca nişte rechini.

Bănuiesc că încerca să mă ia cu binişorul. Conta pentru el, presupun, ca aterizarea mea să nu fie prea dureroasă, ca şocul să nu fie prea mare. Cred că voia să mă prind fără să fie nevoit s-o spună.

Îi dau mâna la o parte. Sunt furioasă pe mine că l-am lăsat să mă atingă. Furioasă că am stat cu el când ştiam că sunt lucruri pe care nu mi le spune. Furioasă pe tatăl meu, pentru că l-a lăsat pe Sammy să se urce în autobuzul ăla. Furioasă pe Vosch. Furioasă pe ochiul verde care pluteşte la orizont. Furioasă pe mine pentru c-am încălcat prima regulă pentru primul tip drăguţ care mi-a ieşit în cale, şi pentru ce? Pentru ce? Pentru că avea nişte mâini mari, dar blânde, şi pentru că respiraţia îi mirosea a ciocolată?

Îl bat cu pumnii în piept până când uit de ce-l lovesc, până când mă golesc cu totul de furie, iar în locul lui Cassie nu mai rămâne decât o gaură neagră.

— Cassie, opreşte-te! Calmează-te! Nu sunt duşmanul tău, zice el, prinzându-mi pumnii în palme.

— Şi-atunci, al cui duşman eşti tu? Pentru că eşti duşmanul cuiva. Nu la vânătoare te duceai tu în fiecare noapte – cel puţin, nu de animale. Şi nici n-ai învăţat karatele ăsta ucigaş la ferma lui tăticu'. Tot spui ce nu eşti, când eu nu vreau să ştiu decât ce eşti. Ce eşti tu, Evan Walker?

Îmi dă drumul la încheieturi şi mă ia prin surprindere punându-mi mâna pe faţă şi trecându-şi degetul mare şi fin peste obrazul şi peste nasul meu, de parcă m-ar atinge pentru ultima dată.

— Sunt un rechin, Cassie, spune încet, lungind cuvintele, de parcă asta ar putea fi ultima dată când vorbim.

Mă priveşte cu ochii în lacrimi, de parcă m-ar vedea pentru ultima dată.

— Un rechin care a visat că este om.

Mă prăbuşesc cu viteza luminii în gaura neagră care s-a căscat odată cu Sosirea şi-a înghiţit totul în calea ei. Gaura în care s-a pierdut tata la moartea mamei, cea care am crezut că e undeva, în afara mea, dar n-a fost niciodată acolo, ci în mine. Şi a fost în mine de la început, crescând, înghiţind orice fărâmă de speranţă, încredere şi dragoste pe care am avut-o, croindu-şi drum prin galaxia sufletului meu în timp ce eu m-am agăţat de-o ultimă alegere – o alegere care mă priveşte acum de parc-ar fi ultima oară.

Aşa că fac ceea ce-ar face majoritatea oamenilor.

Fug.

Gonesc prin pădure, în aerul muşcător al iernii, printre crengile golaşe şi frunzele uscate, pe sub cerul albastru. Ţâşnesc dintre copaci într-un câmp deschis, unde pământul îngheţat îmi scrâşneşte sub bocanci, sub o boltă indiferentă, o perdea de un albastru strălucitor, trasă peste un miliard de stele care sunt încă acolo, încă se uită la ea, la fata care aleargă cu părul tăiat scurt în vânt şi lacrimi şiroindu-i pe obraji. Nu fuge de nimic şi înspre nimic, pur şi simplu aleargă, aleargă de-i sfârâie călcâiele, pentru că ăsta-i cel mai raţional lucru pe care-l poţi face atunci când îţi dai seama că singura persoană de pe planetă în care ai decis să ai încredere nu este de pe această planetă. Ca să nu te mai gândeşti la faptul că ţi-a salvat fundul de mai multe ori decât îţi poţi aminti, sau că te-ar fi putut ucide de vreo sută de ori, sau că ceva în el e tare chinuit şi trist şi teribil, dar absolut teribil de însingurat, de parcă *el* ar fi ultimul om de pe Pământ, nu fata care tremură în sacul ei de dormit, îmbrăţişând un ursuleţ de pluş într-o lume care-a amuţit definitiv.

„Taci, taci, taci odată!”

70

Când mă întorc, a dispărut. Şi da, m-am întors. Unde să mă fi dus fără armă şi, mai ales, fără blestematul ăla de ursuleţ, raţiunea mea de-a exista? Nu mi-a fost teamă să mă întorc – avusese zece miliarde de ocazii să mă omoare, ce mai conta una în plus?

Uite-i carabina. Rucsacul. Trusa de prim ajutor. Şi uite-i şi blugii zdrenţuiţi, lângă buşteanul Howard. Dat fiind că n-a luat alţi pantaloni cu el, bănuiesc că ţopăie prin pădurea îngheţată doar în bocancii de munte, ca un fotomodel dintr-un calendar. Nu, stai. Cămaşa şi jacheta lui lipsesc.

— Haide, Urs, mormăi eu, apucându-mi rucsacul. E vremea să te întorci la stăpânul tău.

Înşfac carabina, verific încărcătorul, fac acelaşi lucru şi cu Lugerul, îmi trag pe mâini nişte mănuşi negre pentru că mi-au amorţit degetele, fur harta şi lanterna din rucsacul lui şi-o iau înspre vâlcea. Ca să pun ceva distanţă între mine şi omul-rechin, risc să merg la lumina zilei. Nu ştiu unde s-a dus, poate să cheme dronele, să bombardeze zona, acum că fusese demascat, dar nu contează. Asta am hotărât pe drumul de întoarcere, după ce am alergat până m-au lăsat picioarele: chiar nu contează cine sau ce este Evan Walker. Nu m-a lăsat să mor. M-a hrănit, m-a îmbăiat, m-a protejat. M-a ajutat să-mi recapăt puterile. M-a învăţat chiar şi cum să ucid. Cu aşa un duşman, cine mai are nevoie de prieteni?

Cobor în râpă. La umbră e cu câteva grade mai frig. Escaladez peretele şi trec dincolo, în peisajul devastat al taberei Gropii de Cenuşă, unde-o iau la goană pe un pământ tare ca asfaltul. Şi uite şi primul cadavru. Îmi zic „Dacă Evan e unul dintre ei, tu pentru ce echipă joci?” L-ar ucide Evan pe unul dintre-ai lui doar ca să-şi păstreze acoperirea în faţa mea – sau a fost obligat să îi ucidă pentru

că îl credeau om? Îmi vine să-mi smulg părul din cap: tâmpenia asta nu se termină niciodată. Cu cât sapi mai mult, cu-atât devine mai adâncă.

Trec pe lângă un alt cadavru, căruia de-abia dacă îi arunc o privire, dar e suficient cât să-mi dau seama că soldatul-copil nu are pantaloni.

Dar nu contează. Merg mai departe pe drumul de pământ, spre nord. Tot în marş forţat. „Mişcă, Cassie, mişcă, mişcă!” Am uitat mâncarea, am uitat apa. Nu contează. Nu contează. Cerul e limpede ca lacrima. Un ochi albastru uriaş, gigantic, care priveşte în jos, la noi. Alerg pe marginea drumului, aproape de liziera pădurii dinspre vest. În caz că văd vreo dronă, am unde să mă adăpostesc. Dacă-l văd pe Evan, mai întâi trag şi de-abia apoi îl iau la-ntrebări. Mă rog, nu doar pe Evan. Pe oricine.

Prima regulă e tot ce contează acum. Sammy e tot ce contează acum. Pentru o vreme, am uitat chestia asta.

Amuţitori: umani, semi-umani, clone umane, sau extratereştri care proiectează nişte holograme umane? Nu contează. Scopul final al Celorlalţi: să ne eradicheze, să ne bage pe toţi în lagăre de concentrare sau să ne transforme în sclavi? Nu contează. Şansele mele de succes: unu la sută, sau zero virgulă unu, sau zero virgulă zero zero zero unu la sută? Nu contează.

„Urmează drumul, urmează drumul, urmează prăfuitul drum de pământ...”

După vreo câţiva kilometri, coteşte la dreapta şi face legătura cu autostrada 35. Alţi câţiva kilometri pe autostrada 35, până la intersecţia cu 675. Pot să m-adăpostesc sub podul rutier şi să aştept autobuzele acolo. Dacă încă mai circulă pe-acolo. Dacă mai circulă. Punct.

Ajunsă la capătul drumului de pământ, mă opresc doar cât să cercetez terenul din urma mea. Nimic. Nu vine. Mă lasă să plec.

Intru câţiva metri în pădure ca să-mi trag sufletul după cursa de până acum. În clipa în care mă aşez, toate lucrurile de care am fugit mă ajung cu mult înainte să-mi

recapăt răsuflarea.

„Sunt un rechin care a visat că era om…“

Cineva urlă – îi aud ţipetele răsunând printre copaci, care le reproduc la infinit. Poate să tabere pe mine o hoardă întreagă de Amuţitori, că tot nu-mi pasă. Îmi apăs tâmplele cu mâinile şi-ncep să mă legăn înainte şi-napoi şi am senzaţia asta ciudată că plutesc pe deasupra propriului meu corp, apoi mă lansez înspre cer cu o mie de kilometri pe oră şi văd cum mă fac din ce în ce mai mică, până când mă transform într-un punct şi imensitatea pământului mă înghite cu totul. De parcă cineva mi-ar fi dat drumul de pe planetă. De parcă nu mai există nimic care să mă ţină ancorată aici şi sunt atrasă în vid. Un lanţ de argint care acum s-a rupt.

Înainte să mă găsească, credeam că ştiu ce-nseamnă singurătatea, dar habar n-aveam. Nu ştii ce e adevărata singurătate până când nu i-ai cunoscut opusul.

— Cassie.

Două secunde şi sunt în picioare. Alte două şi-am îndreptat vârful mitralierei spre locul din care vine vocea. O umbră sare printre copacii din stânga mea şi deschid focul, trăgând la-ntâmplare înspre trunchiuri, ramuri şi în gol.

— Cassie.

În faţa mea, spre dreapta. Golesc încărcătorul. Ştiu că nu l-am nimerit. Ştiu că n-am nicio şansă să-l nimeresc. E un Amuţitor. Dar dacă trag întruna, poate c-o să se retragă din proprie iniţiativă.

— Cassie.

Chiar în spatele meu. Trag adânc aer în piept, reîncarc şi-apoi fac stânga-mprejur şi lansez o ploaie de plumbi în arborii nevinovaţi.

„Nu te prinzi, proasto? Te face să-ţi consumi toată muniţia.”

Aşa că aştept, cu picioarele depărtate, umerii drepţi, arma în sus, scrutând fiecare colţişor de teren cu privirea, şi parcă-i aud vocea în cap, dându-mi instrucţiuni la fermă: „Trebuie să simţi ţinta. S-o simţi de parc-aţi fi legate una de

alta…”

Se-ntâmplă în spaţiul dintre două secunde. Braţul îi cade peste pieptul meu, îmi smulge carabina din mână şi-mi ia Lugerul. Peste încă o secundă, m-a prins într-o strânsoare ca de urs şi mă striveşte la piept, ridicându-mă câţiva centimetri de la pământ în timp ce încerc să-l lovesc furibundă cu picioarele şi să-l muşc de braţ.

Şi în tot timpul ăsta, buzele lui îmi gâdilă pielea delicată a urechii.

— Cassie! Nu face asta, Cassie…

— Dă-mi… drumul!

— Asta-i problema. Nu pot.

71

Evan mă lasă să dau din picioare şi să mă zbat până obosesc, apoi mă sprijină de trunchiul unui copac şi se dă un pas în spate.

— Ştii ce se întâmplă dacă fugi, mă avertizează.

E roşu la faţă şi respiră cu greutate. Când se întoarce să-mi recupereze armele, mişcările îi sunt ţepene şi greoaie. Faptul că m-a prins – după ce a încasat şi grenada aia pentru mine – l-a costat. Jacheta deschisă lasă la vedere cămaşa de blugi de dedesubt, iar pantalonii pe care i-a luat de la puştiul mort îi sunt cu vreo două numere mai mici şi sunt mulaţi exact acolo unde nu trebuie. Arată de parc-ar purta nişte colanţi sport.

— Mă împuşti în ceafa, lansez eu, sfidătoare.

Îşi înfige Lugerul meu la brâu şi-şi pune M16-le pe umăr.

— Asta puteam să fac demult.

Presupun că vorbeşte despre prima dată când ne-am cunoscut.

— Eşti un Amuţitor, zic eu.

Şi am nevoie de toată stăpânirea de sine de care sunt în stare ca să nu sar ca din puşcă şi s-o iau din nou la goană printre copaci. Bineînţeles că n-are niciun sens să fug de el. Aşa cum n-are sens nici să mă lupt cu el. Deci, trebuie să fiu mai deşteaptă ca el. Mă simt de parc-aş fi iar sub maşină, în ziua în care ne-am cunoscut. Nu pot nici să mă ascund, nici să fug.

Se-aşază la câţiva metri distanţă, punându-şi puşca în poală. Tremură din tot corpul.

— Dacă treaba ta e să ne ucizi, pe mine de ce nu m-ai omorât? vreau eu să ştiu.

Răspunde fără să clipească, de parc-ar fi hotărât ce-o să spună cu mult înainte:

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Capul îmi cade pe scoarţa aspră a copacului. Crengile golaşe de deasupra se profilează ascuţite pe cerul de un albastru intens. Trag adânc aer în piept, iar când expir, aproape fără să vreau, scot un hohot de râs.

— Păi e cam tragică povestea asta de dragoste, nu? Invadatorul extraterestru îşi pierde minţile după fata umană. Vânătorul se îndrăgosteşte de pradă.

— Eu sunt om.

— Eu sunt om, dar…

— Termină propoziţia, Evan.

„Pentru că eu aşa sunt acum. Sunt terminată, Evan. Tu erai tot ce-mi mai rămăsese, ultimul meu prieten, şi-acum te-ai dus şi tu. Vreau să zic, eşti aici, orice-ai fi tu, dar Evan, Evan al meu, s-a dus.“

— Niciun *dar,* Cassie. *Şi.* Sunt om şi nu sunt. Nu sunt niciuna şi sunt amândouă. Sunt un Altul şi sunt ca tine.

Îl privesc în ochii adânciţi în orbite, încărcaţi de reflexe întunecate în aerul umbros şi scuip printre dinţi:

— Mă faci să vărs.

— Cum ţi-aş fi putut spune adevărul, când adevărul ar fi însemnat să mă părăseşti, iar asta ar fi însemnat să mori?

— Nu-mi ţine tu predici despre moarte, Evan, zic eu, fluturându-i dezaprobator degetul arătător prin faţa ochilor. Mi-am privit mama murind. L-am văzut pe unul dintre voi omorându-mi tatăl. Am văzut mai multă moarte în ultimele şase luni decât oricine altcineva de-a lungul istoriei.

Îmi împinge mâna în jos şi zice printre dinţi:

— Şi dac-ai fi putut face ceva ca să-l protejezi pe tatăl tău şi s-o salvezi pe mama ta, n-ai fi făcut-o? Dac-ai fi ştiut că o minciună l-ar putea salva pe Sammy, n-ai fi spus-o?

Cred şi eu! Ca să-l salvez pe Sammy chiar m-aş preface să am încredere în inamic. Încă încerc să pricep ce-i cu acel „pentru că sunt îndrăgostit de tine.” Încerc să-mi imaginez vreun alt motiv pentru care şi-ar fi trădat specia.

Nu contează, nu contează. Un singur lucru contează. În ziua în care Sammy s-a urcat în autobuzul ăla, o uşă s-a închis în urma lui, o uşă ferecată cu o mie de lacăte, şi-mi

dau seama că tipul care stă în faţa mea are cheile.

— Ştii ce e la Wright-Patterson, nu? zic eu. Ştii exact ce s-a întâmplat cu Sam.

Nu răspunde. Nu încuviinţează. Dar nici nu neagă. La ce s-o gândi? Că una e să cruţi un nenorocit de om oarecare, şi cu totul alta să dezvălui marele plan? Să fie ăsta momentul „sub Buick” al lui Evan Walker, când n-ai unde să fugi, n-ai unde să te-ascunzi şi singura opţiune e să dai piept cu duşmanul?

— Mai trăieşte? întreb, aplecându-mă în faţă şi simţind cum scoarţa aspră a copacului mi se înfige în coloană.

Ezită o clipă, apoi:

— Probabil că da.

— Şi-atunci, de ce l-au… de ce l-au dus acolo?

— Ca să-l pregătească.

— Să-l pregătească pentru ce?

De data asta, aşteaptă câteva secunde înainte de a-mi răspunde. Apoi:

— Pentru Al Cincilea Val.

Închid ochii. Pentru prima oară, e prea mult pentru mine să privesc chipul acela frumos. Doamne, sunt aşa de obosită. Atât de-al naibii de obosită c-aş putea să dorm o mie de ani. Şi dac-aş dormi o mie de ani, poate că atunci când m-aş trezi, Ceilalţi n-ar mai fi, iar prin pădure, ar zburda o droaie de copii veseli. „Sunt un Altul şi sunt ca tine.” Ce naiba înseamnă asta? Sunt prea obosită ca să mai duc gândul până la capăt.

Deschid ochii şi mă forţez să mă uit la el.

— Tu poţi să ne bagi înăuntru.

Dă din cap.

— De ce nu? sar eu. Eşti unul dintre ei. Poţi să zici că m-ai prins.

— Wright-Patterson nu e un lagăr de concentrare, Cassie.

— Atunci ce e?

— Pentru tine? zice, aplecându-se înspre mine, iar respiraţia lui îmi încălzeşte faţa. O capcană mortală. N-ai rezista nici cinci secunde. De ce crezi c-am încercat tot ce

mi-a trecut prin minte ca să te împiedic să mergi acolo?

— Totul? Chiar aşa? Ce-ar fi să-ncerci şi adevărul? Ceva de genul, „Hei, Cass, apropo de misiunica asta de salvare a ta. Sunt un extraterestru ca şi tipii care l-au luat pe Sam, aşa că ştiu foarte bine că orice-ai face n-are nicio şansă”?

— Dacă ţi-aş fi spus asta ar fi contat?

— Nu asta-i ideea.

— Nu, ideea e că fratele tău e ţinut în cea mai importantă bază înfiinţată de noi – adică, de Ceilalţi – de la epurare încoace…

— De la ce? Cum i-ai zis? Epurarea?

— Sau curăţarea.

Spunând asta, nu se poate uita în ochii mei.

— Uneori, i se mai zice aşa.

— A, deci asta faceţi voi? Curăţaţi mizeria umană?

— Eu nu-i spun aşa, iar epurarea sau curăţarea sau oricum i-ai spune n-a fost decizia mea, protestează el.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, nici n-am crezut c-ar trebui…

— Nu vreau să mă simt mai bine! Ura pe care-o simt în clipa asta e tot ce-mi trebuie, Evan. Tot ceea ce-mi trebuie.

„Bine, bine, asta a fost sinceră şi din suflet, dar nu trebuie să mergi prea departe. El e tipul cu cheile. Fă-l să vorbească.”

— N-ai crezut c-ar trebui să faceţi ce?

Trage o duşcă zdravănă din sticla de apă şi mi-o întinde şi mie. Refuz.

— Wright-Patterson nu e o bază oarecare ci *baza,* continuă el, cântărindu-şi cu grijă cuvintele. Iar Vosch nu e nici el un comandant oarecare – ci *comandantul,* liderul tuturor operaţiunilor de teren şi arhitectul epur… – cel care a conceput atacurile.

— Vosch a ucis şapte miliarde de oameni.

Cifra îmi sună ciudat de gol în urechi. După Sosire, una dintre temele preferate de discuţie ale tatei era cât de avansaţi trebuie să fie Ceilalţi, cât de sus trebuie să fi urcat pe scara evoluţiei ca să fi ajuns la stadiul călătoriei

intergalactice. Şi asta e soluţia lor la „problema” umană?

— Printre noi, au existat unii care nu au fost de părere că răspunsul e anihilarea, spune Evan. Eu am fost unul dintre ei, Cassie. Tabăra mea a pierdut disputa.

— Nu, Evan, tabăra *mea* e cea care a pierdut.

E mai mult decât pot să suport. Mă ridic, aşteptând să mă imite, dar n-o face, ci se uită lung la mine.

— El nu te vede cum te văd unii dintre noi… cum te văd eu, zice. Pentru el, eşti o boală care, dacă nu e eradicată, o să-şi ucidă gazda.

— Sunt o boală. Asta sunt eu pentru tine.

Nu mai pot să-l privesc. O secundă dacă mă mai uit la el, îmi vine rău.

În spatele meu, vocea lui e calmă, egală, aproape tristă:

— Cassie, te confrunţi cu ceva mult peste puterile tale. Wright-Patterson nu-i o tabără de epurare oarecare. Complexul ei subteran este centrul coordonator pentru toate dronele din emisfera asta. Acolo sunt ochii lui Vosch, Cassie; modul în care te vede. A pătrunde să-l salvezi pe Sammy nu e doar riscant – ci sinucigaş. Pentru amândoi.

— Pentru amândoi? mă mir eu, aruncându-i o privire cu colţul ochiului.

Nu s-a mişcat din loc.

— Nu mă pot preface că te-am luat prizonieră. Misiunea mea nu e să capturez oameni – ci să-i omor. Dacă încerc să pătrund în tabără cu tine drept prizonieră, o să te ucidă. Apoi o să mă ucidă şi pe mine, pentru că nu mi-am făcut treaba. Şi nici nu te pot ajuta să te strecori. Baza e patrulată de drone, împrejmuită cu un gard electrificat de şase metri înălţime, turnuri de veghe, camere de supraveghere cu infraroşu, detectoare de mişcare… şi o sută de luptători ca mine, şi ştii ce pot face eu.

— Atunci, o să mă strecor înăuntru fără tine.

Dă aprobator din cap:

— E singura cale – dar numai pentru că ceva e posibil nu înseamnă că nu duce la moarte sigură. Toţi cei pe care-i aduc înăuntru – mă refer la cei pe care nu-i ucid imediat –

trec printr-un program de scanare, care le cartografiază întregul psihic, inclusiv amintirile. O să ştie cine eşti şi de ce te afli acolo… şi-apoi o să te ucidă.

— Trebuie să existe un scenariu care nu se termină cu ei făcându-mi felul, insist eu.

— Există, confirmă el. E scenariul în care găsim un loc sigur în care să ne-ascundem şi aşteptăm ca Sammy să vină la noi.

Rămân cu gura deschisă şi-mi zic „poftim?” Apoi zic şi cu voce tare:

— Poftim?

— S-ar putea să dureze câţiva ani. Cât zici că are, cinci ani? Cea mai mică vârstă de la care le dau voie e şapte.

— Cea mai mică vârstă de la care li se dă voie să facă ce?

Îşi fereşte privirea.

— Ai văzut şi tu.

Piciul căruia îi tăiase gâtul la Tabăra de Cenuşă, cel îmbrăcat cu salopetă, cărând o puşcă aproape la fel de mare ca el. Acum chiar vreau să beau ceva. Mă duc până la el, mă aplec să iau sticla şi văd cum se-ncordează tot. Chiar şi după patru guri mari de apă, gura mea e tot uscată.

— Sam e Al Cincilea Val, accept eu.

Cuvintele au un gust rău, aşa că mai trag o duşcă zdravăna.

Evan încuviinţează:

— Dacă a trecut de selecţie, e viu şi e… caută cuvântul. Procesat.

— Adică spălat pe creier.

— Mai curând, îndoctrinat. Îi este inculcată ideea că extratereştrii se folosesc de corpuri umane şi că noi – adică oamenii – şi-au dat seama cum să-i detecteze. Iar dacă îi poţi detecta, poţi să…

— Asta nu-i o invenţie, îl întrerup eu. Voi chiar folosiţi corpurile oamenilor.

Scutură din cap:

— Nu aşa cum crede Sammy c-o facem.

— Ce înseamnă asta? Fie o faceţi, fie nu.

— Sammy crede că arătăm ca un soi de infecţie, sau ca un parazit care se ataşează de creier, dar…

— Ce amuzant, exact aşa mi te-am imaginat şi eu, Evan. Ca un parazit, nu mă pot eu abţine să-i spun.

Ridică o mână. Când nu i-o dau la o parte şi nici n-o zbughesc înspre pădure, mă cuprinde încetişor de încheietură cu degetele şi mă trage uşor în jos, lângă el. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul şi-am început să transpir, în ciuda frigului muşcător. Şi-acum?

— A existat un băieţel, un băieţel adevărat, pe nume Evan Walker, spune el, privindu-mă adânc în ochi. Ca orice alt copil, a avut şi el o mamă şi un tată, fraţi şi surori cât se poate de umani cu toţii. Înainte de-a se fi născut, eu am fost introdus în el, în timp ce mama lui dormea. În timp ce dormeam amândoi. Treisprezece ani am dormit înăuntrul lui Evan Walker, în timp ce el învăţa să stea în picioare, să mănânce hrană solidă, să meargă, să vorbească, să alerge şi să meargă pe bicicletă, eu am fost acolo, aşteptând să mă trezesc. La fel ca mii de alţi Ceilalţi din mii de alţi Evan Walker de jur împrejurul lumii. Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, mulţi dintre noi se treziseră deja şi-şi planificaseră vieţile astfel încât, atunci când venea momentul, să se afle în locul potrivit.

Dau cuminte din cap, dar de ce o fac? A intrat într-un corp uman? Ce naiba înseamnă asta?

— Cel de-Al Patrulea Val, spune el, încercând să mă ajute. Amuţitorii. E un nume cum nu se poate mai nimerit pentru noi. Căci am fost tăcuţi şi ne-am ascuns în trupurile oamenilor, în vieţile lor. N-a trebuit să ne prefacem că suntem voi. Chiar *eram* voi. Oameni şi Ceilalţi în acelaşi timp. Când m-am trezit eu la viaţă, Evan n-a murit. A fost… absorbit.

Perspicace ca întotdeauna, Evan îşi dă seama că sunt îngrozită de ceea ce-aud. Întinde mâna să mă liniştească şi tresare când mă trag înapoi din faţa atingerii lui.

— Deci, ce eşti tu, Evan? şoptesc eu. Unde eşti? Ai zis că

eşti… cum ai zis? încerc eu să-mi amintesc cu mintea gonindu-mi cu un milion de kilometri pe oră. Introdus. Introdus unde?

— Poate că *introdus* nu e cuvântul cel mai potrivit. Cred că cel mai apropiat concept ar fi *descărcat.* Am fost descărcat în Evan în timp ce creierul lui era încă în formare.

Clatin din cap. Pentru o fiinţă cu secole întregi mai avansată ca mine, răspunde foarte greu la o întrebare atât de simplă.

— Dar ce eşti? Cum arăţi?

Se-ncruntă:

— Ştii cum arăt.

— Nu! O, Doamne, uneori poţi fi atât de… „Ai grijă, Cassie, ai grijă! Nu merge până acolo! Aminteşte-ţi ce contează cu adevărat.” – înainte să devii Evan, înainte să ajungi aici, când erai încă pe drum, cum arătai?

— Nu arătam nicicum. N-am mai avut corpuri de zeci de mii de ani. A fost nevoiţi să renunţăm la ele când am plecat de-acasă.

— Iarăşi minţi. Ce, arăţi ca o broască râioasă, ca un facocer, ca un melc sau ca ce? Orice fiinţă vie arată într-un fel.

— Noi suntem conştiinţă pură. Fiinţă pură. Singurul mod de-a face călătoria asta a fost să ne abandonăm corpurile şi să ne descărcăm conştiinţa în serverul navei-mamă.

Îmi ia mâna şi-mi strânge degetele într-un pumn.

— Ăsta sunt eu, zice el cu blândeţe.

Apoi, îmi acoperă pumnul cu palmele.

— Şi ăsta e Evan. Nu e o analogie perfectă, pentru că nu există vreun punct în care el se termină şi încep eu.

Zâmbeşte.

— Nu mă descurc prea bine, nu-i aşa? Vrei să-ţi arăt cine sunt?

„La naiba!”

— Nu. Da. Ce vrei să spui?

Mi-l închipui decojindu-şi faţa ca o creatură dintr-un film de groază.

Când îmi răspunde, are un uşor tremur în voce:

— Îţi pot arăta ce simt.

— Nu implică vreo introducere, nu?

Râde:

— Ba, aş zice că da. Într-un fel. Dacă vrei să vezi, îţi arăt, Cassie.

Fireşte că vreau să văd. Şi fireşte că nu vreau să văd. E limpede că el vrea să-mi arate – oare asta mă va aduce cu un pas mai aproape de Sams? Dar asta nu-i numai despre Sammy. Poate că dacă îl las să-mi arate o să înţeleg de ce m-a salvat când ar fi trebuit să mă omoare. De ce m-a ţinut noapte de noapte în braţe, în întuneric, ca să mă protejeze – şi să n-o iau razna cu totul.

Încă zâmbeşte, încântat, probabil, că nu-i scot ochii cu unghiile sau că nu-l iau la mişto, ceea ce l-ar putea durea chiar mai mult. Mâna mea e pierdută între ale lui, într-o dulce prinsoare, ca inima gingaşă a unui trandafir îmbobocit în aşteptarea ploii.

— Ce trebuie să fac? şoptesc.

Îmi dă drumul la mână şi-ntinde braţele spre capul meu. Tresar.

— Nu ţi-aş face rău niciodată, Cassie.

Trag aer în piept. Sunt de acord. Mai inspir de câteva ori.

— Închide ochii.

Îmi atinge uşor pleoapele, delicat ca o aripă de fluture.

— Relaxează-te. Respiră adânc. Goleşte-ţi mintea. Dacă n-o faci, nu pot intra. Vrei să intru, Cassie?

„Da. Nu. Doamne Dumnezeule, până unde trebuie să merg ca să-mi pot ţine promisiunea?”

Şoptesc:

— Vreau.

Nu-mi începe de la cap, aşa cum m-aşteptam. O căldură delicioasă mi se răspândeşte, în schimb, în tot corpul, pornind de la inimă, iar oasele, muşchii şi pielea mi se dizolvă în căldura ce izvorăşte din mine, cuprinde întreg pământul şi-ajunge la marginile universului. Căldura e totul şi e pretutindeni. Trupul meu şi tot ce e în afara lui îi

aparţine. Apoi îl simt; e şi el în căldură, alături de mine şi nimic nu ne separă, niciun punct de unde începe el şi mă sfârşesc eu, şi mă deschid ca o floare în ploaie, dureros de încet şi ameţitor de repede, mă dizolv în căldură, în el, şi nu e nimic de *văzut;* nu e decât un cuvânt la îndemână pe care l-a folosit pentru că nu există cuvinte care să-l poată descrie, el *este* pur şi simplu.

Şi mă deschid în faţa lui ca o floare în ploaie.

72

Când deschid ochii, primul lucru pe care-l fac este să izbucnesc în hohote nestăvilite de plâns. Nu mă pot abţine: în viaţa mea nu m-am simţit atât de singură şi părăsită.

— Poate că a fost prea devreme, zice el, luându-mă în braţe. Şi începe să mă mângâie pe păr.

Şi îl las. Sunt prea slabă, prea confuză, prea goală şi însingurată ca să mai pot face altceva.

— Îmi pare rău că te-am minţit, Cassie, îmi şopteşte el cu buzele lipite de părul meu.

Frigul începe să mi se strecoare iar în oase. Tot ce mai am acum e doar amintirea acelei călduri.

— Probabil că urăşti să fii prizonier acolo, înăuntru, şoptesc eu, punându-i o mână pe piept. Şi-i simt inima răspunzând la presiunea mea.

— Nu mă simt ca un prizonier, mă contrazice el. Dimpotrivă. Într-un fel, mi se pare chiar că am fost eliberat.

— Eliberat?

— Că pot să simt ceva din nou. Că simt asta.

Mă sărută şi un alt fel de căldură începe să mi se răspândească prin corp.

Stau în braţele inamicului. Ce-o fi cu mine? Creaturile astea ne-au ars de vii, ne-au strivit, ne-au înecat, ne-au infectat cu o boală care ne face să sângerăm pe dinăuntru. Le-am văzut ucigându-i pe toţi cei pe care i-am iubit vreodată – cu o singură excepţie importantă – şi iată-mă pe mine jucându-mă de-a pupatul cu una dintre ele! I-am dat voie să-mi pătrundă în suflet. Am împărtăşit cu el ceva mai preţios şi mai intim decât propriul trup.

De dragul lui Sammy, de-aia. Un răspuns bun, dar complicat. Adevărul e simplu.

— Spuneai că ai pierdut disputa despre ce trebuia făcut cu boala asta umană, îmi amintesc eu. Şi alternativa ta

care era?
— Coexistenţa, îmi răspunde, dar nu mi se adresează mie, ci astrelor de deasupra. Nici nu suntem atât de mulţi, Cassie. Doar vreo câteva sute de mii. Am fi putut să pătrundem în voi şi să ne trăim noile vieţi fără ca cineva să-şi dea seama că suntem aici. Foarte puţini au fost de acord cu mine. Li se părea degradant să pretindă că sunt oameni. Se temeau că dacă vor juca jocul ăsta mai mult timp, cu-atât mai mult vor semăna cu voi.
— Şi cine şi-ar dori aşa ceva? întreb eu.
— Nici eu nu credeam că ar fi posibil, recunoaşte el. Până ce n-am devenit unul.
— Când… „te-ai trezit” în Evan?
Dă din cap şi spune simplu, de parc-ar fi cel mai evident lucru din lume:
— Când m-am trezit în tine, Cassie. Nu am fost întru totul om până când nu m-am văzut prin ochii tăi.
Moment în care din ochii lui cu-adevărat omeneşti încep să curgă lacrimi cu-adevărat umane şi e rândul meu să-l ţin în braţe pentru că i se frânge inima. Rândul meu să mă privesc prin ochii lui.
S-ar putea spune că nu sunt singura care stă în braţele duşmanului.
Eu sunt umanitatea, dar Evan Walker cine e? Om şi Celălalt. Amândouă şi niciuna. Iubindu-mă, nu mai aparţine nimănui.
Dar el nu crede acelaşi lucru.
— O să fac cum vrei tu, Cassie, hotărăşte el, complet neajutorat, iar ochii îi strălucesc mai tare decât stelele de deasupra. Înţeleg de ce trebuie să te duci. Dacă ai fi tu închisă în tabăra aia, aş face acelaşi lucru. Nicio mie de Amuţitori nu m-ar putea opri.
Îşi lipeşte buzele de urechea mea şi şopteşte încet, dar aprig, de parcă mi-ar împărtăşi cel mai important secret din întreaga lume. Şi poate chiar aşa şi este:
— E fără speranţă. Şi e prostesc. E sinucigaş. Dar dragostea e o armă în faţa căreia n-au nicio apărare. Ştiu

cum gândiţi, dar nu ştiu ce simţiţi.

Nu *noi. Ei.*

O graniţă a fost trecută, iar el nu e prost. Ştie că e genul acela de graniţă pe care n-o mai poţi trece înapoi.

73

Ultima zi împreună ne-o petrecem sub podul rutier de pe autostradă ca doi oameni fără adăpost, ceea ce şi suntem, de fapt. Unul dintre noi doarme, celălalt stă de veghe. Când vine rândul lui să se odihnească, îmi dă armele înapoi fără şovăire şi adoarme instantaneu, de parcă nici nu i-ar trece prin cap că aş putea fugi sau l-aş putea împuşca în cap. Nu ştiu ce să zic, poate că nu-i trece. Asta a şi fost întotdeauna problema noastră: că nu gândim ca ei. De-asta am şi avut încredere în el la început şi tot de-asta ştia că o să am încredere în el. Amuţitorii omoară oameni. Evan nu m-a omorât. Prin urmare, Evan nu poate fi un amuţitor. Vedeţi? E logic. Mda – logic din punct de vedere uman.

La asfinţit, terminăm ce-a mai rămas din provizii şi urcăm panta de lângă autostradă, ca să ne adăpostim între copaci.

— Autobuzele nu circulă decât noaptea, îmi spune. Şi-o să-ţi dai seama când sosesc, pentru că o să auzi zgomotul motorului de la kilometri distanţă. E singura sursă de zgomot rămasă. Mai întâi vezi farurile, apoi auzi motorul, şi dup-aia o să treacă în viteză pe lângă tine ca nişte maşini mari de curse galbene, pentru că autostrada a fost curăţată şi nu mai există limită de viteză.

Nu ştie sigur: pot să oprească sau nu. Poate că doar o să încetinească suficient pentru ca unul dintre soldaţii din interior să-mi tragă un glonţ în frunte. Poate că nici n-o să vină vreunul.

— Dar tu ziceai că încă mai adună oameni, îi amintesc eu. De ce să nu vină?

Stă cu ochii aţintiţi la şoseaua de sub noi:

— La un moment dat, cei „salvaţi” o să-şi dea seama c-au fost înşelaţi, sau, dacă nu ei, atunci supravieţuitorii de-afară. Când se va întâmpla asta, o să închidă baza – sau partea din bază în care se face epurarea, zice şi-şi drege

glasul fără să-şi dezlipească privirea de la şosea.

— Şi ce-nseamnă asta, mai exact, că „închid baza”?

— O închid aşa cum au închis şi tabăra Groapa de Cenuşă.

Mă gândesc la ceea ce tocmai a spus, fixând, ca şi el, şoseaua cu privirea.

— Bine, zice el într-un final. Atunci, rămâne să sperăm că Vosch n-a oprit încă operaţiunea.

Iau un pumn de pământ amestecat cu beţişoare şi frunze moarte şi mă frec cu ele pe faţă. Apoi încă unul cu care mă dau pe cap. Mă priveşte fără să spună nimic.

— Asta-i momentul în care îmi dai una în cap, zic eu. Miros a pământ şi, din cine ştie ce motiv, mă gândesc la tatăl meu îngenuncheat peste patul de trandafiri şi pe cearşafurile albe.

— Sau te oferi să mergi în locul meu. Sau îmi dai una în cap şi dup-aia te duci în locul meu.

Sare în picioare. Pentru o clipă, mi-e teamă c-o să mă pocnească în cap, atât e de supărat. În loc de asta, îşi strânge trupul cu braţele de parcă i-ar fi frig – sau pur şi simplu, face tot ce poate ca să nu-mi dea una în cap.

— E adevărată sinucidere, izbucneşte el. Amândoi ne gândim la asta, aşa că unul dintre noi ar putea s-o şi spună. E sinucidere dacă mă duc eu şi acelaşi lucru dacă mergi tu. Viu sau mort, Sammy e pierdut.

Scot Lugerul de la brâu şi i-l pun la picioare. Apoi fac acelaşi lucru şi cu mitraliera.

— Păstrează tu astea pentru mine, zic eu. O să am nevoie de ele când mă întorc. Şi, apropo, cineva ar trebui să spună şi asta: arăţi ridicol în pantalonii ăia.

Mă întind după rucsac fără să mă ridic. Îl scot pe Urs. Pe el nu mai e nevoie să-l murdăresc, şi-aşa arată jigărit rău de tot.

— Ai auzit ce-am spus? mă întreabă el.

— Problema e că tu nu auzi nici ce spui tu, i-o arunc eu. Nu există decât un mod de-a ajunge înăuntru, iar ăla e cel prin care a ajuns şi Sammy. Tu nu poţi merge. Trebuie să

mă duc eu. Aşa că nici nu mai deschide gura. Dacă mai spui ceva, te plesnesc.

Când mă ridic în picioare se petrece ceva ciudat: pe măsură ce mă ridic, Evan pare să se micşoreze.

— Mă duc să-mi iau frăţiorul şi nu există altă cale.

Se uită în sus la mine şi încuviinţează. A fost înăuntrul meu. N-a existat niciun punct în care el să se termine iar eu să încep, aşa că ştie ce urmează să spun:

— Singură.

74

Sus sunt stelele, ace de lumină care străpung pânza cerului.

Sub tăişul lor, drumul e pustiu, iar pe el, o fată cu chipul mânjit de noroi, părul scurt şi ondulat plin de crenguţe şi frunze moarte, ţine strâns în mână un ursuleţ de pluş vechi şi ponosit. Pe drumul pustiu, sub cerul străpuns de stele.

Se-aude bubuitul unor motoare, apoi fasciculele gemene ale farurilor spintecă orizontul, şi luminile se fac din ce în ce mai mari, mai strălucitoare, două stele gata să devină supernove, prăvălindu-se peste fata care are secrete în suflet şi promisiuni de ţinut. Cea care înfruntă iureşul de lumină fără să fugă sau să se-ascundă.

Şoferul mă vede de la distanţă. Frânele scârţâie, uşa se deschide cu un şuier ascuţit şi un soldat coboară pe şosea. Deşi are o armă în mână, n-o aţinteşte spre mine. Se uită la mine stând prinsă în lumina farurilor, iar eu îi răspund la privire.

Poartă o banderolă albă cu o cruce roşie pe ea. Pe ecuson scrie PARKER. Îmi amintesc numele ăsta. Inima stă să-mi sară din piept. Dacă mă recunoaşte? Se presupune că am murit.

Cum mă numesc? Lizbeth. Sunt rănită? Nu. Sunt singură? Da.

Parker roteşte încet capul, scrutând cu privirea peisajul. Nu vede vânătorul ascuns în pădure, care urmăreşte tot ce se întâmplă şi a cărui puşcă e aţintită chiar asupra capului său. Bineînţeles că nu-l vede. Vânătorul din pădure e un Amuţitor.

Parker mă ia de braţ şi m-ajută să urc în autobuz. Înăuntru miroase a sânge şi a transpiraţie.

Jumătate din locuri sunt goale. Sunt copii. Şi adulţi. Dar ei nu contează. Doar Parker, şoferul şi soldatul cu ecusonul pe

care scrie HUDSON contează. Mă arunc pe ultimul scaun de lângă ieşirea de urgenţă, acelaşi loc pe care a stat şi Sam când şi-a lipit mânuţa de geam şi m-a privit devenind din ce în ce mai mică până ce-am fost înghiţită cu totul de norul de praf ridicat de autobuz.

Parker îmi dă o pungă de jeleuri topite şi-o sticlă cu apă. Nu le vreau pe niciuna dintre ele, dar le consum pe amândouă. Jeleurile au stat în buzunarul lui, sunt calde şi lipicioase, şi mi-e teamă să nu-mi vină rău.

Autobuzul accelerează. Mai în faţă, cineva plânge. În afară de asta, nu se-aude decât uruitul roţilor, zumzetul ascuţit al motorului şi vuietul vântului îngheţat care pătrunde prin geamurile sparte.

Parker se întoarce cu un disc argintiu pe care mi-l lipeşte de frunte. Ca să-mi măsoare temperatura, îmi zice. Discul se face roşu. Sunt în regulă, zice el. Cum îl cheamă pe ursuleţul meu?

Sammy.

La orizont, se văd nişte lumini. E Tabăra de Refugiu, mă informează Parker. De-acum sunt în siguranţă. Nu mai trebuie să fug. Nu mai trebuie să mă ascund. Dau din cap. Voi fi în siguranţă.

Pe măsură ce ne apropiem, lumina creşte în intensitate, de la un fascicul subţire care pătrunde prin parbriz, până ce inundă întregul autobuz cu razele sale. Oprim în faţa porţii, se-aude o sonerie puternică şi poarta se deschide. Sus, în turnul de veghe, se distinge silueta unui soldat.

Ne oprim în faţa unui hangar. Un grăsan se caţără în autobuz şi aterizează pe vârful picioarelor, aşa cum fac grăsanii în general. Numele lui este maiorul Bob. Ne spune că n-ar trebui să ne temem. Suntem în deplină siguranţă. Trebuie să ţinem minte, însă, două reguli. Regula unu e să ţinem minte ce culoare avem. Regula numărul doi: să ascultăm şi să ne supunem.

Mă ţin după grupul meu care îl urmează pe Parker până la o uşă laterală a hangarului. O bate pe Lizbeth pe umăr si-i urează noroc.

Găsesc un cerc roşu şi mă aşez. Sunt soldaţi peste tot. Majoritatea, însă, sunt copii, mulţi dintre ei nu cu mult mai în vârstă ca Sam. Toţi sunt dotaţi cu viziere argintii şi sunt foarte serioşi, cu excepţia celor mai mici. Cei foarte mici sunt cei mai serioşi dintre toţi.

„Copiii pot fi manipulaţi să creadă şi să facă aproape orice“, îmi explicase Evan când ne pregăteam pentru misiune. „Cu antrenamentul potrivit, puţine sunt creaturile mai sălbatice decât un copil de zece ani.”

Am şi un număr: T-şaizeci şi doi *T* de la *Terminator.* Ha.

Numerele sunt anunţate la un megafon.

„ŞAIZECI ŞI DOI! T ŞAIZECI ŞI DOI! DU-TE LA UŞA ROŞIE, TE ROG! NUMĂRUL ŞAIZECI ŞI DOI!“

„Prima oprire e la duşuri.”

De cealaltă parte a uşii de culoare roşie e o femeie slabă îmbrăcată cu un halat verde. Totul e dat jos şi aruncat în coşul de rufe. Inclusiv lenjeria intimă. Cei de-aici iubesc copii, dar nu şi păduchii şi căpuşele. Uite şi duşul. Uite şi săpunul. Când ai terminat, pune-ţi halatul alb şi aşteaptă să fii chemată.

Sprijin ursuleţul de perete şi merg goală puşcă pe plăcile reci de faianţă. Apa de-abia dacă e călduţă. Săpunul emană un miros înţepător de medicament. Când mă îmbrac sunt încă umedă şi halatul de hârtie mi se lipeşte de piele.

Aproape că poţi vedea prin el. Îl iau pe Urs de jos şi aştept.

„Apoi urmează pre-examinarea. O mulţime de întrebări. Unele sunt aproape identice, ca să-ţi verifice povestea. Fii calmă şi concentrează-te.“

Trec de uşa următoare. Mă urc pe masa de examinare, unde mă ia în primire o altă asistentă, mai greoaie şi mai rea. De-abia dacă-mi aruncă o privire. Probabil că sunt a mia persoană pe care-o vede de când Amuţitorii au cucerit baza.

Care e numele meu complet? Elizabeth Samantha Morgan.

Câţi ani am? Doisprezece.

De unde sunt? Am fraţi sau surori? Mai trăieşte cineva din familia mea? Ce s-a întâmplat cu ei? Unde m-am dus după ce-am plecat de-acasă? Ce mi s-a întâmplat la picior? Cum am fost împuşcată? Cine m-a împuşcat? Ştiu cumva unde se mai află alţi supravieţuitori? Cum îi cheamă pe fraţii mei? Dar pe părinţii mei? Care era meseria tatei? Cum îl chema pe cel mai bun prieten al meu? Să-i spun ce s-a întâmplat cu familia mea.

Când a terminat, mă bate pe genunchi şi-mi spune să nu mă tem. Sunt în perfectă siguranţă.

Îl strâng pe Urs la piept şi încuviinţez din cap.

În perfectă siguranţă.

„Urmează controlul fizic. Apoi implantul. Incizia e foarte mică. Probabil că o s-o închidă cu lipici chirurgical."

Femeia pe nume dr. Pam este atât de drăguţă, încât, în ciuda voinţei mele, îmi place de ea. E doctoriţa ideală: bună, blândă, răbdătoare. Nu se repede imediat să mă împungă cu acele ei, mai întâi stă de vorbă cu mine. Îmi spune tot ce urmează să-mi facă. Îmi arată implantul. E ca un cip pentru animalul de companie, doar că mai bun! Acum, dacă mi se întâmplă ceva, o să ştie unde să mă găsească.

— Cum îl cheamă pe ursuleţul tău?

— Sammy.

— E în regulă dacă îl aşez pe Sammy pe scaunul ăsta până îţi punem implantul?

Mă întorc pe burtă. În mod total iraţional, îmi fac griji c-o să-mi vadă fundul prin halatul de hârtie. Mă încordez, anticipând înţepătura acului.

„Dispozitivul nu-ţi poate descărca conştiinţa până ce nu e conectat la Ţara Minunilor. Dar, odată ce e în tine, e complet funcţional. Îl pot folosi să afle unde eşti şi să te omoare."

Dr. Pam mă întreabă ce mi s-a întâmplat la picior. Nişte oameni răi m-au împuşcat. Aici n-o să ţi se mai întâmple aşa ceva, mă linişteşte ea. În Tabăra de Refugiu nu există oameni răi.

Sunt în perfectă siguranţă.

Gata, m-a însemnat. Mă simt de parc-aş avea un bolovan de zece kilograme agăţat la gât. E timpul pentru ultimul test, îmi spune. Un program capturat de la inamic.

„Îi spun Ţara Minunilor.”

Îl iau pe Urs de pe scaun şi-o urmez în camera de alături. Pereţi albi, podea albă, tavan alb. Un scaun alb, de dentist, cu nişte cureluşe desfăcute atârnând de suporturile pentru mâini şi picioare. O tastatură şi-un monitor. Mă invită să iau loc şi se duce la calculator.

— Ce face Tara Minunilor? întreb.

— Păi, e cam complicat, Lizbeth, dar practic, Ţara Minunilor face o hartă virtuală a funcţiilor tale cognitive.

— O hartă a creierului?

— Ceva de genul ăsta, da. Ia loc, drăguţă. N-o să dureze mult şi promit că nu doare.

Mă aşez şi-l strâng tare pe Urs la piept.

— O, nu, iubito, Sammy nu poate să stea cu tine pe scaunul ăla.

— De ce nu?

— Uite, dă-mi-l mie. Îl pun chiar aici, lângă calculatorul meu.

Îi arunc o privire bănuitoare. Dar ea zâmbeşte şi a fost atât de drăguţă cu mine. Ar trebui să am încredere în ea.

În fond, ea are încredere deplină în mine.

Dar sunt aşa de emoţionată, încât, când i-l întind, Urs îmi scapă din mână şi cade cu burta lui grasă şi pufoasă, chiar lângă scaun. Mă întorc să-l iau, dar dr. Pam îmi spune să stau la locul meu, că mi-l dă ea. Şi se apleacă.

Îi apuc capul cu ambele mâini şi îl izbesc cu putere de braţul scaunului. Şocul îmi trimite unde de durere în braţe.

Se prăbuşeşte, uimită de lovitură, dar nu cu totul. Înainte ca genunchii să-i atingă podeaua albă, am sărit din scaun şi am ajuns în spatele ei. Planul era să-i dau o lovitură de karate în gât, dar e cu spatele la mine, aşa că trebuie să improvizez. Apuc breteaua legată de braţul scaunului şi i-o înfăşor de două ori în jurul gâtului. Ridică mâinile să se

apere, dar deja e prea târziu. Strâng bine breteaua, sprijinindu-mă cu piciorul de scaun, ca să am mai multă forţă, şi trag.

Secundele în care aştept să-şi piardă cunoştinţa sunt cele mai lungi din viaţa mea.

Într-un sfârşit, se lasă moale cu totul. Dau imediat drumul curelei şi se prăbuşeşte cu faţa pe podea. Îi verific pulsul.

„Ştiu că e tentant, dar nu trebuie s-o ucizi. Ea şi toţi cei care conduc baza sunt conectaţi la un sistem de monitorizare aflat în centrul de comandă. Dacă moare, se dezlănţuie iadul pe pământ."

O întorc cu faţa în sus şi văd că din nări îi curg două firicele de sânge. Probabil că are nasul spart. Îmi pun mâna la ceafa şi dibui după implant. Asta-i partea cea mai scârboasă, dar sunt euforică şi plină de adrenalină. Până acum, totul a mers perfect. Pot s-o fac.

Smulg pansamentul, trag cu putere de marginile inciziei şi mi se pare că cineva îmi apasă un chibrit aprins în ceafa. Rana se desface. O pensetă şi-o oglinjoară mi-ar prinde de minune acuma, dar nu am, aşa că sunt nevoită să-mi folosesc unghiile. Tehnica funcţionează mai bine decât m-aş fi aşteptat: după trei încercări, dispozitivul îmi rămâne sub unghie şi-l scot afară.

„Descărcarea durează doar nouăzeci de secunde. Ceea ce înseamnă că ai la dispoziţie trei, poate patru minute. Oricum, nu mai mult de cinci."

De când am intrat? De două, trei minute? Îngenunchez lângă dr. Pam şi-i bag pastiluţa argintie cât de adânc pot într-una dintre nări. Îâhh.

„Nu, nu poţi să i-o bagi în gură. Trebuie să fie aproape de creier. Îmi pare rău."

„Ţie-ţi pare rău, Evan?"

Am sânge pe deget. Al meu şi-al ei, amestecate.

Mă duc la tastatură. Acum vine partea cu-adevărat înspăimântătoare.

„Nu ştii numărul lui Sammy, dar ar trebui să fie afişat alături de numele lui. Dacă o variantă nu merge, încearcă

alta. Ar trebui să existe şi o funcţie de căutare.”

Sângele îmi picură pe ceafa şi mi se prelinge între omoplaţi. Sunt străbătută de nişte frisoane incontrolabile, aşa că mi-e greu să bat la tastatură. În căsuţa albastră care clipeşte scriu cuvântul „căutare”. Îmi trebuie două încercări ca să-l scriu corect.

INTRODUCETI NUMĂRUL.

Nu ştiu numărul, fir-ar să fie. Ştiu doar numele. Cum ajung înapoi la căsuţa albastră? Apăs pe Enter. INTRODUCEŢI NUMĂRUL.

Aaa, acum m-am prins. Vrea un număr!

Scriu *Sullivan.*

EROARE DE SCRIERE.

Oscilez între dorinţa de-a izbi monitorul de perete şi cea de-a îi da şuturi lui dr. Pam până când rămâne fără suflare. Niciuna dintre ele nu mă va ajuta să-l găsesc pe Sam, dar m-ar face să mă simt mai bine. Apăs pe butonul Escape, care mă trimite din nou la căsuţa albastră, în care scriu *căutare după nume.*

Cuvintele dispar, ducându-se direct în Ţara Minunilor. Căsuţa albastră clipeşte şi redevine goală.

Îmi reţin cu greu un urlet disperat. Nu mai am timp.

„Dacă nu-l găseşti în sistem, trebuie să treci la Planul B.“

Nu-s deloc încântată de Planul B. Mie îmi place Planul A, unde locul în care se află apare pe ecran şi alerg direct în braţele lui. Planul A e simplu şi curat. Planul B e complicat şi murdar.

Încă o încercare. Nu cred că cinci secunde în plus ar putea să conteze atât de mult.

Scriu *Sullivan* în căsuţa albastră.

Ecranul o ia razna cu totul. O grămadă de cifre încep să curgă pe fundalul gri, umplând ecranul, de parcă i-aş fi cerut să calculeze valoare lui pi. Mă panichez şi-ncep să apăs butoane la întâmplare, dar fluxul de date nu se opreşte. Au trecut cinci minute şi mai bine. Planul B e nasol, dar asta e.

Mă strecor în camera vecină, unde găsesc salopetele

albe. Iau una de pe raft şi încerc foarte inteligent să mi-o pun pe mine fără să-mi scot halatul. Cu un geamăt de frustrare, mă chinui să-l dau jos şi, pentru o clipă, sunt goală puşcă, o clipă în care uşa de lângă mine se va trânti de perete şi un batalion întreg de Amuţitori vor năvăli în cameră. Aşa se întâmplă lucrurile în toate Planurile B. Costumul e mult prea mare, dar mai bine mai mare decât prea mic, cred, aşa că-mi închid rapid fermoarul şi mă întorc în camera conectată la Ţara Minunilor.

„Dacă nu-l găseşti folosind interfaţa principală, e foarte probabil ca ea să aibă pe undeva o interfaţă secundară. Funcţionează pe acelaşi principiu, dar trebuie să fii foarte atentă. O funcţie e de localizare, cealaltă e pentru detonare. Dacă introduci comanda greşită n-o să-l găseşti, ci o să-i prăjeşti creierul."

Când mă năpustesc înapoi în cameră, ea şi-a venit în simţiri şi m-aşteaptă cu Urs într-o mână şi o cutiuţă argintie care arată ca un celular în cealaltă.

După cum spuneam, Planul B e de rahat.

75

Pe gât, în locul în care am strâns-o, are o dungă roşie ca focul. Chipul îi e plin de sânge, dar mâinile nu-i tremură, iar ochii şi-au pierdut orice urmă de căldură. Ţine degetul mare deasupra unui buton verde, în josul căruia clipeşte un număr pe un afişaj electronic.

— Nu-l apăsa, o rog. N-o să-ţi fac niciun rău.

Mă las pe vine, cu mâinile ridicate şi palmele la vedere.

— Vorbesc serios, chiar nu vrei să apeşi pe butonul ăla.

Apasă pe buton.

Capul i se lasă violent pe spate şi se prăbuşeşte la pământ. Dă de două ori din picioare şi s-a dus.

Dintr-un salt, sunt lângă ea, i-l smulg pe Urs dintre degetele lipsite de viaţă şi-o zbughesc spre hol, prin camera cu salopete. Evan nu s-a obosit să-mi spună la cât timp după ce se-aude alarma sunt mobilizate trupele de şoc, baza este securizată, iar intrusul este capturat, torturat şi ucis în chinuri groaznice. Probabil că nu foarte mult.

Acum s-a dus şi Planul B. Oricum îl uram. Singurul inconvenient e că Evan şi cu mine n-am conceput şi un Plan C.

„O să fie într-o echipă cu puşti mai mari, aşa că cea mai bună variantă ar fi clădirile aflate de jur împrejurul terenului de defilare.”

Barăcile care înconjoară terenul de defilare. Orice-o mai fi şi asta. Poate că ar trebui să opresc pe cineva şi să cer indicaţii, pentru că singura cale de ieşire pe care-o ştiu e cea pe care am intrat, pe lângă cadavru şi infirmiera cea bătrână, grasă şi rea, şi pe lângă cea slabă şi simpatică, drept în braţele drăgăstoase ale maiorului Bob.

La capătul culoarului e un lift cu un singur buton: o cursă rapidă într-o singură direcţie – spre complexul subteran unde Evan spune că lui Sammy şi altor „recruţi” le sunt

arătate aşa-zisele creaturi care „se ataşează” de creierul uman. Înţesat de camere de supraveghere. Mişunând de Amuţitori. Iar din holul ăsta nu sunt decât două ieşiri: uşa pe care am intrat şi cea aflată în dreapta liftului.

În sfârşit, o alegere simplă.

Trântesc uşa de perete şi mă trezesc în casa scării. Ca şi liftul, scările merg într-o singură direcţie: în jos.

Am o secundă de ezitare. Scările sunt înguste şi tăcute, dar e genul acela de loc mic şi confortabil. Poate c-ar trebui să rămân aici o vreme şi să-l strâng pe Urs în braţe, poate chiar să-mi sug degetul mare.

Îmi iau inima în dinţi şi mă oblig să cobor încet cele cinci paliere până jos. Treptele sunt din metal şi se simt reci sub tălpile goale. Aştept ţiuitul alarmei, tropăitul unor bocanci grei şi ploaia de gloanţe care-o să se reverse asupra mea de deasupra şi de dedesubt. Mă gândesc cum a eliminat Evan, la Tabăra de Cenuşă, patru ucigaşi foarte bine antrenaţi şi înarmaţi până-n dinţi, într-o beznă absolută, şi mă întreb cum de mi s-a părut mie că e o idee bună să intru de una singură în vizuina leului, când aş fi putut-o face cu un Amuţitor lângă mine.

Mă rog, nu sunt chiar singură. Urs e cu mine.

Îmi lipesc urechea de uşa de la capătul scărilor, dar nu aud altceva decât bătăile propriei mele inimi. Trag adânc aer în piept şi pun mâna pe clanţă.

Uşa se deschide cu forţă, lipindu-mă de perete, şi acum chiar că aud tropăitul unor bocanci, în timp ce nişte oameni echipaţi cu arme semiautomate urcă în goană scările. Uşa începe să se închidă şi apuc mânerul ca să mi-o ţin în faţă până când dau ei colţul şi ies din raza lor vizuală.

Înainte să se închidă cu totul, m-am şi strecurat în culoarul pe care-l ascundea. Pe tavan, beciurile roşii de alarmă se învârt aruncându-mi umbra pe pereţii albi, ştergând-o şi aruncând-o din nou. La dreapta sau la stânga? M-am rătăcit un pic, dar cred că faţa hangarului e la dreapta. Alerg în direcţia aia, apoi mă opresc. Unde e cel mai probabil să găsesc majoritatea Amuţitorilor în caz de

urgenţă? Probabil că adunaţi în jurul intrării principale a locului crimei.

Mă întorc brusc şi nimeresc cu bărbia drept în pieptul unui bărbat foarte înalt, cu nişte ochi albaştri şi pătrunzători.

În tabăra Gropii de Cenuşă nu-i văzusem niciodată ochii. Erau mereu ascunşi în spatele unei măşti de gaze cu lentile negre, ca nişte ochi de gândac.

Dar vocea lui mi-o amintesc.

Profundă, aspră, tăioasă ca o lamă.

— A, salutare mieluşico, zice Vosch. Am impresia că te-ai rătăcit!

76

Strânsoarea în care mi-a prins umărul îi e la fel de dură ca şi vocea.

— Ce cauţi aici, jos? se interesează el. Cine e comandantul tău de detaşament?

Scutur din cap şi lacrimile care stau să-mi izbucnească şiroaie sunt cât se poate de adevărate. Trebuie să gândesc rapid, şi primul meu gând e că Evan a avut dreptate: aventura asta solitară era sortită eşecului de la bun început, indiferent câte planuri de rezervă am fi scornit noi. Dacă Evan ar fi fost aici…

Dacă Evan ar fi fost aici!

— A omorât-o! spun eu repede. Omul ăla a omorât-o pe dr. Pam!

— Ce om? Cine a omorât-o pe dr. Pam?

Scutur din cap, cu ochii roşii de-atâta plâns, şi-mi strivesc ursuleţul ponosit la piept. Un alt grup de soldaţi se-apropie în goană din spatele lui Vosch, iar el mă împinge înspre ei.

— Duceţi-o la loc sigur şi veniţi sus. Avem o breşă.

Sunt târâtă până la cea mai apropiată uşă, împinsă într-o cameră întunecată şi încuiată înăuntru. Luminile se-aprind pâlpâind. Primul lucru pe care-mi cad ochii este o fetiţă speriată, într-o salopetă albă, ţinând la piept un ursuleţ de pluş, la vederea căreia chiar scot un mic ţipăt de uimire.

Sub oglindă este un pupitru lung pe care se află un monitor şi o tastatură.

Sunt în camera de execuţie pe care mi-a descris-o Evan, cea în care le arată proaspeţilor recruţi falşii păienjeni de creier.

„Uită de calculator. N-o să încep iar să butonez. Opţiuni, Cassie, care-ţi sunt opţiunile?”

Ştiu că dincolo de oglindă e o altă cameră. Iar acolo trebuie să fie o uşă, care poate fi încuiată sau nu. Ştiu că

uşa de la camera asta e încuiată, aşa că pot aştepta ca Vosch să vină să mă recupereze, sau pot trece de partea cealaltă a oglinzii.

Iau unul dintre scaune, mă dau înapoi şi-l izbesc de oglindă. Impactul mi-l smulge din mână şi se loveşte de podea cu un pocnet – pentru mine – asurzitor. Sticla are acum o zgârietură mare, dar altă stricăciune nu văd. Ridic din nou scaunul. Trag adânc aer în piept, cobor umerii şi lovesc din nou cu o mişcare din şolduri. Asta te învaţă la cursurile de karate: forţa stă în rotaţie. Ţintesc crăpătura pe care-am făcut-o. Şi-mi canalizez toată energia pe care-o mai am înspre acel punct.

Scaunul ricoşează, mă dezechilibrează şi aterizez în fund cu o izbitură care mă face să-mi clănţăne dinţii din gură. Atât de puternică e căzătura încât îmi muşc rău limba şi gura mi se umple de sânge. Scuip şi-o nimeresc pe fata din oglindă drept în nas.

Apuc iar scaunul şi respir adânc, încercând să mă calmez. Am uitat singurul lucru pe care l-am învăţat la karate: *haaul!* Strigătul de luptă. Râdeţi cât vreţi, dar chiar îţi canalizează forţa!

Cea de-a treia şi ultima lovitură reuşeşte să spargă sticla. Impulsul mă propulsează în faţă, mă izbesc de pupitru, rămân cu picioarele în aer şi braţele îmi intră în camera vecină, odată cu scaunul. Văd un alt scaun de dentist, un set de procesoare, o grămadă de fire pe podea şi o altă uşă. „Doamne, te rog, fă să nu fie închisă!”

Îl culeg pe Urs de pe jos şi mă strecor prin spărtură în camera vecină. Îmi imaginez expresia de pe faţa lui Vosch când o să se întoarcă şi-o să vadă oglinda spartă. Uşa de-aici nu e încuiată. Dă într-un alt coridor placat cu gresie cenuşie şi plin de uşi fără nicio inscripţie. A, câte posibilităţi! Dar nu intru în coridorul ăsta, ci rămân, pentru un timp, în uşă. În faţa mea, drumul nemarcat. În spate, cel pe care l-am însemnat eu: o să vadă gaura. O să-şi dea seama în ce direcţie am luat-o. Cât o să le ia să mă ajungă din urmă? Gura mi se umple iarăşi de sânge şi mă chinui

să-l înghit. Nu trebuie să le fac munca prea uşoară.

Prea uşor: am uitat să blochez uşa din prima cameră cu scaunul din dotare. N-o să-i împiedice prea mult, dar o să-mi mai pună câteva secunde preţioase în puşculiţă.

„Dacă ceva merge prost, nu sta prea mult pe gânduri, Cassie! Ai instincte bune. Trebuie să ai încredere în ele. La şah merge să gândeşti fiecare mutare, dar nu şah jucăm noi aici.”

Mă reped înapoi, în camera de execuţie şi mă arunc prin spărtura pe care-am făcut-o. Nu calculez bine lăţimea pupitrului de pe partea cealaltă, mă răstorn pe spate şi mă izbesc tare cu capul de podea. Rămân întinsă pe jos timp de-o secundă, confuză, cu puncte roşii înaintea ochilor. Mă uit în tavan şi văd tuburile de metal care trec pe dedesubt. Aceeaşi instalaţie era şi pe holuri: sistemul de ventilaţie al buncărului.

Şi-mi zic: „Cassie, ăsta-i nenorocitul de sistem de ventilaţie al buncărului!”

77

Înaintez pe burtă, întrebându-mă dacă nu sunt prea grea pentru sistemul de susţinere şi aşteptându-mă ca, din clipă în clipă, un segment întreg de conductă să se prăbuşească cu mine cu tot. Mă strecor prin coloana de aerisire, oprindu-mă la fiecare cotitură să ascult. Ce să ascult mai exact, nici eu nu ştiu. Plânsetele unor copii înspăimântaţi? Râsetele unora veseli? Aerul din conductă e rece, luat de afară şi adus în subteran, cam ca mine.

Spre deosebire de mine, însă, aerul chiar are ce căuta aici. Ce-a spus Evan?

„Cea mai bună opţiune sunt barăcile care înconjoară terenul de defilare."

Asta e, Evan. Ăsta-i noul plan. O să găsesc cel mai apropiat puţ de aerisire şi-o să-mi croiesc drum până la suprafaţă. Nu voi şti nici unde şi nici cât de departe sunt de ţinta mea şi, fireşte că baza va fi închisă şi va mişuna de Amuţitori şi de însoţitorii lor, soldaţii-copii, cu creierul spălat, toţi în căutarea fetei în salopetă albă. Şi să nu uităm de ursuleţul de pluş! Asta da reper! De ce-oi fi ţinut eu să iau blestematul ăsta de urs cu mine? Sunt sigură că Sam ar fi înţeles dacă l-aş fi lăsat pe Urs în urmă. N-am promis că i-l aduc pe Urs, ci pe mine.

Ce naiba e cu ursuleţul ăsta?

Odată la câţiva metri, am câte-o alegere de făcut: o iau la dreapta, la stânga sau merg înainte? Şi la fiecare câţiva metri, mă opresc să ascult şi să înghit sângele care mi s-a adunat în gură. Nu mi-e teamă să-mi las sângele să picure aici: sângele e ca firimiturile care-o să-mi marcheze drumul de întoarcere. Cu toate astea, limba mi se umflă şi-mi pulsează dureros la fiecare bătaie de inimă. Cronometrul uman care măsoară minutele rămase până ce mă găsesc şi mă duc în faţa lui Vosch, care mă va omorî cum l-a omorât

pe tata.

Ceva mic şi maroniu vine iute spre mine, de parc-ar avea o misiunea importantă. Un gândac. Până acum am dat peste pânze de păianjen, praf cât încape şi o misterioasă substanţă vâscoasă care-ar fi putut fi mucegai toxic, dar ăsta-i primul lucru cu adevărat scârbos pe care-l văd. Păianjeni sau şerpi puteţi să-mi daţi în orice zi a săptămânii, dar nu gândaci! Şi-acum se-ndreaptă chiar spre faţa mea. Având în minte imaginea cât se poate de vie a creaturii ăleia strecurându-mi-se în salopetă, îl strivesc cu singurul lucru pe care-l am la dispoziţie. Mâna. Bleah.

Merg mai departe. În faţă văd o strălucire gri-verzuie, pe care-o şi botez în minte verde-navă-mamă. Mă apropii centimetru cu centimetru de grătarul prin care pătrunde strălucirea cea verzuie şi mă uit printre zăbrele în camera de dedesubt – doar că a o numi „cameră“ nu e deloc corect. E uriaşă, cel puţin de dimensiunea unui stadion de fotbal, în formă de bol, cu rânduri după rânduri de computere, la care lucrează peste o sută de oameni – doar că a-i numi „oameni” e nedrept faţă de adevăraţii oameni. Ei sunt ei şi-atât, oamenii inumani ai lui Vosch, şi n-am nici cea mai vagă idee ce pun la cale, dar cred că ăsta trebuie să fie un element central al planului lui, inima operaţiunii, kilometrul-zero al „epurării”. Un ecran imens ocupă un întreg perete, proiectând o hartă a pământului împânzită de puncte de un verde aprins – probabil sursa bolnăvicioasei lumini verzui. Oraşe, îmi zic, şi-apoi îmi dau seama că punctele verzi trebuie să reprezinte grupuri de supravieţuitori.

Vosch nu trebuie să ne vâneze, căci ştie exact unde ne aflăm.

Mă strecor mai departe, încercând să înaintez cât de încet pot până când lumina verzuie este la fel de minusculă ca punctele de pe harta din camera de control. Cam la a patra ramificaţie a conductei aud nişte voci. Voci de bărbaţi. Şi zăngănitul unui metal pe alt metal, scârţâitul unor tălpi de cauciuc pe o podea de beton.

„Mergi mai departe, Cassie. Nu te mai opri. Sammy nu-i aici, jos, şi Sammy e obiectivul tău.“

Apoi, unul dintre tipi zice:

— Câţi a zis că sunt?

— Cel puţin doi. Fata şi oricine-o fi ăla care i-a eliminat pe Walters, Pierce şi Jackson, completează celălalt.

Cine i-o fi eliminat pe Walters, Pierce şi Jackson?

Evan. El trebuie să fie.

Ce...? Timp de aproape două minute încheiate sunt furioasă rău pe el. Singura noastră speranţă era să mă strecor singură printre liniile lor de apărare, să trec neobservată şi să-l iau pe Sam înainte ca cineva să-şi dea seama ce se petrece. Fireşte că nu mersese exact aşa cum plănuisem, dar Evan n-avea de unde să ştie asta.

Şi totuşi. Faptul că Evan n-a ţinut seama de planul nostru atent conceput şi s-a infiltrat în bază înseamnă, totodată, că el e-aici.

Iar Evan face tot ce-l lasă inima să facă.

Mă târăsc mai aproape de sunetul vocilor şi le trec chiar pe deasupra capetelor, în drum spre gura de ventilaţie. Mă uit prin fantele de metal şi văd doi Amuţitori încărcând globuri în formă de ochi într-un cărucior mare. Şi-mi dau seama imediat ce simt, pentru că am mai văzut ceva asemănător.

„Ochiul va avea grijă de ea.“

Îi urmăresc până când termină de încărcat căruciorul şi-l împing încetişor mai departe.

„Va veni un moment în care n-o să mai poţi trece neobservată. Când se-ntâmplă asta, o să închidă baza – sau doar acea parte din bază pe care-şi permit s-o piardă.”

Vai. Vosch o să transforme Tabăra de Refugiu într-o nouă Tabără a Gropii de Cenuşă.

Şi, chiar în clipa în care mă loveşte gândul ăsta, porneşte şi alarma.

X
O mie de feluri

78

Două ore.

Chiar în clipa în care Vosch pleacă, în capul meu începe să ticăie un ceas. Nu, nu un ceas. Mai mult un soi de cronometru care măsoară timpul rămas până la Apocalipsă. O să am nevoie de fiecare secundă, aşa că unde-i infirmierul ăla? Tocmai sunt pe cale să-mi scot singur branula din mână că răsare şi el de undeva. Un puşti lung şi deşirat pe nume Kistner; ne-am cunoscut ultima dată când am fost aici, în spital. Are un tic nervos, tot trage cu degetele de halatul de spital, de parcă materialul i-ar irita pielea.

— Nu ţi-a spus? mă întreabă încetişor în timp ce se apleacă peste pat. A fost declanşat codul galben.

— De ce?

Ridică din umeri:

— Crezi că-mi spun mie ceva? Sper doar că asta nu-nseamnă că ne închid iar în buncăr.

Nimănui din spital nu-i plac exerciţiile împotriva raidurilor aeriene. Să transporţi câteva sute de pacienţi în subteran în mai puţin de trei minute e un coşmar logistic.

— Mai bine decât să rămânem afară şi să fim evaporaţi de o rază extraterestră a morţii, nu?

Poate că nu-i decât un mecanism psihic, dar în secunda în care Kistner îmi scoate cateterul, începe să mă doară, o durere surdă şi pulsatilă în locul în care m-a împuşcat Ringer, care bate în ritmul inimii. Aşteptând să mă dezmeticesc, mă întreb dacă n-ar trebui să reevaluez planul pe care l-am făcut. O evacuare în buncărul subteran ar putea simplifica lucrurile. După eşecul lui Nugget de la primul raid aerian, comandantul a decis să trimită toţi copii necombatanţi într-o cameră sigură, aflată în mijlocul complexului. O să fie mult mai uşor să-l iau de-acolo decât

să verific toate dormitoarele din bază.

Dar n-am nici cea mai mică idee când – sau chiar şi dacă – o să se întâmple asta. Mai bine rămân la planul iniţial. Tic-tac.

Închid ochii şi-mi închipui fiecare pas al evadării cât mai detaliat cu putinţă. Am mai făcut asta şi înainte, pe vremea când existau licee şi meciuri de vineri seara şi mulţimi care să ovaţioneze echipele. Atunci când a câştiga o cupă locală părea cel mai important lucru din lume. Îmi imaginam pe unde-o să alerg, arcul făcut de mingea care zboară către poartă, apărătorul care ţine pasul cu mine, momentul exact în care să întorc capul ca să prind mingea din zbor fără să mă opresc. Închipuindu-mi nu doar jocul perfect, ci şi pe cel greşit, cum mi-aş modifica traseul, oferindu-i fundaşului o ţintă apetisantă pentru a salva pasa.

Sunt o mie de feluri în care lucrurile ar putea merge greşit şi o singură şansă ca ele să meargă bine. Nu trebuie să mă gândesc la viitoarea schemă de joc, sau la următoarele două sau trei. Ci la cea de-acum, la pasul ăsta. Trebuie s-o nimeresc pas cu pas şi-o să reuşesc

Pasul unu: infirmierul.

Bunul meu prieten, Kistner, care spală un pacient aflat la două paturi mai încolo.

— Hei, îl strig. Hei, Kistner!

— Ce e? răspunde el, evident enervat.

Nu-i place să fie întrerupt.

— Trebuie să merg la toaletă.

— N-ai voie să te ridici. O să-ţi rupi cusăturile.

— Haide, omule! Baia e chiar acolo.

— Astea-s ordinele doctorului. Îţi aduc o ploscă.

Îl urmăresc cu privirea cât îşi croieşte drum printre paturi către dulapul cu medicamente. Mi-e un pic teamă că n-am aşteptat suficient şi efectul medicamentelor nu s-a estompat. Dacă nu pot să stau în picioare? „Tic-tac, Zombi. Tic-tac."

Împing aşternuturile la o parte şi-mi dau picioarele jos din pat. Strâng din dinţi – asta-i partea grea. De la piept până la

brâu, sunt înfăşat ca o mumie, iar faptul că mă ridic în picioare o să-mi întindă exact muşchii sfâşiaţi de glonţul lui Ringer.

„Eu te-am tăiat. Tu mă împuşti. Suntem chit.

Dar e disproporţionat. Data viitoare ce-o să se întâmple? O să-mi bagi o grenadă în pantaloni?”

Asta-i o imagine tulburătoare – cea cu grenada în pantalonii lui Ringer – pe multiple planuri!

Deşi sunt în continuare destul de ameţit, când mă ridic în fund aproape că leşin de durere. Aşa că-mi acord câteva momente de pauză în care să-mi limpezesc gândurile.

Pasul doi: baia.

„Chinuie-te să mergi cât mai încet. Fă paşi mici. Târşâie picioarele.” Simt cum mi se deschid poalele halatului la spate. Tot salonul îmi poate vedea fundul gol.

Toaleta e doar la vreo zece metri distanţă, dar mie mi se pare că e la zece kilometri. Dacă e încuiată, sau e cineva înăuntru, m-am fript.

Dar nu-i niciuna, nici alta. Încui uşa după mine. Înăuntru nu sunt decât o chiuvetă, un vas de toaletă şi o micuţă cabină de duş. Bara de la perdeaua duşului e prinsă în perete cu şuruburi. Ridic capacul closetului, care e prins cu două bare metalice boante la ambele capete. Suportul pentru hârtie igienică e de plastic. De-aici nu prea am de unde să-mi aleg ceva care s-aducă a armă. Dar mă încadrez în plan. „Haide, Kistner, sunt al tău!”

Se-aud două bătăi scurte în uşă, apoi vocea lui de partea cealaltă:

— Hei, eşti acolo?

— Ţi-am zis că trebuie să mă duc! ţip eu de dincolo.

— Şi eu ţi-am zis că-ţi aduc o ploscă!

— Nu mai puteam să mă ţin.

Trage cu putere de clanţă.

— Deschide uşa!

— Vreau şi eu puţină intimitate! strig.

— Chem paza!

— Bine, bine! De parc-aş pleca undeva!

Număr până la zece, trag zăvorul, mă târşâi până la closet şi mă aşez. Uşa se crapă puţin şi văd o fâşie din chipul subţire al lui Kistner.

— Mulţumit? bombăn eu. Acum poţi, te rog, să închizi uşa?

Kistner mă priveşte lung un timp, trăgându-se instinctiv cu degetele de halat.

— O să fiu chiar aici, îmi promite.

— Bine, îi zic.

Uşa se-nchide încetişor. Acum mai număr încă de şase ori până la zece. Încet. Un minut bun.

— Hei, Kistner!

— Ce-i?

— Cred c-o să am nevoie de ajutorul tău.

— Ce înţelegi prin „ajutor”?

— Să mă ridic! Nu pot să mă ridic de pe blestematul ăsta de veceu! S-ar putea să-mi fi rupt vreo cusătură…

Uşa se trânteşte de perete. Şi chipul lui Kistner se iveşte în prag, roşu de furie.

— Ţi-am zis eu.

Se pune în faţa mea şi întinde ambele mâini.

— Haide, apucă-mă de încheieturi.

— Poţi să închizi uşa mai întâi? E jenant.

Kistner închide uşa şi mă lasă să-l apuc de încheieturi.

— Eşti gata?

— Mai mult de-atât n-o să fiu niciodată.

Pasul trei: îl bag cu capul în toaletă.

Când se trage înapoi, mă împing în picioare, izbindu-l cu umărul în pieptul îngust şi lovindu-l de peretele de beton din spate. Apoi îl trag spre mine, trec în spatele lui şi-i sucesc braţul la spate, ceea ce-l obligă să se lase în genunchi, în faţa closetului. Îl apuc de păr şi-l împing cu faţa în apă. Fie el e mai puternic decât pare, fie sunt eu mai slăbit decât am crezut, căci îmi ia o veşnicie să-l las fără cunoştinţă.

Îi dau drumul şi mă ridic. Kistner se rostogoleşte încet pe podea. Îi trag pantofii şi pantalonii, şi-l ridic în picioare ca

să-i scot cămaşa. Pantalonii o să fie prea lungi, cămaşa prea mică, pantofii prea strâmţi. Îmi smulg halatul de hârtie, îl arunc în cabina de duş şi mă îmbrac cu halatul de infirmier al lui Kistner. Pantofii durează cel mai mult. Sunt mult prea mici. În timp ce mă chinui să-i încalţ, o durere ascuţită mă străbate într-o parte. Când mă uit în jos, văd un firicel de sânge iţindu-se printre bandaje. Dacă trece prin cămaşă?

„O mie de feluri. Concentrează-te asupra singurului fel corect de-a face lucrurile.”

Îl târăsc pe Kistner în cabina de duş şi trag perdeaua. Cât o să rămână inconştient? Nu contează. Mergi mai departe. Nu te gândi la ce-o să se întâmple.

Pasul patru: dispozitivul de urmărire.

În faţa uşii am un moment de ezitare. Dacă l-a văzut cineva pe Kistner intrând şi-acum mă vede pe mine ieşind, îmbrăcat cu hainele lui?

„Atunci eşti terminat. Oricum o să te omoare. Bine, bine, soluţia e să nu te laşi omorât încă! Mori încercând!”

Uşile sălii de operaţii par să se afle la un teren de fotbal distanţă de mine, la capătul a şiruri întregi de paturi, prin ceea ce pare a fi o mare de brancardieri, infirmiere şi doctori în halate de spital. Pornesc spre ele cât de repede pot, călcând mai uşor pe partea cu rana, ceea ce îmi îngreunează mersul, dar n-am ce-i face; din câte ştiu, Vosch mă urmăreşte pas cu pas, iar acum se întreabă de ce nu mă duc înapoi în patul meu.

Trec prin uşile batante şi intru în sala preoperatorie, unde un doctor cu chipul obosit se săpuneşte până la cot, pregătindu-se de operaţie. Tresare când mă vede intrând.

— Ce cauţi aici?

— Căutam nişte mănuşi. Am rămas fără dincolo.

Chirurgul îmi face semn cu capul înspre un rând de dulapuri de pe peretele opus.

— Şchiopătezi, îmi zice. Eşti rănit?

— Mi-am întins un muşchi cărând un grăsan până la toaletă.

Doctorul îşi clăteşte stratul de săpun verde de pe antebraţe:

— Ar fi trebuit să-i dai o ploscă.

Cutii de mănuşi de latex, măşti chirurgicale, pansamente antiseptice, leucoplast. Unde naiba e?

Îi simt respiraţia în ceafa.

— Cutia e chiar în faţa ta, zice el săritor, uitându-se ciudat la mine.

— Îmi pare rău, dar nu prea am dormit astăzi.

— Mie-mi zici! râde el şi-mi dă un cot chiar în rana de la împuşcătură.

Camera începe să se învârtă cu mine. Rău de tot. Strâng din dinţi ca să nu urlu de durere. Doctorul se grăbeşte să intre în sala de operaţii, iar eu trec de la un dulăpior la altul, deschizând uşi, scotocind prin sertare, dar nu dau cu niciun chip peste ce caut. Am capul greu, nu pot să respir, iar rana mă doare ca naiba. Cât o să mai rămână Kistner inconştient? Cât o să mai treacă până când cineva se duce să se uşureze şi dă peste el?

Pe podea, lângă dulapuri, e un coş de gunoi cu eticheta *DEŞEURI PERICULOASE – FOLOSIŢI MĂNUŞI,* căruia îi smulg capacul dintr-o singură mişcare şi – bingo – printre lavete chirurgicale pline de sânge, seringi folosite şi catetere uzate, descopăr exact ce căutam.

Mă rog, pe bisturiu e un strat de sânge închegat. Bănuiesc că l-aş putea steriliza cu un tampon antiseptic sau l-aş putea spăla în chiuvetă, dar n-am timp şi, în clipa de faţă, un bisturiu murdar e cea mai mică dintre problemele mele.

„Sprijină-te de chiuvetă ca să ai cât mai multă stabilitate. Pipăie-te cu degetele pe ceafa, ca să-ţi dai seama unde e dispozitivul, apoi apasă, nu tăia, lama boantă şi murdară în piele până se despică. “

79

Pasul cinci: Nugget.

Un doctor foarte tinerel, îmbrăcat cu un halat alb şi o mască chirurgicală pe faţă, se grăbeşte să ajungă la lifturi. Şchiopătează pe partea stângă. Dacă i-ai desface halatul, ai vedea pata de un roşu întunecat de pe uniforma cea verde, de infirmier. Dacă i-ai trage gulerul în jos, ai putea să vezi şi bandajul înfăşurat în grabă în jurul gâtului. Dar dacă ai încerca să faci oricare dintre aceste lucruri, doctorul cel tinerel te-ar ucide.

Ajung la lift. În timp ce coboară cabina stau cu ochii închişi. Dacă nu cumva a lăsat o cineva maşinuţă de golf nesupravegheată chiar lângă uşa de la intrare, până în curte mai sunt vreo zece minute de mers pe jos. Apoi vine partea cea mai grea: să-l găsesc pe Nugget printre cele peste cincizeci de grupe încartiruite acolo şi să-l scot fără să trezesc pe nimeni. Deci am vreo jumătate de oră ca să-l caut şi să-l iau. Încă vreo zece minute ca să ajungem la hangarul Ţării Minunilor, unde se descarcă autobuzele. Şi-aici, planul se descompune într-o serie de variante nebuneşti, cu totul improbabile: să ne strecurăm la bordul unui autobuz gol, să le facem de hac şoferului şi celorlalţi soldaţi care-ar putea să-l însoţească odată trecuţi de poarta taberei, şi apoi când şi unde să abandonăm autobuzul şi s-o luăm pe jos ca să ne întâlnim cu Ringer?

„Şi dacă trebuie să aştepţi să vină un autobuz? Unde te mai ascunzi până atunci?

Nu ştiu.

Şi-odată ce eşti la bordul autobuzului, cât o să mai trebuiască să aştepţi? Treizeci de minute? O oră?

Nu ştiu.

Nu ştii? Păi, uite ce ştiu eu, Zombi: durează prea mult. Cineva precis o să dea alarma.”

Are dreptate. Durează prea mult. Ar fi trebuit să-l ucid pe Kistner. Fusese unul dintre paşii stabiliţi iniţial.

Pasul patru: ucide-l pe Kistner.

Dar Kistner nu e unul dintre ei. Kistner e doar un puşti. Ca şi Tank. Ca Oompa. Ca Flint. Kistner n-a cerut să lupte în războiul ăsta şi nici n-a ştiut vreodată adevărul despre el. Dacă i-aş fi spus adevărul, probabil că nu m-ar fi crezut, dar nici nu i-am dat şansa să o facă.

„Eşti moale. Ar fi trebuit să-l omori. Nu poţi să te bazezi doar pe noroc şi pe speranţe deşarte. Viitorul umanităţii le aparţine celor duri.”

Aşa că, atunci când uşile liftului se deschid către holul principal, îi fac în sinea mea o promisiune lui Nugget, promisiunea pe care nu i-am făcut-o surorii mele, al cărei lănţişor îl port în jurul gâtului.

„Cine încearcă să se bage între noi, oricine-ar fi, e mort.”

Şi chiar în clipa în care fac promisiunea asta, ceva din univers se hotărăşte să-mi răspundă, pentru că sirenele antiaeriene încep toate să urle cu o forţă mai să-ţi spargă timpanele.

Perfect! Măcar o dată, lucrurile merg aşa cum vreau eu. Nu mai trebuie să traversez tabăra. Nu mai trebuie să mă strecor în dormitoare şi să-l caut pe Nugget în carul cu fân. Nu mai alergăm la autobuze. Acum am drum drept până la complexul subteran. Pun mâna pe Nugget în haosul organizat din camera de siguranţă, ne ascundem până sună alarma ce anunţă sfârşitul raidului, şi-apoi, la autobuze.

Simplu.

Sunt la jumătatea drumului către scările ce duc în subteran când holul pustiu e scăldat brusc într-o lumină de un verde bolnăvicios, acelaşi verde fumuriu care dansa în jurul capului lui Ringer când mi-am pus viziera la ochi. Neoanele de deasupra s-au închis – procedura standard într-un exerciţiu împotriva raidurilor aeriene – ceea ce-nseamnă că lumina nu vine dinăuntru, ci de undeva din parcare.

Întorc capul şi mă uit. Ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Prin uşile de sticlă, văd o maşinuţă de golf gonind prin parcare, în direcţia aerodromului. Apoi văd şi sursa luminii verzui aşezată la intrarea acoperită a spitalului. De forma unei mingi de fotbal, doar că de două ori mai mare. Îmi aminteşte de un ochi. Mă zgâiesc la el şi mi se pare că mă fixează la rându-i cu privirea.

Puls… puls… puls…

Bliţ, bliţ, bliţ.

Scânteiescânteiescânteie.

XI
Marea nesfârşită

80

Urletul sirenei este atât de puternic, încât îmi simt părul de pe ceafa vibrând.

Merg cu spatele, cât pot de repede, prin conducta principală de aerisire, îndepărtându-mă de arsenal, când mă opresc.

„Cassie, depozitul de armament!”

Mă întorc la gura de ventilaţie, prin care mă uit vreo trei minute încheiate, cercetând camera de dedesubt în aşteptarea vreunui semn de mişcare, în timp ce sirena îmi bubuie în urechi, împiedicându-mă să mă concentrez. Mulţumesc mult, colonele Vosch.

„Bine, afurisitule ce eşti“, mormăi eu cu limba umflată, adresându-mă ursuleţului. „Intrăm.”

Trag un şut grilajului cu călcâiul gol şi *ha!* Se deschide dintr-o singură lovitură. Când m-am lăsat de karate, mama m-a întrebat de ce, şi i-am spus că nu mai era o provocare pentru mine. Ceea ce însemna că mă plictiseam, dar nici vorbă să recunosc asta în faţa mamei. Dacă te-auzea plângându-te că te plictiseşti, te trezeai c-o cârpă de praf în mână.

Sar în cameră. Mă rog, mai mult un depozit de dimensiuni medii decât o cameră. Înăuntru, toate lucrurile de care un invadator extraterestru ar avea nevoie pentru a administra un lagăr de exterminare al oamenilor. Pe un perete sunt Ochii, câteva sute, aranjaţi frumos în găoacele lor special concepute. Pe peretele opus, rânduri întregi de puşti, lansatoare de grenade şi alte arme, cu care n-am nici cea mai mică idee ce s-ar putea face. În alt colţ, arme de dimensiuni mai mici, arme semiautomate, grenade şi cuţite militare de 30 de centimetri lungime. Există şi o garderobă, în care găseşti uniforme pentru toate armele şi toate gradele cu putinţă, cu tot echipamentul necesar, centuri,

bocanci şi varianta militară a umilei borsete.
Iar eu mă simt ca un copil într-un magazin de dulciuri.
Prima dată îmi dau jos salopeta albă. Iau de pe umeraş cea mai mică uniformă pe care o găsesc şi-o îmbrac. Îmi trag bocancii.
E timpul să ne echipăm. Un Luger cu un încărcător plin. Vreo două grenade. Un M16? De ce nu? Dacă tot joci rolul ăsta, măcar să ai costumul pe măsură. Mai bag vreo două încărcătoare suplimentare în borsetă. Ah, uite! Centura mea are chiar şi un toc special pentru cuţitoiul ăla fioros de treizeci de centimetri! Bună, fiorosule! Ce bine-mi stai tu aici!
Lângă unul dintre rasteluri e o cutie de lemn. Arunc o privire înăuntru şi văd o stivă de tuburi metalice gri. Ce să fie astea? Un soi de grenade? Iau una dintre ele în mână. E goală pe dinăuntru şi are şanţuri la unul dintre capete. Acum m-am prins ce sunt.
Sunt amortizoare.
Şi se potrivesc perfect la ţeava noii mele mitraliere M16.
Îmi îndes părul sub o beretă prea mare pentru capul meu şi-mi doresc să fi avut o oglindă la îndemână. Sper să trec drept unul dintre copiii-recruţi ai lui Vosch, dar probabil că aduc mai mult cu surioara soldatului Joe care se joacă de-a armata.
Acum să văd ce fac cu Urs. Găsesc o chestie care-aduce cu un rucsac de piele, îl bag înăuntru şi-mi arunc breteaua pe umăr. De-acum, urletul sirenei nu mă mai deranjează. Sunt plină de adrenalină. Nu doar că am mai egalizat puţin şansele, dar ştiu că e şi Evan aici. Iar Evan n-o să se lase până ce nu mă ştie în siguranţă sau nu-i omoară pe ceilalţi Amuţitori.
Mă întorc la gura de aerisire, stând în cumpănă dacă să încerc să mă strecor aşa, îngreunată cum sunt cu cele zece kilograme suplimentare de echipament, sau să-mi încerc norocul pe culoare. Dar la ce mai e bună o deghizare dacă nu te vede nimeni? Fac stânga-mprejur şi mă îndrept spre uşă, chiar când sirena se-opreşte brusc şi se lasă tăcerea.

Ăsta nu mi se pare un semn bun.

În aceeaşi ordine de idei, a te afla într-un depozit de armament plin de bombe verzi – una singură dintre ele fiind în stare să pulverizeze totul pe-o rază de un kilometru pătrat – în timp ce câteva zeci dintre prietenele ei cele mai apropiate sunt gata să fie detonate deasupra ta, nu-i cea mai strălucită variantă.

Mă lansez înspre uşă, dar n-ajung până acolo înainte ca primul Ochi să fie detonat. Camera se zdruncină din temelii. Mai am doar câţiva metri, când următorul Ochi clipeşte pentru ultima oară, iar ăsta trebuie să fie mai aproape, pentru că din tavan începe să curgă moloz, iar conducta de ventilaţie din celălalt capăt al camerei se desprinde din suport şi se prăbuşeşte pe podea.

„Hmm, Voschy, asta a fost cam aproape, nu crezi?”

Trec pragul fără să-mi mai iau nicio măsură de precauţie, să văd cine mai e prin preajmă. Cu cât mai mare distanţa dintre mine şi restul Ochilor, cu-atât mai bine. Alerg pe sub luminile roşii care-şi continuă dansul drăcesc, cotind pe culoare la întâmplare, încercând să nu mă gândesc la nimic din ce-o să se întâmple, bazându-mă doar pe instinct şi pe noroc.

Încă o explozie. Zidurile se cutremură. Din tavan cad nori întregi de moloz. Deasupra, se-aude cum clădirile sunt pulverizate din temelii. Aici, dedesubt, ajung până la mine ţipetele înspăimântate ale unor copii.

Le urmez.

Uneori, cotesc greşit şi ţipetele slăbesc în intensitate. Mă întorc pe unde-am venit şi încerc alt culoar. Locul ăsta e ca un labirint în care eu sunt cobaiul.

Bubuiturile de deasupra au încetat, cel puţin pentru moment, aşa că încetinesc ritmul, strângând mai tare mitraliera în mâini, încercând câte un culoar şi întorcându-mă atunci când plânsetele scad în intensitate.

Ecoul vocii maiorului Bob care vorbeşte undeva la o portavoce este reverberat de pereţii buncărului şi pare să vină de peste tot şi de niciunde.

„Buun, acum vreau să staţi cu toţii jos, lângă şeful vostru de echipă! Toată lumea linişte şi atenţie la mine! Rămâneţi cu şeful vostru de grupă!”

Cotesc şi văd o echipă de soldaţi îndreptându-se direct spre mine. Majoritatea adolescenţi. Mă lipesc de un perete, iar ei trec pe lângă mine în goană fără să-mi arunce nicio privire. Şi de ce m-ar băga în seamă? Nu sunt decât un soldat gata să se lupte pe viaţă şi pe moarte cu hoarda extraterestră.

Se fac nevăzuţi după un colţ şi mă pun din nou în mişcare. Îi aud pe copii sporovăind şi scâncind, în ciuda admonestărilor maiorului Bob chiar după colţul următor.

„Aproape-am ajuns, Sam. Acum, rămâne să fii şi tu acolo!”

— Stai!

Se-aude un strigăt în spatele meu. Şi nu-i o voce de copil. Mă opresc. Umerii mi se încordează. Rămân nemişcată.

— Unde-i postul tău, soldat? Soldat, cu tine vorbesc!

— Mi s-a ordonat să păzesc copiii, domnule! răspund cu cea mai groasă voce de care sunt în stare.

— Întoarce-te şi priveşte-mă când vorbeşti cu mine, soldat!

Oftez şi mă întorc. Are vreo douăzeci şi ceva de ani şi n-arată rău. Genul „băiat american get-beget”. Nu ştiu ce grad are, dar am impresia că e ofiţer.

„Cel mai sigur e să-i consideri pe toţi cei care au peste optsprezece ani potenţial suspecţi. Ar putea să fie şi nişte adulţi umani în poziţii de autoritate dar, cunoscându-l pe Vosch, mă cam îndoiesc. Prin urmare, dacă dai peste vreun adult, mai ales dacă e ofiţer, probabil că nu e om.“

— Ce număr ai? latră el.

Ce număr am? Spun prima chestie care-mi vine în minte:

— T-şaizeci şi doi, domnule!

Se uită mirat la mine:

— T-şaizeci şi doi? Eşti sigură?

— Da, domnule, da!

„Da, domnule, da? Of, Cassie.”

— De ce nu eşti cu grupa ta?

Nu mai aşteaptă să-i răspund, ceea ce e bine, pentru că oricum nu-mi vine nimic în minte. Face un pas în faţă, mă cercetează de sus până jos şi e clar că nu sunt îmbrăcată regulamentar. Ofiţerului Extraterestru nu-i place deloc ce vede.

— Unde ţi-e plăcuţa de identificare, soldat? Şi de ce ai un amortizor montat la mitralieră? Şi asta ce-i? zice, trăgând de geanta de piele în care e Urs.

Când mă feresc, geanta se deschide şi sunt prinsă asupra faptului.

— E un ursuleţ de pluş, domnule.

— Un ce?

Se zgâieşte de sus în jos la mine şi ceva se schimbă în căutătura lui exact în clipa în care lumina becului din apropiere cade pe faţa mea şi-şi dă seama cu cine are de-a face. Mâna dreaptă îi zboară imediat înspre arma din dotare, dar asta-i o mişcare cât se poate de idioată când tot ce trebuia să facă era să-şi coboare pumnul asupra căpăţânii mele de care atârnă blestematul de ursuleţ de pluş. Amortizorul meu descrie un arc de cerc, oprindu-se la un centimetru de frumosul lui chip băieţesc, şi apăs pe trăgaci.

„Acum chiar ai făcut-o lată, Cassie. Ţi-ai spulberat singura şansă! Şi erai atât de aproape!”

Nu pot să las un ofiţer extraterestru acolo unde-a căzut.

În iureşul luptei s-ar putea să nu se vadă tot sângele ăsta, care e oricum aproape invizibil în lumina roşie şi rotitoare, dar nu şi corpul. Ce să fac cu cadavrul?

Sunt aproape, atât de aproape şi n-o să las un cadavru să mă ţină departe de Sammy. Îl apuc de glezne şi-l târăsc de-a lungul culoarului, într-un alt culoar, după care cotesc şi-l las jos. E mai greu decât pare. Stau o clipă să-mi întind muşchii încordaţi ai spatelui şi-apoi o iau repede înapoi. Acum, dacă mă mai opreşte cineva pe drum, plănuiesc să spun tot ceea ce trebuie ca să nu mai fiu nevoită să ucid. Dacă nu cumva n-am de ales. Şi atunci voi ucide din nou.

Evan avea dreptate: de fiecare dată e puţin mai uşor.

Camera e ticsită de copii. Sute de copii. Îmbrăcaţi în salopete albe identice. Adunaţi în grupuri mari, împrăştiate pe o suprafaţă cât o sală de sport. S-au mai liniştit. Poate că ar trebui să-l strig pe Sam pe nume, sau să împrumut portavocea maiorului Bob. Îmi croiesc drum prin cameră, ridicând picioarele cât pot de sus, ca să nu calc pe vreun degeţel.

Sunt atât de multe chipuri încât încep să se estompeze, devenind unul şi-acelaşi. Camera se lărgeşte, trecând dincolo de pereţi, înspre infinit, plină cu feţişoare care privesc cu mirare în sus şi nemernicii ăştia, nemernicii ăştia ce-au făcut? Când eram în cort am plâns o grămadă, nu doar de mila mea, ci şi pentru viaţa stupidă de dinainte, care-mi fusese luată cu forţa. Acum îmi cer întruna iertare de la oceanul nesfârşit de chipuri întoarse către mine.

Încă mai bâjbâi ca un zombi prin camera când aud o voce firavă strigându-mă pe nume. Venind dinspre un grup pe lângă care tocmai trecusem. Şi e ciudat că el e cel care m-a recunoscut şi nu eu. Împietresc. Nu mă întorc. Închid ochii, dar tot nu reuşesc să mă întorc în direcţia vocii.

— Cassie?

Las capul în piept şi simt cum în gât mi se pune un nod cât Texasul. Apoi mă întorc şi-l văd holbându-se la mine cu ceva ce-aduce a teamă, de parcă asta ar fi ultima picătură – să vadă o fată care seamănă leit cu sora lui, bâjbâind printre copii, îmbrăcată într-o uniformă militară. De parc-ar fi atins limita ultimă a cruzimii Celorlalţi.

Îngenunchez în faţa fratelui meu, care nu mi se-aruncă imediat în braţe, ci îmi fixează chipul brăzdat de lacrimi cu privirea şi îmi atinge obrazul umed cu degetele. Apoi şi le trece pe fruntea mea, pe nas, pe bărbie, peste pleoape.

— Cassie?

Acum e bine? Oare poate să-şi creadă ochilor? Dacă lumea îşi calcă un milion plus una promisiuni, o poţi crede pe cea cu numărul un milion doi?

— Hei, Sams.

Îşi lasă capul uşor pe-o parte. Probabil că am o voce ciudată din cauza limbii umflate. Mă chinui să desfac încheietoarea sacului de piele.

— Am, hmm, mi-am zis că o să vrei asta înapoi, spun, scoţând ursuleţul ponosit de pluş şi întinzându-i-l.

Se-ncruntă, scutură cu putere din cap, dar nu face niciun gest să-l ia şi mă simt de parcă mi-ar fi dat un pumn în burtă.

Apoi, frăţiorul meu îmi smulge blestematul de ursuleţ din mâini şi-şi înfige capul în pieptul meu cu toată puterea şi, dincolo de mirosul de transpiraţie şi de săpun medicinal, îl simt, simt mirosul lui, al lui Sammy, fratele meu.

XII
Din cauza lui Kistner

81

Ochiul verde m-a privit şi eu l-am privit înapoi, şi nu-mi mai amintesc ce m-a smuls de pe buza prăpastiei dintre ochiul care clipea şi ceea ce-a urmat.

Prima mea amintire clară? Faptul că alergam.

Prin hol. Pe scări. Către subsol, pe primul palier şi-apoi pe-al doilea. Când am ajuns pe-al treilea palier, suflul exploziei m-a izbit în spate ca o macara pentru demolări, proiectându-mă pe scări, direct în uşa adăpostului antiaerian.

Deasupra mea, clădirea spitalului mugeşte în agonie. Exact aşa sună: ca o fiinţă vie care urlă în timp ce e sfâşiată în bucăţi. Pârâitul asurzitor al cimentului şi al pietrei sfărâmate. Scârţâitul cuielor care se frâng şi vâjâitul a două sute de ferestre făcându-se ţăndări. Podeaua se cutremură şi se crapă sub mine. Mă arunc cu capul înainte în holul de beton armat, în timp ce clădirea de deasupra se dezintegrează.

Luminile mai clipesc o dată, apoi coridorul rămâne în beznă totală. N-am fost niciodată în partea asta a complexului subteran, dar n-am nevoie de săgeţile fosforescente ca să ştiu care e drumul spre camera de siguranţă. Tot ce trebuie să fac e să urmez ţipetele îngrozite ale copiilor.

Dar, mai întâi, mi-ar fi de mare ajutor dac-aş putea sta în picioare.

Căzătura mi-a sfâşiat cusăturile şi sângerez puternic, din ambele răni: cea prin care a intrat glonţul lui Ringer şi cea prin care a ieşit. Încerc să mă ridic. Strâng din dinţi şi dau tot ce pot, dar picioarele pur şi simplu nu vor să mă susţină. Mă ridic pe jumătate şi-apoi cad grămadă, cu capul vâjâind şi respiraţia tăiată.

O a doua explozie mă trimite din nou la podea. Reuşesc

să mă mai târăsc câţiva centimetri până ce o a treia explozie mă doboară iar. La naiba, ce faci acolo sus, Vosch?

„Dacă e prea târziu, o să fim obligaţi să recurgem la opţiunea finală.”

Mda, cred c-am desluşit misterul ăsta. Vosch îşi aruncă în aer propria bază. Distruge satul ca să-l salveze. Dar să-l salveze de ce? Doar dacă nu cumva nu e Vosch. Poate că eu şi Ringer suntem complet nebuni. Poate că-mi risc viaţa mea şi pe-a lui Nugget degeaba. Tabăra de Refugiu este exact ceea ce Vosch spune că este, iar asta înseamnă că Ringer a intrat fluierând într-o tabără de infestaţi. Ringer e moartă. Ea şi Dumbo şi Poundcake şi micuţa Teacup. Doamne, oare am făcut-o din nou lată? Am luat-o la fugă când ar fi trebuit să rămân pe loc? Le-am întors spatele când ar fi trebuit să lupt?

Următoarea explozie e cea mai rea dintre toate, căci loveşte chiar deasupra. Îmi acopăr capul cu ambele mâini în timp ce bucăţi de beton cât pumnul meu de mari se desprind din tavan. Suflul exploziilor, anestezicele din sistem, sângele pierdut, întunericul… toate conspiră în a mă ţine la pământ. Aud pe cineva ţipând în depărtare – şi-mi dau seama că sunt chiar eu.

„Trebuie să te ridici. Trebuie să te ridici. Trebuie să-ţi ţii promisiunea pe care i-ai făcut-o lui Sissy…”

Nu. Nu lui Sissy. Sissy e moartă. Ai lăsat-o în urmă, sac puturos de vomă regurgitată ce eşti!

La naiba, ce doare! Durerea rănilor care sângerează şi cea a vechii răni care nu vrea, cu niciun chip, să se vindece. Sissy e alături de mine în întuneric.

O văd cum întinde mâna spre mine.

„Sunt aici, Sissy. Ia-mă de mână.”

Mă întind spre ea, în întuneric.

82

Dar Sissy se retrage. Şi sunt iarăşi singur.

Când vine clipa aia în care nu mai poţi fugi de trecut, în care te întorci şi înfrunţi lucrul pe care credeai că nu-l poţi înfrunta – clipa în care întreaga ta viaţă oscilează între a renunţa şi a te ridica – atunci când vine clipa aia, şi vine sigur, dacă nu te poţi nici ridica şi nici nu poţi renunţa, faci următorul lucru: te târăşti.

Înaintez pe burtă şi ajung la intersecţia cu principalul culoar care străbate complexul de la un capăt la celălalt. Trebuie să mă odihnesc. Două minute, nu mai mult. Luminile de avarie se aprind pâlpâind. Acum ştiu unde sunt. La stânga e turnul de aerisire, iar la dreapta, centrul de comandă şi camera de refugiu.

Tic-tac. Pauza de două minute pe care mi-am luat-o a trecut. Mă ridic sprijinindu-mă de perete şi aproape că leşin de durere. Chiar dacă reuşesc să pun mâna pe Nugget fără probleme, cum naiba îl scot afară în halul în care sunt?

Plus că mă îndoiesc că a mai rămas vreun autobuz pe aici. Sau vreo Tabără de Refugiu, dacă tot am adus vorba de asta. Dacă îl găsesc – *dacă* îl găsesc – unde naiba ne ducem?

Înaintez cu greu, sprijinindu-mă cu mâna de perete ca să nu cad. În faţă, aud pe cineva ţipând la copiii din camera de refugiu să stea jos, pentru că totul va fi bine şi sunt în deplină siguranţă.

Tic-tac. Chiar înainte de ultima cotitură, arunc o privire în stânga şi zăresc ceva înghesuit lângă perete, într-un colţ: un corp.

Mai bine zis, cadavrul unui om.

Cald încă. Îmbrăcat într-o uniformă de locotenent. Cu jumătate din chip spulberat de un glonţ de mare calibru, tras de la foarte mică distanţă.

Nu e un recrut. E unul dintre ei. Să-şi fi dat şi altcineva seama care-i adevărul? Poate.

Sau poate că mortul a fost împuşcat de un recrut zelos şi panicat, care l-a confundat cu un infestat.

„Nu-ţi mai face iluzii, Parish.”

Scot arma din tocul mortului şi mi-o bag în buzunar. Apoi îmi trag masca chirurgicală peste faţă.

„Dr. Zombi, sunteţi chemat de urgenţă în camera de siguranţă!”

Şi iat-o, drept în faţa mea. Încă vreo câţiva metri şi-am ajuns.

„Am ajuns, Nugget. Sunt aici. Rămâne să fii şi tu.“

Şi e de parcă m-ar fi auzit, pentru că vine înspre mine, ţinând în mână – dacă vă vine să credeţi – un ursuleţ de pluş.

Doar că nu e singur. Mai e cineva cu el. Un recrut cam de vârsta lui Dumbo, într-o uniformă lălâie, cu bereta trasă până deasupra ochilor şi un M16 în mână, cu un soi de ţeavă metalică înfiptă în vârf.

N-am timp de gândire. Pentru că a mă strecura cu binişorul prin asta mi-ar lua mult prea mult timp şi ar ţine mult prea mult de noroc. Şi deja nu mai e vorba de noroc, d de cât de dur poţi să fii.

Pentru că ăsta e cel din urmă război şi numai cei duri o să-i supravieţuiască.

Pentru că am sărit un pas din planul pe care-l făcusem. Din cauza lui Kistner.

Bag mâna în buzunarul halatului. Mă apropii. Nu, nu încă. Durerea din coaste mă face să mă împleticesc, aşa că trebuie să-l termin dintr-o singură lovitură.

Da, e un puşti.

Da, n-are absolut nicio vină.

Şi da, o să-l termin.

XIII
Gaura neagră

83

Aş vrea să pot sta să-i adulmec mirosul dulce al lui Sammy la nesfârşit, dar nu pot. Locul mişună de soldaţi înarmaţi, unii dintre ei Amuţitori – sau oricum, nu adolescenţi, aşa că trebuie să presupun că sunt Amuţitori. Îl trag pe Sammy lângă un perete, punând un grup de copii între noi şi cel mai apropiat paznic. Mă aplec cât pot de mult şi-i şoptesc:

— Eşti bine?

— Ştiam c-o să vii după mine, Cassie, răspunde el, dând din cap.

— Ţi-am promis, nu?

În jurul gâtului, poartă un lănţişor cu un medalion în formă de inimioară. Ce naiba? Întind mână să-l ating, şi se fereşte niţel.

— De ce eşti îmbrăcată aşa? mă întreabă.

— O să-ţi explic mai târziu.

— Acum eşti şi tu soldat, nu? În ce grupă eşti?

Grupă?

— În nicio grupă, zic. În grupa mea sunt doar eu.

Se încruntă:

— Nu poţi să ai grupa ta, Cassie.

Acum nu-i momentul să purtăm discuţia asta ridicolă despre grupe şi alte tâmpenii. Arunc o privire în jur.

— Sam, trebuie să ieşim de-aici.

— Ştiu. Maiorul Bob zice că plecăm cu un avion mare, mă informează arătând cu capul în direcţia maiorului Bob şi schiţând gestul de a-i face cu mâna. Îl opresc.

— Un avion mare? Când?

Ridică din umeri:

— În curând.

L-a ridicat pe Urs de jos şi-acum îl cercetează pe toate părţile.

— Are o ureche ruptă, îmi arată el acuzator, de parcă nu mi-aş fi făcut datoria cum trebuie.

— În seara asta? îl întreb. Sam, e important. Luaţi avionul în seara asta?

— Aşa a zis maiorul Bob. A zis că vaculează tot personalul neesenţial.

— Îl vaculează? A, da. Deci, evacuează toţi copiii.

Mintea mea a luat-o deja la goană, încercând să evalueze toate posibilităţile. Asta să fie calea de scăpare? Să ne urcăm pur şi simplu la bord şi să ne încercăm norocul atunci când aterizăm – oriunde va fi asta? Doamne, de ce-am aruncat salopeta aia albă? Dar, chiar dacă aş fi păstrat-o şi ne-am fi strecurat în avion, nu ăsta era planul.

„Undeva prin bază – probabil în apropierea centrului de comandă sau a apartamentului lui Vosch – se află nişte capsule de salvare. Practic, sunt nişte rachete de o singură persoană, programate să aterizeze în siguranţă undeva departe de bază. Nu mă întreba unde, că nu ştiu. Dar capsulele astea sunt cea mai bună şansă a ta – nu sunt construite de oameni, dar o să-ţi explic cum să le foloseşti. Dacă reuşeşti să dai de vreuna şi dacă încăpeţi amândoi în ea şi dacă supravieţuiţi până atunci.”

O mulţime de *dacă.* Poate c-ar trebui să iau la bătaie vreo puştoaică de dimensiunile mele şi să-i fur costumul.

— De când eşti aici, Cassie? mă întreabă Sam.

Cred că suspectează că l-am evitat, poate pentru că l-am lăsat pe Urs să rămână fără ureche.

— De mai multă vreme decât aş fi vrut, bombăn eu şi asta mă face să mă decid. Nu mai stăm aici nici măcar un minut mai mult decât trebuie şi nu luăm niciun zbor dus către cine ştie ce Tabără de Refugiu II. Nu schimb un lagăr de exterminare pe altul.

Se joacă cu urechea ruptă a lui Urs. Nu-i nici prima nici singura lui rană. Aproape c-am pierdut şirul dăţilor în care mama a trebuit să-l cârpească. Are mai multe petice decât Frankenstein. Mă aplec ca să-i atrag atenţia lui Sammy şi-n clipa aia ridică privirea şi mă-ntreabă:

— Tati unde-i?

Gura mi se mişcă dar nu scoate niciun sunet. Nici nu mă gândisem ce să-i spun – sau cum să i-o spun.

— Tata? A, păi…

„Nu, Cassie. Nu te complica.” Nu vreau să facă o criză chiar în timp ce ne pregătim de evadare. Aşa că mă hotărăsc să-l las pe tata să mai trăiască niţel.

— Ne aşteaptă la tabăra Gropii de Cenuşă.

Buza de jos începe să-i tremure.

— Tati nu-i aici?

— Tati e ocupat, i-o tai eu, sperând să-l fac să tacă, şi mă simt ca naiba pentru asta. De-asta m-a trimis pe mine. Ca să te iau. Şi asta şi fac acum. Te duc la el, zic şi-l ridic de subsuori.

— Păi şi cum facem cu avionul?

— Nu mai ai loc în ăsta, răspund repede şi am parte de o privire mirată: „Nu mai e loc?”

— Hai să mergem!

Îl iau de mână şi-o luăm spre tunel, eu încercând să ţin capul cât mai sus şi să stau cât mai dreaptă, pentru că dacă ne-am strecura pe vârfuri ca Shaggy şi Scooby, precis am atrage atenţia asupra noastră. Chiar mă răstesc la nişte copii spunându-le să se dea din calea mea. Dacă încearcă cineva să ne oprească n-o să-l împuşc. O să-i explic că puştiului îi e rău şi-l duc la un doctor înainte să vomite pe el şi pe restul copiilor din sală. Dacă nu mă crede, atunci îl împuşc.

Şi suntem în tunel şi, incredibil, un doctor, cu faţa ascunsă în spatele unei măşti chirurgicale, vine drept spre noi. La vederea noastră, ochii i se măresc şi dusă e povestea mea, ceea ce-nseamnă că dacă ne opreşte va trebui să îl împuşc. În timp ce ne-apropiem, îl văd băgându-şi nepăsător mâna în buzunarul halatului alb şi-o alarmă mi se declanşează în cap, aceeaşi pe care-am auzit-o în magazinul de cartier, în spatele frigiderelor de bere, chiar înainte să descarc un încărcător întreg în trupul unui soldat care ţinea în mână un crucifix.

N-am decât o jumătate de jumătate de secundă să iau decizia asta.

Asta-i prima regulă a celui din urmă război: să n-ai încredere în nimeni.

Amortizorul meu e deja îndreptat înspre pieptul lui când e pe cale să scoată mâna din buzunar.

Mâna în care ţine un pistol.

În mâna mea, însă, se află o mitralieră M16.

Cât durează o jumătate de jumătate de secundă?

Suficient pentru ca un băieţel care habar n-are de prima regulă să sară între pistol şi carabină.

— Sammy! strig eu, îndreptând mitraliera în sus exact înainte ca glonţul să iasă de pe ţeavă şi să-mi văd frăţiorul sărindu-i doctorului pe picioare şi smulgându-i masca cu degeţelele.

N-aş vrea să ştiu care a fost expresia de pe faţa mea când masca s-a dat la o parte şi-am văzut chipul din spatele ei. Mai slab decât mi-l aminteam. Mai palid. Cu ochii cufundaţi adânc în orbite şi sticloşi, de parc-ar fi bolnav sau rănit, dar o recunosc, cunosc chipul ascuns în spatele măştii. Doar că nu pot să accept informaţia.

Chiar aici, în locul ăsta. La o mie de ani şi un milion de kilometri distanţă de holurile liceului George Barnard.

Aici, în pântecele fiarei aflate la capătul pământului, stând chiar în fata mea.

Benjamin Thomas Parish.

Iar Cassiopeia Marie Sullivan are acum o autentică experienţă extracorporală, văzându-se pe sine privindu-l. Ultima dată când l-a văzut, se afla în sala de sport a şcolii, după stingerea luminilor, iar atunci nu i-a văzut decât ceafa. De-atunci, însă, nu l-a mai văzut decât cu ochii minţii, a cărei parte raţională a fost cât se poate de convinsă că Ben Parish era la fel de mort ca şi restul omenirii.

— Zombi! strigă Sammy. Ştiam că tu eşti!

„Zombi?”

— Unde îl duci? mă întreabă Ben, c-o voce groasă. Nu-mi

amintesc să fi fost aşa de groasă. Poate că şi-o îngroaşă intenţionat, ca să pară mai în vârstă?

— Zombi, ea e Cassie, îl informează Sam, mustrător. Ştii tu… Cassie.

— Cassie? se miră el, de parcă n-ar mai fi auzit numele ăsta niciodată.

— Zombi? zic, pentru că de numele ăsta chiar n-am mai auzit.

Îmi dau jos bereta, zicându-mi că poate-aşa o să mă recunoască, dar imediat regret gestul, căci ştiu cum trebuie să-mi arate părul.

— Suntem colegi de liceu, îi amintesc eu, trecându-mi în grabă degetele prin şuviţele ciumpăvite. Stau în faţa ta la ora de chimie.

Ben scutură din cap de parcă s-ar lupta să-l cureţe de nişte pânze de păianjen.

Sammy exclamă triumfător:

— Ţi-am zis eu c-o să vină.

— Linişte, Sam, îl cert.

— Sam? întreabă Ben.

— Acum mă cheamă Nugget, Cassie, mă informează Sam.

— Păi, sigur, sigur, zic întorcându-mă spre Ben. Îl cunoşti pe fratele meu.

Ben dă prudent din cap şi tot nu mă prind ce-i cu atitudinea asta a lui. Nu că m-aş aştepta să-mi sară în braţe, şi nici măcar să-şi amintească de mine de la orele de chimie, dar vocea îi e încordată şi nu şi-a băgat pistolul la loc.

— De ce eşti îmbrăcat în doctor? întreabă Sammy.

Ben e îmbrăcat ca un doctor. Eu ca un soldat. Doi copii care se joacă de-a costumatul. Un fals doctor şi un fals soldat hotărându-se dacă să-şi spulbere creierii unul altuia.

Aceste prime momente ale întâlnirii dintre mine şi Ben Parish au fost foarte ciudate.

— Am venit să te iau de-aici, îi zice Ben lui Sam, uitându-se la mine.

Sam îmi aruncă iute o privire. Nu de-asta am venit şi eu? Acum chiar că e confuz.

— Nu-mi duci tu fratele nicăieri, mă reped eu.

— Totul e o minciună, sare şi Ben. Vosch e unul dintre ei. Ne folosesc ca să ucidem supravieţuitorii, ca să ne ucidem între noi…

— Ştiu, i-o tai eu. Dar cum de ştii *tu* asta şi ce-are de-a face cu venitul după Sam?

Ben pare să fi rămas fără cuvinte după răspunsul pe care i l-am dat la ştirea lui bombă. Şi-atunci îmi dau seama. El crede că am fost îndoctrinată ca restul celor din tabără. E atât de ridicol încât chiar izbucnesc în râs. Şi în timp ce râd ca o proastă, îmi dau seama şi de altceva: de faptul că nici el n-a fost spălat pe creier.

Ceea ce înseamnă că pot avea încredere în el.

Doar dacă nu cumva mă joacă pe degete, făcându-mă să las garda – şi arma – jos, ca să mă poată elimina şi să-l ia pe Sam. Ceea ce-nseamnă că nu pot să am încredere în el.

Şi nici nu pot să-i citesc gândurile, dar probabil că parcurge aceeaşi linie de gândire ca şi mine până am izbucnit în râs. De ce râde nebuna asta de fată cu părul ca un coif? Pentru că a zis ceva evident sau pentru că eu cred că-mi toarnă numai baliverne?

— Ştiu, intervine împăciuitor Sammy. Putem să mergem împreună!

— Ştii vreo cale de ieşire de-aici? îl întreb pe Ben.

Sammy e mai credul decât mine, dar ideea nu e rea deloc. Partea cu găsitul capsulelor de salvare – în măsura în care chiar există – a fost întotdeauna cea mai slabă a planului meu.

Dă din cap.

— Tu ştii?

— Ştiu una – doar că nu ştiu cum se ajunge acolo.

— Nu ştii cum se ajunge la calea de ieşire? Buun. Rânjeşte. Arată ca naiba, dar zâmbetul lui nu s-a schimbat deloc. Luminează tunelul ca un bec de o mie de waţi.

— Eu ştiu şi calea şi cum se ajunge la ea.

Îşi pune pistolul la loc în buzunar şi ridică palma goală.

— Hai să mergem împreună.

Întrebarea care mă frământă e: aş mai fi luat mâna aia dacă ar fi fost a oricui altcuiva în afară de Ben Parish?

84

Sammy observă sângele înaintea mea.

— Nu-i nimic, geme Ben.

Dar după expresia de pe chipul lui nu mi se pare deloc aşa. Mi se pare mult mai mult decât nimic.

— E o poveste lungă, Nugget, zice Ben. Ţi-o spun mai încolo.

— Unde mergem? vreau eu să ştiu.

Nu că am ajunge acolo – oriunde-ar fi – prea repede. Ben şontâcăie de-a lungul labirintului de coridoare ca un adevărat zombi. Chipul pe care-l ştiam e în continuare acolo, dar e cumva estompat… sau poate nu estompat, dar împietrit într-o versiune mai subţire, mai ascuţită, mai dură a lui. De parcă cineva ar fi îndepărtat bucăţile care nu erau absolut necesare pentru păstrarea esenţei lui Ben.

— În general? Ieşim naibii de-aici. Imediat după tunelul care urmează pe partea dreaptă. Duce la un puţ de aerisire prin care…

— Stai! strig eu, apucându-l de braţ.

În şocul reîntâlnirii noastre uitasem cu totul.

— Dispozitivul de urmărire al lui Sammy!

Se holbează la mine o secundă, apoi râde trist:

— Am uitat cu totul.

— Ce-ai uitat? întreabă Sammy.

Mă las într-un genunchi şi-i iau mâinile într-ale mele. Suntem deja la câteva coridoare distanţă de camera de siguranţă, dar vocea amplificată a maiorului Bob continuă să reverbereze în buncăr.

— Sams, trebuie să facem ceva. Ceva foarte important. Oamenii de-aici nu sunt ce-au zis ei că sunt.

— Atunci, cine sunt? şopteşte el.

— Sunt oameni răi, Sam. Nişte oameni foarte răi.

— Infestaţi, zice Ben. Dr. Pam, soldaţii, comandantul…

chiar şi comandantul. Toţi sunt infestaţi. Ne-au păcălit, Nugget.

Sammy face nişte ochii cât cepele:

— Şi comandantul?

— Şi el, răspunde Ben. Aşa că trebuie să ieşim de-aici şi să ne întâlnim cu Ringer.

Îmi surprinde privirea întrebătoare.

— Nu aşa o cheamă de fapt.

— Serios? scutur eu din cap. Zombi, Nugget, Ringer. Probabil că-i o chestie militară.

Mă reîntorc spre Sam:

— Ne-au minţit în legătură cu o grămadă de lucruri, Sam. În legătură cu totul, aproape.

Îi dau drumul la mâini şi-mi trec degetele pe ceafa lui, găsind mica umflătură de sub piele.

— Asta-i una dintre minciunile lor, chestia asta pe care au pus-o în tine. O folosesc ca să-ţi urmărească toate mişcările – şi o pot folosi şi ca să-ţi facă rău.

Ben se lasă şi el pe vine alături de mine.

— Aşa că trebuie s-o scoatem, Nugget.

Sam dă din cap, cu buza de jos tremurând şi ochii plini de lacrimi:

— Bi-iii-ne…

— Dar tu trebuie să fii foarte cuminte şi foarte tăcut, îl avertizez eu. N-ai voie să plângi şi nici să te mişti. Crezi că poţi face asta?

Dă din nou din cap şi o lacrimă i se prelinge pe obraz şi-mi cade pe braţ. Mă ridic şi mă retrag câţiva paşi mai departe cu Ben, într-o scurtă consfătuire preoperatorie.

— O să trebuiască să folosim ăsta, zic eu, arătându-i cuţitul militar cu lama de treizeci de centimetri, având grijă să nu-l las pe Sammy să-l vadă.

Ben face ochii mari.

— Dacă zici tu! Doar că eu aveam de gând să folosesc ăsta, zice, scoţând un bisturiu din buzunarul halatului.

— Cred că al tău e mai bun, admit eu.

— Vrei s-o faci tu?

— Aşa ar trebui. În fond, e fratele meu.
Dar gândul de-a tăia gâtul lui Sammy îmi face rău.
— Pot s-o fac eu, se oferă Ben. Tu îl ţii şi eu tai.
— Deci nu-i doar o deghizare? glumesc eu. Chiar ţi-ai luat diploma în medicină de la Universitatea E.T.?
Zâmbeşte sinistru.
— Tu încearcă doar să-l ţii cât mai nemişcat cu putinţă, ca să nu tai ceva important.
Ne întoarcem lângă Sam, care acum stă în şezut, sprijinit de perete, strângându-l pe Urs la piept şi-şi plimbă temător privirea de la unul la altul. Îi şoptesc lui Ben:
— Parish, dacă-i faci vreun rău, îţi înfig cuţitul ăsta în inima!
Mă priveşte surprins:
— Nu i-aş face niciodată rău.
Îl ridic uşor pe Sam în poală, îl întorc pe burtă şi îl pun să stea pe picioarele mele, cu bărbia sprijinită de genunchiul meu. Ben îngenunchează lângă noi. Mă uit la mâna în care ţine bisturiul şi văd că îi tremură.
— Sunt în regulă, şopteşte el. Nu-ţi face griji. Nu-l lăsa să se mişte.
— Cassie…! murmură Sammy.
— Şşşşşşşş. Şşşş. Nu te mişca. O să se grăbească, zic eu. Grăbeşte-te, îi zic lui Ben.
Îi ţin capul lui Sammy cu ambele mâini. Pe măsură ce apropie bisturiul, mâna lui Ben devine din ce în ce mai stabilă.
— Hei, Nugget, zice el. E în regulă dacă îmi iau medalionul înapoi mai întâi?
Sammy încuviinţează şi Ben desface încuietoarea. Metalul scoate un clinchet când i-l trage de la gât.
— E-al tău? îl întreb mirată pe Ben.
— Al surorii mele, zice lăsându-l să-i cadă în buzunar şi, din felul în care a spus-o, ştiu că e moartă.
Întorc capul. Cu o jumătate de oră în urmă am împuşcat pe cineva drept în faţă şi-acum nu pot să mă uit la cea mai mică tăietură din lume. Când lama îi intră în piele, Sammy

tresare. Mă muşcă de picior ca să nu ţipe. Şi muşcă tare. Am nevoie de toată energia pe care-o mai am ca să rămân nemişcată Dacă mă mişc, mâna lui Ben ar putea să alunece.

— Grăbeşte-te, chiţăi eu, c-o voce de şoricel.

— Gata! exclamă Ben şi-mi arată dispozitivul pe buricul însângerat al degetului său mijlociu.

— Scapă de el.

Ben îl aruncă într-o parte dintr-o scuturare de mână şi pune un plasture pe rana lui Sammy. El a venit pregătit. Eu am venit cu un cuţit militar lung de treizeci de centimetri.

— Gata, Sammy, s-a terminat, gem eu. Poţi să-mi dai drumul acum!

— Mă doare, Cassie!

— Ştiu, ştiu, zic eu, ridicându-l ca să-l îmbrăţişez. Şi ai fost foarte curajos.

Dă din cap cât se poate de serios.

— Ştiu.

Ben îmi întinde mâna şi m-ajută să mă ridic. Are mâna lipicioasă de la sângele fratelui meu. Îşi bagă bisturiul în buzunar şi scoate din nou arma.

— Ar fi bine să ne mişcăm, zice cu tot calmul din lume, de parc-am fi pe cale să ratăm autobuzul.

Când ajungem înapoi în culoarul principal, Sammy începe să se lase greu pe mine. Facem o ultimă cotitură şi Ben se-opreşte brusc, ceea ce mă face să intru în el. Tunelul reverberează de sunetul a vreo zece arme semiautomate pregătite de tragere şi aud o voce cunoscută zicând:

— Ai întârziat, Ben. Te aşteptam mult mai devreme.

O voce foarte groasă, dură ca oţelul.

85

Îl pierd pe Sammy pentru a doua oară. Un soldat Amuţitor îl ia de lângă mine şi-l duce înapoi în camera de siguranţă de unde bănuiesc că va fi evacuat împreună cu ceilalţi copii. Un alt Amuţitor ne duce pe Ben şi pe mine în camera de execuţie. Cea cu oglinda şi butonul. Cea în care oameni nevinovaţi sunt legaţi fedeleş şi electrocutaţi. Camera plină de sânge şi minciuni. Ceea ce-mi pare cum nu se poate mai nimerit.

— Ştiţi de ce o să pierdeţi războiul ăsta? ne întreabă Vosch după ce ne-a încuiat înăuntru. De ce noi nu îl putem pierde? Pentru că ştim cum gândiţi. Vă urmărim de şase mii de ani. Când erau ridicate piramidele în deşertul Egiptului, noi vă urmăream. Când Cezar a dat foc bibliotecii din Alexandria, noi vă urmăream. Când l-aţi crucificat pe ţăranul ăla evreu din secolul întâi, noi vă urmăream. Când Columb a pus prima dată piciorul în Lumea Nouă… când aţi purtat un mare război pentru a vă elibera milioane de fraţi din sclavie… când aţi descoperit ce e fisiunea… când v-aţi aventurat pentru prima dată dincolo de atmosferă… Ce făceam noi?

Ben nu se uită la el. Şi nici eu. Stăm în faţa oglinzii şi ne uităm drept la reflexia noastră distorsionată de oglinda spartă. Camera din faţă e cufundată în întuneric.

— Eraţi cu ochii pe noi, zic eu.

Vosch stă în faţa monitorului, cam la vreo jumătate de metru de mine. De cealaltă parte e Ben, iar în spatele nostru, un Amuţitor extrem de solid.

— Învăţam cum gândiţi. Asta e secretul victoriei, după cum bine ştie şi sergentul Parish aici de faţă: să înţelegi cum gândeşte inamicul. Sosirea navei-mamă nu a fost începutul, ci începutul sfârşitului. Iar acum sunteţi amândoi aici, la marele final, gata să trageţi cu ochiul la ce vă

rezervă viitorul. Vreţi să vedeţi viitorul? Viitorul vostru? Sunteţi gata să beţi din cupa umană până la ultima picătură şi să vedeţi ce se află la fundul ei?

Vosch apasă unul dintre butoanele tastaturii. Luminile din camera aflată în spatele oglinzii se-aprind pâlpâind.

Înăuntru se află un scaun, lângă care e postat un Amuţitor, iar de scaun e legat fratele meu, Sammy, de capul căruia sunt ataşate mai multe fire electrice groase.

— Ăsta e viitorul, şopteşte Vosch. Animalul uman în lanţuri, soarta lui la îndemâna noastră. Iar când veţi fi terminat sarcinile pe care vi le-am repartizat, vom apăsa comanda de execuţie şi deplorabila voastră ocârmuire a acestei planete va lua sfârşit.

— Nu e nevoie să faceţi asta! strig eu.

Amuţitorul din spatele meu îmi pune o mână pe umăr şi mă strânge cu putere. Dar nu suficient de puternic cât să mă împiedice să sar de pe scaun:

— Tot ce trebuie să faceţi este să ne puneţi implanturile şi să ne descărcaţi în Ţara Minunilor. N-o să vă spună asta tot ce vreţi să ştiţi? Nu e nevoie să-l omorâţi…

— Cassie, zice Ben încetişor. O să-l omoare oricum.

— N-ar trebui să-l asculţi, domnişoară, intervine Vosch. El e slab. Întotdeauna a fost slab. În doar câteva ore ai demonstrat mai multă hotărâre şi tărie de caracter decât a făcut-o el în toată existenţa lui jalnică.

Îi face un semn din cap Amuţitorului, care mă trânteşte înapoi în scaun.

— Pe tine o să te „descarc”, îmi spune Vosch, iar pe sergentul Parish o să-l ucid. Dar pe puştiul de colo încă mai poţi să-l salvezi, dacă-mi spui cine te-a ajutat să te strecori în bază.

— N-o să aflaţi asta dacă mă descărcaţi? mă arăt eu nedumerită, zicându-mi „Evan trăieşte!”

Apoi: „Sau poate că nu.” Ar fi putut fi ucis în explozie, aneantizat ca tot ceea ce se găsea la suprafaţă. Sau e posibil ca nici Vosch să nu ştie dacă e viu sau mort.

— Pentru că cineva te-a ajutat, continuă Vosch, fără să-

mi ia în seamă întrebarea. Şi bănuiala mea e că acel cineva nu e ca domnul Parish de colo. El – sau ei – ar trebui să semene mai mult cu… mine, să zicem. Cineva care ar şti cum să înşele programul Ţării Minunilor ascunzându-ţi adevăratele amintiri, aceeaşi metodă pe care-am folosit-o secole de-a rândul ca se ne ascundem prezenţa de voi.

Scutur din cap. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Adevăratele amintiri?

— Păsările sunt cea mai folosită metodă, zice Vosch, trecându-şi meditativ degetele peste butonul pe care scrie EXECUTĂ. Bufniţele. Într-o primă fază, adeseori, când ne „introduceam” în voi, utilizam ca paravan imaginea unei bufniţe, ca să ne ascundem prezenţa de femeia însărcinată.

— Urăsc păsările, murmur eu.

Vosch zâmbeşte:

— Sunt unele dintre cele mai utile animale din fauna indigenă acestei planete. Sunt variate. În cea mai mare parte, nu sunt considerate periculoase. Şi sunt atât de omniprezente, încât au devenit, practic, invizibile. Ştii că se trag din dinozauri? E o ironie extrem de satisfăcătoare. Dinozaurii v-au făcut loc vouă, iar acum, cu ajutorul urmaşilor acestora, voi o să ne faceţi loc nouă.

— Nu m-a ajutat nimeni! strig eu, întrerupându-i prelegerea. Am făcut-o singură!

— Chiar aşa? Atunci cum se face că exact în clipa în care o asasinai pe dr. Pam în hangarul unu, două dintre santinelele noastre erau împuşcate, una eviscerată, iar o a patra îşi găsea sfârşitul la baza turnului sudic de control?

— Nu ştiu nimic despre asta. Eu am venit doar să-mi caut fratele.

Vosch se-ntunecă la chip:

— Să ştii că nu aveţi nicio şansă. Toate reveriile voastre, toate fantasmele voastre copilăreşti în care ne învingeţi sunt deşarte.

Deschid gura şi cuvintele ţâşnesc din ea fără să le pot opri:

— Du-te dracu’!

Clipă în care degetul lui apasă cu forţă butonul; de parcă l-ar urî, de parcă butonul ar avea un chip, iar acesta ar fi un chip de om, chipul unui gândac de bucătărie cu conştiinţă de sine, iar degetul său, gheata care îl striveşte.

86

Nu ştiu ce-am făcut mai întâi. Cred c-am urlat. Mai ştiu şi că m-am smuls din ghearele Amuţitorului şi-am sărit la Vosch cu gândul să-i scot ochii. Dar nu-mi amintesc ce-a fost mai întâi: urletul sau saltul? Ştiu că Ben m-a prins în braţe ca să mă împiedice, iar asta s-a întâmplat după urlet şi săritură. Şi-a aruncat braţele în jurul meu şi m-a tras înapoi pentru că, în acel moment, eu nu mă puteam gândi decât la Vosch şi la ura mea, şi nici nu mi-a trecut prin minte să arunc vreo privire în cealaltă cameră, la fratele meu. Dar Ben a făcut-o, s-a uitat la monitor, iar când Vosch a apăsat butonul de execuţie, pe ecran a apărut:

UPS!

Într-o secundă, întorc capul spre oglindă şi văd că Sammy e încă în viaţă – plânge în hohote, dar e în viaţă. Lângă mine, Vosch se ridică atât de brusc, încât scaunul îi zboară de sub el şi se loveşte de perete.

— A spart terminalul central şi a rescris programul, mârâie el la Amuţitor. Următorul pas o să fie să taie cablurile de alimentare cu energie. Ţine-i aici! Păzeşte uşa aia! Nimeni nu iese de-aici până nu mă-ntorc! îi strigă celui care stă lângă Sammy şi iese în trombă din cameră.

În urma lui, se-aude păcănitul zăvorului.

Nu există nicio cale de scăpare. Sau poate că da: cea pe care am apucat-o prima dată când am fost închisă în camera asta. Arunc o privire în sus, spre gura de ventilaţie. „Las-o baltă, Cassie. Sunteţi doar tu şi Ben împotriva a doi Amuţitori, şi Ben e rănit. Nici măcar nu te gândi la asta!“

Nu. Sunt eu şi Ben şi *Evan* împotriva Amuţitorilor. Evan trăieşte. Iar dacă Evan trăieşte, n-am ajuns încă la capătul frânghiei – la fundul cupei ce-a fost hărăzită umanităţii. Bocancul încă n-a strivit gândacul. Nu încă.

Şi-atunci îl văd căzând pe podea, prin fantele grilajului de

aerisire: corpul unui gândac adevărat, proaspăt strivit. Îl urmăresc căzând cu încetinitorul, atât de lent încât pot vedea micul salt pe care-l face atunci când se loveşte de podea. „Vrei să te compari cu o insectă, Cassie?”

Privirea îmi zboară-napoi la grilaj, în spatele căruia pâlpâie o umbră, ca fâlfâitul aripilor de efemeridă.

Şi-i şoptesc lui Ben:

— Ăla de lângă Sammy e-al meu.

— Ce? murmură el nedumerit.

Mă lansez cu umărul în stomacul Amuţitorului de lângă noi, care se împleticeşte surprins până sub grilajul din tavan, încercând să-şi regăsească echilibrul, dar glonţul lui Evan îi sfârtecă cortexul cât se poate de uman şi-l ucide instantaneu. Înainte să ajungă la podea, arma lui e deja în mâinile mele şi am o singură şansă, un singur foc tras prin gaura pe care-am făcut-o mai devreme în oglindă. Dacă ratez, Sammy e mort – căci Amuţitorul care-l păzeşte s-a întors deja spre el, să-şi termine treaba.

Dar am avut un instructor excelent. Unul dintre cei mai buni ţintaşi din întreaga lume – chiar şi pe vremea în care încă mai era populată de şapte miliarde de oameni.

Nu e chiar ca ţintitul într-o cutie goală, pusă pe un gard. Ci mult mai uşor: căci capul lui e mult mai aproape şi cu mult mai mare decât o cutie.

Sammy aproape că a ajuns la mine înainte ca trupul individului să atingă podeaua. Îl trag prin gaură, în timp ce Ben se uită în jur înmărmurit: la trupul Amuţitorului mort, la celălalt Amuţitor redus la tăcere, la pistolul din mâna mea. Nici nu ştie la ce să se uite mai întâi. Eu, însă, mă uit în sus, la grilajul gurii de ventilaţie.

— Drumul e liber! îi strig eu.

Bate o dată în conductă şi iniţial nu mă prind, dar apoi izbucnesc în râs.

„Haide să stabilim un cod pentru momentul când mai vrei să te strecori aşa, ca hoţul. O bătaie înseamnă că vrei să intri.”

— Da, Evan, strig eu, râzând atât de tare încât începe să

mă doară burta. Poţi să intri.

Sunt gata să mă scap pe mine de uşurare că suntem toţi în viaţă, dar mai ales pentru că e el în viaţă.

Se lasă în cameră, aterizând în vârful picioarelor, ca o pisică. Sunt în braţele lui cât ai zice „Te iubesc,” ceea ce şi face, mângâindu-mă pe cap, şoptindu-mi numele şi rostind întruna „Efemerida mea”.

— Cum ne-ai găsit? îl întreb.

E atât de cu mine, atât de acolo, încât mi se pare că-i văd delicioşii ochi ciocolatii pentru prima dată, că-i simt braţele puternice şi buzele moi pentru prima dată.

— Foarte uşor. Cineva a trecut pe-acolo înaintea mea şi-a lăsat o dâră de sânge.

— Cassie? mă strigă Sammy nedumerit, ţinându-se de Ben, pentru că în momentul ăsta se simte mai apropiat de Ben decât de Cassie. „Cine-o fi tipul ăsta care pică din conductele de aerisire şi ce face cu sora mea?”

— El trebuie să fie Sammy, exclamă Evan.

— Da, el e Sammy, spun eu. A, şi el e…

— Ben Parish, se prezintă Ben.

— Ben Parish? se uită Evan întrebător la mine. *Acel Ben Parish?*

— Ben, zic eu, roşie ca focul. Îmi vine în acelaşi timp să râd şi să mă ascund în spatele pupitrului de comandă. El e Evan Walker.

— E iubitul tău? mă interoghează Sammy.

Şi nu ştiu ce să zic. Ben pare complet pierdut, Evan amuzat până peste poate, iar Sammy doar al naibii de curios. E primul meu moment cu adevărat stânjenitor din bârlogul ăsta extraterestru, şi-am trecut prin destule până acum.

— E un prieten din liceu, bălmăjesc eu.

Şi Evan mă corectează, dat fiind că e limpede că mi-am pierdut minţile:

— De fapt, Sam, Ben e prietenul lui Cassie din liceu.

— Nu e prietena mea, sare Ben. Vreau să zic, parcă-mi amintesc de ea… Dar ia stai, tu de unde ştii cine sunt? zice

el când realizează ce spusese Evan.

— Nu ştie! aproape că ţip eu.

— Cassie mi-a povestit despre tine, răspunde Evan şi-i dau un ghiont în coaste, pentru care primesc o privire de genul „Ce-am zis?“

— Poate că putem discuta despre de unde ne cunoaştem cu toţii ceva mai târziu, pledez eu. Acum nu credeţi c-ar fi o idee bună să ne luăm tălpăşiţa?

— Ba da, aprobă Evan. Să mergem!

Şi-apoi către Ben:

— Eşti rănit.

Ben ridică din umeri:

— Sunt doar câteva cusături desprinse. O să fiu în regulă.

Bag pistolul Amuţitorului în buzunar şi-mi dau seama că şi Ben o să aibă nevoie de o armă, aşa că mă strecor prin gaura din oglindă în camera vecină ca să-i fac rost de una. Când mă întorc, îi văd pe toţi pur şi simplu, în aşteptarea mea, Ben şi Evan zâmbindu-şi unul altuia – în cunoştinţă de cauză, mi se pare mie.

— De ce staţi aşa ca momâile? întreb eu, mai aspru decât voiam.

Trag scaunul de lângă trupul Amuţitorului până sub grilajul gurii de ventilaţie:

— Evan, ia-o tu înainte!

— Nu mergem pe-acolo, mă anunţă Evan, scoţând cardul de acces din buzunarul Amuţitorului şi trecându-l prin fanta de lângă uşă. Instantaneu, beculeţul verde se aprinde.

— Ieşim aşa, fără nicio grijă, prin faţă? întreb.

— Absolut fără nicio grijă, confirmă el.

Mai întâi iese el şi verifică culoarul, apoi ne face semn să-l urmăm, şi ieşim din camera de execuţie. În spatele nostru, uşa se închide automat. Pe hol domneşte o linişte bizară şi totul pare pustiu.

— A zis că aveai de gând să tai curentul, îi şoptesc eu, scoţându-mi pistolul din toc.

Evan ţine în mână un obiect argintiu, care seamănă cu un mobil cu clapetă.

— Asta o să şi fac. Chiar acum.

Apasă pe un buton şi holul se scufundă în întuneric. Nu văd nimic. Cu mâna liberă bâjbâi prin beznă în căutarea mâinii lui Sammy. Dau, în schimb, peste a lui Ben, care mă strânge cu putere înainte să-mi dea drumul. Simt nişte degete micuţe care mă trag de pantalon, aşa că le-apuc şi le încleştez pe centură.

— Ben, ţine-te de mine, şopteşte Evan. Cassie, tu ţine-te de Ben. Nu e departe.

Prin bezna asta absolută, mă aşteptam ca micul nostru trenuleţ de rumba să înainteze târşâindu-şi picioarele, dar ne mişcăm repede, aproape împiedicându-ne unii alţii. Probabil că vede prin întuneric – o altă caracteristică de felină a lui. Nici n-am mers mult şi ne strângem cu toţii în jurul unei uşi. Sau cel puţin aşa mi se pare mie. E netedă, nu zgrunţuroasă ca pereţii cenuşii ai buncărului. Cineva – probabil că Evan – împinge suprafaţa plată şi dintr-odată mă izbeşte o pală de aer proaspăt şi rece.

— Scări? întreb în şoaptă.

Sunt complet oarbă şi dezorientată, dar cred că astea sunt aceleaşi scări pe care-am coborât prima dată când am ajuns aici.

— La jumătatea drumului, o să daţi peste nişte dărâmături, zice Evan. Dar ar trebui să reuşiţi să vă strecuraţi pe lângă ele. Aveţi grijă, însă, s-ar putea să fie cam instabile. Când ajungeţi sus, luaţi-o spre nord. Ştiţi unde-i nordul?

— Eu ştiu. Sau, cel puţin, ştiu cum să-mi dau seama unde e, răspunde Ben.

— Ce vrei să spui: când ajungem sus? întreb eu. Nu vii cu noi?

Îi simt palma pe obraz şi i-o dau la o parte, pentru că ştiu ce-nseamnă asta.

— Vii cu noi, Evan! rostesc eu imperativ.

— Trebuie să fac ceva mai întâi.

— Exact, spun, căutându-i mâna în întuneric. Trebuie să vii cu noi.

— O să te găsesc, Cassie. Nu te găsesc eu mereu? Eu…

— Nu, Evan. Nu ştii sigur c-o să mă găseşti.

— Cassie.

Nu-mi place cum îmi rosteşte numele. Vocea lui e prea moale, prea tristă, aduce prea mult a voce de rămas-bun.

— Am greşit când am zis că sunt amândouă şi niciuna. Nu pot fi asta. Acum o ştiu. Trebuie să aleg.

— Stai un pic, intervine şi Ben. Cassie, tipul ăsta e unul dintre ei?

— E complicat, zic eu, o să-ţi explic mai târziu.

Îi iau mâna lui Evan într-ale mele şi mi-o lipesc de inimă:

— Evan, nu mă părăsi din nou!

— Tu m-ai părăsit pe mine, îţi aminteşti?

Îşi răsfiră degetele în dreptul inimii mele, de parc-ar ţine-o în palmă, de parc-ar fi a lui, teritoriul atât de disputat, câştigat acum pe drept.

Cedez. Ce-aş putea să fac, să-l ameninţ cu pistolul? „A ajuns până aici”, îmi spun. „O să ajungă el şi până la capăt.”

— Ce e spre nord? întreb împingându-mă şi mai tare în palma lui.

— Nu ştiu. Dar e drumul cel mai scurt către cel mai îndepărtat punct cu putinţă.

— Cel mai îndepărtat punct de ce?

— De-aici. Aşteptaţi avionul. Când decolează, fugiţi. Ben, crezi că poţi să fugi?

— Cred că da.

— Repede?

— Da, răspunde el, dar nu sună foarte încrezător.

— Aşteptaţi să treacă avionul, murmură Evan. Ţineţi minte – avionul!

Mă sărută apăsat pe gură, apoi scările rămân pustii. Simt respiraţia lui Ben în ceafa – fierbinte în aerul rece.

— Nu înţeleg ce se-ntâmplă aici, zice Ben. Cine e tipul ăsta? Era un… Ce e? De unde-a apărut? Şi unde se duce acum?

— Nu sunt sigură, dar cred că a găsit depozitul de

armament.
„Cineva a fost pe-acolo înaintea mea şi-a lăsat o dâră de sânge.”
„O, Doamne, Evan. Nici nu-i de mirare că nu mi-ai spus.”
— O să arunce în aer toată şandramaua asta.

87

Urcuşul nostru pe scări n-ar putea fi numit chiar o cursă spre libertate, căci ne târâm centimetru cu centimetru, ţinându-ne unul de altul, eu în frunte, Ben la coadă şi Sammy între noi. Spaţiul închis e inundat de particule fine de praf şi nu trece mult până când ne înecăm şi tuşim cu toţii suficient de tare cât să fim auziţi de toţi Amuţitorii cale de doi kilometri, sau aşa mi se pare mie. Înaintez prin beznă cu o mână întinsă în faţă şi-i anunţ încetişor pe ceilalţi peste ce obstacole dau în cale.

— Primul palier!

O sută de ani mai târziu ajungem pe-al doilea palier, aflat aproape la jumătatea drumului spre ieşire, dar încă n-am dat peste dărâmăturile de care ne-a avertizat Evan.

„Trebuie să aleg."

Acum că a plecat şi e prea târziu mi-au venit în minte vreo sută de motive cât se poate de întemeiate pentru care n-ar fi trebuit să ne părăsească. Şi cel mai bun e următorul:

„N-o să ai timp."

Ochiului îi ia – cât? – să explodeze, cam unu-două minute de la activare? De-abia dacă ar avea timp să ajungă la uşile depozitului. „Foarte bine, deci o să faci tu pe cavalerul cel nobil şi-o să te sacrifici pentru noi, dar atunci nu spune lucruri de genul *o să te găsesc,* ceea ce implică c-o să existe un *tu* care să mă mai găsească după ce dezlănţui focurile iadului."

Dacă nu cumva... Poate că Ochii pot fi detonaţi şi de la distanţă. Poate că aparatul ăla argintiu pe care-l avea...

„Nu. Dacă s-ar fi putut, ar fi venit cu noi şi i-ar fi detonat odată ce-am fi fost în siguranţă."

Fir-ar să fie. De fiecare dată când cred că încep să-l înţeleg pe Evan, îmi scapă printre degete. E de parc-aş fi oarbă din naştere şi-aş încerca să-mi închipui cum arată un

curcubeu. Dacă ceea ce cred eu c-o să se întâmple chiar se întâmplă, o să-i simt oare trecerea în nefiinţă cum a simţit-o el pe cea a lui Lauren, ca un pumn în inimă?

Suntem pe la jumătatea distanţei către al treilea palier când mă lovesc cu mâna de-o piatră. Mă întorc spre Ben şi-i şoptesc:

— O să încerc să văd dacă nu pot să mă caţăr pe ea – s-ar putea ca deasupra să fie vreun locşor pe unde putem trece.

Îi dau puşca şi mă apuc bine cu ambele mâini de bucata de zid. Nu prea am făcut eu căţărări până acum – bine, recunosc, n-am mai făcut deloc – dar cât de greu ar putea să fie?

N-am ajuns decât cu vreun metru mai sus când îmi alunecă piciorul şi cad grămadă la pământ, lovindu-mă tare cu bărbia de bucata de ciment.

— Lasă că încerc eu, zice Ben.

— Nu fi prost! Eşti rănit.

— Oricum, şi dac-ai reuşi tu, tot ar trebui să încerc, subliniază el.

Şi fireşte că are dreptate. Îl ţin pe Sammy, în timp ce Ben escaladează masa de ciment şi grinzi de susţinere. Îl aud gemând la fiecare priză. Ceva umed îmi cade pe nas. Sânge.

— Eşti în regulă? strig încetişor.

— Hmm. Depinde ce înţelegi prin *în regulă.*

— În regulă înseamnă că nu eşti pe moarte.

— Atunci sunt în regulă.

„E slab“, spusese Vosch. Îmi amintesc cum se plimba Ben ţanţoş pe culoare, săltându-şi umerii laţi, orbindu-ne pe toţi cu zâmbetul lui mortal, stăpânul absolut al universului său. Pe-atunci n-aş fi zis în veci că e slab. Dar Ben Parish pe care-l ştiam eu e foarte diferit de cel care se caţără acum pe un morman de dărâmături ascuţite şi fiare contorsionate. Acest nou Ben Parish are o privire de animal hăituit. Nu ştiu prin ce-a trecut din ziua aia când l-am zărit în sala de sport şi până azi, dar ştiu că Ceilalţi au reuşit să-i

aleagă pe cei puternici dintre cei slabi.

Cei slabi au fost daţi la o parte.

Şi tocmai asta-i scăparea marelui plan al lui Vosch: dacă nu ne omori pe toţi deodată, cei care rămân nu vor fi cei slabi.

Cei puternici rămân, cei care s-au îndoit fără să se rupă, asemenea barelor de fier forjat ce întăresc betonul din faţa noastră.

Inundaţii, incendii, cutremure, boli, foamete, trădări, izolare şi crime.

Ceea ce nu ne ucide, ne ascute simţurile. Ne întăreşte. Ne învaţă.

„Tu transformi acum plugurile în săbii, Vosch. Ne remodelezi.“

„Noi suntem lutul, tu eşti Michelangelo, şi vom fi capodopera ta.“

88

— Ei bine? întreb după câteva minute în care Ben nu mai apare deloc – nici pe calea lentă, nici pe cea rapidă.

— E un pic de loc. Cred.

Vocea lui pare să vină de undeva, departe.

— Merge destul de adânc, dar mi se pare că văd lumină la capăt.

— Lumină?

— Lumină puternică. Ca de la nişte reflectoare. Şi…

— Şi? Şi ce?

— Bucăţile nu sunt foarte stabile. Le simt fugindu-mi de sub picioare.

Mă las pe vine în faţa lui Sammy şi-i zic să se urce la bord şi să se ţină cu mâinile de gâtul meu.

— Ţine-te bine, Sam!

Moment în care mă strânge tare, mai să mă sufoc.

— Aaaa, nu chiar aşa de tare!

— Să nu mă laşi să cad, Cassie, îmi şopteşte la ureche când pornim.

— N-o să te las, Sam.

Îşi lasă capul pe umărul meu, încrezător că n-o să-l las să cadă. Deşi a trecut prin patru atacuri extraterestre şi prin cine ştie ce grozăvii în uzina morţii lui Vosch, frăţiorul meu încă mai crede că lucrurile o să se termine cumva, cu bine.

„Chiar nu aveţi nicio speranţă”, spusese Vosch. Am mai auzit cuvintele astea şi înainte, rostite de o altă voce, de-a mea, în cortul din pădure, sub maşina de pe autostradă. „Nu mai e nicio speranţă. Niciun rost. Niciun sens.”

Dar când le-a rostit Vosch, l-am crezut.

În camera de siguranţă am văzut o mare nesfârşită de chipuri îndreptate în sus. Dacă m-ar fi întrebat, le-aş fi spus, oare, că nu mai e nicio speranţă, că nimic nu mai are rost? Sau le-aş fi zis: „Urcaţi-vă pe umerii mei, n-o să vă las să

cădeţi?”

Întinde mâna. Apucă. Trage. Păşeşte. Odihneşte-te.

Întinde mâna. Apucă. Trage. Păşeşte. Odihneşte-te.

„Urcă-te pe umerii mei. N-o să te las să cazi.”

89

Când ajung aproape de capătul tunelului de dărâmături, Ben mă apucă de încheieturi, dar îi spun, cu răsuflarea tăiată, să-l tragă mai întâi pe Sammy. Nu mai am pic de energie pentru acea ultimă sforţare. Atârn acolo, aşteptând ca Ben să mă prindă din nou. Mă trage în spaţiul îngust dintre tavan şi vârful mormanului de dărâmături. Aici, întunericul nu e atât de profund şi-i văd chipul supt, împânzit de noi tăieturi sângerânde, profilându-se pe fundalul cenuşiu.

— Drept în faţă, şopteşte el. La vreo 40 de metri.

N-avem loc să ne ridicăm: stăm culcaţi pe burtă, aproape nas în nas.

— Cassie, nu mai e… absolut nimic. Tabăra s-a dus. A dispărut pur şi simplu.

Dau din cap. Am văzut ce pot face Ochii.

— Trebuie să mă odihnesc puţin, gâfâi eu, şi, dintr-un motiv sau altul, mă preocupă mirosul respiraţiei mele. Când m-am spălat ultima oară pe dinţi?

— Sams, eşti bine?

— Da.

— Tu eşti bine? mă întreabă Ben.

— Ce înţelegi prin *bine*?

— Depinde de moment, răspunde el. Afară e totul luminat ca-n plină zi.

— Şi avionul?

— E acolo. E mare, unul dintre avioanele alea de transport uriaşe.

— Păi da, erau o grămadă de copii aici.

Ne târâm către dunga de lumină ce pătrunde prin crăpătura dintre dărâmături şi suprafaţă. E greu să înaintăm. Sammy începe să se smiorcăie. Are mâinile zdrelite până la os şi vânătăi pe tot corpul de la pietrele

aspre. Ne strecurăm prin nişte locuri atât de înguste, încât ne frecăm cu spinarea de tavan. La un moment dat, rămân înţepenită şi lui Ben îi ia câteva minute să mă elibereze. Lumina câştigă lupta cu întunericul, devenind din ce în ce mai puternică. Atât de puternică, încât disting particulele individuale de praf rotindu-se haotic pe fundalul ca de cerneală neagră.

— Mi-e sete, se smiorcăie Sammy.

— Aproape-am ajuns, îl liniştesc eu. Vezi lumina?

Odată ajunşi la ieşire, cuprind cu privirea toată această nouă Vale a Plângerii, acelaşi peisaj deşertic ca la tabăra Gropii de Cenuşă, doar că de vreo zece ori mai arid, din cauză că e măturat de fasciculele de lumină ale unor reflectoare puternice, montate pe nişte stâlpi ridicaţi în grabă în puţurile de aerisire ale complexului subteran.

Deasupra noastră, cerul nopţii e împânzit de drone de supraveghere. Sute de drone, plutind la câteva sute de metri înălţime, nemişcate, cu burţile cenuşii lucind din când în când în lumina reflectoarelor. Dedesubt, pe pământ, şi mult la dreapta, un avion uriaş e oprit perpendicular faţă de poziţia noastră: când o să decoleze, o să treacă chiar prin faţa noastră.

— Au încărcat… încep eu, dar Ben mi-o taie cu un şâşâit.

— Au pornit motoarele.

— Unde-i nordul?

— Undeva în dreapta, îmi arată el cu mâna.

Chipul lui e absolut lipsit de culoare. Stă cu gura întredeschisă, ca un câine care gâfâie. Când se-apleacă să se uite la avion, văd că toată partea din faţă a cămăşii îi e plină de sânge.

— Poţi să alergi? îndrăznesc eu.

— Trebuie. Aşa că, da.

Mă întorc spre Sam:

— Când ieşim în câmp deschis, te urci înapoi pe umerii mei, da?

— Pot să fug, Cassie, protestează el. Fug repede.

— Îl duc eu, se oferă Ben.

— Nu fi ridicol!

— Nu sunt atât de slăbit pe cât par.

Probabil încă e cu gândul la ce-a zis Vosch.

— Sigur că nu, îl liniştesc eu. Dar dacă o să cazi cu el în spinare, suntem morţi.

— Asta-i valabil şi pentru tine.

— E fratele meu. Eu îl car. Şi-n plus, tu eşti rănit şi…

Asta-i tot ce reuşesc să spun. Restul e acoperit de mugetul avionului uriaş care se îndreaptă spre noi, accelerând.

— Acum! strigă Ben, dar nu-l mai aud.

Îi citesc exclamaţia pe buze.

90

Ne ghemuim în faţa deschizăturii, cu vârfurile degetelor de la mâini aproape de vârfurile degetelor de la picioare. Aerul rece vibrează în armonie cu asurzitorul tunet emis de avionul care mugeşte deasupra pământului bătătorit. Ajunge în dreptul nostru exact când roata din faţă se ridică şi-atunci are loc şi prima explozie.

„Cam devreme, Evan“, mă gândesc.

Pământul se cutremură şi noi luăm startul, Sammy se bălăngăne într-o parte şi-ntr-alta la mine în spinare, iar în spatele nostru casa scării pare să se prăbuşească în tăcere, pentru că toate sunetele sunt acoperite de răgetul avionului. Suflul motoarelor mă izbeşte din stânga, făcându-mă să mă împiedic şi sunt cât pe ce să alunec. Ben mă prinde şi mă împinge înainte.

Apoi prind aripi. Pământul se bombează ca un balon care se umflă şi se dezumflă, scoarţa despicându-se cu atâta putere că mi-e frică să nu-mi fi spulberat timpanele. Spre norocul lui Sam, aterizez pe piept, dar pentru mine lucrul ăsta reprezintă un ghinion, pentru că impactul îmi goleşte plămânii de fiecare centimetru cub de aer de acolo. Simt cum greutatea lui Sammy dispare şi îl văd pe Ben urcându-l pe umerii lui, mă ridic imediat, dar rămân în urmă şi mă gândesc: „Pe dracu’ slab, pe dracu’“.

În faţa noastră pământul pare să se întindă nesfârşit. În urma noastră, este înghiţit de o gaură neagră, iar gaura ne urmăreşte expandându-se, devorând tot ce-i stă în cale. O dată dacă alunecăm, vom fi aspiraţi înăuntru şi corpurile ne vor fi mărunţite în bucăţele microscopice.

Aud un ţipăt ascuţit din înalt şi o dronă se izbeşte de pământ la zece metri de noi. La impact se dezintegrează, transformându-se într-o grenadă de mărimea unei maşini, şi o mie de bucăţi de şrapnel ascuţite ca lama îmi sfâşie

tricoul kaki şi îmi sfârtecă pielea descoperită.

Ploaia asta de drone are ritmul ei. Mai întâi se aude un ţipăt ca de vrăjitoare. Apoi urmează explozia, la impactul cu pământul tare ca piatra. Pe urmă vine rafala de dărâmături. Şi noi ne ferim de această revărsare a morţii, traversând în zig-zag peisajul lipsit de viaţă, pe măsură ce e consumat de flămânda gaură neagră care ne hăituieşte.

Şi mai am o problemă. Genunchiul. Vechea rană rămasă de când am fost doborâtă de Amuţitorul din pădure. De câte ori talpa îmi atinge scoarţa tare, o durere ascuţită îmi săgetează piciorul de sus până jos, încetinindu-mi ritmul. Rămân tot mai în urmă şi aşa mă şi simt: nu simt că alerg, ci că rămân în urmă, timp în care cineva mă loveşte repetat cu un baros în genunchi.

O cicatrice apare în pustietatea perfectă dinaintea noastră. Se face tot mai mare. Se apropie repede, venind cu viteză direct spre noi.

— Ben! ţip eu, dar el nu-mi poate auzi glasul acoperit de tunete şi bubuituri şi implozia asurzitoare a două sute de tone de piatră prăbuşite în gol, pe care au creat-o Ochii.

Umbra neclară care vine către noi se materializează luând forma unui Humvee, străpuns de turele îndreptate în jos.

Hotărâţi mai sunt, nenorociţii ăştia mici.

Ben îl vede acum dar n-avem încotro, nu ne putem opri, nu ne putem întoarce. „Măcar o să-i absoarbă şi pe ei odată cu noi“, mă gândesc.

Pe urmă cad.

Nu-mi dau seama prea bine de ce. Nu-mi amintesc căzătura în sine. Într-o clipă sunt în picioare, în următoarea mă aflu cu faţa lipită de piatra tare întrebându-mă: „De unde a apărut zidul ăsta?” Poate că mi s-a blocat genunchiul. Poate am alunecat pe propriu-mi sânge. Dar am căzut şi simt pământul sub mine plângând şi jelind, înghiţit de hău, ca o creatură devorată de vie de un prădător înfometat.

Mă opintesc să mă ridic, dar pământul nu mă ajută. Se

bombează sub mine şi iarăşi cad. Iată-i pe Ben şi pe Sam înaintea mea, la vreo câţiva metri, pe picioare, şi iată Humvee-ul întorcând în faţa lor, cu scrâşnet de cauciucuri. De-abia dacă încetineşte. Portiera se deschide şi un puşti slăbănog se apleacă în afară, întinzând mâna după Ben.

Ben i-l azvârle pe Sammy puştiului, care îl aruncă pe fratele meu înăuntru şi apoi loveşte tare cu mâna pe lateralul maşinii, de parcă ar zice „Hai Parish, hai!”

Şi pe urmă, în loc să sară în Humvee ca un om normal, Ben Parish se întoarce şi goneşte înapoi înspre mine.

Îi fac semne din mâini: „N-ai timp, n-ai timp, n-ai timp n-ai timp n-ai timp n-ai timp.”

Simt răsuflarea bestiei pe pulpele mele goale – ţărână şi piatră fierbinte, prăfoasă, pulverizată – şi pe urmă pământul se despică între mine şi Ben şi bucata pe care zac eu se desprinde şi începe să alunece în gaura întunecată.

Lucru care mă face să alunec într-o parte, îndepărtându-mă de Ben, care s-a aruncat inteligent pe burtă, la marginea fisurii, ca să evite să ajungă odată cu mine, pe bucata aceea, în gaura neagră. Vârfurile degetelor noastre se ating, flirtează unele cu altele, degetul lui mic se face cârlig în jurul degetului meu – „Salvează-mă Parish, pe cuvântul tău de onoare că mă salvezi?” – dar nu mă poate trage ţinându-mă doar de degetul mic, aşa că în jumătatea de secundă pe care o are la dispoziţie pentru a se hotărî, îşi desface degetul de pe al meu şi profită de unica şansă pe care o are de-a mă prinde de încheietură.

Văd că deschide gura, dar nu aud nimic, se aruncă pe spate, trăgându-mă în sus, peste el, şi nu-mi dă drumul, mă ţine de încheietură cu ambele mâini şi se roteşte ca un aruncător de greutăţi, lansându-mă în direcţia Humvee-ului. Cred că simt efectiv cum mi se dezlipesc tălpile de pe pământ.

O altă mână îmi prinde braţul şi mă trage înăuntru. Mă trezesc călare pe piciorul puştiului, doar că acum, de aproape, îmi dau seama că nu e un puşti, ci o fată cu ochi negri, brunetă, cu păr strălucitor şi drept. Peste umărul ei îl

văd pe Ben sărind în spatele Humvee-ului, dar nu pot vedea dacă i-a reuşit manevra sau nu. Apoi sunt izbită de portieră, căci şoferul trage tare de volan spre stânga, pentru a evita o dronă căzătoare. Apasă pedala până la podea.

Gaura a înghiţit deja toate luminile, dar e o noapte senină şi văd clar pe marginea prăpastiei cum se năpusteşte spre Humvee gura larg deschisă a bestiei. Şoferul, mult prea tânăr pentru a avea permis, trage de volan în stânga şi-n dreapta ca să evite torentul de drone care explodează peste tot în jurul nostru. Una dintre ele cade la câţiva metri în faţa noastră, n-avem timp să o ocolim, aşa că gonim direct prin mijlocul exploziei. Parbrizul se dezintegrează, împroşcându-ne cu sticlă.

Roţile din spate alunecă, noi ne clătinăm, apoi suntem proiectaţi înainte, iar maşina se află doar la câţiva centimetri de marginea prăpastiei. Nu mă mai pot uita, aşa că îmi îndrept privirea în sus.

Nava-mamă pluteşte lin pe cer.

Sub ea, pierzându-se rapid înspre linia orizontului, o altă dronă.

„Nu, nu e o dronă“, îmi spun. „Străluceşte.”

O stea căzătoare, asta trebuie să fie, cu coada ei de foc, ca o coardă de argint care îi face legătura cu cerurile.

91

Când se apropie răsăritul, ne aflăm deja la mulţi kilometri depărtare, pitiţi sub un pod de pe autostradă, unde puştiul cu urechi foarte mari, poreclit Dumbo îngenunchează lângă Ben, ca să-i pună un bandaj nou pe rană. Pe mine şi pe Sammy ne-a ajutat deja, ne-a scos bucăţile de şrapnel, ne-a curăţat rănile, ne-a cusut, ne-a bandajat.

M-a întrebat ce-am păţit la picior. I-am spus că am fost împuşcată de un rechin. Nu reacţionează. Nu pare nici confuz, nici amuzat, nici nimic. Ca şi când a fi împuşcată de un rechin e un lucru absolut normal după Sosire. La fel ca schimbarea numelui în Dumbo. Când l-am întrebat care e numele lui adevărat, a zis că e… Dumbo.

Ben e Zombi, Sammy e Nugget, Dumbo e Dumbo. Mai sunt şi Poundcake, un puşti cu o mutriţă dulce, care nu scoate un cuvânt, pentru că nu poate sau pentru că nu vrea, habar n-am. Teacup, fetiţa nu cu mult mai mare decât Sam, care s-ar putea să aibă probleme grave şi care mă îngrijorează, pentru că ţine în braţe şi mângâie şi alintă un M16 care pare încărcat.

În fine, fata drăguţă şi brunetă, Ringer, care e aproximativ de vârsta mea, care nu are doar păr extrem de strălucitor şi foarte drept, ci şi tenul impecabil al unui fotomodel, genul pe care îl vezi pe copertele revistelor de modă zâmbindu-ţi arogant în timp ce stai la coadă la casa de marcat. Doar că Ringer nu zâmbeşte niciodată, la fel cum Poundcake nu vorbeşte niciodată. Aşa că am hotărât să mă agăţ de posibilitatea că ar putea să aibă ceva dinţi lipsă.

De asemenea, ceva se întâmplă între ea şi Ben. Ceva care pare serios. Au petrecut mult timp stând de vorbă, la început, când am ajuns aici. Nu că i-aş fi spionat sau ceva, dar mă aflam suficient de aproape ca să-mi ajungă la urechi

cuvintele şah, cerc şi zâmbet.

Apoi l-am auzit pe Ben întrebând:

— De unde ai făcut rost de Humvee?

— Am avut noroc, a zis ea. Au mutat o parte din echipament şi rezerve într-o zonă de manevre la vreo doi kilometri vest de tabără, probabil ca parte a pregătirilor dinaintea bombardamentului. Era păzit, dar eu şi Poundcake am avut avantaj.

— Nu trebuia să te întorci, Ringer.

— Dacă nu m-aş fi întors, n-am fi stat de vorbă acum.

— Nu asta vreau să spun. Odată ce-ai văzut că tabăra sare în aer, ar fi trebuit să mergeţi înapoi la Dayton. S-ar putea ca noi să fim singurii care ştim adevărul despre Al Cincilea Val. E mai important decât mine.

— Tu te-ai întors după Nugget.

— E altceva.

— Zombi, nu eşti chiar aşa de prost.

Ca şi când Ben ar fi vreun pic prost.

— Nu înţelegi? În clipa în care hotărâm că o persoană nu mai contează, ei au câştigat.

Trebuie să fiu de acord cu Domnişoara Pori Minusculi în această privinţă. În timp ce îmi ţin frăţiorul în poală ca să-l încălzesc. Sub un cer înţesat de un miliard de stele. Nu-mi pasă că stelele ne arată cât de mici suntem. Fiecare dintre noi, chiar şi cel mai mic, cel mai slab, cel mai insignifiant, contează.

E aproape vremea răsăritului. Se simte apropierea lui. Lumea îşi ţine respiraţia, pentru că nu există nicio garanţie că soarele va răsări iarăşi. Faptul că a existat un ieri nu înseamnă că va fi şi un mâine.

Ce zicea Evan?

„Într-o clipă suntem aici, în momentul următor nu mai suntem; nu contează cât timp avem de petrecut aici, contează ce facem cu acest timp."

Şi şoptesc „Efemeridă". Numele pe care mi l-a dat el.

Fusese în mine. El fusese în mine şi eu fusesem în el, existaserăm împreună într-un spaţiu infinit şi nu se ştiuse

unde se termină el şi unde încep eu.

Sammy se foieşte la mine în poală. Adormise; acum e treaz din nou.

— De ce plângi, Cassie?

— Nu plâng. Şşş, hai, culcă-te la loc.

Îşi trece degeţelele peste obrazul meu.

— Ba plângi.

Cineva se apropie. E Ben. Îmi şterg repede lacrimile. Se aşază lângă mine, foarte atent, cu un mic geamăt de durere. Nu ne uităm unul la celălalt. Privim sughiţurile de foc ale dronelor căzătoare din depărtări. Ascultăm şuierul vântului singuratic printre crengile uscate ale pomilor. Simţim răcoarea pământului îngheţat pătrunzând prin tălpile pantofilor.

— Voiam să-ţi mulţumesc, spune el.

— Pentru ce? întreb.

— Mi-ai salvat viaţa.

Ridic din umeri.

— Tu m-ai ridicat când am căzut, spun. Aşa că suntem chit.

Faţa mi-e acoperită de bandaje, părul îmi arată de parcă s-ar fi cuibărit vreo pasăre în el, sunt îmbrăcată ca unul dintre soldaţii de jucărie ai lui Sammy, iar Ben Parish se apleacă şi mă sărută oricum. Un pupic uşor, jumătate pe obraz, jumătate pe gură.

— Pentru ce-a fost asta? întreb cu vocea ascuţită ca un mic guiţat, vocea fetiţei care eram cu multă vreme în urmă, a lui Cassie pistruiata, cu păr electrizat şi genunchi noduroşi, o fată ca oricare alta, cu care împărţea acelaşi autobuz şcolar ca oricare altul, în fiecare zi ca oricare alta.

În toate fanteziile mele cu primul nostru sărut – şi trebuie să fi fost vreo şase sute de mii – nici măcar o dată nu mi-am imaginat că va fi aşa. Sărutul nostru de vis era de obicei însoţit de lumina lunii, sau de ceaţă, sau de lumina lunii şi de ceaţă, o foarte romantică şi misterioasă combinaţie, cel puţin pe scena potrivită. Ceaţa luminată de lună lângă un lac sau un râu leneş: romantic. Ceaţă luminată de lună în

aproape orice alt loc, precum o alee îngustă: Jack Spintecătorul.

— Îţi mai aduci aminte de bebeluşi? îl întrebam eu în fanteziile mele.

Iar Ben răspundea întotdeauna:

— Desigur. Sigur că-mi aduc aminte. Bebeluşii!

— Hei, Ben, mă întrebam dacă îţi aduci aminte… Mergeam amândoi cu autobuzul în generală şi tu vorbeai despre surioara ta şi eu ţi-am spus că tocmai mi se născuse şi mie frăţiorul, Sammy, şi mă întrebam dacă-ţi aduci aminte de asta. Că s-au născut în acelaşi timp. Adică nu în acelaşi timp, că asta ar însemna că sunt gemeni, ha ha, vreau să spun aproximativ în acelaşi timp. Nu chiar în acelaşi timp, la vreo săptămână distanţă. Sammy şi surioara ta. Bebeluşii.

— Poftim? Ce bebeluşi?

— Mă rog. Nu contează.

— Totul contează de-acum.

Tremur. El probabil că a observat pentru că îşi trece braţul în jurul umerilor mei şi stăm aşa o vreme, eu îl ţin în braţe pe Sammy, Ben îşi ţine braţul în jurul meu, şi privim toţi trei cum soarele sparge linia orizontului, topind întunericul într-o explozie de lumină.

Mulţumiri

Deşi scrierea unui roman e o experienţă solitară, drumul său până la apariţie nu e, şi aş fi un nesimţit fără pereche dacă mi-aş asuma întregul merit pentru asta. Am o datorie enormă faţă de echipa de la Putnam, pentru entuziasmul lor nemăsurat, ce nu părea decât să crească pe măsură ce proiectul ne depăşea toate aşteptările. Mulţumiri infinite lui Don Weisberg, Jennifer Besser, Shanta Newlin, David Briggs, Jennifer Loja, Paula Sadler şi Sarah Hughes.

Au existat momente în care am fost convins că editorul meu, invincibila Arianne Lewin, era întruchiparea unui spirit demonic, decis să-mi distrugă forţele creatoare, să-mi pună la încercare rezistenţa şi să mă împingă, ca orice mare editor, până la cele mai obscure limite ale capacităţilor mele. Pe parcursul mai multor schiţe, al nenumăratelor revizuiri şi modificări de text, Ari şi-a păstrat credinţa neştirbită în manuscrisul meu – şi în mine.

Lui Brian DeFiore, agentul meu, ar trebui să-i fie decernată medalia (sau măcar o diplomă frumos înrămată) pentru cel mai abil gestionar al temerilor mele auctoriale. Brian este acel soi rar de agent care n-ar ezita în veci să pătrundă alături de clientul său în cele mai tenebroase hăţişuri, întotdeauna dispus – n-aş spune neapărat şi doritor – să te asculte, să te ţină de mână şi să citească pentru a patru sute nouăzeci şi şaptea oară un manuscris aflat în permanentă schimbare. El n-ar spune niciodată că e cel mai bun, dar eu o s-o fac: Brian, eşti cel mai bun.

Mulţumiri lui Adam Schear, pentru priceperea cu care s-a ocupat de drepturile de difuzare externe ale acestui roman, şi aprecieri deosebite lui Matthew Snyder, de la CAA, pentru modul în care şi-a croit drum prin straniile, minunatele şi

năucitoarele strâmtori ale lumii filmului, folosindu-şi puterile magice cu o copleşitoare eficienţă – înainte chiar ca manuscrisul să fie terminat. Mi-aş dori să fiu măcar pe jumătate la fel de bun ca scriitor pe cât este el ca agent.

Pe parcursul scrierii unei cărţi, familia unui scriitor e silită să ducă o povară deosebit de grea. Sincer, uneori nici nu ştiu cum de-au suportat-o – nopţile lungi, tăcerile indispuse, privirile în gol, răspunsurile distrate la întrebări care nu fuseseră niciodată puse. Fiului meu, Jake, îi mulţumesc din suflet că i-a oferit bătrânului său tată perspectiva unui adolescent, dar mai ales pentru că mi-a spus „şefu'" când aveam mai multă nevoie de asta.

Nimănui nu-i sunt atât de îndatorat pe cât îi sunt soţiei mele, Sandy. O conversaţie purtată târziu în noapte, plină de acelaşi captivant amestec de teamă şi amuzament atât de specific discuţiilor noastre nocturne, s-a aflat la originea acestei cărţi. Aceasta, şi o foarte neobişnuită discuţie, purtată câteva luni mai târziu, în care comparam o invazie extraterestră cu atacul unei mumii. Ea este vajnica mea călăuză, cel mai bun critic, cea mai înfocată admiratoare şi cea mai de temut apărătoare a mea. În plus, îmi este şi cea mai bună prietenă.

Pe parcursul scrierii acestei cărţi am pierdut un prieten şi un însoţitor de nădejde, credinciosul meu câine, Casey, cel care-a înfruntat toate atacurile, a cucerit toate plajele şi s-a luptat pentru fiecare centimetru de pământ alături de mine. Case, o să-mi fie dor de tine.

O invazie extraterestră distruge omenirea în patru Valuri succesive de nenorociri. Dar Al Cincilea Val este cel mai periculos, pentru că de data asta puţinii pământeni rămaşi în viaţă nu ştiu nici măcar ce îi ameninţă, cu atât mai puţin cum să înfrunte pericolul. Cassie, o adolescentă curajoasă de 16 ani, are o singură dorinţă: să îşi salveze frăţiorul – iar pentru asta nu se dă în lături de la nimic.

Înaintea atacului, Ben Parish era un băiat obişnuit, dintr-un liceu obişnuit. Acum este soldat şi se vede obligat să aleagă între a avea încredere şi a deznădăjdui, între a se supune şi a se răzvrăti, între a-şi face datoria şi a-şi salva prietenii, între viaţă şi moarte.

Romanul lui Rick Yancey este diferit de orice carte sau film despre extratereştri la care vă puteţi gândi. *Al Cincilea Val* este cu mult mai înspăimântător. Poate pentru că pare atât de plauzibil. Mai aproape de noi decât am vrea să credem. Un roman fascinant, îndrăzneţ, o capodoperă a SF-ului modern.

„Remarcabil, de neratat pentru nimic în lume."

Entertainment Weekly

„Fascinant şi original, *Al Cincilea Val* este un roman-tsunami care te prinde şi nu-ţi mai dă drumul. O poveste post-apocaliptică despre o invazie extraterestră, cu o eroină inteligentă şi vulnerabilă în mijlocul acţiunii."

New York Times

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-93631-9-5

